

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARY BALOGH

New York Times bestselling author of
The Secret Mistress

TWO
NOVELS
IN ONE
VOLUME

The
Temporary Wife
A
Promise of Spring

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MARY BALOGH ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

GİZLİ METRES

"Regency romantizminin duayeni Balogh... bu birinci sınıf hikâyede ağırbaşlı genç bir asilzadeyi hayat dolu bir sosyete kızıyla eşleştiriyor.... Renkli dönem detaylarıyla dolu Regency sosyetesinin alışılmadık derecede doğru bir tasviri, ışıltılı bir zemin oluşturuyor ve yardımcı karakterler çok keyifli.... Şehvetli tutku ve komik kafa karışıklığının büyüleyici karışımı, Balogh'un keyifli hikâyesini Regency hayranları için okunması gereken bir kitap haline getiriyor."
-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Bir hazine... Kimse 'sırları' Balogh'tan daha iyi anlatamaz." -*Library Journal* (editörün seçimi)

GİZLİ BİR İLİŞKİ

"Bu özenle koreografisi yapılmış romantizm... Balogh'un karmaşık, sırlarla dolu hikâyenin katmanlarını kışkırtıcı bir beceri ve sempatik bir özenle yavaş yavaş soyması okuyucuları büyüleyecek.... Dokunaklı, düşündürücü, lezzetli bir şekilde şehvetli ve tamamen büyüleyici olan bu cilalı mücevher, Huxtable beşlisinin sonuncusu ve Balogh'un hayranlarının merakla beklediği bir kitap."
-*Library Journal*

"Balogh en iyisini sona saklamış; karanlık, hınzır ve gizemli Constantine'in Hannah'da mükemmel bir folyosu var ve karşılaşmaları buharlı, romantizmleri inandırıcı. Serinin hayranları sona erdiğini gördüklerinde hayal kırıklığına uğrayacak olsalar da, daha iyi bir son isteyemezlerdi."
-*Publishers Weekly*

"Mary Balogh, Huxtable ailesini konu alan serisinin bu beşinci kitabında ailenin, şefkatin, sevginin ve affetmenin önemine dair romantik bir hikâyeyi ustalıkla örmüş. *Gizli Bir İlişki* sizi hayal kırıklığına uğratmayacak ve 'sırlar' karşısında hoş bir sürpriz yaşayacaksınız. "
-*Fresh Fiction*

BİR MELEĞİ BAŞTAN ÇIKARMAK

"Taklit edilemez, zekice incelikli karakterizasyon duygusu, zarif duygusal tarzı ve eğlenceli zekâsıyla, çok satan Balogh, diğer tüm Regency tarihi yazarlarının arzuladığı standardı belirlemeye devam ederken, Huxtable ailesi serisine bağımlılık yaratan okunabilir bir eklenti daha sunuyor." -*Booklist*

"[Balogh'un] bugüne kadarki en iyi kitaplarından biri."
-A Romance Review

SONUNDA AŞK GELİYOR

"Keskin bir zekâ, canlı bir hazırcevaplık ve lezzetli bir duygusallıkla parıldayan, duygusal açıdan ödüllendirici *Sonunda Aşk Geliyor* hem adaleti hem de şefkati sağlıyor; tamamen tatmin edici." -*Library Journal*

"*Sonunda Aşk Geliyor*.... herhangi bir büyük romantizmin olması gereken şeyin özü.... Bu roman sizi ağlatacak, güldürecek, neşelendirecek ve her okuyucunun kesinlikle aşık olacağı iki karakter için savaşmaya hazır bırakacak!" -Coffee Time Romance

SONRA BAŞTAN ÇIKARMA GELİR

"Enfes cinsel kimya, bu büyüleyici ve karmaşık hikâyeye nüfuz ediyor." -*Library Journal*

"Balogh, incelikli karakterler, son derece duygusal bir romantizm ve zarif bir zekânın büyüleyici birleşimiyle okurların gözlerini kamaştıracak, zekice kurgulanmış bir aşk hikâyesi daha sunuyor." -*Booklist*

"Mary Balogh şaşırtıcı derecede başarılı."
-Rock Hill *Herald*

ÖNCE EVLİLİK GELİR

"İlgi çekici ve romantik... Okurlar, tekrar tekrar okuyabilmek için kulak kabartmak isteyecekleri pasajlarla ödüllendiriliyor."
-McAllen *Monitor*

"Harika bir karakterizasyon [ve] sürükleyici bir olay örgüsü... *First Comes Marriage*'ı okumanızı şiddetle tavsiye ederim."

-Romance Reviews Today

"Zekice esprilerle bezenmiş, kahkahalarla süslenmiş... ve cinsel gerilimle karıncalanan bu hikaye, evliliklerini yürütmek için mücadele eden görünüşte uyumsuz iki insanın hikayesi, birkaç kalp teline dokunuyor ve ustaca gelecek hikayelerin yolunu açıyor."

-Library Journal

"Eşsiz Balogh yeni bir üçlemenin ilkinin ustalıkla sunuyor. ... Her zaman taze, zeki, duygusal ve şehvetli olan Balogh'un öyküleri okuyucuya ulaşıyor, sıcaklığı ve zekâsıyla kalbe ve akla dokunuyor. Keyifli bir okumaya hazır olun." *-Romantic Times*

SADECE MÜKEMMEL

"Sıcacık ve iyi hissettiren bir hikâye... Okurlar bu harika hikâyeyi koleksiyonlarına eklemek isteyecekler. *Simply Perfect*, bu yetenekli yazarın mutlaka okunması gereken bir başka kitabı ve bir Perfect Ten." *-Romance Reviews Today*

"Balogh, kendine özgü mükemmel karakterizasyon anlayışı ve ince zekâsıyla, tatlı bir duygusallıkla, tamamen romantik *Simply* dördlüsünü gerçekten muzaffer bir sonuca ulaştırıyor." *-Booklist*

SIMPLY MAGIC

"Sürükleyici ve çekici. Bu, bir romanda alışılmadık derecede ince bir yaklaşım ve harika bir etki yaratıyor."

-Publishers Weekly

"Balogh bir kez daha aşkı bulan ve birbirlerinin hayatlarını bütün ve güzel kılan iki gerçek insanın duygulu hikâyesini kaleme almış. Okuyucular çok memnun kalacak."

-Booklist

TEK KELİMEYLE UNUTULMAZ

"Bir yazar, Balogh'un *Bedwyn* destanı kadar sevilen bir seri yarattıysa, yeni bir dördlünün ilk bölümüyle bu sevinci aşabileceğine inanmak zor. Ama Balogh tam da bunu başarmış." *-Booklist*

"Unutulmaz bir oyuncu kadrosu... Klasik bir Regency olay örgüsünü mizah, zekâ ve Balogh'tan beklenen cızırtılı romantik kimyayla tazeliyor. İyi yazılmış ve duygusal açıdan karmaşık." -*Library Journal*

SADECE AŞK

"Bayan Balogh'un kitaplarını bu kadar unutulmaz kılan şeylerden biri de hikâyelerine kattığı duygular. Gerçekçi diyaloglar, cinsel gerilim ve yürek burkan harika bir hikaye ile yazım mükemmel. *Basitçe Aşk* tadına varılacak ve tekrar okunacak bir kitap. Mükemmel On.

Romantizm bundan daha iyi olamaz."

-Romance Reviews Today

"Balogh, her zamanki gösterişinden çok daha fazlasıyla, tatmin edici bir yetişkin aşk hikâyesi için Regency İngiltere'sine geri dönüyor."

-*Publishers Weekly*

BIRAZ TEHLİKELİ

"*Slightly Dangerous*, Balogh'un olağanüstü eğlenceli Bedwyn serisinin doruk noktası.... İnandırıcı karakterleri ve incelikle işlenmiş Regency dönemi ortamlarıyla ünlü Balogh, sayfadan fırlayıp okurlarının kalbine giren bir ilişki kuruyor."

-*Booklist*

"Balogh bu seriyle Regency kültürü ve toplumuna dair harika romantik bir dünya yaratmış. Okurlar onurlu Bedwyn'leri ve dostlarını özleyecek; seriyi Wulfric'in hikâyesiyle bitirmek ise pastanın üzerindeki krema. Şiddetle tavsiye edilir." -*Library Journal*

BIRAZ GÜNAHKAR

"Zeki, eğlenceli ve lezzetli bir şekilde tatmin edici... Balogh bir kez daha hem olay örgüsü hem de karakter açısından zengin, temiz ve neşeli bir hikâye sunuyor.... Önlenemez karakterleri ve ustalıkla kurgusuyla bu gösterişli aşk romanı ideal bir yaz okuması." -

Publishers Weekly (yıldızlı eleştiri)

BIRAZ CEZBEDİCİ

"Balogh bir kez daha takipçi kitlesini genişletecek büyüleyici, alışılmadık bir hikâye kaleme almış." -*Publishers Weekly*

"Balogh yetenekli bir yazar.... *Hafifçe Baştan Çıkarılmış* romantizmde iyi bir nitelik olan düşünmeye davet ediyor ve Morgan ile Gervase unutulmaz karakterler."

-*Contra Costa Times*

BIRAZ SKANDAL

"Kusursuz olay örgüsü ve unutulmaz karakterleriyle Balogh'un kitabı Regency romanslarının çıtasını yükseltiyor." -*Publishers Weekly* (yıldızlı eleştiri)

"Birbirine çok yakışan bu iki kahraman arasındaki cinsel gerilim adeta çatırdıyor.... Bu keyifli ve son derece iyi işlenmiş kitap Balogh'un eşsiz üslubunu güzel bir şekilde ortaya koyuyor." -*Library Journal*

"Bedwyn serisinin bu üçüncü kitabı... serinin bir parçası olarak ya da kendi başına son derece keyifli."

-*Old Book Barn Gazette*

BIRAZ KÖTÜ

"Sempatik karakterler ve kaynayan cinsel gerilim [*Slightly* serisinin] ikinci bölümünü gerçekten sürükleyici bir okuma haline getiriyor.... Balogh'un kendinden emin hikayesi bol miktarda karakter ve klas içeriyor."

-*Publishers Weekly*

BIRAZ EVLİ

"*Slightly Married* bir başyapıt! Mary Balogh'un sayfalarda canlanan karmaşık ve ilgi çekici karakterler yaratma konusunda eşsiz bir yeteneği var.... A Perfect Ten." -*Romance Reviews Today*

*The
Temporary Wife*
❧
*A
Promise of Spring*

MA RY BA LOGH

DELL
YENİ YOBK

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

2012 Dell e-Kitap Baskısı

Geçici Eş telif hakkı © 1997 Mary Balogh'a aittir

A Promise of Spring copyright © 1990 by Mary Balogh

Mary Balogh'un *The Proposal* adlı kitabından alıntıdır. Telif hakkı © 2012 by

Mary Balogh Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Dell tarafından yayınlanmıştır.

DELL, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Geçici Eş ilk olarak 1997 yılında Penguin Books USA Inc. şirketinin bir bölümü olan Dutton Signet'in bir baskısı olan Signet tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde kitlesel pazarda yayınlandı.

A Promise of Spring ilk olarak 1990 yılında Penguin Books USA Inc. şirketinin bir bölümü olan Dutton Signet'in bir baskısı olan Signet tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde kitlesel pazarda yayınlandı.

Bu kitap Mary Balogh'un yakında çıkacak olan *The Proposal* adlı kitabından bir alıntı içermektedir. Alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve gelecek kitabın nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-345-53250-3

Kapak fotoğrafı © Herman Estevez www.bantamdell.com

v3.1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Geçici Eş Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bir Bahar Sözü Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16

*Bu Yazarın Diğer Kitapları The
Proposal'dan Alıntı*

The Temporary Wife

Withingsby Dükü'nün en büyük oğlu ve varisi olan Staunton Markisi Anthony Earheart, Londra gazetelerine bir eş için ilan vermek yerine bir mürebbiye için ilan verdi.

Kendi adına, unvanını ve bağlantılarını atlayarak ilan verdi ve bu durumdan fevkalade bir zekâyla yararlanan arkadaşlarının ve tanıdıklarının çok hoşuna gitti.

"Kaç çocuğun var, Staunton?" Harold Price reklamın ilk yayınlandığı sabah White's'ta ona sordu. "Bir öğretmen tutmanız daha uygun olmaz mı? Tam teşekküllü bir okul odasını idare edebilecek birini?"

"Yapman gereken şey, Staunton," diye ekledi Cuthbert Pyne, "tam kadro işe almak. Bütün bir okul için yani. Bir sınıfa çok fazla öğrenci doldurarak yeni yetişen öğrencilerin eğitimini tehlikeye atmak istemeyiz."

"Bütün anneleri her öğleden sonra gelip onları alacak mı Tony?" Lord Rowling bir elinin arkasına koyduğu bir tutam enfiyeyi içine çekmeden önce sordu. "Onlar beklerken hepsini alabilecek kadar büyük bir salonunuz var mı? Ve birbirlerine eşlik ederek dostça bekleyecekler mi?"

"Hepsini eğitmek istediğine emin misin, Staunton?" Albay Forsythe sordu. "Kâhya ve yöneticiye ihtiyaç duyacak kadar malikanen var mı, eski dostum? İngiltere'de yeterince mülk var mı?"

"Galler'i unuttun, Forsythe," dedi Bay Pyne. "Ve İskoçya'yı."

"Ama tüm pozisyonlar Staunton'inkilerle doldurulursa, diğerlerinin yan kanatları için pek adil olmaz," dedi albay, abartılı bir şikâyet mırıltısıyla.

Sir Bernard Shields, "Tony'nin bir mürebbiye arayışında olmadığına inanıyorum," dedi. "O yeni bir metres arayışında. Geçen hafta nefis Anna'yı yakutlarla kovduğunu duydum Tony. Onun yerine geçecek kişiyi Londra'nın yeşil odalarından başka bir yerde aramaya mı karar verdin? Sen isteyken, ah, oyalanmak için sohbet edebilecek birini aramaya mı karar verdin?"

"Ya da eğitim verebilecek biri," dedi Lord Rowling. "İnsanın öğrenmeyi bırakamayacak kadar bilgili olmadığı söylenir, bilirsiniz. Ve bir mürebbiyeden daha iyi kimden öğrenilebilir? Hem de üzerinde ders çalışılabilecek sıraları ve masaları olan bir okul odasında. İnsanın akli almıyor."

"Sanırım," dedi çok genç ve çok ciddi Lord Callaghan, "Staunton yeğenlerinden biri ya da birkaçı için bir mürebbiye tutuyor ve biz de aksini düşünerek ona iftira atıyoruz."

Staunton Markisi arada sırada kaşlarını kaldırmanın ya da dudaklarını büzmenin ötesinde konuşmaya katılmadı. Sanki hafif ilgili bir gözlemciden başka bir şey değilmiş gibi baktı. Bildiği kadarıyla hiç çocuğu yoktu. Mal varlığı da yoktu, henüz. Anna'dan sadece altı hafta sonra bıkmıştı ve yerine birini almak için acele etmiyordu. Metreslerin, onun yorgun iştahını giderek daha az tatmin edebildiğini fark ediyordu. Tüm numaralarını ve becerilerini biliyordu ve bunlardan sıkılmıştı - öğrenecek daha çok şey olduğu konusunda Rowling yanılıyordu. Yeğenlerinden hiçbirisiyle ya da yeğenleriyle bir ilişkisi yoktu.

Hayır, ne bir mürebbiye ne de bir metres arayışı içindeydi. Kendisine bir eş seçiyordu, daha sonra ikisi birlikte eve doğru yürürken Lord Rowling'e de açıkça belirttiği gibi.

"Bu genellikle Almack'ın evinde ya da birinin balo salonunda veya misafir odasında yapılmaz mı?" Lord Rowling, sanki bütün bunların kendisini eğlendirmek için yapılmış bir şaka olduğuna inanmış gibi kıkırdarak sordu. "Ve bir reklama gerek kalmadan mı, Tony? Ne de olsa sen Staunton'sın ve bir gün Withingsby olacaksın. Karun kadar zenginsin ve fakir olsan bile her kadının başını döndürecek bir görünüşün var. Yine de mürebbiye kılığında bir eş için ilan mı verdiniz? Neyi kaçırıyorum acaba?" Bastonunu döndürdü ve şapkasının kenarını yanlarından geçmekte olan bir kadına dokundurdu.

"Aradığım şeyi Almack'ta bulamıyorum," dedi Marki, yüzünde hiç de neşeli bir ifade yoktu. Arkadaşı sadece kaşlarını kaldırarak ona baktığında devam etme nezaketini gösterdi. "Kibar bir kadın olmalı, bundan daha aşağıya inmeyeceğim, görüyorsunuz. Ayrıca yoksul, sade, ağırbaşlı, çok sıradan, hatta belki de ilkel olmalı. Sessiz bir farenin tüm kişiliğine sahip olmalı."

"Aman Tanrım," dedi Lord Rowling belli belirsiz. "Sessiz bir fare mi, Tony? Sen mi? Karın olacak kadına hükmetmek için böyle bir ihtiyaç mı hissediyorsun?"

Marki, "Withingsby Dükü beni eve çağırdı," dedi.

dedi. "Hasta olduğunu iddia ediyor. Bana Tilleden Kontu'nun kızı Leydi Marie Lucas'ın artık on yedi yaşında olduğunu, hatta doğumunda ailelerimiz tarafından bizim için ayarlanan eşleşmenin resmi bir nişanlılığa yükseltilmesi için yeterince büyük olduğunu hatırlatıyor. Evimden uzakta geçirdiğim sekiz yılın bana yaban yulaflarımı ekmek için yeterli zamanı verdiğini söyledi."

Lord Rowling yüzünü buruşturdu. "Baban pek de bilgece bir tavır sergilemiyor," dedi. "Bu sekiz yıl boyunca hatırı sayılır bir servet biriktirdin Tony." Ama birden sırtıttı. "Londra'nın en üretken çapkınlarından biri olarak haklı bir üne kavuşmanın yanı sıra. Sessiz farenle sırf onu utandırmak için mi evlenmeyi planlıyorsun?"

Marki hiç tereddüt etmeden, "Kesinlikle," dedi. "Çağrıyı görmezden gelmeyi ya da cevap vermeyi ama bir sonraki Withingsby Düşesi olarak özenle seçilmiş ve yetiştirilmiş bu çocukla evlenmeyi reddetmeyi düşündüm Perry. Ama benim bu fikrim çok daha iyi olacak. Eğer lütfu zaten hasta değilse, yakında olacak. Son sekiz yılın ne anlama geldiğini henüz anlamadıysa, yakında anlayacak. Evet, karımı çok dikkatli seçeceğim. Çok sayıda aday çıkacağını söyleyebilirim."

Lord Rowling dehşetle baktı, belki de arkadaşının son derece ciddi olduğunu şimdi anlamıştı. "Ama Tony," dedi, "sırf babanı kızdırmak için bulabileceğin en sıkıcı yaratıkla *evlenemezsin*."

"Neden olmasın?" Lord Staunton sordu.

"Neden olmasın?" Arkadaşı bastonuyla havada dairesel hareketler yaptı. "Evlilik ömür boyu hapis cezasıdır, eski dostum. Hayatının geri kalanında o kadınla birlikte olacaksın. Bu durumu dayanılmaz bulacaksın."

Marki, "Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeye niyetim yok," dedi. "Amacına hizmet ettikten sonra emekliye ayrılacak; bir mürebbiye daha iyi bir kader isteyemez, değil mi?"

"Ve doksan yaşına kadar yaşayabilir," diye belirtti Lord Rowling. "Tony, *varisler* isteyeceksin. Eğer varisleri ondan alırsan -Ve oldukça makul bir şekilde onlara *annelik* yapacak. Onlar büyürken sizin evinizde yaşamak isteyecektir."

Marki, "Bir varisim var," dedi. "Kardeşim William, Perry. Ve oğulları var - ya da Marianne bana öyle söyledi. İnsan sadece sağlam olmalarını umabilir."

Lord Rowling, "Ama insan kendi bedeninin mirasçıları için can atar," dedi.

"Öyle mi, vallahî?" Staunton Markisi şaşırmış görünüyordu.

"Bu adam kesinlikle öyle değil, Perry. Konuyu değiştirelim mi? Bu konu sıkıcı olmaya başladı. Yarın Tattersall'a gidecek misin? Gözüm gelecek vaat eden bir çift gride."

Lord Rowling, arkadaşının aklını başına getirene kadar asıl sohbete devam etmek isterdi ama kısa süre sonra atlar hakkında konuşmaya başladı. Ne de olsa Staunton Markisi'ni demir gibi bir iradeye sahip olduğunu, başkalarının tercihlerine ya da toplumun emirlerine aldırmandan tam olarak ne söylemek ve yapmak istiyorsa onu söylediğini ve yaptığını anlayacak kadar uzun süredir tanıyordu. Böylesine alışılmadık bir şekilde ve böylesine alaycı, soğukkanlı bir nedenle bir eş seçmeye karar verdiyse, onu seçer ve onunla evlenirdi de.

Bu arada Staunton Markisi, önce atlardan sonra da yarışlardan heyecanla söz etse de, içten içe Wiltshire'daki Enfield Park'a dönüşünü ve bu dönüşün Withingsby Dükü üzerindeki etkisini memnuniyetle düşünüyordu. Bu, onu doğuran ve doğumundan sonraki yirmi yıl boyunca hayatını çekilmez hale getiren adama son bir burun kıvrıma olacaktı. Sekiz yıl boyunca, o son korkunç sahneden sonra evi terk ettiğinden beri, babasından bağımsız yaşamış ve herhangi bir maddi desteği reddetmişti. Önce kumar oynayarak, sonra pervasız yatırımlar yaparak ve son olarak da daha ihtiyatlı yatırımlar ve iş girişimleriyle kendi servetini kazanmıştı.

Babasının konuyu anlamadığı açıktı. Ama anlayacaktı. En büyük oğlunun artık gücünün ve nüfuzunun ötesinde olduğunu anlayacaktı. Evet, düşüncesizce evlenmek -ki bu Withingsby Dükü'nün varisinin, hayatını mürebbiyelik yaparak kazanan yoksul bir beyefendiyle evlenmesi için yetersiz bir ifade olurdu- yapabileceği en iyi şey olacaktı. Gelini Enfield'a götürdüğünde babasının yüzünü görmeyi arzuluyordu.

Ve böylece ilanına yanıt gelmesini bekledi; yanıtlar Londra gazetelerinde ilk kez yayınlanmasının hemen ertesi günü gelmeye başladı ve ondan sonraki birkaç gün boyunca beklediğinden çok daha fazla sayıda gelmeye devam etti. Yirmi yaşın altında ya da otuz yaşın üstünde olanlar, özellikle etkileyici tavsiyeleri olanlar ve mektubunu Latince yazacak kadar Latince bilgisiyle onu etkilemek isteyen genç bir bayan olmak üzere birçok başvuruyu görmeden reddetti.

Altıncı adaydaki sessiz fareyi keşfetmeden önce beş adayla görüşmüştü. Bayan Charity Duncan'a alt katta bir oda gösterilmişti.

ve odanın güneş ışığı almayan kısmında durmayı tercih etmişti. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra bir an için kadının fikrini değiştirip kaçmış olabileceğini düşündü. Ama sonra onu gördü ve orada öylece durmaya karar vermesinin bile önemli olduğunu fark etti. Ayrıca tepeden tırnağa koyu kahverengi giyinmişti ve tamamen kendini beğenmiş ve sessizce disiplinli görünüyordu. Tam bir mürebbiyeydi - en kıskanç eşlerin bile kocasıyla aynı evde bulunmasına itiraz etmeyeceği türden bir çalışan.

"Bayan Duncan?" diye sordu.

"Evet, efendim." Sesi sessiz ve tizdi. Gözlerini ayaklarının önündeki halıdan bir kez bile kaldırmadan ona reverans yaptı. Orta boylunun alt tarafındaydı, çok inceydi, hatta belki de zayıftı ama pelerini bunu kesin olarak bilmeyi imkânsız kılıyordu. Yüzü gölgeler içinde solgun ve sıradan görünüyordu. Saçlarının kahverengisi başlığının kahverengisiyle o kadar bütünleşmişti ki, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlamak zordu. Giysileri düzgün ve sıkıcıydı. Tam olarak eski püskü olmadıkları ama çok yakında öyle olacakları izlenimine kapıldı. Kibar ve perişandılar.

O mükemmeldi. Babası çok kızardı.

"Lütfen oturun," diyerek kadının durduğu yere yakın bir sandalyeyi işaret etti.

"Evet efendim," dedi ve onun beklediği gibi sandalyesinin arkasına değmeyen düz bir omurgayla oturdu. Eldivenli ellerini kucağında kavuşturdu ve bakışlarını mütevazı bir şekilde dizlerine yöneltti.

Tam bir kibarlık abidesiydi. Oldukça mükemmeldi! Arayışının sona erdiğine o anda karar verdi. Müstakbel eşine bakıyordu.

CHARITY DUNCAN son gün ışığından en iyi şekilde yararlanmak için pencereye yakın oturdu. Mumu, yakılması kesinlikle gerekli hale gelmeden bir an önce yakmak olmazdı. Mumlar pahalıydı. Kardeşinin gömleklerinden birinin koltuk altı dikişini onarıyor ve iç çekerek pamuklu kumaşın yıpranmış olduğunu fark ediyordu. İnce. Dikiş bir süre daha dayanabilirdi, ancak daha kısa sürede onarılması daha zor bir delik oluşacaktı.

Görevi olması gerekenden daha uzun sürüyordu. Gözleri -ve aklı- sürekli masanın üzerinde açık duran gazeteye takılıyordu. Her gün bir gazete satın almak onun tek savurganlığıydı, ancak bu tam olarak

öyle denebilirdi. Philip'in işten eve döndükten sonra mum ışığında okumaktan hoşlandığını biliyordu, ama esas olarak kendi iyiliği için satın almıştı. Çok yakında bir iş bulmalıydı. Neredeyse bir aydır iş arıyor, başvuruyor ve -çok nadiren- görüşmelere katılıyordu. Mürebbiyelik ya da refakatçilikten daha önemsiz birkaç pozisyon için bile başvurmuştu.

Kimse onu istemiyordu. Ya çok gençti ya da çok yaşlıydı, ya çok sade ya da çok güzeldi, ya çok üst düzeydi ya da çok iyi eğitilmişti, ya da... Ya da muhtemel işverenler sorularını çok sivri soruyorlardı.

Ama pes etmeyecek ve arayışını bırakmayacaktı. Ailesi -evde kendisinden üç yaş küçük bir kız kardeşi ve ondan oldukça küçük üç çocuğu- fakirdi. Fakirden de kötüydü. Çok borçlanmışlardı ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce babalarının ölümüne kadar bunun farkında bile değillerdi. Bu yüzden Philip bir beyefendi hayatı yaşamak yerine, ailesini geçindirebilmek için çalışmak zorundaydı. Bir kadının kazanabileceği para başkalarıyla paylaşmaya ya da borçlarını ödemeye yetecek kadar az olmasına rağmen o da çalışmakta ısrar etmişti.

Keşke çabucak büyük bir servet kazanmanın bir yolu olsaydı. Muhteşem bir soygun yapmayı bile düşünmüştü - tabii ki ciddi olarak değil. Şikâyet etmemeli, diye düşündü, gömlekteki görevi sonunda bitmişti. En azından tamamen yoksul değillerdi. Tam olarak değil, ama yeterince yakın. Ve meşhur tünelin sonunda gerçek bir ışık yok gibi görünüyordu.

Ama Philip evdeydi ve gülümseyerek onu selamlamak, yanağından öpmek, yemeğini servis etmek, gününün nasıl geçtiğini sormak ve dikkatini bugünkü gazetede yer alan ve bir olasılık gibi görünen bir ilana çekmek için ayağa kalktı.

Bu konuya geçtiklerinde kaşlarını çatarak, "Kaç çocuk olduğu, hangi yaşta ya da cinsiyette oldukları yazmıyor," dedi. "Burada Londra'da mı yoksa Dış Hebridler'de mi ya da Cornwall'un ucunda mı yaşadıklarını söylemiyor. Ama boş bir pozisyon olduğu yazıyor."

Philip Duncan, "Hiç işe girmek zorunda değilsin, Charity," dedi. Bu onun değişmez temasıydı. Philip kadınlarının tüm sorumluluğunu üstlenmeye inanırdı.

"Oh, evet, biliyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Bugünkü gazetede teklif edilen tek uygun pozisyon bu, Phil. Ve dün ya da bu sabah ajansta hiçbir şey yoktu. En azından bunu denemeliyim."

"Evine dönebilirsin," dedi Philip, "ve sana destek olmama izin ver."

yapmam gerektiği gibi. İstendiğin ve sana ihtiyaç duyulan yere, evine dönebilirsin."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun," dedi ona gülümseyerek. "Hepimize destek olman mümkün değil Phil, olmamalısın da. Kendi hayatını yaşayabilmelisin. Agnes-"

"Agnes bekleyecek," dedi kararlılıkla. "Ya da beklemekten bıkacak ve başka biriyle evlenecek. Ama kız kardeşimin bir işte çalışmak zorunda kalması yakışık almaz."

"Benim de bir şeyler yaptığımı hissetmeye ihtiyacım var" dedi. "Sırf kadın olduğum için evde oturup nakış işlemem ve güzel bir bahçe yetiştirmem adil değil. Ve ben en büyükleriyim."

"Bu pozisyon için deneyeceğim," dedi. "Eğer başarısız olursam, o zaman belki taşraya geri dönerim. İşsizmişim gibi görünmeye başladı, değil mi?"

"Evine dön Charity," diye ısrar etti Philip. "Şu anda sadece bir memurum, ama daha iyi bir konuma yükseleceğim ve daha çok para kazanacağım. Belki bir gün zengin bile olabilirim. Ve gerçekten de sen hizmet için biçilmiş kaftan değilsin. Gerekli itaatkârlık ruhuna sahip değilsin. Son pozisyonunu kaybettin çünkü fikirlerini kendine saklayamadın."

"Hayır," dedi yüzünü buruşturarak. "Çocukların babasının, en güzel oda hizmetçisini kendi isteği dışında taciz etmemesi gerektiğini düşünüyordum ve bunu hem ona hem de çocukların annesine söyledim. O gerçekten korkunç biriydi, Phil. Eğer onu tanısaydın, ondan aşırı derecede nefret ederdin."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi. "Ama onun başka bir hizmetçiye davranışı seni ilgilendirmez, Charity. Kızın kendine ait bir dili olduğunu söyleyebilirim."

"Ama onu kullanmaktan korkuyordu," dedi, "konumunu kaybetmemek için." Philip sadece kız kardeşine baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Charity güldü. "Zaten orada kalmak gibi bir niyetim yoktu," dedi.

"Ama keşke pozisyonlar daha kolay bulunabilse. Geçen ay altı görüşme yaptım ama hiçbirisi sonuç vermedi. Belki de Bayan Earheart ve çocuklarının Dış Hebridler'de yaşadığını ve benden başka kimsenin onlara katılacak kadar cesur olmayacağını umsam iyi olur." İçini çekti. "Belki de başvuru mektubuma dünyanın öbür ucuna gitmeye hazır olduğumu da eklemeliyim. Belki de bu uzak durumu telafi etmek için bana daha fazla ödeme yaparlar."

"Charity," dedi Philip, "keşke eve gitsen. Çocuklar

Seni özlüyorum. Penny bütün mektuplarında öyle diyor. Annem öldüğünden beri onlar için bir anne gibiymişsin."

"İsteğimden bahsetmeyeceğim," dedi sanki onu duymamış gibi. "Aşırı istekli ya da yalvaran biri gibi görünebilirim. Ve bu son pozisyon için deneyeceğim. Muhtemelen bir cevap bile alamayacağım ve tüm dileklerinize yerine gelecek. Ama kendimi çok çaresiz bir *kadın* gibi hissedeceğim, Phil."

Tekrar iç çekti.

Ama Charity bir konuda yanılmıştı. Bay Earheart'a başvuru mektubunu gönderdikten beş gün sonra, ertesi sabah kendisini görüşmeye davet eden bir cevap aldı. Bu düşünceyle kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. Bir insandan çok bir metaymış gibi sorgulanmaya katlanmak çok zordu. Ama işe girmenin tek yolu buydu. Yine de, gerçekten bir mülakata girmek, bu kadar yaklaşmışken umutlarının bir kez daha kırılması ne kadar da acımasızdı.

Akşam geç saatlerde işten eve döndüğünde Philip'e, "Bu yedinci olacak," dedi. "Sence bu şanslı olanı mı olacak?"

"Eğer bu pozisyonu gerçekten istiyorsan, Charity," dedi iç çekerek, "rolüne uygun davranmalısın. Bildiğin gibi mürebbiyeler de diğer hizmetkârlar gibi görülmeli, duyulmamalı."

Yüzünü buruşturdu. Hiç gürültücü ya da kaba biri değildi. Ama o bir *hanımefendiydi*. Kendisini diğer hanımefendilerle eşit görmeye alışkındı. En azından iş aradığı sürece, kendisinin de aralarında bulunduğu, hor görülen bir pejmürde insanlar sınıfı olduğunu bilmeye alışmak zordu. Bu görmezden gelinmesi ya da katlanılması gereken bir şeydi. "O halde ağırbaşlı olmalıyım?" dedi. "Fikirlerimi ya da gözlemlerimi sunamaz mıyım?"

"Hayır," dedi açıkça ve ani bir acı dalgasıyla Philip'in de aynı dersi kendisi için öğrenmek zorunda olduğunu fark etti. "Adamı ve eğer varsa karısını, seni işe alırlarsa evlerindeki mobilyalara çok iyi uyum sağlayacağına ikna etmelisin."

"Ne kadar aşağılayıcı," dedi ve sonra dudağını ısırды, keşke bu sözleri yüksek sesle söylemeseydim diye hayıflandı.

"Ve Charity" -onları ayıran masaya doğru eğildi ve onun elini iki elinin arasına aldı- "eğer genç bir adamsa teklif edilse bile kabul etme. Gençliğin bu konuda söyleyecek bir şeyi olduğundan değil. Eğer öyleyse-"

"Zampara mı?" diye sordu.

Erkek kardeşi kızardı. "Eğer öyle olabileceğinden şüpheleniyorsan," dedi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Phil," dedi. "Eski işverenim, işimin ilk günlerinde bana o kesin bakışıyla baktığında, ben de hemen karşılık verdim ve gözlerimi soğutup dudaklarımı incelttim." O bakışı öyle bir tekrarlardı ki, kardeşi kendisine rağmen sırtıttı.

"Dikkatli ol, Charity," dedi.

"Olacağım," diye söz verdi. "Ve ağırbaşlı. Gerçek bir fare olacağım. Sessiz, sıkıcı, kahverengi küçük bir fare. Kendimi o kadar sakınacağım ki, odada onunla birlikte olduğumu bile fark etmeyecek. Ben ..."

Ama kardeşi yüksek sesle gülüyordu. Masanın etrafından dolaşarak onun sandalyesinin arkasında durdu ve iki kolunu onun omuzlarına doladı. "Bugünlerde bunu çok nadir yapıyorsun Phil," dedi. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. Bir şekilde zengin olacağız ve sen de Agnes'le evlenip sonsuza dek mutlu yaşayacaksın."

"Ya sen?" Kolunu okşamak için elini kaldırdı.

"Ve ben de sonsuza dek mutlu yaşayacağım," dedi. "Penny evlenebilecek ve ben de çocuklar büyüüp mutlu bir evlilik yapana kadar onlarla kalacağım, sonra da memnun ve eksantrik bir kız kurusu olacağım."

Başının üstünü hafifçe öperken tekrar kıkırdadı.

Ama bütün bunlara rağmen ertesi sabah görüşme için çağrıldığı Yukarı Grosvenor Sokağı'ndaki eve vardığında gergindi. Salon gösterişsiz ama zarifti. Kapıyı çaldığında ona cevap veren hizmetçi de öyleydi. Kendisine gösterilen boş salon da öyleydi. İçgüdüsel olarak odanın pencerelerden gelen ışığın dışında kalan kısmını aradı. Kalbinin atışlarına hâkim olmaya çalıştı. Bu pozisyonu sağlamlaştıramazsa, kendine olan güvenini kaybetmeye başlayacaktı. Phil'e daha fazla uğraşmadan eve döneceğine dair yarı yarıya söz vermişti bile. Yapacaktı... Ama düşünceleri kapının açılmasıyla bölündü.

Gençti, en fazla otuz yaşındaydı. Aynı zamanda sert bir şekilde yakışıklıydı, diye düşündü kendi kendine. Orta boylunun biraz üzerindeydi, ince, orantılı bir vücudu, koyu renk saçları ve gözleri, ince, köşeli, aristokrat bir yüzü vardı. Kapıdan içeri girdiğinde pencerelerden sızan güneş ışığı tam olarak üzerine vurmuştu. Bu sert parıltıda yüzündeki soğuk alaycı ifade onu bir şekilde şeytani gösteriyordu. Pahalı ve zarif bir giysisi vardı.

Giyinikti. Gerçekten de, son derece şık ceketinin ve pantolonunun içine dökülmüş gibi görünüyordu; bu da onun son moda bir beyefendi olduğunun kesin bir işaretiydi.

Kibar bir adama benzemiyordu. Oda hizmetçilerini baştan çıkarmaktan çok onları yiyip bitirecek türden bir adama benziyordu. Ama daha tek bir kelime bile etmeden adamı yargılamamalıydı. Bir beyefendinin evinde hizmetçisi ya da refakatçisi olmadan tek başına olduğu için kendini yine aşağılanmış hissetti, çünkü kendisi de artık bir hizmetçiydi, hem de işsiz bir hizmetçi. Adamın gözleri onu gölgelerin arasında bulmadan önce gözleri halıya odaklandı. Tipik bir mürebbiye tavrı takınmaya iyice konsantre oldu.

"Bayan Duncan?" dedi. Hoş bir tenor sesi olmasına rağmen, sesi kadının beklediği kadar kibirli ve sıkıcıydı. İçinde hiçbir çekicilik iddiası yoktu. Ama neden olsun ki? Çocukları için bir mürebbiye görüşmesi yapıyordu.

"Evet efendim," dedi, ağırbaşlı görünmeye çalışarak ama aşırı gururlu değil. Sırtını dik tuttu. Ne de olsa o bir hanımefendiydi.

"Lütfen oturun." Güneş ışığının parıltısından uzak ve yakın bir sandalyeyi işaret etti, bunun için minnettardı. Görüşmeler deneyimle kolaylaşmıyordu.

"Evet efendim," dedi, gözlerini yere indirerek oturdu. Soruları kısa ve dürüstçe cevaplayacaktı. Garip sorular olmayacağını umuyordu.

Bay Earheart onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Çizmeli bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi. Kendirden botları pırıl pırıl, pahalı bir deriden yapılmıştı. Uşağı böyle bir parlaklık elde etmek için çok çalışmış olmalıydı. Adamda bir zenginlik, güven ve güç havası vardı. Charity, adam tekrar konuşmadan önceki duraksamada kendini oldukça rahatsız hissetti.

Staunton Markisi, müstakbel bir eş için nasıl bir mülakat yapılabileceğini merak ediyordu.

"Eski cemaatinizin rektöründen aldığınız tavsiye mektubu çok etkileyici Bayan Duncan," dedi.

"Teşekkür ederim efendim," dedi.

"Ancak," dedi, "bu yazı tam bir yıl önce yazılmış. O zamandan beri bir işte çalıştınız mı?"

Dizlerine baktı ve vereceği cevabı düşünüyor gibiydi. "Evet, efendim," dedi.

"Peki neydi Bayan Duncan?"

"Sekiz ay boyunca üç çocuğa mürebbiyelik yaptım, efendim," dedi.

"Sekiz ay boyunca." Adam durakladı, ama kadın ipucunu yakalayamadı.

"Peki pozisyon neden sonlandırıldı?"

Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra, "Görevden alındım," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi adam. "Neden, Bayan Duncan?" Bir şey söyleyememiş miydi?

Çocukları kontrol etmek mi? Bunu hayal edebiliyordu. Tamamen karaktersiz görünüyordu.

"İşverenim beni yalancılıkla suçladı," dedi.

Evet. En azından açık sözlüydü. Kadının cevabı ve hemen kendini haklı çıkarmaya çalışmaması onu şaşırtmıştı. Gerçekten de uysal bir fare.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Yalan söyledim yani." "Hayır, efendim," dedi kadın.

Haksız yere suçlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bu duyguyu çok iyi biliyordu. "O zamandan beri ilk iş bulma girişiminiz bu mu?"

sordu.

"Hayır, efendim," dedi. "Bu yedinci. Yedinci görüşme yani."

Kadının bu mülakatların hiçbirini geçememesine şaşırmamıştı. Kim böylesine ruhsuz ve sıkıcı bir yarattığı çocuklarını eğitmesi için işe almak isterdi ki?

"Neden başarısız oldunuz?" diye sordu.

"Sanırım efendim," dedi, "çünkü herkes sizin ne yaptığınızı sordu."

Sadece sordum."

Ah, evet. İtirafı şüphesiz normal bir görüşmeyi aniden durdurdu. "Peki yalan söylemeyi hiç düşünmediniz mi?" diye sordu ona. "İşinizden kendi özgür iradenizle ayrılmış gibi davranmayı?"

"Evet," diye itiraf etti, "bunu düşündüm efendim. Ama henüz yapmadım."

Aynı zamanda çok ahlaklı küçük bir fareydi. Bir zamanlar birisi ona yalan söylemenin kötü bir şey olduğunu söylemişti ve bu yüzden kendi çıkarları için bile asla yalan söylemedi. Bu bir daha asla işe alınmayacağı anlamına gelse bile. Püriten bir ahlak anlayışına bağlıydı. Babası dehşete düşecekti.

"Dürüstlüğünüzü kanıtladığınız için takdir edilmelisiniz, Bayan Duncan," dedi. "Size bir şey teklif edebilirim."

O zaman ilk kez, çok kısa bir süre için onun yüzüne baktı. Uzun, koyu renk kirpikler yukarı doğru kayarak, meşhur yaz gökyüzü kadar mavi olan iri, berrak gözleri ortaya çıkardı. Bazen mavinin yerine geçen gri değil, saf, kusursuz mavinin ta kendisiydi. Ve sonra gözler kirpiklerin ve indirilmiş göz kapaklarının altında tekrar kayboldu. Rahatsız edici bir an için korkunç bir hata yapmak üzere olduğunu hissetti.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi. Sesi biraz soluk soluğaydı. "Kaç çocuk var? Burada sizinle mi yaşıyorlar?"

"Hiç çocuk yok," dedi.

Kız dizlerini incelerken bekledi, bakışlarını onun dizlerine aktardı ve gözlerini göğsüne, hatta belki çenesine kadar kaldırdı.

"Çocuk yok mu?" Kaşlarını çatı. "Öğrencilerim, o zaman, efendim..." "Hiç öğrenci yok," dedi. "Mürebbiye arayışında değilim, Bayan Duncan. Teklif edebileceğim tamamen farklı bir pozisyon."

Küçük fare belli ki büyük kötü bir kedinin saldırmak üzere olduğunu hissetmişti. Ayağa fırladı ve kapıya doğru döndü.

"Uygunsuz bir şey önerecek değilim Bayan Duncan," dedi oturmaya devam ederek. "Aslında bir eş arayışı içindeyim. Size bu pozisyonu teklif etmeye hazırım."

Kadın yarı yarıya ona döndü ama doğrudan ona bakmadı. "Bir eş mi?" dedi.

"Bir eş," diye tekrarlardı. "Ben bir Bayan Earheart arıyorum, Bayan Duncan. Geçici olarak yani. En azından evlilik sonsuza dek sürecektir sanırım, zira böyle bir evliliğin eşlerden birinin ölümünden daha hafif bir sebeple sona ermesi neredeyse imkânsızdır. Eğer

Aşk için evlenmek ve sonsuza dek mutlu yaşamak gibi romantik bir hayaliniz varsa, size g n yad n demeli ve bir sonraki g r   meye g  meliyim. Ama sanırım böyle bir hayaliniz yok ya da varsa bile, sizin durumunuzdaki biri için böyle bir hayalin gerçekçi olmad  n  anlam   olmalısınız." Ka larını kaldırdı ama ona karşı çıkmadı. Vücudu h l  kapıya doğru dönüktü. Ba ı h l  yarı dönüktü.

Onu.

"Evlilik kalıcı olacak," dedi. "Ama evli bir çift olarak birlikte olmamız geçici olacak, tahminen birkaç haftadan fazla sürmeyecek. Ondan sonra tekrar  zg r olacaksın, Bayan Duncan yerine Bayan Earheart olmanın getirdiği küçük y k dışında. Ve hayatının geri kalanında çok rahat bir şekilde refah içinde ya ayacaksın."

Ka larını  atm   halıya bakıyordu. Ama odadan aceleyle çıkmıyordu. Belli ki baştan  ıkm  tı. Öyle olmasaydı garip olurdu.

"Tekrar oturmayacak mısınız, Bayan Duncan?" diye sordu.

Oturdu, ellerini tekrar kucağına düzgünce yerleştirdi ve bir kez daha dizlerini inceledi. "Anlamıyorum," dedi.

"Gerçekten çok basit," dedi. Yüzünün belki de kalp şeklinde olduğunu düşündü. Ama bu tanım onu çok fazla büyülüyordu. "Kısa bir süreliğine bir e e ihtiyacım var. Rol yapması için birini i e alabilece im aklımdan geçti ama bana ömür boyu ba lı kalacak gerçek bir e e sahip olmak çok daha etkili olacaktır."

Dudaklarını yaladı. "Peki bu kısa süre bittikten sonra?" diye sordu.

"Sana yılda be  bin dolar veririm," dedi, "ayrıca sana bir ev, araba ve hizmetçiler sa larım ve yıllık ev masraflarını kar ılarım."

Uzun bir süre k pırdamadan oturdu ve hiçbir şey söylemedi. Bunu düşünüyordu, diye düşündü. Yılda be  bin dolar, bir ev ve kendine ait bir araba hakkında. Bir daha asla mürebbiyelik için başvurmak zorunda kalmamayı.

"Doğru söylediğini nereden bilece im?" diye sordu sonunda.

Yüce Tanrım! Ka larını kaldırdı ve sa  eli soru sorma barda ının sapında kıvrılırken en soğuk bakışlarıyla onu süzdü. Ama   kesi kızın indirdiği göz kapaklarında bo a gitti. Ellerinin kucağında birbirini sıkıca kavradı ını görebiliyordu. Onun gibi biri için tüm bunların acımasız bir  aka olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşündü.

"Elbette yazılı bir sözleşme olacak," dedi. "Bunu yapacağım

Bu öğleden sonra iş adamımla birlikte burada olacağız, Bayan Duncan- saat üçte diyelim mi? Dilerseniz onunla biraz yalnız vakit geçirebilir ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirip getiremeyeceğim konusunda onu sorgulayabilirsiniz. Teklifimi kabul edecek misiniz?"

Uzun bir süre ona cevap vermedi. Birkaç kez ağzı konuşacakmış gibi açıldı ama tekrar kapattı. Bir kez alt dudağını, bir kez de üst dudağını ısırıldı. Sağ eldiveninin her bir parmağını sanki çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi dikkatlice çekti ve sonra bileğinden çekiştirerek sıkıca tekrar taktı. Sonunda konuştu.

"Yedi bin," dedi.

"Affedersiniz?" Doğru duyduğundan emin değildi ama kadın yeterince açık konuşmuştu.

"Yılda yedi bin," dedi daha kesin bir ifadeyle. "Bahsettiğiniz diğer şeylere ek olarak."

Sessiz, küçük bir fare ama yine de gözünü büyük şansa dikmiş. Onu suçlayamazdı.

"Elbette altıda karar kılacağız," dedi gözlerini kısarak. "O halde teklifimi kabul ediyorsunuz, Bayan Duncan? Sizininki takip etmek üzere planladığım diğer görüşmeleri iptal edebilir miyim?"

"Evet," dedi. Ve sonra, daha kararlı bir şekilde, "Evet, efendim."

"Muhteşem." Ayağa kalktı ve elini onunkine uzattı. "Saat üçte hemen buraya dönmeni bekliyorum. Yarın sabah evleneceğiz."

Elini onun elinin içine koydu ve ayağa kalktı. Kirpikleri tekrar havalandı ve adam kendisini o sabit mavi gözlerin dikkatle izlediğini fark etti. Bir adım geri atma dürtüsüne direndi. Burnunun köprüsüne bakıyor olmalı, diye düşündü. Aynı anda iki gözünün tam ortasına bakıyor gibi görünüyordu.

"Gerçekten evlenmek ve hayatını birlikte geçirmek istediğin kadınla tanıştığında ne olur?" diye sordu.

Ona oldukça soğuk bir şekilde gülümsedi. "Hayatımın bir yılını bile paylaşmayı düşünebileceğim bir kadın yok," dedi.

Tekrar konuşmak için nefesini çekti ama hiçbir şey söylemeden ağzını kapattı. Gözleri onunkilerden ayrıldı.

Kadın gittikten birkaç dakika sonra her şeyin oldukça iyi gittiğini düşündü. Soru yağmuruna tutulmayı bekliyordu, özellikle de kendisine gerçekten de çok büyük bir servet gibi görünen bu servetle hayatını sürdürmek üzere serbest bırakılmadan önceki haftalarda ne yapması gerektiği konusunda. Bayan Charity Duncan hiçbir şey sormamıştı. Her türlü sırrın kendisine yüklenmesini bekliyordu.

Hiçbir şey teklif etmemişti. Onun hakkında başvuru mektubunda yazılanlar dışında hiçbir şey bilmiyordu. Üç yirmi yaşlarındaydı, bir beyefendinin kızıydı, okuyup yazabiliyor, Fransızca konuşabiliyor, resim yapabiliyor ve piyanoforte çalabiliyordu ve sevdiği çocukların bakımı ve eğitimi konusunda deneyimi vardı.

Ayrıca onun sessiz, ağırbaşlı, ne güzel ne de çirkin ve kurnaz olduğunu da biliyordu. Onunla ilgili onu şaşırtan tek şey, teklif ettiğinden daha fazla para istemesiydi. Hayır, başka bir şey daha vardı, gözleri. Kadının geri kalanıyla oldukça uyumsuzdular. Ama o zaman en sade, en sıkıcı kadının bile bir güzellik iddiası olduğunu düşündü.

Ve böylece yarın onun karısı olacaktı. Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını büzerek bu düşüncüyü değerlendirdi. Evet, bu kadın olur, diye karar verdi. Gerçekten de çok güzel.

Pencerenin önünde oturmuş, işi için gün ışığından yararlanmaya çalışıyordu. Philip'in çoraplarından birinin topuğunu yama yapıyordu. Saat daha altı olmuştu ama ışık azalıyordu. Kaldıkları sokağın darlığı ve karşı taraftaki binaların yüksekliği hiçbir işe yaramıyordu. Bazen ne kadar da özlüyordu

Yine taşra. Hayır, bu bazen olduğundan daha sık oluyordu. İç çekti.

Phil işten eve döndüğünde ona ne söyleyecekti? O gün yaşananların gerçekliğine kendisi bile hâlâ tam olarak inanamıyordu. Bu sabah Yukarı Grosvenor Sokağı'na gitmiş, tüm gücüyle kendisine mürebbiyelik teklif edileceğini ummuştu. Ancak eve yaklaşırken bile, önündeki görüşmeye olan içsel konsantrasyonu, olukta paha biçilmez mücevherli bir kolye bulma ya da servete giden beklenmedik başka bir yol bulma gibi aptalca bir hayal tarafından dağıtılmıştı.

Yakışıklı, zarif, soğuk tavırlı Bay Earheart ona mürebbiyelik teklif etmek yerine evlenme teklif etmişti. Tuhaf bir peri masalını andırıyordu -ancak bir peri masalında ona anında ve umutsuzca aşık olduğu için teklif ederdi. Bay Earheart sadece geçici bir eş istiyordu ama hayatının geri kalanında ona çok cömert bir şekilde sahip olmaya da hazırdı. Yazılı anlaşmada bunun belirtilmesini sağlamıştı. Adamın kendisinden önce ölmesi durumunda, kadının geliri kesilmeyecekti. Adamın verdiği diğer şeylerin yanı sıra, hayatının geri kalanında yılda altı bin dolar alacaktı.

sabah boyunca bahsedildi.

O, Penny ve çocuklar yılda altı bin dolarla çok rahat yaşayabilirlerdi. Babamın borçlarını kısa sürede ödeyebilirlerdi. Philip onları yoksullaştırmaktan kurtaran kişi olamadığı için çok mutlu olmayacaktı elbette, ama gerçeği görecekti. Ve Agnes'le evlenebilecekti.

Philip eve döndüğünde ona ne anlatacağını elbette biliyordu. Hikâyesini prova etmek için pek çok yalnız saat geçirmişti. Ama yalan söylemek pek hoşuna gitmiyordu. Bunu yapabileceğinden emin değildi. Ama yapmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Ona gerçeği söylemesi mümkün değildi. Bir kere, onu Bedlam'a götürebilirdi. Olanların gerçekten olduğuna inanmak onun için bile zordu.

Tanrım, diye düşündü. Zaten bir kez dikilmiş bir yamanın üzerine yama yapıyordu. Zavallı Phil, kendisi için hiçbir şey harcamıyor, her şeyini kardeşleri için harcıyordu. Bir gözyaşı beklenmedik bir şekilde elinin arkasına düşüp onu ürküttükten sonra sabırsızca yanağını fırçaladı.

Ve sonra, o kâğıtları imzaladıktan sonra eve geldiğinden beri düzenli aralıklarla ona saldıran panik dalgasını hissetti. Yarın bir yabancıyla evlenecekti, hem de oldukça ürkütücü bir yabancıyla. Bunu tamamen para için yapıyordu. Ama bu iş bittikten sonra geri dönüşü olmayacaktı. Bir daha

-Onun için asla gerçek bir koca ya da gerçek bir evlilik olmayacaktı. Zaten öyle bir şey olmazdı. Ama şu kesin bilgide oldukça korkutucu bir şey vardı ...

Ama Philip evdeydi, bütün gün çalıştıktan sonra yorgun görünüyordu ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi, dantelini bir kenara bıraktı ve çorbasını doldurmak ve bir dilim ekmek kesmek için ayağa kalktı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi ve öpmesi için yanağını kaldırdı.

"İnsanın akşamları yorgun olması gerekir," dedi. "Mmm, çok güzel kokuyor, Charity." Yorgun bir şekilde sandalyesine çöktü.

Yemek yerken onunla birlikte masaya oturdu, dirseğini masaya dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı. Nasıl başlayacağını bilmiyordu ve bu yüzden onun konuşmaya başlamasını bekledi. Adam ona evden mektup gelip gelmediğini sordu ve kadın başını sallayınca, geçen haftanın sonu gibi yakın bir zamanda haber almışken yeni bir mektup beklemek için çok erken olduğunu söyleyerek ikisini de ikna etti.

"Ah," dedi sonunda, belli ki yeni hatırlamıştı, "bu sabah bir görüşmeniz vardı. Daha önce sormadığım için beni bağışlayın.

Nasıldı?"

Ona gülümsedi. "Pozisyon bana teklif edildi," dedi.

Kaşığını ağzına götürürken yarı yolda durakladı. "Ah," dedi tekrar. "Şey, bu iyi haber. Hoş insanlar mı, Charity? Nerede yaşıyorlar? Kaç çocukları var?"

"Çok hoş," dedi. "Wiltshire. Üç." Gülümsemesini özenle korudu. "Ve evet, bu iyi bir haber."

Onun için memnun görünmeye çalışıyordu, bunu anlayabiliyordu. "Sizinle görüşen Bay Earheart mıydı?" diye sordu. "Bayan Earheart'la tanıştın mı, Charity?"

"Ah, evet, gerçekten," dedi, "çocuklar da öyle. Hepsi de son derece hoş insanlar, Phil. Onlardan hoşlanacaksın. Yarın taşraya gidiyorlar. Ben de onlarla gideceğim."

"Yarın," dedi kaşlarını çatarak. "Bu kadar erken mi?"

"Evet." Nazikçe gülümsedi. "Sana üç gün yetecek kadar çorba yaptım ve çok sevdiğin frenk üzümlü keklerden yaptım - korkunç bir savurganlık, biliyorum, ama almanı istedim."

"Belki de yarın bir saat izin istemeliyim," dedi, "böylece sizi yolda görebilir ve yeni işverenlerinizin size layık olduğuna kendimi ikna edebilirim. Ne zaman yola çıkacaksınız?"

"Hayır, Phil." Elini uzatarak onun elinin arkasına dokundu. "Bunu yapmana gerek yok. Sana veda etmekten ve hemen ardından çocuklar için neşeli olmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Gelmemeni tercih ederdim."

Ağabeyi kendi eliyle onun elini kapadı ve okşadı. "Nasıl istersen, o zaman," dedi. "Ama Wiltshire o kadar da uzak değil, Charity. Ve hiçbir şey geri alnamaz değildir. Eğer bu pozisyonu beğenmezsen, istediğin zaman ayrılabilir ve evine dönebilirsin. Penny çok mutlu olacak ve çocuklar da mest olacaklar."

"Yine de bu benim kendimi adayacağım bir pozisyon," dedi. "Neden hepimizi destekleyecek kişi sen olasın ki?"

"Çünkü ben ailenin erkeğiyim," dedi.

"Phooey!" Ayağa kalktı, boş kâseyi aldı ve daha fazla isteyip istemediğini bile sormadan yeniden doldurdu. Philip'in ona çok kızacağını düşündü. Ve bu yetersiz bir ifade olabilirdi. Ama yarın sabahтан sonra bu konuda hiçbir şey yapamayacaktı. Kendi düğünüyle tek başına yüzleşecek olmanın yalnızlığı bir an için içini kapladı ama kendine acımayı bir kenara itti. Kendine acımasını gerektirecek ne vardı ki? Zengin bir kadın olacaktı - gerçekten de acınacak bir kader!

Geç saatlere kadar kalmadılar. Philip yorgundu ve günleri erken başlıyordu. Işık gitmişti ve mumları her zaman idareli kullanırlardı. Ayrıca, ayrılıklar her zaman zor olmuştur. Birlikte geçirilen son birkaç saat boyunca söylenecek bir şey yok gibiydi -belki de söylenecek çok şey olduğu için. Ve bu seferki her zamankinden daha kötüydü çünkü söyledikleri az şeyde de çok fazla yalan söylemek gerekiyordu. Adam onun öğrencileri olacak çocukları sordu ve o da onlar için cinsiyet ve yaş uydurmak zorunda kaldı.

Yalan söylemekten nefret ederdi. Ama gerçeği nasıl söyleyebilirdi? Gerçeği söyleyeceği bir zaman gelecekti, nihayet ailesine kendi başına bakabilecek duruma geldiğinde, yaptığı şeyin çılgınlığı karşısında dehşet içinde haykırmaları için çok geç olacaktı. Evet, bir zamanı olacaktı. Ama o zaman şimdi değildi.

Sabah erkenden kalktı, kardeşine kasabadaki lojmanında katıldığından beri her gün yaptığı gibi, kahvaltısını hazırlamak ve öğlen yemeği için birkaç dilim ekmek ve biraz kuru peynir ve özel bir ikram olarak frenk üzümlü kek paketlemek için. Gitmeye hazır olduğunda ona sıkıca ve sözsüzce sarıldı.

"Kendine iyi bak," dedi, kolları onu demir bir bant gibi sarmıştı. "Ailenin erkeği ben olduğum halde kendini bunu yapmaya zorlanmış hissetmenden nefret ediyorum Charity. Bir gün bir hanımefendinin hayatını yaşamak için yeniden özgür olacaksın, sana söz veriyorum."

"Seni seviyorum," dedi. *Birkaç saat içinde Phil, çok zengin bir adamın karısı olacağım. Çok zengin bir kadın olacağım. Oh, Phil, Phil.* "Gözyaşları! Ne kadar aptalım." Güldü ve elleriyle gözyaşlarına vurdu.

Ve o gitmişti. Aynen öyle. Oda boştu, soğuktu ve hâlâ yarı karanlıktı. O gün onun düğün günüydü. O ve Penny çocukken bazen düğün oyunu oynarlardı; her zaman neşeli, gösterişli düğünler olurdu. Ama bu gerçektir. Bu onun gerçek düğün günüydü. Daha fazla gözyaşı için sabırsızca gözlerini kırıştırdı.

"ÇILDIRDIN MI, Tony?" Lord Rowling, Almack's'taki haftalık akşam balosunda, Staunton Markisi elindeki kadehle kadın dansçıları süzerken sordu. "Bu çılgınlığı gerçekten yapacak mısın?"

Marki iç çekerek, "Ah, kesinlikle," dedi. Eliyle etrafla işaret etti Mücevherlerle süslü bir eliyle. "Perry-Almack'ın sezon boyunca Londra'daki büyük evlilik pazarına bakın. En güzel

Pazarlanabilir mallar tam da bu odada sergileniyor ve tüm potansiyel alıcılar bunları inceliyor. Ben bir alıcıyım. Neden olmayayım ki? Ben bir düklüğün varisiyim ve dükün hasta olduğu söyleniyor. Sekiz yirmi yaşındayım ve daha da gençleşmiyorum. Sadece biraz farklı bir pazarda alışveriş yapmayı seçtim."

Lord Rowling başını sallayarak, "Bir mürebbiye için *ilan verdiniz* ve bir eş seçtiniz," dedi. "Kısa bir görüşmeden sonra tamamen yabancı birini seçtiniz. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tam tersine," dedi Marki, kadehi genç bir bayanın üzerinde durdu ve yavaşça yüzünden ayaklarına doğru vücudunda gezindi. "İçinde büyüdüğü kilisenin rektörü tarafından şiddetle tavsiye ediliyor. Son görevinden sekiz ay sonra yalan söylediği için kovulmuş, bu suçlamayı reddediyor. Sade, sessiz, ahlaklı küçük bir fare. Ve benimle *pazarlık* yaptı, Perry, ve teklif ettiğimden daha fazla para kopardı. Takdire şayan bir iş çıkaracak. March'ın malları sezon başladığından beri kilo aldı. Onu kim alırsa, beş yıl içinde kendini kesinlikle tombul bir eşle bulacak. Ama bazı erkekler tombul eşlerden hoşlanır."

"Tony!" dedi arkadaşı kızgınlıkla. "Senin alaycılığın tanıdığım herkesten daha fazla. Ama bu evlilik planı mantık sınırlarını aşıyor."

"Neden?" diye sordu marki. "Eğer burada bulunan genç hanımlardan birinin babasına hitap edecek olsaydım, Perry, iflah olmaz bir çapkın olarak nam salmış olmama aldırmadan beni anında kapardı. Ve o da öyle. Ben bir evlilik ödülüym. O benim hakkımda yüzeysel detaylar dışında hiçbir şey bilmez, ben de onun hakkında hiçbir şey bilmem. Birbirimize yabancı oluruz. Bu kadınlardan biriyle evlenmekle, servetimin koklama mesafesine gelme ihtimali karşısında neredeyse salyaları akan küçük bir fare mürebbiyeyle evlenmek arasında gerçek bir fark var mı? Tek bir önemli fark var. Fare amacına hizmet ettiğinde ondan kurtulmak daha kolay olacaktır."

Lord Rowling cebinden enfiye kutusunu çıkardı, ama arkadaşına bakarken bir elinde açmadan tutuyordu. "Bir hata yapıyorsun Tony," dedi. "Korkunç ve geri dönülmez bir hata. Ya kadın dökülmeyi reddederse?"

Staunton Markisi sadece mağrur ve anlamlı bir kaşını kaldırdı. "Bütün gelinler gibi Perry," dedi, "yarın sabah itaat edeceğine söz verecek. Sanırım Bayan Henshaw ile dans edeceğim. Şöhretim konusunda uyarıldı ve ne zaman kazara göz göze gelsek çok güzel kızarıyor ve tatlı bir şaşkınlıkla başka tarafa bakıyor."

Bunu da sık sık yapmaya özen gösteriyor."

Görevine devam etmek üzere uzaklaştı ama gecenin asıl görevi tamamlanmıştı. Rowling onun düğününe şahit olarak katılmayı kabul etmişti. Staunton sık sık Almack's'a ya da diğer şık balo salonlarına gitmezdi. Akşam için kendini eğlendirmeye koyuldu. Bekâr bir erkek olarak son akşamı. Kızaran Bayan Henshaw'la dans ederken bu düşünceyi irdeledi ve onun kızarıklıklarını derinleştirmeye odaklandı. Ama bu düşünceyi hiçbir şekilde endişe verici bulmadı.

Yarın onun düğün günüydü. Sadece hayatındaki başka bir gün.

SÖZÜNÜ TUTAN LORD ROWLING, ertesi sabah damada kiliseye kadar eşlik etmek üzere tam vaktinde Yukarı Grosvenor Sokağı'na geldi ve diğer tanık olarak markizin iş adamı onları bekliyordu. Staunton Markisi, arkadaşının şaşkın bakışları arasında, Bond Caddesi'nde bir sabah gezintisi planlıyormuş gibi soğukkanlı ve tertemiz giyinmiş görünüyordu.

"Bundan emin misiniz?" Lord Rowling evden çıkmaya hazırlanırken sordu. "Seni fikrini değiştirmeye ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, Tony?"

Marki şapkasını tam kafasına yerleştirip kaşlarını kaldırarak hizmetkârına kapıdan çıkmaya hazır olduğunu işaret etti: "Yüce Tanrım, hayır," dedi.

Kilise Londra'nın en gözde kiliselerinden biri değildi. Lord Rowling'e yeterince kasvetli görünüyordu, tıpkı üzerinde bulunduğu cadde ve tepesindeki ağır gri gökyüzü gibi. Damat ne kasvetten ne de sevinçten etkilenmiş görünüyordu. İş adamına başıyla selam verdi ve daha fazla uzatmadan kilisenin kapısına doğru yürüdü. İki arkadaşı bakışlarını değiştirerek onu takip etti.

Kilisenin içinde, arka taraftaki gölgeli bir sıraya sessizce oturmuş olan gelin bekliyordu. Bir gün önce olduğu gibi giyinmişti, damadı bunu hemen fark etti. Gelin süslenip püslenmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Kendisine yeni giysiler alması için ona para vermeyi düşünmemişti, diye düşündü Marki geç de olsa -bugün için yeni bir elbise, daha varlıklı geleceğine götüreceği gelin giysileri. Ve düğünden hemen sonra taşraya gideceklerdi. Alışveriş için zamanları olmayacaktı. Neyse, önemli değil. Onu olduğu gibi almak daha iyi olacaktı.

"Bayan Duncan?" Yarı eğilerek selam verdi ve kolunu onunkine uzattı. "Evet, efendim." Kadın ayağa kalktı, ona kısaca baktı ve sonra

bakışlarını adamın koluna indirdi. Kendi elini kolunun üstüne mi koyması, yoksa kolunu kolunun içinden mi geçirmesi gerektiğini bilemiyor gibiydi. Kadının elini boştaki elinin içine aldı ve bileğine koydu. Ona elini uzatmak için duraksamadı.

Lord Rowling'e. Sabırsızdı.

"Rektör bekliyor," dedi.

"Evet, efendim." Kilisenin önüne doğru baktı.

Ağzı şaşırtıcı derecede kuru ve kalp atışları şaşırtıcı derecede dengesiz hissediyordu. O tamamen yabancıydı. Onun karısı olmak üzereydi. Bir ömür boyu. Bir an için aklına bugünden pişmanlık duyabileceği düşüncesi geldi. Ama şafaktan hemen sonra uyandığında ve kahvaltı ederken yaptığı gibi bu düşünceyi de bastırdı. Son dakika gerginliklerinden nefret ederdi. Gelinini öne doğru götürdü.

Katıldığı her sosyete düğününe eşlik eden tüm o şatafat ve törenin olmadığı nikâh töreninin gerçekten de oldukça kısa ve dikkat çekici olmadığını fark etti. Rektör konuştu, o konuştu, kız konuştu, Rowling ona bir yüzük verdi, o da kızın parmağına taktı ve o gün pişman olup olmayacağını merak etmek için çok geç olduğunu fark etti. Bayan Charity Duncan artık bu isimle anılmıyordu. O artık onun karısıydı. İlk hissettiği rahatlama oldu. Başını eğdi ve kapalı dudaklarını kısa bir süreliğine onun ağzının köşesine yaklaştırdı. Teni serindi.

Rektör onları içtenlikle kutluyor, iş adamı neşeli görünmek için elinden geleni yapıyor ve Rowling de gülümseyip sevimli olmaya çalışıyordu. Hâlâ imzalanması gereken bir kayıt defteri vardı.

"Size en iyi dileklerimi sunarım Leydi Staunton," dedi Rowling, kadının bir elini iki elinin arasına alıp ona sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Ne?" diye sordu.

"Yeni isminizin sesine alışık değilsiniz," dedi elini dudaklarına götürerek. "Mutluluğunuz için en iyi dileklerimi sunarım, hanımefendi."

Marki ona, "Siz Charity Earheart'sınız," diye açıkladı, "Staunton Markizi."

"Ah," dedi kadın, iri ve şaşkın gözlerle ona bakarak ve bu sefer gerçekten de bir adım geri çekildi. "*Markiz* misiniz?"

"Staunton, hizmetinizdeyim leydim," dedi. Dün o gözlere gerçekten daha fazla dikkat etmeliydi. Ama artık çok geçti. "Lord Rowling'i takdim edebilir miyim?"

Kiliseden çıktıklarında yağmur yağıyordu; gri ve kasvetli gökyüzünden aşağıya doğru çiseleyen ürpertici bir yağmur.

"İyi bir alamet," dedi Rowling gülerek. "En iyi evlilikler her zaman ıslak düğün günlerinde gerçekleşir, büyükannem bunu söylemeyi çok sever. Sanırım büyükbabamla bir fırtına sırasında evlenmiş ve birlikte kırk mutlu yıl geçirmişler."

Ancak kimse onun bu içten iyimserliğini paylaşmaya hazır görünmüyordu. Staunton Markisi sessiz gelinini aceleyle arabasına doğru götürdü. İki düğün konuyla birlikte kahvaltı edecek, karısının bavullarını lojmanından alacak ve yolculuğa başlayacaktı. Babasına yarın kendisini beklemesini yazmıştı. Bir eş getireceğinden bahsetmemişti.

Arabada onun yanına oturdu, elini tekrar bileğine götürdü ve diğer iki adam karşılıklarına otururken boşta eliyle onu orada tuttu. Neredeyse onun için üzülüyordu; ona bir mürebbiye olarak bekleyebileceğinden çok daha iyi bir gelecek sağlamış olması garip bir gerçektir. Ayrıca, kimseye karşı sempatik duygular beslemeye alışık değildi. Düğününde ona kimsenin eşlik etmemiş olması ona ilk kez garip gelmişti. Tamamen arkadaşsız mıydı?

Eldiveninin derisinin başparmağının iç kısmında kâğıt inceliğinde olduğunu fark etti. Çok yakında orada bir delik açılacaktı.

O evli bir adamdı. Eldivenli elini hafifçe bileğine dayamış olan yabancı, onun karısı, markiziydi. O anın garip bir gerçek dışılığı vardı. Ve aynı zamanda keskin bir gerçeklik.

O evli bir kadındı. Bu sabah o sessiz, oldukça kasvetli kiliseye yürümüş, içeri kendisi olarak, Charity Duncan olarak girmiş ve sadece yarım saat sonra farklı biri olarak, başka bir isme sahip biri olarak çıkmıştı. Her şey değişmişti. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. O Charity Earheart'tı.

Başını çevirip arabanın koltuğunda yanında oturan suskun adama baktı. Uşağı küçük bavulunu Philip'in lojmanından çıkardığından beri tek kelime etmemişti - araba bütün sokağı doldurmuş ve büyük ilgi çekmişti - ve şaşkınlık içinde ona başka bir şey olup olmadığını sormuştu.

"Hayır, efendim," dedi ve muhtemelen ona *lordum* demesi gerektiğini düşündü.

Kendini... Kendini çok aptal hissediyordu. Ve onun gözlerini üzerinde hissetmiş olmalıydı. Ona bakmak için başını çevirdi. Gözlerinin çok karanlık olduğunu düşündü. Neredeyse siyahtı. Ve oldukça donuktu. Gözlerinin hemen arkasına ağır bir perde, hatta belki de çelik bir kapı indirildiği ve böylece hiç kimsenin onun ruhunu gözetleyemeyeceği gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

"Ben *kimim*?" diye sordu ona. Hayatının sonuna kadar

Hatırla. "Siz *Neyin* Markisi'siniz?"

"Staunton," dedi. İnce bir burnu, oldukça ince dudakları vardı. Koyu renk saçlarından bir tutam alına, sağ gözünün üstüne düşmüş ve orada ters çevrilmiş bir soru işareti gibi kıvrılmıştı. "Withingsby Dükü'nün en büyük oğlu. Onun varisi, leydim. Ona uygun bir şekilde takdim edilebilmeniz için Wiltshire'da bulunan Enfield Park'a gidiyoruz."

O gerçekten bir markizdi. Lord Rowling onunla alay etmiyordu. Sonuçta o sıradan bir Bay Earheart değildi. Ama elbette hizmetkârları ona *lordum*, ona da *leydim* diyorlardı. Ve o bir dükün oğlu ve *varisiydi*. Withingsby Dükü. Bir gün kendisi de dük olacaktı. O olacaktı... Hayır, olmayacaktı. Pek sayılmaz.

"Babanın haberi olmadan neden evlendin?" diye sordu. "Ve neden ben? Ben bir beyefendinin kızıyım ama müstakbel bir dükün eşinde bundan biraz daha yüksek nitelikler araması beklenir."

Bembeyaz dişlerini göstermesine rağmen gülümsemesinin oldukça nahoş olduğunu düşündü. Ama gülümsemesi hiçbir şekilde gözlerine dokunmuyordu. "Belki de, leydim," dedi, "mesele de bu zaten."

Onunla birine inat olsun diye mi evlenmişti? Babasına mı?

"Babanla aranızda bir tartışma mı var?" diye sordu.

Dudaklarıyla gülümsemeye devam etti. "Diyelim ki," dedi, "onun lütfu ne kadar hoşnutsuz olursa, ben o kadar memnun olacağım?"

Hemen anladı. Anlamaması için aptal olması gerekirdi. "Yani ben bir oyunda sadece bir piyonum," dedi.

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri kısıldı. "Maaşı çok iyi ödenmiş bir piyon leydim," dedi. "Ve hayatının geri kalanında unvan sahibi olacak biri."

Sadece birkaç hafta birlikte kalacak olmalarının iyi olduğunu düşündü -sadece Withingsby Dükü'nün kendinden iyice tiksinişini sağlayana kadar, diye tahmin etti. Bu adamdan hoşlanabileceğine inanmıyordu. Nasıl bir adam sırf babasını kızdırmak için bir yabancıyla evlenirdi ki?

Elbette ahlaki bir öfke duyması için bir neden yoktu. Adamın *dün* yaptığı teklifi kabul etmişti -*lütfen*, daha dün müydü gerçekten?- adam hakkında, ona verdiği sözleri tutabilecek imkânlarla sahip olduğu gerçeğinin ötesinde bir şey bilmeyi talep etmemiştir. Onunla bu sözler için evlenmişti. Para için bir yabancıyla evlenebilecek türden bir kadındı. Bu bir

İnsanın kendine bile -hatta belki de özellikle kendine- itiraf etmesi rahatsız edici bir durumdur.

Bu adamın bir yabancından başka bir şey olmasının çok zor olacağını düşündü, görünüşe göre onun yanında birkaç hafta geçirecek olmasına rağmen. O gözler! Hiçbir derinlikleri yoktu. Onun tanınmamayı seçen, başkalarının iyi düşüncelerini hiç umursamayan bir adam olduğunu ilan ediyorlardı. Neredeyse onu korkutuyorlardı.

"Sadece bir oyunda puan kazanmak için senden daha düşük biriyle evlenmek biraz zorlama değil miydi?" diye sordu ona. Kavgalar genellikle olduğu gibi kısa sürede bitmez miydi?" Bunu bilmesi gerekirdi. Beş erkek ve kız kardeşli bir evde büyümüştü.

"Belki de babam ve ben bunun yerine öpüşüp barışmalıydık?" dedi. "Hayata dair böyle sığ gözlemleri öğrencilerinize saklayabilirsiniz leydim. Tabii ki artık onlardan olmayacak, değil mi?"

Charity incinmişti. Sığ mı? En büyükleri olarak başkalarını anlamayı, onlarla özdeşleşmeyi, bir arabulucu, bir barışçı olmayı erken öğrenmişti. Bir hanımefendiyle böyle aşağılayıcı bir şekilde konuşan adamın ne kadar sevimsiz bir adam olduğunu düşündü ve onun kocası olduğunu fark ederek bir kez daha sarsıldı. Ona itaat edeceğine söz vermişti. Hayatının geri kalanında, bu birkaç hafta bittikten ve çocuklarla birlikte eve döndükten sonra bile, gerçekten özgür olamayacaktı. İsteddiği zaman ondan istediği her şeyi talep edebilirdi. Ama hayır, bu aptalca bir endişeydi. Onları birbirine bağlayan o kopmaz bağ dışında her şeyi koparmaktan en az onun kadar memnun olacaktı.

"Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Bir gün dük olmayı bekleyen bir adamın kendi varislerini yetiştirmek isteyeceğini düşünürdüm," dedi. Konuşurken bile durup dilini sertçe ısırmayı diledi. Sanki yanakları alev almış gibi hissediyordu. Onunla evlenme nedenlerini anlamaya çalışıyordu ve ne yazık ki yüksek sesle düşünmüştü.

"Gerçekten mi leydim?" Sesinin tenor hafifliğinin karanlık, şeytani bakışlarıyla hiç uyuşmadığını düşündü. Şu anda oldukça yumuşaktı ama ölümcül derecede soğuktu. "Hizmet etmeye gönüllü müsünüz?"

Kendini umutsuzca ve kasıtlı olarak adamın boyun örtüsünün karmaşık düğümünü kendisinin mi yoksa uşağının mı attığını merak ederken buldu. Gözlerini ona doğru indirdi. Dün gece uyuyamamıştı, diğer şeylerin yanı sıra, acaba... Onun sözleri şimdi

önümüzdeki haftalarda görevlerinden birinin *bu* olmasını istemediğini belirtti.

"Sen benim karımsın." Sesi hâlâ yumuşak ve hoştu; Kuzey Kutbu'nun buzundan yontulmuş gibiydi.

"Evet, efendim." Kadın, uşağının ceketini giymesine yardım etmiş olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Paltoyu kendi başına asla omuz silkerek giyemezdi. Ona ikinci bir deri gibi oturuyor ve omuzlarının genişliğini hayranlık uyandırıcı bir şekilde gösteriyordu. Ünlü ve çok pahalı Weston'ın onun terzisi olup olmadığını merak etti.

"Erken durmamız gerekecek," dedi, onun yanından pencereye bakarak ve gözlerini tekrar kısarak. "Kahretsin, yine yağmur yağıyor, hem de çok şiddetli."

Yağmurun, konuşmanın gittiği yöne göre hoş bir rahatlama sağladığını fark etti. Dün herhangi bir şeyi kabul etmeden önce, kesinlikle herhangi bir kâğıdı imzalamadan önce sorması gereken yüzlerce sorudan biriydi bu. Ama bunu çok sonraları, evde oturup Philip'in çoraplarını dikene kadar düşünmemişti. Ama yine de bu soruyu soramazdı: "Benimle yatmak niyetinde misiniz, efendim?" Böyle bir şeyi yüksek sesle sorma düşüncesi bile onu bir sıcak bir soğuk hale getirebilirdi.

Çok yakışıklıydı ve hatta endişe verici derecede çekiciydi. Aynı zamanda oldukça tatsızdı. Ne bir koca ne de bir eş olarak istenmeyen biriydi.

-Ya da bir sevgili.

Elbette bu gerçekleşmezse -ve neyse ki gerçekleşmesi pek olası görünmüyordu- o zaman hayatı boyunca tam anlamıyla bir eş olmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmeden yaşayacaktı. Asla kendi çocuğu olmayacaktı. Bu, uzun zamandır, özellikle de babasının ölümünden ve ailenin yoksulluğunu anladığından beri beklediği bir şeydi. Bu aynı zamanda, artık hiçbir şüphe kalmadığına, hiçbir umut olmadığına göre daha da iç karartıcı görünen bir şeydi... Bilmek isterdi... Ne olduğunu bildiğini sanıyordu ama böyle bir şeyi bilmekle yaşamak çok farklı şeylerdi, diye düşündü. Ama düşüncelerinin gidişatı onu rahatsız ediyordu. Bunlar düzgün bir hanımefendinin düşünceleri değildi.

Yağmur önce şiddetlendi, sonra daha da şiddetlendi ve sonunda sağanak haline geldi. Yol açık kahverengi bir çamur denizine dönüştü ve arabanın pencerelerinden birkaç metreden fazlasını görmek imkânsızdı. On beş dakikalık çok yavaş bir ilerlemeden ve bazı endişe verici kaymalardan sonra, araba, Markiz'in hiç de beklemeyeceği türden bir kuruluş olan yol kenarındaki bir hanın taş döşeli avlusuna döndü.

Staunton, bir düklüğün varisi, patronluk taslamak için. En azından, kapının açılmasını ve merdivenlerin inmesini beklerken yüzündeki küçümseyici ifade Charity'ye bunu söylüyordu.

Lord Rowling'in yağmurlu düğün günleri hakkında söylediklerini düşündü. Eğer o haklıysa, onlarınki dünya tarihindeki en mutlu evlilik olmalıydı. Kendi kendine oldukça alaycı bir şekilde gülümsedi.

Markinin başının üzerinde tuttuğu büyük siyah bir şemsiyenin altında aceleyle hanın karanlık, alçak tavanlı içki salonuna sokuldu. Marki, yağmurun hana getirdiği beklenmedik işlerden memnun olmaktan çok sinirlenmiş görünen iri yarı bir adam olan hancı ile konuşurken o da elbisesinin ve pelerinin eteklerindeki suyu silkeleyerek durdu.

"Gel," dedi kocası sonunda, ona dönerek ve hancının kaybolduğu dik ahşap merdivene doğru eliyle işaret ederek. "Görünüşe göre sert hava burayı popüler bir pansiyon haline getirmiş. Son boş odayı almak için tam zamanında geldiğimiz için şanslıyız."

Geniş bir oda değildi. Tavan yarısına kadar dik bir şekilde aşağıya doğru eğimliydi. Küçük bir pencere hanın bahçesine bakıyordu. Bir lavabo, küçük bir masa ve sandalye vardı. Odanın geri kalanına büyük yatak hâkim olduğu için başka bir mobilyaya yer yoktu.

"Bizi yalnız bırakabilirsiniz." Marki, tek kelime etmeden geri çekilen hancıya sertçe başını salladı. "Pekâlâ leydim, burası yolun yirmi mil kadar ilerisindeki bir handa ayırttığım oda takımının yerine geçecek. Yemeğimizi halka açık yemek salonunda yemeliyiz ve yemeklerin yenilebilir olacağına inanıyorum."

Yatak odada fazladan bir kişi gibiydi, kaçınılmaz olarak görünür, utanç verici derecede sessizdi.

"Eminim öyle olacak, efendim," dedi ve ikna edici bir umursamazlıkla bonesini ve eldivenlerini yatağın üzerine fırlattı.

"Dinlenmek ve belki de yemekten önce kısa bir süre uzanmak isteyeceksiniz," dedi. "Sizi yalnız bırakayım leydim ve yemek salonuna kadar size eşlik etmek üzere geri dönme onurunu kendime bahşedeyim."

Adamın böyle eski püskü bir handa nereye gidebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen kalitesiz bira içmek için meyhaneye. Kuşkusuz yorgun damağı buna şiddetle karşı çıkacaktır. Ama o bunu pek umursamıyordu. En azından şimdilik bu korkunç derecede utanç verici odada yalnız kalacağı için rahatlamış hissetmekle meşguldü. Daha önce hiç

yatağı neredeyse canlı bir şey olarak düşünürdü. Yatakları her zaman sadece üzerinde uyunan mobilya parçaları olarak düşünmüştü. Ama daha önce babası ya da erkek kardeşleri dışında hiçbir beyefendiyle yatak odasında bulunmamıştı. Bir geceyi yatak odasında ve aynı yatakta geçirmeyi hiç düşünmek zorunda kalmamıştı.

-Bir beyefendiyle.

Ayakkabılarını ve saç tokalarını çıkardıktan sonra yatağa uzanırken - oldukça temiz görünmesine rağmen kesinlikle sert ve pütürlüydü - kendine bu beyefendiyle *evli* olduğunu hatırlattı. Philip gün boyunca onu düşünecek, yeni işverenleri Bay ve Bayan Earheart'ı ve onların üç çocuğunu tanıdığını hayal edecekti. Yolculuğun keyifli geçmesini ve çocukların yolculuk sırasında onun enerjisini çok fazla tüketmemesini umuyordu. Tedirginlikle yağmura bakıyor, onun güvenliği için endişeleniyordu. İlk mektubunu bekliyor olacaktı.

Sabahleyin evlendiğini, artık Staunton Markizi Charity Earheart olduğunu ve bir gün Withingsby Düşesi olacağını bilseydi ne düşünürdü acaba? Önümüzdeki haftalarda marki ile babası dük arasındaki aptalca bir kavgada piyon olarak kullanılacaktı. Ondan sonra da yılda altı bin doların yanı sıra evi, hizmetçileri ve arabası olan önemli bir hanımefendi olacaktı. Babam hiçbir zaman kendi arabasını tutmamıştı. Polly'yi sadece hizmetçi olarak tutmuşlardı ve o da son on yıl boyunca sadece kendini aileden biri olarak gördüğü ve gidecek başka bir yeri olmadığı için kalmıştı.

Ah, Phil, diye düşündü gözlerini kapatarak. Kendi evlerine sahip olabilecekti. Agnes'i oraya götürebilecek ve kendi ailelerini kurabileceklerdi. Babasının borçlarının yükü ve tüm çocukları geçindirme zorunluluğu olmadan, bir taşra beyefendisi olarak çok iyi idare edebilirdi.

Oh, Penny. Phil'in ya da kendisinin yardımını olmadan evde tek başına nasıl idare ediyordu? Penny henüz yirmi yaşındaydı. Güzel ve tatlı huyluydu. Sevgilisini ve evliliği düşünüyor olmalıydı. Çocukların hepsi iyi miydi? Yeterince yemek yiyorlar mıydı? Hepsinin yeterli giysisi var mıydı? Onu, onun onları özlediği kadar özliyorlar mıydı?

Yakında, dedi hem onlara hem de kendine sessizce. Yakında onlara geri dönecekti. Her şey eskiden olduğu gibi ya da babam ölene ve yoksulluğun farkına varana kadar hayal ettikleri gibi olacaktı.

durumlarından kurtulacaklardı. Bir daha asla yoksul, güvensiz ya da ayrılmış olmayacaklardı.

Evet, doğru olanı yapmıştı. Böylesine beklenmedik ve karşı konulmaz bir teklifi nasıl reddedebilirdi ki? Cennetten gelen bir hediye gibiydi. Bunu başka nasıl düşünebilirdi ki? Özellikle de Staunton Markisi'nin şeytani görünüşü ve düz gözleri düşünüldüğünde, bunun tam tersi olabileceği ihtimaline karşı zihnini kapattı.

Elbette doğru olanı yapmıştı. Artık kuşkulara teslim olmak için çok geçti.

Elbette doğru olanı yapmıştı.

Gece yarısına doğru yağmur durmuş gibi görünüyordu. Staunton Markisi hanın içki salonunun açık kapısında durmuş, bir omzunu kapı direğine dayamış, taş döşeli avluya bakıyor ve soğuk havada hafifçe titriyordu. Ama tabii ki bu gece yola devam etmek için çok çamurlu ve çok geç bir saatti.

Hem meyhanenin hem de hanın alt katta oyalanan son müşterisiydi. Arkasında hancı, kasıtlı olarak duyulabilir hareketlerle gece için toparlandı. Açıkça, kalan son müşterisinin yatmaya gitmeyi düşünmesi gerektiğini ima ediyordu.

"Sabah güneş parlıyor olacak lordum," dedi.

Marki, "Mmm, evet," diye onayladı. Enfield Park'a vardıklarında güneşli olacaktı. Ne kadar hoş! Dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. Çok geç de olsa babasının çağrısını görmezden gelmesi gerektiğini düşündü. Hiçbir cevap vermemeliydi. Daha da iyisi, kendi işleriyle çok meşgul olduğu için lütufkâr misafirperverliğinden yararlanamayacağı şeklinde kibarca ve nazıkçe cevap vermeliydi. Dükün hasta olması onu neden ilgilendiriyordu ki? Altı yıl önce Brighton'a giderken bacağını ve neredeyse boynunu kırdığında babası onunla hiç ilgilenmiş miydi? Hem de hiç.

Babasıyla arasındaki tüm bağlar sekiz yıldır kopmuştu. Withingsby'ye maddi bağlarla bile bağlı değildi. Bağımsız bir serveti vardı. Mektup geldiğinde onu dikkate almak gibi bir zorunluluğu yoktu. Kendisini neden bir şekilde mecbur hissettiğini merak ediyordu, bir şekilde geçmişe takılıp kalmıştı, sanki geçmiş hiç düzgün bir şekilde dinlenmemiş gibi. Sanki bağlar tamamen koparılmamış gibi.

Mektubu görmezden gelmeliydi. Doğuştan gelen hakkından feragat etmenin bir yolunu bulmalıydı. Bırak William babalarından sonra dük olsun. Claudia da düşes olsun. Bu düşünce karşısında dudağı kıvrıldı. Bunda ne büyük bir ironi olurdu. Claudia'nın Withingsby Düşesi olması.

Claudia ...

Hancı boğazını temizliyordu. "Bu gece size başka bir şey getirebilir miyim lordum?" diye sordu.

"Hayır." Marki doğruldu, tekrar odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler." Merdivenlere doğru döndü.

Evliliğini tamamlamak planının bir parçası değildi. Ne de olsa masum kahverengi bir fareyle yatmaktan nasıl bir zevk alınabilirdi ki? Ürkeklik, acı ve gözyaşlarıyla uğraşmaktan? Ve kanla. Ayrıca, zevk için evlenmemiştir.

Hâlâ evliliği tamamlamak gibi bir niyeti yoktu. Ama yağmurun bu hüzünlü özür hanındaki uyku düzenini ona zorla kabul ettirmiş olması büyük bir sıkıntı yaratıyordu. Bir kere, huzursuz uyuyan biriydi ve yatak paylaşmayı sevmiyordu. Bir yatağı sadece cinsel aktivite için paylaşırdı, asla uyumak için değil. Başka bir şey daha vardı ki, tüm faaliyetlerin en özeli olan uyumayı bir başkasının eşliğinde gerçekleştirme fikri bile mahremiyet kavramını rencide ediyordu.

Bu gece mahremiyete her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Bunun yerine, gecenin geri kalanını sadece geliniyle aynı odada değil, aynı yatakta geçirmeye mahkûmdu.

Aşağıdaki avluda, ahır kapısının üzerine asılmış bir fenerden gelen ışık, mum yardımını olmadan odalarında soyunmasına ve yatağın kapıya en yakın tarafındaki yorganın altına girmesine yetecek kadardı. Kadın yatağın uzak tarafında sessizce uyuyordu.

Karısı! Kendini onun bir ailesi olup olmadığını merak ederken buldu. Onunla birlikte kiliseye gelen kimse olmadığı gibi, arabası bavulunu almak için durduğunda da kimse lojmanından dışarı fırlamamıştı. Kendisine ait hiç kimsesi yok muydu? Ailesi yok muydu? Arkadaşı yok muydu? Pek yakında bunlardan herhangi birine sahip olacağını düşündü alaycı bir tavırla. İnsan yılda altı bin sterline sahipken arkadaş bulmak çok kolaydı. Ve o küçük sandığın dünyada sahip olduğu her şeyi barındırması mümkün müydü? Geri kalan eşyaları neredeydi? Bu kadar az eşyayla yaşamak gerçekten mümkün müydü?

Ama onu merak etmiyordu. Onun hakkında zaten bildiklerinden başka bir şey bilmek istemiyordu. Kesinlikle

ona acımak istemiyordu. O hiçbir şekilde acınacak biri değildi; bunu dün imzaladıkları sözleşmede ve bu sabah evlilik töreninde garanti etmişti. Tüm merakını bastıracaktı. Kadın onun hayatında bir amaca hizmet edecek ve sonra da iyi bir şekilde ödüllendirilecekti. Kendisine hizmet eden kadınları her zaman iyi ödüllendirirdi. Elbette bu kadın olağan bir hizmette bulunmuyordu ama yine de zamanının karşılığını yeterince alacaktı. Ona karşı başka bir sorumluluk hissetmesine gerek yoktu.

Kendini kararlı bir şekilde uyumaya verdi.

STAUNTON MARKİSİ UYKUNUN KENDİSİNİ KAÇIRDIĞINI FARK ETTİ. Tamamen. Ve yavaş yavaş bir şeyin farkına vardı-aslında iki şeyin. Birbirlerine değmeseler de, kadının sıcaklığını sağ tarafında hissedebiliyordu. Ayrıca kadının durgunluğunu ve sessizliğini de hissedebiliyordu; uyuyor olamayacak kadar durgun ve sessizdi. Ama o zaman uyumanın kendisi için olduğu kadar onun için de oldukça zor olacağını varsaymak mantıklı görünüyordu.

"Uyumalısın," dedi ona. "Yarın yoğun bir gün olacak." Uyanık olduğu için, sadece fiziksel varlığının zaten kaçınılmaz kıldığı mahremiyetine daha da fazla girdiği için ona karşı mantıksız bir kızgınlık hissetti.

"İngiltere'deki bütün koyunları saydım," dedi.

Adam dudaklarını büzdü.

"Siz konuştuğunuzda Galler'dekilere yeni başlamıştım," dedi. "Şimdi her şeye yeniden başlamam gerekecek."

Uysal bir "Evet, efendim" bekliyordu. Bir şekilde, akşam yemeği sırasında masalarında tam karşısına oturduğunda, kendisini anlaşılmaz bir şekilde kaçınırken bulduğu gözlerini hatırladı. Gözlerini tehditkâr buluyordu ama eğer kendisinden istenmiş olsaydı bununla tam olarak ne demek istediğini ya da zihninin onun üzerindeki etkisini tanımlamak için neden bu kelimeyi seçtiğini açıklamakta zorlanırdı. Şimdi söyledikleri belli bir mizah anlayışına işaret ediyordu. Onun mizah duygusuna sahip olmasını istemiyordu.

-Ya da o gözleri. Onun sıradan, karakterden ya da kişilikten yoksun olmasını istiyordu.

"Ve bu, üzerinde yatmaktan rahatsızlık duyduğum en lümpen yatak," dedi.

"Özür dilerim," dedi sertçe. "Bu gece için konaklama tercihim burası değildi."

Sessizdi. Ama görmezden gelinecek gibi değildi. Odasında, yatağında uyanık bir insan varlığı olarak onun farkındaydı. Huzursuzca yan dönerek ona baktı. Saçlarını düzgünce bir başlığın altında toplamadığını görebiliyordu, gözleri alışmıştı

odanın loşluğunda. Yastığının her tarafına yayılmıştı. Uzun ve hafif dalgalı görünüyordu. Oldukça çekici görünüyordu. Yine sinirlendiğini hissetti. Güzel gözleri olduğu gerçeğini kabul etmişti. Bu, gelininin sahip olması gereken güzellik için yeterliydi. Onu kısmen sade görünüşü için seçmişti.

Masumiyet nasıl bir duyguydu? diye merak etti sinirli bir şekilde. Bu onun cinsel deneyiminin dışında kalan tek şeydi -belki de tek şey-. Sırt üstü yatıyordu ve gözleri kapalıydı. Ama adam onu izlerken bile başını yastığa çevirdi ve gözlerini açtı. Saçlarının kokusunu alabiliyordu. Sabun kokuyordu. Sabun kokusunun erotik olduğunu hiç düşünmemişti. Ve öyle de değildi. Kaşlarını çattı.

"Bin üç yüz altmış dört," dedi sessizlik oldukça rahatsız edici bir şekilde uzadıktan sonra. Sesi gergin çıkmıştı. Mizah, diye düşündü bir anlık içgörüsüyle, onun kendini savunma biçimiydi. Ne de olsa ilk kez bir erkekle yatağa giriyordu. Bu onun için biraz endişe verici bir duygu olmalıydı.

"Başka bir yol daha var," dedi ve hiç düşünmeden söylediği sözlerin yankısını biraz endişeyle dinledi. "Uykuya teşvik etmekten bahsediyorum."

"İnsan isterse yarın bütün gün uyuyabilirmiş gibi davranmak mı?" dedi çok hızlı bir şekilde. "Bazen işe yarıyor. Deneyeceğim."

Bir dirseğinin üzerine kalktı ve başının yan tarafını elinin üzerine koydu. "Sen benim karımsın," dedi, ayaklarını bile ıslatmamaya niyetliken derin sulara girdiğinin farkındaydı.

"Evet." Konuşması sonunda tek hecelere indirgenmişti. Gözlerinin kocaman olduğunu görebiliyordu ama karanlıkta, renklerinin açıkça görülebildiği zamankinden daha az zarar veriyorlardı.

"Evlilik haklarımı zorla savunmak gibi bir niyetim yok," dedi. "Ancak, koyunlar amaçlarına ulaşamadıysa ve yatak sizi uyutamadıysa, hizmetlerimi sunmaya hazırım." Başını onunkine doğru eğmişti. Çıldırması mıydı? Ama hayır demediği sürece geri çekilmesinin imkânı yoktu. Hayır demesini diledi.

Tek söylediği "Oh," oldu. Ama kelimenin nefessiz kalması onun çok iyi anladığını gösteriyordu.

"Eğer denemek istersen," dedi. Vücudunun çoktan kendi iradesine karşı isyan ettiğini ve tahrik olarak sertleştiğini görünce şaşırıp ve biraz da telaşlandı. Yine de onu arzulanır bile bulmuyordu. "Eğer istemezsen, tekrar uyumak için kendimize hitap edeceğiz ve belki de

koyun bacaklarını saymaktan daha sıkıcıdır."

Kendisinden sadece birkaç santim ötedeki gözlerine baktı. Ona verecek tek heceli bir cevap bırakmadığını görebiliyordu. Kadın sessizdi. Ama artık sorudan kaçış yoktu. Ve şimdi vücudu onun evet demesini istiyordu.

"Denemek ister misin?" diye sordu ona. "Evet," dedi kadın fısıltıyla.

Reddedilmesi onu şaşırtmazdı. Daha dün kadar yoksul bir kibar kadındı, hayatını mürebbiye olarak kazanmak zorunda kalmış, işverenlerinin onu maruz bırakmak istediği her türlü hakarete ve aşağılamaya katlanmak zorunda kalmıştı - sonuncusu onu bir konuda yalan söylemekle suçlamıştı. Bugün ise evliliğin saygınlığını kazanmış ve onunla geçireceği birkaç haftanın ardından hayatının geri kalanını rahat b i r şekilde geçirme ihtimalini elde etmişti. Evliliğin, saygıdeğer kadınlar için genellikle tatsız olduğunu bildiği bir yönünden çok kolay kaçınabilirdi. Gelininin şehvetli ya da tutkulu bir kadın olduğunu düşünmüyordu. Tam tersi. Ama ona açık bir seçenek sunmuştu - kaç erkeğin düğün gecesinde gelinlerine böyle bir seçenek sunduğunu merak ediyordu - ve o da evet diye fısıldamıştı.

Peki o zaman. Öyle olsun.

Onun kendisini öpmesini bekliyordu. Ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Adamın içtiği konyağın kokusunu alabiliyordu. Eğer onu öpmüş olsaydı, gözlerini kapatıp ağzının kendisinde yarattığı hisse konsantre olabilirdi - dudakları tam olarak öpmemiş olsa da kilisedeki öpücüğünü oldukça şaşırtıcı derecede samimi bulmuştu.

onunkine dokundu. Eğer onu öpmüş olsaydı, diğer şey gerçekleşirken kapalı gözlerinin ve duygularının arkasına saklanabilirdi.

Neden evet dediğini anlamıyordu, sadece uyumaya çalışmaktan ve bunu başaramamaktan yorulmuştu ve yanındaki yatakta onun sıcaklığından garip bir şekilde rahatsız olmuştu ve bunun muhtemelen hayatındaki en derin yakınlığı deneyimlemek için tek ve tek şansı olduğunu biliyordu. Çünkü sadece konyak kokusu bile onu sarhoş ediyordu.

Onu öpmedi. Ya da başını uzaklaştırmadı. Yarı eğilmiş bir şekilde onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Kendi gözleri oldukça siyah görünüyordu. Saçları karmakarışık. Başını desteklemeyen eli ona dokundu. O anda sanki kendisine bir şey dokunmuş gibi hissetti.

İlk başta dokunduğu sadece omzu olsa da yanan bir meşaleydi. Eli sertçe aşağıya, göğsüne doğru indi, göğsünün altında dolaştı ve göğsünü kaldırdı. Bir sonraki nefesi ciğerlerine çekmenin imkânsız olduğunu düşündü. Korkunç derecede utandığını hissetti. Göğüsleri oldukça büyüktü -her zaman çok büyük olduğunu düşünürdü.

Sonra göğüs ucunu başparmağı ile işaret parmağının tabanı arasına hapsetti ve sanki orada olduğunu farkında değilmiş gibi onları sıkarak dayanılmaz bir acıya neden oldu, ancak bu daha önce yaşadığı hiçbir acıya benzemiyordu. Bu şüphesiz bir acıydı ama boğazından yukarıya, diğer göğsüne, karnından aşağıya ve uyluklarının iç kısmına doğru yayılıyor, böylece her yeri ağrıyor ve özlem duyuyordu. Nefesi titredi ve oldukça duyulabilir bir şekilde sarsıldı.

Telaşlanmıştı. Keşke hayır deseydim diye düşündü. Artık çok mu geçti? Ama o da merak ediyordu. Onun kendisini öpmesini diledi. Bunun romantik olması gerekmiyor muydu? Aşk olması gerekmiyor muydu? Bu gençlik varsayımının saçmalığını düşünürken bile fark etti. Bu aşk değildi. Ama kesinlikle heyecan vericiydi. Heyecan verici olması gerekmiyordu. Aşk olması gerekiyordu - tatlı ve nazik bir şey. Her nasılsa geceliğinin düğmeleri çözülmüştü ve adam hareketlerini diğer göğsünde, çıplak göğsünde tekrarlıyordu.

Bu sefer acıdan nefesi kesilmişti.

Ama eli geceliğinin alçak açıklığının altından aşağıya, acının yarattığı ağrının kaynağına doğru ilerlemişti. Beyni adamın elinin nerede olduğunu ve orada tam olarak ne yaptığını anlamadan önce, elin daha kolay erişebilmesi için bacaklarını hafifçe ayırmış ve kalçalarını eğmişti. Utanç, alışılmadık ve kontrol edilemeyen ağrılar ve özlemler tarafından yutulduğunu hissetti. Parmakları ayrılıyor, yokluyor, okşuyordu. Islaklık seslerini duyabiliyordu. Böyle bir hareket kendi iradesi dahilinde olsaydı, utancından öleceğinden emindi.

Birden gözlerini açtı. Adam hâlâ bir dirseğinin üzerinde duruyordu. Hâlâ ona bakıyordu. Elini çekti ve geceliğini beline kadar kaldırdı. Bu kısmı biliyordu, diye düşündü. Ne bekleyeceğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve tuttu. Evet dediği için pişman değildi. Adam bir yabancıydı ve ondan hoşlanabileceğine inanmıyordu - kısmen onu tanıyabileceğine inanmadığı için - ama o kocasıydı ve inkar edilemez derecede çekiciydi. Her şeye rağmen, kocasının

hayatında bu deneyimi yaşaması gerektiğini düşündü.

"Bırak çıksın," dedi ona. "Onu yeterince uzun süre tutman mümkün değil.

Normal nefes alın."

Adam onun üzerinde hareket ederken ve ağırlığının önemli bir kısmı onun üzerine yerleşirken, bunu söylemesinin onun için yeterince kolay olduğunu düşündü. Adamın ellerinin altından ittiğini, kalçalarına yayıldığını ve onları sıkıca tuttuğunu hissedebiliyordu. İç uylukları adamın bacaklarının dış tarafına dayanmış, genişçe itilmişti. Adam sert, boyun eğmez kaslardan oluşuyor gibiydi. Kendini korkunç derecede savunmasız hissediyordu. Ama adam ona bir seçenek sunmuştu ve o da evet demişti. Tekrar seçim şansı olsa yine evet diyecekti. Merak, korku ve heyecanın baş döndürücü bir karışım olduğunu fark etti.

İlk başta son derece korkutucuydu. Ne genişlikte ne de derinlikte yer olamayacağı inancının yanı sıra, genişçe bastırılmış ve kendini savunmak için çaresizken kazığa oturtulma, yok edilme korkusu da vardı. Sonra gerçekten de yeterli yer olmadığına ve dayanılmaz bir acıya doğru yırtılmak üzere olduğuna dair dehşet verici bir kesinlik vardı. Sonra adam derinlerde, çok derinlerdeydi ve sertçe tutuyordu ve hâlâ oradaydı ve kadın şaşkınlıkla her şeye rağmen yer olduğunu ve hayatta kalacağını biliyordu - ve bu alışılmadık, heyecan verici ve gerçekten oldukça iyi hissettiriyordu.

Ama bilmek ve deneyimlemenin iki farklı şey olduğunu tahmin etmekte haklıydı. Bu duygunun ne kadar şehvet dolu olduğunu asla hayal edemezdi.

Ve sonra -birkaç dakikalık şok şaşkınlığı sırasında- aslında hiç bilmediğini keşfetti. Sadece penetrasyon hakkında. Penetrasyonun sadece bir başlangıç olduğu gerçeğine dair hiçbir fikri yoktu. Adam sert ve yumuşak darbelerle kadının içine girip çıkmaya başladı, ta ki ellerinin göğüslerinde yarattığı sızı ham bir acıya dönüşene kadar - aslında acı olmayan ama kelime dağarcığında daha uygun başka bir kelime bulunmayan bir acı. Ve kesinlikle dayanılmazdı ve içe doğru her darbede daha da artıyordu.

"Oh," dedi aniden, onu hareketsiz ve derin tutmak için ellerini kalçalarına bastırırken ve henüz bilinçli olarak keşfetmediği iç kasları sarsıcı bir şekilde kasılırken telaş ve şaşkınlıkla. "Oh."

Onun sessiz çağrısına anında cevap verdi. Onun sıkılığına sertçe bastırdı ve orada tuttu. "Tanrım," diye mırıldandı başının yan tarafına doğru. "Aman Tanrım!"

Ölüm olabileceğini düşündüğü bir şey onu çağırdı ve

mücadele etmeden takip etti. O şey her neyse, karanlık bir şekilde üzerine kapandı ve inanılmayacak kadar harika hissettirdi. Hiçlik. Tam, mutluluk verici bir hiçlik.

Adamın tekrar, öncekinden daha hızlı ve daha sert hareket ettiğinin yarı yarıya farkındaydı. Adam içini çekip tekrar kıpırdamadan dururken ve tüm ağırlığını onun üzerine bırakırken, derinlerde bir sıcaklık taşkınının yarı farkındaydı. Ölüm her şeye rağmen korkulacak bir şey değildi, diye düşündü aptalca ve çok bulanık bir şekilde. Ölüm en çok arzulanan her şeyin gerçekleşmesiydi.

Uyudu. Kendisini şiltenin içine çeken muhteşem sıcaklık ve ağırlık üzerinden kaldırılıp yerine çok daha hafif battaniyeler örtüldüğünde sadece gönülsüzce homurdandı. Evet, diye düşündü bilincinin son kırıntısıyla, koyun saymaktan çok daha üstün bir yöntem vardı.

Ve aşk her zaman tatlı ve nazik değildi. Ve aşk her zaman sevgi değildi.

YOL, ertesi sabah yolculuğu mümkün kılacak kadar kurumuştı. Ve gece kaldıkları hanın sahibi tahmininde oldukça haklı çıkmıştı. Güneş, kabarık beyaz bulutlarla güzel ama seyrek bir şekilde süslenmiş bir gökyüzünden parlıyordu. Tarlalar ve çitler sabah havasında tertemiz görünüyordu.

Eve dönüş için mükemmel bir gündü.

Staunton Markisi, vagonun kendi tarafındaki penceresinden dışarıya karamsar ve görüşsüz bir şekilde baktı. *Lanet olsun ve patlasın*, diye düşünüyor, kafasının içindeki kelimeleri sessiz bir zehirle dile getiriyordu.

Hanın yemek salonunda kahvaltı için ona katıldığında gerçekten de yüzü kızarmıştı. Düğün gecesinin ertesi sabahı klişeleşmiş bir gelin gibi görünüyordu. Hatta neredeyse güzel bile görünüyordu, ama adam onun yüzüne bakarak çok fazla zaman geçirmemişti. Aşırı yağlı olmasının ötesinde ne yediğinin hiçbir şekilde farkında olmadan kahvaltısına yönelmişti.

Dün gece içine şeytan mı girmişti? Röportaj için beklediği salonun gölgelerinde onu gözlediği andan, koyunlar, Galler ve topaklı yataklardan bahsetmeye başladığı ana kadar ona karşı en ufak bir cinsel ilgi hissetmemişti. Zerre kadar bile.

Ve yine de evliliklerinin ilk gecesinde birlikteliklerini tamamlamıştı ve bunu büyük bir coşku ve daha fazlasıyla yapmıştı.

her zamankinden daha fazla tatmin olmuştu. Kadının üzerinden kalktıktan hemen sonra uykuya dalmış ve şafağa kadar meşhur bebek gibi uyumuştı.

Ya onu hamile bırakmış olsaydı? Uyandığında neredeyse ilk düşüncesi bu olmuştu - onu uyandırma ve onunla tekrar yapma fikrini reddettikten *sonra*. Hamilelik işleri oldukça karmaşık hale getirecekti. Ayrıca, kendi bedeninden çocuk sahibi olmak isteyeceği en son şeydi. Bir kadını hamile bırakma fikri bile onu ürpertiyordu. Kendisine nasıl bakacağını bilen yatak arkadaşları seçme konusunda her zaman titiz davranmıştı - ta ki dün geceye kadar.

Bu sabah karısının kendisini en azından kısmen aldatmış olabileceği gibi huzursuz bir hisse kapılmıştı. Doğru, o masum, cahil, beceriksiz ve bakirdi. Aynı zamanda ateşlenmeyi bekleyen bir tutku barut fıçısıydı. Ve kıvılcımı o çakmıştı. Ve tohumlarını dikkatsizce onun içine dökmüştü.

Bakireye binmenin nasıl bir his olduğu dışında cinsel açıdan öğrenecek yeni bir şeyi olmadığına dair inancında yanıldığını kanıtlamıştı. Hem de çok yanlış. Kadınların cinsel doruğa ulaştığını biliyordu. Bütün metreslerinde bu rutin olarak gerçekleşmişti. Ama dün gece aşağılayıcı bir netlikle anlamıştı ki, kadınlar tıpkı tüm süreçten zevk alıyormuş gibi davranarak orgazm taklidi yapıyorlardı; kendini beğenmiş bir erkek için yatakta sadece zevk almanın değil, aynı zamanda zevk verdiğine inanmanın da önemli olduğunu biliyordu. Böylece pek çok kadın, işverenlerinin kendilerini şeytani derecede erkeksi, atılgan ve erkek gibi hissetmelerini sağlayarak günlük ekmeklerini kazanıyordu.

Staunton Markizi Charity Earheart dün gece ona bir ders vermişti - elbette farkında olmadan. Yatağa atılmaya verdiği eğitimsiz, tamamen spontane tepkinin sarsıcı gerçekliği, tanıdığı diğer tüm kadınların yapaylığını ortaya çıkarmıştı. Karısı, performansından aptalca gurur duymasını sağlamıştı. Daha fazlasını istemesini sağlamıştı - uyanır uyanmaz istemişti.

Öfkeliydi, belki de öfkesini kimin üzerinde yoğunlaştıracağını tam olarak bilemediği için daha da öfkeliydi. Ona mı? O sadece adamın kendisine yaptıklarına tepki göstermişti. Kendisine mi? Dudakları inceldi. Kendini aptal yerine koymadan bir kadınla -evlendiği kadın gibi bir kadınla bile- yalnız kalmayı beceremiyor muydu?

Uzun süren sessizliği bozarak, "Burası güzel bir kırsal alan," dedi.

"Evet, öyle." Kadın birkaç kez sohbet başlatmaya çalışmıştı. Adam her denemeyi asık suratlılığa varan bir sertlikle savuşturmuştu. Sohbet etmek istemiyordu, özellikle de kırların güzelliği gibi entelektüel açıdan teşvik edici konularda.

Bunun bir daha olmayacağına karar verdi. Elbette Enfield'de ayrı yatak odaları olacaktı ve kısa, ihtiyatlı ve saygılı birleşmeler dışında bu odalardan çıkmamaları beklenecekti. Ama odaları arasındaki kapı sıkıca ve sürekli olarak kapalı kalacaktı. Ona bir daha on metrelik bir sopayla bile dokunmayacaktı.

"Enfield Park nasıl bir yer?" diye sordu ona.

Omuz silkti. "Büyük," dedi. Ama bu kadar kısa bir cevap, suratsızlıkla düpedüz kabalık arasındaki sınırı aşıyordu. Ne de olsa dün gece evet demek dışında yanlış bir şey yapmamıştı. Ama soruyu soran oydu. "Ev Palladyan tarzında, devasa, geniş çimenlikleri, çiçek tarhları ve her tarafında eski ağaçları olan, bir taraftan göle doğru eğimli, diğer taraftan ormana, planlı yürüyüşlere ve sanatsal beklentilere doğru yükseliyor. Bir köy var, çiftlikler var, bazı eski harabeler var-" Tekrar omuz silkti. "Büyük bir malikânenin tüm olağan süsleri var. Son derece müreffeh bir yer. Kocanız çok varlıklı bir adam olacak leydim -şu anda olduğundan çok daha varlıklı- ve hayatınızın geri kalanında sizi rahat ettirebilecek durumda."

"Annen hayatta mı?" diye sordu. "Kardeşlerin var mı?"

"Annem on üçüncü çocuğunu doğurduktan kısa bir süre sonra öldü. Hâlâ beşimiz yaşıyoruz." Annesi hakkında ya da sık hamilelikleri ve neredeyse bir o kadar sık ölü doğumları hakkında konuşmak istemiyordu. On üç sayısına dört düşük dahil bile değildi. Şeytan alsın ama karısını hamile bırakmadığını umuyordu. "İki erkek ve iki kız kardeşim var."

"Oh," dedi. Başının kendisine doğru döndüğünü görebiliyordu. Gözlerini pencerenin ötesine dikti. "Hepsi hâlâ evde mi?"

"Hepsi değil," dedi. "Ama sanırım çoğu." Marianne ona ara sıra yazıyordu - tek yazıyordu. Altı yıl önce Twynham Kontu'yla evlenmişti. Üç çocukları vardı. Charles şimdi yirmi yaşında olmalıydı. Augusta sekiz yaşında olacaktı, ondan yirmi yaş daha gençti. Annesi yirmi yıl içinde on yedi kez hamile kalmıştı. Annesini düşünmek istemiyordu.

"Ne kadar mutlu olmalısın," dedi karısı, arabayı onunla paylaştığını neredeyse unutmuştu, "eve döndüğün için. Onları ne kadar özlemiş olmalısın."

Kadın bir elini adamın koluna koydu ve adam başını sertçe çevirerek aşağıya ve kadının gözlerinin içine baktı. "Sekiz yıldır ilk kez

Yıllardır, leydim," dedi ve sesindeki ürpertiye duyabiliyordu. "Ve yokluğum tamamen kendi isteğimle oldu. Şimdi gelmemin tek nedeni Withingsby Dükü'nün sağlık durumunun kötüye gitmesi ve beni çağırması, şüphesiz kulaklarıma eksikliklerimi anlatıp sorumluluklarımı sıralamak için. Yaşayan beş çocuğun en büyüğü olmanın ve bir düklüğün, geniş ve zengin mülklerin varisi olmanın getirdiği bazı yükler vardır."

Masmavi gözleri açılmıştı. Gerçekten dikkat çekici bir özellikti ve diğer özelliklerine hatırı sayılır bir güzellik katıyordu. İlk görüşmelerinin büyük bir kısmında onları saklamış olmasından dolayı kızgınlık hissetti. Sessiz, kahverengi bir fare olarak yansıttığı genel imajını ciddi şekilde bozmuşlardı. Görüşmenin başından itibaren yüz hatlarını ona doğru çevirmiş olsaydı, adam ondan oturmasını bile istemeyecekti. Onu neredeyse anında kovardı. Ve yüzü kesinlikle kalp şeklindeydi.

"Sekiz yıldır ailenizden ayrı mısınız?" dedi, sesi sempati doluydu. "Oh, gerçekten de korkunç bir kavga olmuş olmalı."

"Bu sizi ilgilendirmeyen bir konuydu leydim," dedi soğukkanlılıkla ve onu süzmeye çalıştı. Bu, yapmakta usta olduğu bir şeydi. Tecrübelerine göre çok az insan, o istemediği halde bakışlarını üzerinde tutabilmişti.

Kadın gözlerini ona dikti. "Sanırım çok derinden incinmiş olmalısınız," dedi.

Dilini şaklattı, bir eliyle sabırsız bir hareket yaptı ve pencereye döndü. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey ve hakkında hiçbir şey bilmediğin bir kişi hakkındaki sığ analizini bana bırak," dedi.

"Ve inanıyorum ki," dedi, "kendinizi bir kale gibi kendi içinize kapatarak korudunuz. Mutsuz bir adam olduğunuza inanıyorum."

Nefesini içine çekti. Neredeyse şiddete başvuracak kadar öfkeli hissediyordu. Ancak o hiçbir zaman öfkesini ya da hayal kırıklıklarını şiddet kullanarak gideren biri olmamıştı. Kontrol çabasının onda her zaman yarattığı buz gibi soğukluğu hissetti. Ona **b a k m a k** için başını bir kez daha çevirdi.

"Leydim," dedi, sesi çok kısıktı, "sessiz olmanız çok iyi olur."

Gözlerinde bir an için bir şey parladı -bunun muhtemelen korku olduğunu düşündü- ve tekrar kayboldu. Başını bir yana eğdi,

Kısa bir süre kaşlarını çattı ve bakışlarını ondan ayırmadı. Ama ona itaat etti.

Başını arabanın rahat minderlerine yasladı ve gözlerini kapattı. Gözlerini uzun süre kapalı tuttu, öfkesinin içinden akıp gitmesine izin verdi ve bunun yersiz olduğunu kabul etti. Kadın onun karısıydı ve ailesiyle tanışması için çocukluğunun geçtiği eve götürülüyordu. Aralarındaki anlaşma evlilikten ziyade bir iş anlaşması niteliğinde olsa bile kadının biraz merak duyması beklenebilirdi. Ne de olsa kadının tamamen cansızmış gibi davranmasını bekleyemezdi.

Sonunda gözlerini açmadan tekrar konuştu.

"Enfield Park'a vardığımızda ne olacağı konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi. "İyi bir izlenim yaratmak ya da bu konuda herhangi bir izlenim yaratmak konusunda endişelenmenize gerek yok. Senin adına ben konuşacağım. İstersen kendini benim gölgem olarak düşünebilirsin. İki gün önce tanıştığımızda nasıl davrandıysan öyle davranabilirsin."

"Neden?" Bu meydan okuyan bir soru değildi. Sadece meraklıydı.

"Withingsby Dükü'nün ayak tabanı son derece yüksektir," dedi.

"Kendisi ve tüm ailesi için muazzam bir sonuç duygusuna sahip. Her ne kadar varisi sekiz yıldır yaban yulaı ekmekle meşgul olsa ve bir çapkın olarak kötü bir ün kazanmış olsa da - kocanız hakkında bunu biliyor muydunuz leydim? Örneğin ışıltılı ve politik bir evlilik."

"Benimle evlenmen elbette bir felaket olarak görülecek," dedi.

"Kuşkusuz," diye kabul etti. "Ben bir mürebbiyeyle evlendim, bir yoksul bir beyefendi. En azından ben onu *demimonde*'dan birinden kurtardım."

"Ve sen sadece aşağı bir doğum ve servetten değil, aynı zamanda çekicilikten, görgüden ve sohbetten yoksun bir eş istiyorsun. Sadece bir gölge."

"Endişelenmene gerek yok," dedi. "Kimse size açıkça hakaret etmeyecek.

Buna cüret eden herkes benimle hesaplaşmak zorunda kalacak."

"Peki," diye sordu alçak ve hoş sesiyle, "beni sizin hakaretlerinizden kim koruyacak, efendim?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siz, leydim," dedi, "amacıma hizmet etmek için gerçekten de çok iyi para alıyorsunuz."

"Evet," dedi kadın, kararlı bir şekilde ona bakarak, "öyleyim."

Sözleri, hatta yüz ifadesi bile sessiz ve uysaldı. O halde neden savaş ilan edilmiş gibi bir izlenime kapılmıştı?

Gözlerini tekrar kapattı.

WILTSHIRE'DAKİ ENFIELD PARKI YALANLANACAK KADAR BÜYÜKTÜ. Yine de bu düşünce Charity'nin aklından geçerken bile bunun çok hafif bir ifade olduğunu fark etti. Hayatının büyük bir bölümünü, merdivenlerinde sekiz yatak odası bulunan ve birkaç dönümlük hoş bir park alanının ortasında yer alan bir kır evinde geçirmişti. Sir Humphrey Loring ve ailesinin evi olan yakındaki Willowbourne'u sık sık ziyaret etmişti - kendisinden sadece sekiz ay küçük olan Cassandra Loring özel arkadaşıydı- ve burayı her zaman heybetli bulmuştu. Her iki mülk de Enfield Park'ın bir köşesine sığar ve asla fark edilmezdi.

Önce, araba büyük taş kapı direklerinin arasından ve küçük bir taş kulübenin yanından geçtikten sonra, garaj yolunun sağında yer alan yazlık evi ana evin kendisi sandı ve sonra hatasını fark ettiğinde kendini aptal gibi hissetti, ancak bunu yüksek sesle söylememişti, çünkü evin büyüklüğü ve tasarımının klasik mükemmelliği karşısında neredeyse dehşete düşmüştü. Ve bu sadece çeyiz evi miydi? Öyle olmalı.

-Marki bu bilgiyi mırıldandı ve araba yoluna devam etti.

Araba yolu, ötesinde sık ve eski ormanlık alanların uzandığı çiçekli çitlerin arasından geçiyordu. Atların nal seslerine ve arabanın tekerleklerinin gıcırtısına rağmen daha sessiz, daha gölgeli bir dünyaya geçmiş gibiydiler. Charity şaşkınlıkla etrafına baktı. Ama bir nehre yaklaşıp üstü kapalı bir Palladyan köprüsünden geçtiklerinde orman arkalarında kaldı; pencereye doğru eğilerek muhteşem bir yapı olduğunu gördü. Araba yolu köprünün diğer tarafında hafifçe tırmanıyor, bakımlı çimenlerin ve çiçek tarhlarının arasından ve arada sırada büyük ve budaklı gövdeli yaşlı ağaçların arasından geçiyordu. Charity sağ tarafta ormanlık tepeler olduğunu görebiliyordu. Ama neredeyse onları fark edemeden önce, dikkatini tamamen yeni ortaya çıkan evin kendisi çekti.

Buraya ev demek neredeyse gülünç bir yanlış isimlendirmeydi. Uçsuz
bucaksız bir yerdi.

klasik tasarımlı bir malikane. Bir kralın hakkını verecek kadar
görkemliydi.

Kolaylıkla bir saray olabilirdi. Ama burası Withingsby Dükü'nün, yani kayınpederinin eviydi. Bir gün kocası dük olacak ve her şeyin sahibi olacaktı. Ve dün sabah sade bir Bay Earheart'la evleneceğini düşünmüştü.

Charity yutkundu. Çok sessizdi - günün büyük bölümünde ve dün de olduğu gibi. Charity sohbet etmeye çalışmıştı, ama kuşkusuz pek de akıllıca bir tartışmaya elverişli olmayan konular seçmişti. Bu sabah onunla iletişim kurmanın bugün daha kolay olacağını düşünmüştü - gerçekten de öyle olmuştu-. Her ne kadar önceki gece olanları bir an için bile aşk sanmamış ve bunun onun gelecekle ilgili planlarında herhangi bir fark yaratmasını beklememiş olsa da, yine de aralarında daha büyük bir rahatlık ve sıcaklık olacağını ummuştu.

Ne kadar da yanılmıştı. Tam tersi doğruydı. Evlilik ilişkisine girmiş olmaları -her ne kadar bunun yanındaki bu zarif, neredeyse suratsız adamla gerçekleştiğine inanmak çok zor olsa da- onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibi görünüyordu ve sadece onu sinir bozucu bir şekilde utandırıyordu. Adamın kendisine nerede ve nasıl dokunduğunu hatırlamaya devam etti ve ellerine -uzun parmaklı, çok erkeksi ellerdi bunlar- bakmamaya çalıştı. Adamın vücudunun derinliklerinde olduğunu ve birkaç dakika boyunca orada şiddetle hareket ettiğini hatırlamaya devam etti. Onun hareketlerinin kendisine verdiği inanılmaz yoğun zevki hatırlamaya devam etti.

Bu kusursuz terzilikli, sert yüzlü, çok yakışıklı yabancıyla olmuştu. Aşk boyutu olmasa bile bu onları birbirlerine daha da yakınlaştırmalıydı. Ortak bedenleri varken nasıl yabancı olmaya devam edebilirlerdi ki? Ama görünüşe göre öğrenmesi gereken çok şey vardı. Daha önce ona bir tırmıkçı olarak ün kazandığını söylemişti. Bu da dün geceki faaliyetin ona çok tanıdık geldiği anlamına geliyordu. Kadın uzun bir dizi kadından sadece biriydi ve şüphesiz içlerinde en az uzman olanıydı. Bu garip bir düşünceydi. Onun için bu deneyim dünyayı sarsmıştı. Bunu yaşadığı için memnun muydu, yoksa geleceğin ışığında hiç bilmemiş olmasının daha mı iyi olacağından henüz emin değildi.

Ama araba hızla eve -konağa- yaklaşıyordu ve bütün gün yaşadığı huzursuzluk on kat artmıştı. Buraya bir mürebbiye olarak geliyor olsaydı bile endişeden titrerdi. Ama buraya bir mürebbiye olarak gelmiyordu. Varisin karısı, geçici karısı olarak geliyordu. Beklenmedik

Karısı. Ellerini kahverengi pelerininin kıvrımlarında gezdirdi ve eldivenleri henüz delik deşik olmadığı için şükretti.

"Ah," dedi kocası yanından, "gelişim fark edilmiş." Hafifçe kıkırdadı - oldukça ürpertici bir ses.

Mermer basamakların tepesindeki büyük kapılar açılmış ve iki kişi - bir erkek ve bir kadın- dışarı çıkmıştı. Charity aptalca bir an için düşesin ölmüş olduğunu unuttu. Her ikisi de siyahlar içinde zarif bir şekilde giyinmiş bu iki büyük şahsiyetin ancak dük ve düşes olabileceğini düşündü. Ama tabii ki değillerdi. Onlar sadece hizmetçilerdi; bir tahmine göre kahya ve uşak.

Marki, "Ekselansları, herhangi bir öneme sahip her olayı en üst düzeyde resmiyet ve doğrulukla gözlemler," dedi. "Savurgan mirasçının dönüşü önemli bir olaydır." İkinci kıkırdaması da ilki kadar neşesizdi.

Charity'nin zaten hissettiğinden daha da gerginleşmesi için zaman yoktu. Liveried uşakları terasta belirmiş, arabanın kapısını açmışlar ve neredeyse araba tamamen durmadan önce merdivenlerden inmişlerdi. Ve sonra kadın, basamakları çevreleyen devasa sütunların altında cüceleşmiş ve bu durumdan bunalmış bir halde kaldırım taşlarının üzerinde durmuş, kocasının siyah giysili hizmetkârlar tarafından buz gibi bir nezaketle karşılanışını izliyordu. Kocası ona kolunu uzatırken, onlar da merdivenlerden yukarı çıkmak için ona doğru döndüler.

Yüzü sert ve soğuktu, gözleri donuktu. Yüzü aynı zamanda tüm renklerden de yoksundu. O kadar ağır bir maske takmıştı ki, Charity ani bir sempati patlamasıyla fark etti, maskenin arkasındaki gerçek adama ulaşmak mümkün değildi. Genellikle maskelerin zayıf noktası olan gözlerden bile. Sekiz yıl sonra evine, babasının ve ailesinin yanına dönüyordu. Birkaç hafta sonra kendisi için hayal ettiği eve dönüşten ne kadar da farklıydı.

Geniş kapıya ulaştıklarında kolunu bıraktı ve ondan önce içeri adım attı. Burası onun gölgesi olacağı noktaydı, diye düşündü, ama onu öne geçirmediği için gücenmek yerine, önemsiz olma şansından memnun oldu. Salonla ilgili ilk izlenimi genişlikti - mermer, sütunlar, klasik büstler ve yüksek bir kubbe. Her koşulda korkutucu bir oda olabilirdi. Ama bunun herhangi bir koşul olmadığı açıktı. Solda kadınlar, sağda erkekler olmak üzere iki sıra sessiz hizmetçi, salonun ortasından geçerek büyük bir salon olabilecek yere çıkan geniş basamaklardan oluşan kısa bir yolu çevreliyordu.

Basamakların dibinde, sanki bir tiyatro sahnesi gibi düzenlenmiş, hizmetkâr ya da sıradan ölümlü *olmadıkları* belli olan bir grup insan vardı. Ortada ve diğerlerinin biraz önünde bir adam tek başına duruyordu. Staunton Markisi'nin yirmi beş ya da otuz yıl sonraki haline o kadar benziyordu ki Charity bir an için ne yapacağını şaşırdı.

O anda Withingsby Dükü'nün huzurunda olduğunu fark etti.

Marki bir an duraksayıp sağına soluna baktı, dudaklarında ironik bir yarım gülümseme vardı. Sonra gözlerini babasına dikti ve koridorda ilerlemeye başladı, çizmeleri mermer zeminde boş boş tıkırdıyordu. Charity onu takip etmek için bir adım öne çıktı. Ama üst kolunu sıkıca kavrayan bir el ilerlemesini durdurdu. Hizmetçinin küçümseyen yüzüne bakmak için başını çevirdi.

"Soluna doğru ilerleyeceksin kızım," dedi kadın sessizce, "ve biri seninle ilgilenene kadar hizmetkârların arkasında duracaksın."

Charity hoş bir eğlence dalgası hissetti. Bir hizmetçiyle karıştırılmıştı! "Sanmıyorum," dedi gülümseyerek. Ama olduğu yerde durdu.

Hizmetçi soğuk bir sesle, "Terbiyesiz bavul," dedi, sesi hala yeterince alçaktı. "Seninle daha sonra kendim ilgileneceğim. Olduğun yerde kal."

Marki babasının önünde eğiliyor, o da başını eğerek ona karşılık veriyordu. Gruptaki diğer herkes - erkek ve kız kardeşler - izliyordu. Hiçbiri sekiz yıldır görmedikleri kardeşlerini selamlamak için saflarını bozmadı. Charity ürperdiğini hissetti. Kendi eve dönüşünün ne kadar farklı olacağını bir kez daha düşündü. Erkek ve kız kardeşleri vücudunun her bir parçasına yapışmış olacaktı ve hepsi aynı anda herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle konuşuyor olacaktı. Bu soğuk salonun genişliği boyunca kulaklarına kibar bir mırıltıdan başka bir şey ulaşmadı.

Sonra kocası döndü, gözleri onu bulana kadar arkasına baktı, mağrur kaşlarını kaldırdı ve bir elini uzattı. Charity ilerlemeden önce, kendi kaşları neredeyse şapkasının firfırının altında kaybolmuş olan hizmetçiye soğuk bir bakış atmaktan kendini alamadı. Koridor bir mil uzunluğunda görünüyordu. Ama sonunda elini kaldırıp kocasının hâlâ uzanmış olan elinin üzerine koyacak kadar yaklaşmıştı. Gözlerini ikisinin ellerinden ayırmadı. Bu, kendisinin bir piyon olacağı, kocasının ise zafer kazanacağı andı. Kesinlikle rolüne uygun görünüyordu.

İtiraf etmeliydi ki bu şüphe götürmez bir şekilde kanıtlanmıştı. O da öyle davranacaktı. Ne de olsa ona yeterince iyi para ödüyordu. Ve bu şartlar altında oynaması zor bir rol değildi. Tanrı biliyordu ki dili yeterince bağlıydı. Bacakları da kendini hiç sağlam hissetmiyordu.

Marki, "Ekselansları," dedi, "size Staunton Markizi'ni takdim etme onurunu bana bahşedin."

Babasına "Papa", "Charity" ya da "Baba" bile demedi. Ona "Majesteleri" diyordu. Ne kadar tuhaf. Bu gerçekten dünyayı durduracak bir tartışma olmalıydı. Ve Kuzey Kutbu'ndaki sesini kullanmıştı. Kadın reverans yaptı. Ve kocasının sözlerinin ardından gelen mutlak sessizlikten rahatsız olarak gözlerini kaldırıp Withingsby Dükü'ne baktı.

Yakından bakıldığında oğluna daha da çok benziyordu. Aradaki tek önemli fark şakaklarındaki gümüş rengi saçlar ve ten renginin neredeyse griye çalan tonuydu. Sert, sabit bir yüz ve sert gözlerle ona bakıyordu - yüz ifadesi ve tavırlarıyla bile oğlunu andırıyordu. İtiraf etmeliydi ki, biraz zorlu bir görünüşü vardı.

"Leydim." Sessizliği bozdu ve başını ona doğru eğdi. Sesi, hatta ses *tonu* bile oğlununkine benziyordu. Kutupta bundan daha soğuk bir buz bulmuş olması dışında. "Enfield Park'a hoş geldiniz." Adamın zarafetinde ne bir şaşkınlık ne de bir göz kırpma belirtisi vardı. Tekrar oğluna baktı. "Ailenin geri kalanını selamlamak ve onları Leydi Staunton'a takdim etmek isteyeceksin, Staunton."

Charity, babası dehşet içinde yere yığılma ya da büyük bir öfkeye kapılma zevkini tattırmamış olsa bile, oyunun bu raundunu kesinlikle kocasının kazandığını düşündü. Oğlunun evlendiğini yeni öğrenmiş, yeni geliniyle yeni tanışmış ve onu lord hazretlerinin uşağına göstermesi beklenebilecek kadar coşkuyla karşılamıştı. Tabii gözleri soğuk bir bakışla uşağın giydiği her giysinin tarihini ve fiyatını not etmemiş olabilirdi. Kız, lordun eldiveninin başparmağındaki henüz tam olarak aşınmamış deliği bile fark ettiği gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Zarafeti bir tarafta duruyordu.

"William?" Kocasının sesi gergin çıkmıştı ve Charity onun eve dönüşünün, Charity'nin inanmasını istediği ve belki de kendisinin inandığı kadar duygudan yoksun olmadığını bir kez daha fark etti. O

Sessiz akraba grubunun sağında, onun kadar uzun boylu ve koyu renkli olmasa da kardeşi olduğu belli olan genç bir adamı selamlıyordu. Yaşları birbirine çok yakın olmalıydı. "Claudia?"

Ona reverans yapan genç bayan son derece güzeldi. Sarışın ve uzun boyluydu ve gözleriyle uyumlu bir yeşil tonunda şık bir kıyafet giymişti.

"Anthony," dedi ikisi de.

"Eşimi takdim edebilir miyim?" diye sordu ve Charity bir başka resmi eğilme ve reverans turuna dahil oldu. "Kardeşim, Lord William Earheart, leydim. Ve Leydi William."

Aristokrat bir gelin, kocasının ailesi tarafından böyle mi karşılanmayı beklerdi? Charity bir sonraki çifte dönerken merak etti. Sarılmak yok muydu? Gözyaşı yok muydu? Gülümseme ya da öpücük yok muydu? Sanki hepsi yabancıymış gibi katı bir resmiyet mi? Sanki boğuluyormuş gibi hissetti. Ama elbette aristokrat gelinlerin çoğu törenden önce kocalarının aileleriyle tanışırdı. Ve o aile tarafından uygun bir şekilde onaylanırdı. Evet, kocası oyunun bu raundunu kazanmıştı. Bu bir felaketti.

Leydi Twynham -aynı zamanda şık ve zevkli giyinmişti- markinin kız kardeşiydi. Ona Tony diye seslendi ve mektuplarına hiç cevap vermemekle suçladı ve onu, bütün bu olanlardan sıkılmış görünen, orta yaşlarda, iri yarı bir adam olan Twynham Kontu'na takdim etti. Başını Charity'ye doğru eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Gözleri, tıpkı babasının gibi, baldızının giydiği kahverengi şapka ve pelerini inceliyordu.

Teğmen Lord Charles Earheart ince yapılı, sarı saçlı, yakışıklı bir genç adamdı ve hem erkek kardeşini hem de baldızını aynı sertlikle selamlıyordu. Markiz onun kimliğinden bile tam olarak emin değilken, belki de onu suçlamak pek mümkün değildi.

"Charles?" demişti. "Sen Charles mısın? Teğmen, değil mi?"

Charity'nin tahminine göre Philip'ten daha genç olmalıydı. On dokuz mu? Yirmi mi? Ağabeyi evi terk ettiğinde henüz bir çocuktı ve aradan geçen sekiz yıl boyunca birbirlerini hiç görmemişlerdi. Bu ne kadar üzücüydü. Belki de, diye düşündü birden, bu evlilik olmasaydı, kendi kardeşlerini sekiz yıl ya da daha uzun bir süre göremeyecekti; küçükler onsuz büyüyeceklerdi. Onları son gördüğünden bu yana bir yıl geçmişti bile.

Bir de en küçüğü vardı, bir kız. Pahalıydı.

Bu kadar küçük bir çocuk için doğal olmayan bir şekilde sessiz, sakın ve ağırbaşlı giyinmiş ve özenle süslenmişti. Çok koyu renkliydi ve en büyük erkek kardeşinin ve babasının dar, aristokrat yüzüne sahipti. Büyüdüğünde güzel olmaktan çok yakışıklı olacaktı.

"Augusta?" dedi marki. Ses tonunda ilk kez bir yumuşama vardı. "Ben kardeşiniz Anthony. Bu da benim karım."

"Maviler içinde ne kadar güzel görünüyorsun Augusta," dedi Charity nazikçe. "Ve seninle tanıştığıma ne kadar memnun oldum."

Çocuk iki mükemmel reverans yaptı. "Lordum," diye mırıldandı. "Leydim."

Pekala. İşte bu kadar, diye düşündü Charity. Sahne sona ermişti ve Staunton Markisi'nin haklı çıktığını söylemek zorundaydı. Ama belki de onunla birlikte olmasaydı bile eve dönüşü aynı soğuklukta olacaktı. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Onu evden gönderen ve uzakta tutan kavga hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve bundan sonra ne olacağını da bilmesine imkân yoktu. Bu andan sonrasını düşünmemiştir ve kocasının da düşünüp düşünmediğini bilmiyordu. Kocasını elini kadının sırtına koymuş, onu tekrar babasına doğru çeviriyordu. Hizmetçi birkaç adım ötede duruyordu. Şüphesiz sessiz bir iletişimle çağırılmıştı; belki de dükün kaşını kaldırmasıyla.

Dük, "Bayan Aylward," dedi, "lütfen Staunton Markizi'ni Markiz'in dairesine götürün ve orada rahat etmesini sağlayın. Tam yarım saat sonra misafir odasında çay servisi yapılacaktır. Sen de kütüphanede bana eşlik edeceksin, Staunton."

Burada hiç *gülümseyen* oldu mu? Ya da herhangi bir coşku veya doğallıkla bir şey yapan? Charity'nin sessiz, donuk ve ağırbaşlı olması gerekiyordu ve eşikten adımını attığından beri üçünü de yapıyordu. Ama bu atmosferden bunalmış, rahatsız olmuştu. Bu insanlar *ailedendi*. Aile üyelerinin birbirlerini sevmesi ve desteklemesi gerekirdi. Ve o da, geçici de olsa, bu ailenin bir üyesiydi. Bu gümüş saçlı, sert beyefendi onun *kayınpederiydi*. Kendi kimliğinden bir şey kaybetmemek için bazı jestler yapması gerekiyordu, hatta zorunluydu. Ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve tekrar reverans yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi ve sadece bir an için duraksadı, "*Baba*," dedi.

Kimse bir şey söylemedi, daha doğrusu herkes bir şey söylememeye devam etti. Ama Charity, sanki ağzını açmış gibi etrafındaki herkeste toplu bir kasılma olduğunu hayal ettiğine inanmıyordu

ve müstehcen bir şeyler söyledi. G ü l ü m s e m e s i n i , önünde eğilen kocasına çevirdi.

"Yakında görüşürüz *aşkı*," dedi, son iki kelimeye biraz vurgu yaparak.

Bu sözler onu sarstı. Planının bir parçasının da birbirlerinden hoşlanıyormuş gibi davranmak olduğundan hiç bahsetmemişti. Ama o zaman da planları hakkında pek bir şey söylememişti. Döndü ve hizmetçiyi mermer bir kemere ve onun ötesindeki büyük merdivene doğru takip etti.

"Leydim," dedi kahya sert bir sesle, "lord hazretlerinin Enfield Park'a bir eş getireceğinden haberimiz yoktu. Özür dilerim."

"Bana terbiyesiz bir yük dediğin için mi?" Charity gülerek söyledi. Kadının yaşadığı utancı hayal edebiliyordu. "Eğleniyordum Bayan Aylward. Lütfen unutun bunu."

Ama Bayan Aylward'ın kendisi eğlenmekten çok uzak görünüyordu, özellikle de kendi sözlerinin açıkça hatırlatılması karşısında. Charity, bu evin çatısı altında kimsenin gülümsemesine izin verilmemesinin bir kural olması gerektiğine karar verdi. Kahkahası boş bir şekilde yankılandı ve iz bırakmadan kayboldu. Yine o baskı duygusunu hissetti. Bu hiç de kolay olmayacaktı. Evliliğinin ilk aşamasının çok az hafta süreceğini ummalıydı. Evini ve ailesinin tanıdık, neşeli, *gülümseyen* yüzlerini özliyordu.

Marki'nin ikinci kattaki dairesi, birbirine bitişik giyinme odalarıyla bağlı iki büyük yatak odası, bir çalışma odası ve eşit büyüklükte bir oturma odasından oluşuyordu. Evli bir çift için tasarlanmış bir daire olduğu belliydi.

Hizmetçi, "Yatağınızı hemen havalandırıp hazırlatayım leydim," diyerek onu yatak odalarından birine götürdü; yeşil ve altın renklerinin hâkim olduğu kare şeklinde, yüksek tavanlı bir odaydı ve baharı andırıyordu. Burası Charity'nin şimdiye kadar evde gördüğü en az bunaltıcı odaydı. A y n ı zamanda evdeki odasının dört katının sığabileceği bir odaydı.

"Ne güzel bir oda," dedi yumuşak halının üzerinden geçip uzun bir pencereden dışarı bakarak. At nalı şeklindeki göle ve ötesindeki ağaçlara bakan bir çimenliğe bakıyordu. "Ve ne muhteşem bir manzara."

Bayan Aylward, "Daha fazla gecikmeden bavullarınızın getirilmesini ve hizmetçinizin soyunma odanıza götürülmesini sağlayacağım, leydim," dedi. "Çay için üzerinizi değiştirmek ve tazelenmek isteyeceksiniz."

Oh, canım.

Charity ona dönüp gülümseyerek, "Hizmetçim yok," dedi, "sadece küçük bir sandığım var. Ama bir sürahi sıcak su, sabun ve havlu çok iyi olurdu. Teşekkür ederim, Bayan Aylward."

Hizmetçi dehşete düşmüş gibi görünmeyecek kadar iyi eğitilmişti, ancak kendi türündeki pek çok kişi gibi o da iyi yetiştirilmiş bir küçümseme bakışını mükemmelleştirmişti. Bu bakışı şimdi Charity'ye karşı kullanıyordu. Ama mürebbiye olarak geçirdiği sekiz ay ve başka bir iş için yaptığı altı görüşme boyunca Charity bu tür bakışları görmezden gelmeye ve kendi doğasında var olan saygınlığını hatırlamaya alışmıştı.

Ne var ki, evlenmeyi ilk kabul ettiğinde ya da kocasının gerçek kimliğini öğrendikten sonra bile fark etmediği utanç verici durumunun farkına varmıştı. Ancak şimdi, bu evde, bu insanların arasında, oldukça eskimiş gri ipeği ve iyice yıpranmış dallı muslininden başka, kibar bir toplulukta giymeye uygun hiçbir şeyi olmadığını rahatsız edici bir şekilde farkına vardı. Ve bu topluluk sosyal skalada kibarlıktan biraz daha yüksekte olacaktı. Evde birkaç güzel giysisi daha vardı elbette ama işe girerken onları yanına almayı uygun bulmamıştı.

Kocasının gardırobunun yoksulluğunu fark edip etmediğini merak etti ve fark etmesi gerektiği sonucuna vardı - ne de olsa bir mürebbiye için ilan vermişti ve sandığını görmüş, hatta tüm sahip olduklarının bunlar olup olmadığını sormuştu. Onun bu pejmürde görüntüsünden utanıp utanmayacağını merak etti ve hemen utanmayacağı sonucuna vardı. Bu onun planının bir parçasıydı. Onun olduğu gibi ya da Yukarı Grosvenor Sokağı'ndaki o görüşme sırasında ona görüldüğü gibi olmasını istiyordu. Onun küçük, sıkıcı bir fare olmasını istiyordu, muhtemelen de pejmürde bir fare. Nedenini anlamaya başlamıştı. Hizmetçi bile onu hizmetçi sanmıştı. Withingsby Dükü, onun varisinin *karısı* olduğunu öğrenince çok öfkelenmiş olmalıydı. Kahverengi pelerinine baktı ve onun gözlerinden görmeye çalıştı. Yine de durumu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ah, evet, kocası gerçekten de oyunun bu raundunu kazandığını düşünüyor olmalıydı.

Charity'nin acı hissetmeye hakkı yoktu. Hissetmek için hiçbir nedeni yoktu.

Bu maskaralığın bir an önce sona ermesi ve bitirilmesi için duyulan istek dışında hiçbir şey.

Bayan Aylward, bavulunu göndereceğine ve ona bakması için bir hizmetçi atayacağına söz verdikten sonra onu yalnız bıraktı -kendisi Londra'dan gelene kadar, diye ekledi.

böyle biri yoktu.

Charity odasının ihtişamına baktı ve kollarını kendine doladı. Küçük bir tavan arası odasında, mürebbiye olarak yeni bir işe başlamak üzere olmayı tercih ederdi. Ancak o zaman ailesinin yanına dönme ya da kardeşlerinin mutlu bir hayat sürmesini bekleme umudu çok az olacaktı.

Doğru olanı yapmıştı. Elbette yapmıştı.

STAUNTON MARKİSİ ÇOCUKLUĞUNDAN BERİ, kapıdan içeri adımını atar atmaz büyük salonun üzerindeki kubbenin, Atlas'ın dünyası gibi ağırlığını omuzlarına yüklediği gibi hayali bir hisse kapılmıştı. Evden ayrılıp özgürlüğüne kavuştuktan sekiz yıl sonra, eşikten içeri adımını atar atmaz yine aynı duyguyu yaşadı.

Bu bir ağırlık ve karanlık hissiydi. Ve uyanık olduğu tüm anlarda onlardan kurtulmuş olmasına rağmen rüyalarına ve kâbuslarına musallat olan insanlar oradaydı, onu tekrar içine çekmek için bekliyorlardı, nefes nefese kalıp su emene kadar onu sürüklemek için. Yanında bir eş getirdiğine, onların sinsi etkilerine karşı koyacak inkar edilemez araçlara sahip olduğuna gerçekten de memnundu. Ve *hepsi* oradaydı, bir bakışta gördü.

Orada geçirdiği sekiz yıl boyunca hiçbiri Londra'ya gitmemişti. Sosyal konumları ve en küçükleri hariç hepsinin yetişkin yaşları düşünüldüğünde bu garip bir gerçektir. Withingsby Dükü'nün ailesi üzerinde sahip olduğu gücün ürpertici bir hatırlatıcısıydı. En büyük oğlu ve varisi onun izni olmadan gitmişti. Diğer çocuklarından hiçbirinin onunla tanışmasına izin verilmeyecek ve belki de onun etkisiyle kirleneceklerdi. Twynham bile dükün kontrolü altında olmalıydı. Marki'nin bilgisi dahilinde Marianne'i kasabaya hiç getirmemiş, hatta tek başına bile gelmemişti. Kız kardeşinin kocasıyla hiç tanışmamıştı.

Ve böylece babasını terk ederek tüm ailesinden, hatta bebeğinden bile kopmuştu. Bu, yapmak zorunda kaldığı bir seçimdi; onu neredeyse öldüren bir seçim. Geride bebeği ve on iki yaşındaki Charles'ı bırakmıştı. Dükün arkasındaki sessiz grubun arasındaki genç kızı fark etti. O bebek olmalı. Ve genç adam da Charles olmalıydı. Özellikle ilk yıllarda, onları terk etmenin korkaklık olup olmadığını düşünerek kendine kaç kez işkence ettiğini hatırlamamaya çalıştı. Ve kaç kez onlara duyduğu özlemin şiddetiyle kendini acımasızca cezalandırılmış hissetmişti.

Babası o zamanki halinden bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu ama tenindeki grimsi renk, sağlığının kötüye gittiği konusunda yalan söylemediği gerçeğini ortaya koyuyordu.

Marki tüm bunları, kapıdan büyük salona adımını attıktan sonraki ilk saniyeler boyunca fark etti ve hissetti. O anlarda neredeyse hiç alışık olmadığı duygulara kapılmıştı. Kendini hiç hissetmemek üzere eğitmişti. Ve Tanrı adına, bu eğitimi şimdi en çok ihtiyaç duyduğu anda kullanacaktı. Salonu geçip bu aile buluşması maskaralığına başlamadan önce, tertemiz giyinmiş hizmetkârların oluşturduğu sessiz sıraya alaycı bir tavırla baktı.

Hiçbir şey onu şaşırtmadı. Babası, oğlunu sanki acılar içinde gitmemiş ve sekiz yıldır tek başına yaşıyormuş gibi soğuk bir ihtiyaçla karşıladı. Ve -beklediği gibi- babası, evlilik haberini en ufak bir dehşet ya da coşku belirtisi göstermeden karşıladı. Bu gelini soğuk bir nezaketle karşıladı. Diğerleri de öyle. Ama marki bu resmiyetten memnundu. Bu formalite olmasaydı William'ın ya da Claudia'nın gözlerinin içine nasıl bakacağını ya da onlarla nasıl konuşabileceğini bilmiyordu. Neredeyse daha kapıdan içeri girmeden, daha babasını görmeden, onların orada, yan yana, karı koca olduklarını görmüştü. Ve Claudia'nın her zamankinden daha güzel olduğunu.

Karısını takdim etmek onu son derece tatmin etmişti, hatta beklediğinden çok daha fazla. Babasının tüm varlığındaki boş şoku hissetmek. *Onlara*, her şeyden önce kişisel eğilimleriyle evlendiğini, hanedanla ilgili düşünceleri zerre kadar önemsemediğini göstermek. O ana kadar, bu şekilde bir gelin seçmek ve eve dönmeden önce onunla evlenmek için birden fazla nedeni olduğunu fark etmemişti.

Ve sonra taçlandırma anı geldi. Tam temizlikçi tarafından götürülmek üzereyken karısı gülümsedi. Hayır, sadece gülümsemekle kalmadı; yüz ifadesindeki sıcaklıkla salonu aydınlattı ve giysilerinin korkunç sıkıcılığına rağmen birdenbire şaşırtıcı derecede güzel görünmeye başladı. Ve ona *baba* diye hitap etti. Bu paha biçilmez bir andı. Hiç kimse Withingsby Dükü'ne bu kadar aşına olmamıştı. Gülümsemesinde ya da sözlerinde en ufak bir kabalık yoktu. Sadece şaşırtıcı bir şekilde bu evde yeri yoktu.

Ve böylece içinde bir fikir doğdu ve ona aşkım dedi.

Dükün kelime dağarcığında kesin bir kabalık. Hayal ettiğinin bile çok ötesinde, enfes bir zafer anının farkındaydı.

Babasını kütüphaneye kadar takip etti ama her zaman oraya çağrıldığında yaptığı gibi kapının hemen içinde durmadı, meşe masanın geniş alanında oturan dükün karşısında belirgin bir itaat pozisyonunda durdu. Hayır, bir daha asla orada durmayacaktı. Odayı geçip pencereye gitti ve göle doğru baktı.

"Nasılsınız efendim?" diye sordu. Babası ölüm döşeginde can çekişmiyordu ama şüphesiz sağlığı kötüydü. Bu eve dönüşün nedeni de sağlığıydı.

Majesteleri soruyu duymazdan geldi. "Evliliğiniz yakın bir geçmişe dayanıyor," dedi. Bu bir soru değildi. Marki, babasının son sekiz yıl boyunca attığı her adımdan haberdar olduğundan şüphe duymuyordu, ancak aralarında tek bir mektup bile teati edilmemişti - ta ki onu eve çağırın mektuba kadar.

"Dün," dedi. "Dün gece tamamlanan bir birliktelik," diye ekledi, birdenbire bunu tüm dürüstlüğüyle söyleyebildiği için memnun oldu. Gerçi zifaf olmasaydı da evli sayılırdı.

Dük, "Kim o?" diye sordu.

Marki, "Bayan Charity Duncan, Hampshire'lı bir beyefendi," dedi. "Benimle evlenmeden önce hayatını mürebbiye olarak kazanıyordu."

"Sanırım," dedi babası, "mavi gözler, baştan çıkarıcı bir gülümseme ve cesur bir küstahlık seni baştan çıkardı."

Baştan çıkarıcı mı? Cesur küstahlığı mı? Sessiz küçük faresi mi? Dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey söylemedi. Babası, gelini hakkındaki ilk yargısının ne kadar yanlış olduğunu yakında anlayacaktı, yine de daha sık gülümsese hiç de fena olmazdı. Pencereden döndü ve beklendiği gibi masasının arkasında oturan Dük'e baktı; Dük, oğlunun hatırlayabildiği kadarıyla hizmetkârlara ve çocuklara soğuk adalet dağıtmıştı. Ve hiç sevgi göstermemişti.

"Onunla evlendim," dedi sessizce, "çünkü bunu ben seçtim, efendim. Reşit olma yaşını yedi yıl önce geçtim."

"Onunla evlendin," dedi Majesteleri, "bana ve yetiştirilme tarzına karşı gelerek. Pejmürde bir kibarlığa ve şüpheli davranışlara sahip bir kadınla evlendiniz. Çok dikkatli seçildiğini söyleyebilirim."

"Evet efendim," dedi oğlu, içinde zafer duygusu yükseliyordu. "Aşk için."

Bu, sahiplenmeye niyetlenmediği, sahiplenmeyi aklından bile geçirmediği bir şeydi, çünkü aşk -herhangi bir tezahürüyle- onu ürperten bir duyguydu. Ama bu fikir, kız ailesini tek bir kelime ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle şoke ettiğinde aklına gelmişti. Bu iyi bir fikirdi. Withingsby Dükleri ve varisleri aşk için evlenmezlerdi, özellikle de pejmürde kibar kadınlarla. Varisinin bir aşk evliliği yapacak kadar düşüncesiz olduğu fikri babasına en büyük kabalık olarak geri dönecekti.

Dük, "Tillden yarın kontesi ve kızıyla birlikte buraya gelecek," dedi. "Leydi Marie Lucas ile en büyük oğlum arasındaki nişanın resmileşmesini kutlamak için geliyorlar. Yarından sonraki gece bir nişan balosu olacak. Kendini onlara nasıl açıklayacaksın, Staunton?"

Marki, "Sanırım, efendim," dedi, "açıklamam gereken bir şey yok."

"On yedi yıl önce kararlaştırılan eşleşmenin tamamen farkındaydınız.

Daha önce," dedi Majesteleri. "Eğer unutmuş olsaydınız, birkaç hafta önceki mektubum size hatırlatırdı - şimdiki markizle tanışmadan önce aldığınız bir mektup olduğunu söyleyebilirim. Tillden sözleşmeyi ihlal ettiğinizi düşünebilir."

"Eğer ortada bir sözleşme varsa," diye cevap verdi oğlu soğukkanlılıkla, "benim imzamı taşımıyor efendim. Eğer anlaşma sözlü ise, benim sesimle onaylanmadı. Sözleşme beni ilgilendirmez."

"Bir gün Withingsby Düşesi olmayı umarak büyüyen genç bir hanımefendi," dedi lütüfkâr bir şekilde, "ciddi bir şekilde aşağılanmak üzere."

Marki, "Onun umutlanmasında benim hiçbir payım yok," dedi. "Ve sanırım siz de bu konuşmanın anlamsız olduğunu kabul ediyorsunuzdur, efendim. Ben evlendim. Tören yapıldı, kayıt imzalandı ve şahitlik edildi ve birliktelik tamamlandı."

Babası ona soğuk ve ifadesiz bir şekilde baktı. Bu, onun bakışlarını tutan oğlu için keskin bir zafer anıydı.

"Umarım karını nasıl giydireceğini biliyordur, Staunton," dedi sonunda. Seyahat için giydiği giysiler bugünden sonra iz bırakmadan kaybolacak, değil mi? Hizmetçimin onu bir hizmetçi sandığı izlenimine kapıldım."

Demek Marki onu babasına takdim etmek için döndüğünde kızın hâlâ kapının hemen içinde durmasının nedeni buydu? Marki içten içe gülümsedi.

"Karım beni olduğu gibi memnun ediyor," dedi. "Giydiği kıyafetler umurumda değil."

"Karınızın görünüşü toplumdaki kendi konumunuzu yansıttığında saçma bir tutum," dedi lütfu. "Geldiğinde görüldüğü gibi, mutfakta bir yer işgal etmek için pek uygun değil."

Marki, "Babam ve ev sahibimiz olarak," dedi, sesindeki sertlik ve soğukluk gizli memnuniyetiyle oldukça çelişiyordu, "bunu söylemeye hakkınız var, efendim. Bununla birlikte, benzer duyguları dile getirmek zorunda hisseden başka biriyle bu konuyu tartışmaktan memnuniyet duyacağım."

O küçük sandığında ne vardı? diye merak etti.

Dük, "Çay içmek için salona gelmeden önce yukarı çıkmak isteyeceksiniz," dedi. "Leydi Staunton'a aşağı kadar eşlik etmek isteyeceksiniz. Geç kalmak istemezsiniz. Ve bana nasıl hitap edeceğini de Leydi Staunton'a söyleyeceksin."

Oğlu, başka bir şey söylemeden kapıya doğru ilerlemeden önce birkaç dakika boyunca ona baktı. Çocukken, nadiren gördüğü babasına nasıl taptığını, Dük'e olan benzerliğiyle ilgili her yorumdan nasıl beslendiğini, tüm çocukluğunun babasını memnun etme, ona benzeme, ona layık bir varis olma arzusu üzerine şekillendiğini hatırlayabiliyordu. Tüm çabaları fark edilmemişti. Yine de bir dersteki her başarısızlığı, çocukça yaramazlıklarının her bir bölümü, kendisinden küçük kardeşiyle yaptığı her bir münakaşa onu bir sorgulama ve ders için tam da bu odaya getirmiş, bu sırada o masanın önünde durmuş, her şeyin sonunda acı verici ve asla kısa sürmeyen sopa cezası için masanın üzerine eğilme emrinin geleceğini bilmişti.

Babası tarafından kaç kez sopayla dövüldüğünü sayamıyordu. Babasının ona kaç kez şefkat gösterdiğini de sayamazdı, çünkü sayılacak böyle bir sayı yoktu.

Babasının kendisine karşı olan acımasızlığını affedebilirdi belki. Ama dük hiç kimseye sevgi göstermemişti, hatta ona on üç çocuk doğurmuş ve dördünü de düşürmüş olan karısına bile. Büyük oğlu, küçük kızının doğumundan sonra ve düşesin ölümünden sonra onu görmeye ikna etmeye çalıştığında da lütfkârlığı sadece sabırsızlık ve asabiyet göstermişti.

Evden ayrılma nedenlerinden biri de buydu.

Babasına olan benzerliğinden nefret etmeye başlamıştı - dış benzerliğinden ve daha da önemlisi iç benzerliğinden. Kendisinden nefret etmeye başlamıştı. Ta ki kendini özgürleştirene kadar. Artık özgürdü. Çağrıldığında geri gelmişti ama kendi şartlarıyla gelmişti. Withingsby Dükü'nün artık onun üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Ama şeytan alıyor, diye düşündü merdivenleri ikişer ikişer çıkarak dairesine çıkarken, o kubbe yine omuzlarına baskı yapıyordu.

Kreşten ayrıldığı zamandan evden ayrıldığı zamana kadar oturduğu daireler onun için yeniden hazırlanmıştı. Bunca zamandır onun için saklanmış olmalılar, diye düşündü. Bir daha geri dönmek üzere gideceğini beyan etmesi dikkate alınmamıştı ve gerçekten de işte buradaydı, tekrar geri dönmüştü. Daha ziyade dairelerin William ve Claudia'ya verilecekti. Ama görünüşe göre verilmemiş. Daha küçük bir dairede olmalılar.

Karısını özel oturma odasında buldu. Pencerenin önünde durmuş dışarıya bakıyordu ama adam kapıyı açar açmaz başını çevirdi. Daha önce hiç kullanmadığı odanın garip bir şekilde rahat, yaşanmış ve kadınsı göründüğünü düşündü, ancak karısının orada durması dışında hiçbir şey değişmemişti. Buranın bir kadın odası olduğunu ya da bir kadının varlığına ihtiyaç duyan bir oda olduğunu fark etti.

Uzun zamandır aşına olduğu bu odalarda bir kadının, bir eşin olması birden tuhaf gelmişti.

Onu tanıdığından beri ilk kez kahverengi giymemişti. Dallı muslin kumaştan, yüksek belli bir elbise giymişti. Birçok kez yıkandığı için biraz solmuş görünüyordu. Saçları sade bir şekilde toplanmış ve arkadan düğümlenmişti. İlk başta düşündüğünden daha açık renkliydi. Birinin fakir akrabası gibi görünüyordu, diye düşündü, çok fakir bir akrabanın. Ayrıca şaşırtıcı derecede genç ve güzel görünüyordu. Düzgün bir vücudu vardı; bir gece önceki keşfinden hatırladığı kadarıyla oldukça baştan çıkarıcı bir vücudu vardı.

"Manzara muhteşem," dedi.

"Evet." Odayı geçip onun yanında durdu. Ev onu her zaman biraz baskı altında tutmuştu. Dışarıda özgürlüğü ya da özgürlük yanılsamasını tatmıştı. Öğleden sonra güneşi gölün üzerinden süzülerek onu donuk bir altın rengine dönüştürüyordu. Ötedeki orman-çocukluğunun oyun alanı ve büyümlü toprakları- karanlık ve davetkârdı.

"Babana çok benziyorsun." Pencereden dışarı bakmak yerine onun profiline bakıyordu.

"Evet." Çenesi gerildi.

"Ve onun gibi olmaktan nefret ediyorsun," dedi sessizce. "Bariz olanı söylediğim için özür dilerim."

Onun içgörülerinden, karakterini ve zihnini okuma girişimlerinden hoşlanmıyordu. Kendisini hiç kimseyle paylaşmazdı, en yakın erkek arkadaşlarıyla bile. Bir eşin, onun hayatının her köşesini didik didik etme ayrıcalığına sahip olamayacağını anlamalıydı; bu fikir bile mide bulandırıcıydı. Aralarındaki ilişkinin tamamen bir iş anlaşması olduğu ona hatırlatılmalıydı.

"Seninle evlendim ve çok iyi bildiğin gibi seni buraya getirdim," dedi, ona bakmak için döndü - o da o muhteşem mavi gözleriyle doğrudan bana baktı, "kendi hayatımı kendi yolumla yaşadığımı lütfuna kanıtlamak için. Kimsenin benim adıma hayatımı yönlendirmesine izin verilmiyor ve kimse mahremiyetime müdahale etmeye davet edilmiyor. Ben Withingsby Dükü'nün varisiyim, ölümünden başka hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama bu temel gerçeğin ötesinde, ben kendimim. Siz de yanımda getirdiğim, sırf düklüğün varisinden beklendiği için bir şey yapmayacağımın kanıtısınız."

"Bunu ona söylemeye cesaret edemediniz mi?" diye sordu. "Siz, leydim," dedi adam, "çok küstahsınız."

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden tekrar kapattı. Yine de gözlerini ondan kaçırmadı. Geniş gözlerle ona baktı. İçine yeterince derin bakarsa onun ruhunu görebileceği gibi garip bir hisse kapıldı. Kendini bu kadar açık tutarsa, diye düşündü biraz kızgınlıkla, er ya da geç hayat onu gerçekten çok kötü incitecekti.

"Geldiğinizde rolünüzü iyi oynadınız," dedi. "Başladığınız gibi güvenle devam edebilirsiniz. Modaya uygun bir gardırobunuz olmadığı için utanmanıza gerek yok. Sohbet eksikliğinden de utanmanıza gerek yok -ailemle sohbet etmek kolay değildir. Bizi hemen misafir odasına bekliyorlar. Bana yakın durabilir ve sohbeti bana bırakabilirsiniz. Kimseyi etkilemenize gerek yok."

Kadın ona yarı gülümsedi. "Sen gittiğinde Augusta çok genç olmalıydı," dedi.

"Bir haftalıktı," dedi ona. "Annemin cenazesi için kalmıştım." Annesi için hiç gözyaşı dökmemişti. Gitmeden hemen önce çocuğu kucağındayken acı içinde hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Döktüğü son gözyaşlarıydı, döküleceği son gözyaşları.

"Ah," dedi karısı usulca ve adam, karısının tekrar aklına girdiğine ve aşkla son teması için ağladığını bildiğine yemin edebilirdi. Son aptallığı için.

Onun kafasının içinde ya da herhangi bir yerinde olmasını istemezdi.

Kendisi.

"Bizimki kısa bir flörttü," dedi ona hızla. "Bir tanıdığımın evinde mürebbiyelik yapıyordun. Seninle orada tanıştık, birbirimize aşık olduk ve tüm tedbiri elden bıraktık. Dün evlendik, dün gece çiftleştik ve bugün son derece tutkulu bir ilişkiye başlıyoruz."

Kızardı ve gözleri birkaç dakikalığına onunkilerden kaydı. Ama yeterince kararlı bir şekilde ona geri baktı.

"O halde, lordum," dedi, "gülümsemeyi öğrenmelisiniz." Adam kaşlarını kaldırdı.

"Gözleri adamın yüzünde gezinirken, "Sadece bir başkasını kızdırmak ve belki de iğrendirmek amacıyla bir yabancıyla evlenmiş bir adam gibi görünüyorsun," dedi. Acı ve mutsuz bir zaferin içinde debelenen bir adama benziyorsun."

Gözleri kısıldı. Kendini, iki gün önce yaptığı kısa bir görüşmenin, onun karakterini -ya da karakter eksikliği olduğunu düşündüğü şeyi- öğrenmek için yeterli bir zaman olup olmadığını merak ederken buldu. Ama itiraf etmeliydi ki belki de kadın haklıydı.

"Gülümsemelerinizi alacaksınız leydim," dedi. "Ama alt katta, başkaları tarafından görülebilecekleri bir yerde. Yalnızken onlara ihtiyacımız yok."

"Hayır," dedi.

"Koluna gir." Kolunu uzattı. "Geç kaldık. Tanrı'nın lütfu dakik olmamayı hoş görmez."

"Bu yüzden mi hemen aşağı inmek yerine burada durup konuşuyoruz?" diye sordu ona. Gözlerinde neşeye benzer bir ifade vardı.

Ama sadece onun koluna girmesini bekledi.

Withingsby Dükü'nün ailesi salondan doğrudan misafir odasına geçmişti. Güzel hava bazıları için çay vakti gelene kadar dışarıda dolaşmaya teşvik etmiş olsa da, hepsi bir arada kalmak ve hizmetkârların duyamayacağı bir yerde olmak için ifade edilmemiş bir ihtiyaç hissediyordu.

"Kapı kapandıktan sonra ilk söz alan Lord William Earheart, "Ekselansları ona yazdıktan bir hafta sonra Enfield'e dönmeyi bu kadar uysalca kabul ettiğinde, Staunton'ın bir iki numara çevireceği tahmin edilebilirdi," dedi. Eğer benim fikrim bu yönde olsaydı, lütfedip mektubu yazmamasını tavsiye ederdim.

aranıyor."

"Ah, William," dedi karısı sitemle, onun kolunu bırakıp kendi kolunu Augusta'nın omuzlarına koyarak, "bunu yapmazdın. Anthony'nin dönüşünü herkes kadar özlediğini biliyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Huysuzca kaşlarını çatı. "Onun dönüşünü mü özlüyordun?"

"Buna inanamıyorum," dedi Twynham Kontesi, zarif bir şekilde kanepeye çökerek. "Buna inanamıyorum. *Bunu* nasıl *yapabilir*? Birkaç yıllığına şehre kaçmak başka bir şeydir, bunu yapmak pek çok genç adamın hayalidir. Orada çılgınca yaşamak ve ün kazanmak başka bir şey-" Augusta'ya baktı. "Evet, bu bir şey. Ekselanslarının izni olmadan evlenmek ve gelinini kimseye bir şey söylemeden buraya getirmek tamamen başka bir şey. Onu *gördün* mü Claudia? *Hizmetçim* böyle giysiler içinde görülseydi utancımından ölürdüm."

Claudia, Leydi William, Augusta'yı pencereye kadar götürmüş ve onunla birlikte pencere kenarındaki koltuğa oturmuştu. "Belki de, Marianne," dedi, "yorucu bir yolculuk geçirdiler. Dün o kadar yağmur yağdı ki, hatırlarsın. O havada kim güzel giysiler giymek ister ki?"

Twynham Kontesi bir yandan büfeyle uğraşırken, bir yandan da hâlâ vakit varken bir bardak konyak doldururken, "Ama o da kim?" diye mırıldandı. Enfield'da çay sırasında sert içkilere izin verilmezdi. "Staunton söyledi mi? Herhangi biri olsaydı söylerdi, emin olabilirsiniz. Yarın Leydi Marie geldiğinde biraz utanç verici olacak, değil mi?"

"Ah!" Marianne bir mendili, sanki bir buhar nöbetine yenik düşecekmiş gibi havada salladı ve sonra burnuna bastırdı. "*Öleceğim*. Ve onun gelmesini engellemek için artık çok geç. Ve Tony onun geleceğini biliyordu. Biliyor olmalıydı. Bunu bize nasıl yapabildi? Buna inanamıyorum. Bir hiçle evlendi ve hepimizi küçük düşürmek için onu buraya getirdi. Ve herkesin görebileceği gibi o korkunç derecede bayağı bir yaratık."

Lord William parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ekselanslarına *baba* dedi," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Eve geleli daha beş dakika bile olmamıştı. Leydi Marie'nin ona *baba* dediğini hayal edebiliyor musun? O daha iyi bilirdi. Yarın Çin'deki bütün çayları verseler ekselanslarının yerinde olmam."

"Ama Leydi Staunton'ın çok hoş bir gülümsemesi var," dedi Claudia. "Belki de acele bir yargıya varmadan önce bekleyip onunla tanışmalıyız. Sen ne düşünüyorsun, Charles?"

Teğmen Lord Charles Earheart onun ve Augusta'nın yanında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

"Ekselansları beni çağırmasaydı izinli olarak eve gelmezdim," dedi. "Staunton'un da davet edildiğini bildiğim halde. Onun gelişi ya da yanında bir eş getirmiş olması hakkında hiçbir düşüncem yok. Benim için hiçbir önemi yok."

Eğer soğuk bir ağırbaşlılıkla konuşmaya niyetlenmişse de bunu başaramamıştı. Sesi gençlik tutkusuyla titriyordu. Claudia uzandı ve onun eline dokundu. Adam elini çekmedi ama başını çevirip Claudia'nın sempati dolu gülümsemesine de karşılık vermedi.

"Peki en büyük kardeşin Augusta hakkında ne düşünüyorsun?" Claudia sordu.

Augusta, "Bence lord hazretleri, lütfuna çok benziyor," dedi. "Bence nahoş görünüyor. Bence hanımefendi de çok çirkin."

Twynham Kontu kıs kıs gülerken karısı mendilini tekrar yüzüne doğru salladı. " 'Bebeklerin ağzından...' " dedi. "Çok haklısın Augusta. Gerçekten de çok nahoş görünüyor, sanki bütün bu korkunç sahneden zevk alıyormuş gibi. Ne güzellik ne de baĞka bir Ğey iddiası var. Tony'nin onu birinin mutfağında ya da daha çok bir okul odasında bulduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. İnsan onun kibar bir kadın olup olmadığını merak ediyor. Ona karşı nazik olmakta son derece zorlanacağım."

Lord William, "Majesteleri medeni davranacaktır, bundan emin olabilirsiniz, Marianne," dedi. "Ve bizden de daha azını beklemeyecektir. Sonuçta o Leydi Staunton, Staunton onunla evlenmeye karar vermeden önce kim ya da ne olursa olsun."

"Ve zamanla düşes olacak," dedi kız kardeşi derin bir tiksintiyle. "Bu ailenin reisi olacak ve Claudia'nın, benim, hepimizin önüne geçecek. Bu oldukça katlanılmaz olacak. Twynham ve ben gelecekte Enfield'e çok nadiren geleceğiz. Medeni olmanın yolları ve yöntemleri vardır, Will. Ben medeni olacağım."

Lord Twynham yine kıs kıs güldü. "Withingsby'nin yarın işleri nasıl idare edeceğini merak ediyor insan," dedi. "Tillden'in hiç hoşuna gitmeyecek, benden söylemesi. Ve o zaten senden öncelikli, Marianne. O Staunton'ın markizesi."

Claudia, "Bugün hepimiz medeni olmalıyız ve bırakın yarın kendi başının çaresine baksın," dedi. "Anthony tekrar eve döndü ve çok sevdiği bir gelin getirdi. Ona *aşkı*m dedi. Onu duyan başka biri var mı? Çok etkilendiğimi söylemeliyim."

Kocası homurdandı. "Withingsby Dükleri ve onların varisleri

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, Claudia," dedi, "aşk gibi bayağı bir nedenle evlenmem."

Kızardı ve Augusta'nın başının üstünü öpmek için yüzünü eğdi. Lord William da kızarma nezaketini gösterdi ama daha fazla konuşma şansı yoktu. Kapılar dükü içeri almak için açıldı. Gelişini karşılayan sessizlikte odayı geçti ve sırtı yanmayan şömineye dönük, elleri arkasında, ayakta durdu.

"Staunton henüz gelmedi mi?" diye sordu gereksiz yere. "Geç kaldı. Onun keyfini bekleyeceğiz." Sözlerindeki soğukluk herhangi bir yanıt vermesini gerektirmedi.

Ailesi tedirgin bir sessizlik içinde beklemeye başladı. Twynham Kontu'nun bardağındaki son lokmayı da yutmayı düşündüğü belliydi ama bunun yerine üzülererek ve dikkat çekmeden bardağı büfenin üzerine bıraktı. Claudia, salonda yetişkinlerle birlikte çay içmenin nadir ve sorgulanabilir bir fırsat olduğu Augusta'ya sarıldı ve ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

CHARITY, ENFIELD PARK'TA MUHTEŞEMLİK BEKLEMeye GELMİŞTİ. Yine de, içeriye ilk adım attığında misafir odasını oldukça ürkütücü buldu. Evdeki misafir odası daha çok rahat bir oturma odası gibiydi, ailenin akşamları hep birlikte olduğu ya da arkadaşlarını ve komşularını ağırladıkları zaman toplandıkları bir yerdi. Bu oda ise -akla gelen tek tanımla- bir seyirci salonuna benziyordu. Yüksek tavanı mitolojiden bir sahneyle boyanmıştı ama hangi sahne olduğunu anlayacak boş vakti yoktu. Duvarlara yaldızlı çerçeveler içinde devasa tablolar asılmıştı - çoğunlukla manzara resimleri. Ağır yaldızlı ve süslü mobilyalar zenginlik, zevk ve ayrıcalıktan söz ediyordu. Kapılar özenle oyulmuştu. Mermer şömine bir sanat eseri idi.

Ama nefes almaktan başka bir şey yapma şansı yoktu.

Dük şöminenin önünde resmi bir şekilde duruyordu, diğer herkes ya ayakta ya da oturmuş bir şekilde odanın etrafına dizilmişti. Kimse kıpırdamadı ya da bir şey söylemedi, ancak o kapıdan içeri girdiğinde her baş kapıya doğru döndü, eli kocasının kolundaydı.

Dallı tülbenti, bu duruma en az vardiyası kadar uygun düşüyordu.

Bir an sonra, çilenin ilk şoku geçtikten sonra, her birini sarsabilirdi. *Kardeşleri* eve gelmişti ama kimse onunla tek kelime konuşmamıştı. Tanrı aşkına, bunların derdi neydi? Cevap çok geçmeden geldi. Gözler birkaç dakika sonra Dük'e çevrildi ve herkesin ilk olarak onun konuşmasını beklediği açıktı. Dük bunu yapmakta acele etmedi, ancak hoşnutsuz olduğu mesajını iletme için hiçbir kelimeye gerek yoktu.

Bir erkeğin böyle bir despotluk yapmasına izin verilmemeli, diye düşündü Charity, ama bu düşünceyi kendine saklamayı kesinlikle öğrenmeliydi.

"Madem Staunton bize eşlik etme lütfunda bulundu," dedi sonunda, "çay tepsisini getirebiliriz."

Marianne? Lütfen zili çalın. Leydi Staunton bu vesileyle görevlerinden muaf tutulabilir."

Charity'nin, o kişinin kendisi olduğunu anlaması bir saniyeden kısa sürdü.

mazur görülmek. Çay koymaktan mı? *Ondan* mı? Ama tabii ki şok içinde fark etti. Marki'nin eşi olarak orada bulunan en kıdemli kadındı. Dallı tülbindinin daha da farkına vardı.

"Tony, gel yanıma otur ve bana mektuplarıma neden hiç cevap vermediğini anlat," dedi Marianne, zilin ipini çekmek için ayağa kalkarken. Charity'ye bakmadığına ve oturduğu kanepede sadece iki kişi rahatça oturabildiğine göre, davetinin kardeşinin karısını kapsamadığı açıktı.

Ama Charity pencereye ve orada toplanan küçük gruba doğru baktı. Claudia, Augusta'yla birlikte pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, kollarından birini çocuğun omuzlarına atmış, Charles da yanlarında duruyordu. Claudia onunla göz göze geldi ve ona şefkatle baktı -ya da Charity onlara doğru geçerken buna inanmayı seçti. Kocasını ne isterse istesin o bir gölge olmayacaktı. O bir hanımefendiydi ve hanımefendiler asla başkalarının gölgesi olamazdı, kocalarının bile.

Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Çay içmek için salona gelmene izin verildi mi Augusta?" dedi. "Çok memnun oldum."

"Sadece bugün için," dedi Claudia. "Özel bir durum için. Anthony'nin eve dönüşü için. Yüzleri asık olmasına ve hatta yalvarmalarına rağmen diğer çocuklar o kadar şanslı değil."

"Diğer çocuklar mı?" Charity sordu.

"Anthony sana söylemedi mi?" Claudia sordu. "Ama henüz hiçbirisiyle tanışmadı bile. Marianne ve Richard'ın üç çocuğu var -iki kız ve bir erkek- ve William ve benim iki oğlum. Belki çaydan sonra çocuk odasına gelip onlarla tanışmak istersiniz. Çok sevineceklerdir, size söz verebilirim."

Charity daveti kabul ederken ona sarılabılırdi. En azından Enfield Park'ta insan olan *biri* vardı. Claudia gözlerinin rengine bu kadar uyan bir elbise kumaşını nasıl bulabilmişti? diye merak etti.

"Charles." Charity ona gülümsedi. "Alayınızdan izinli misiniz?"

"*Leydim*." Ona sert bir selam verdi. "Ekselansları tarafından çağırıldım."

"Leydim," dedi Charity usulca. "Kız kardeşiniz olduğum için bana adımla hitap etme nezaketini gösterir misiniz acaba? Adım Charity. Benim adım,

Yani."

"Leydim." Başını ona doğru eğdi.

Evet. Charity dönüp odaya baktı ve kendini tepeden tırnağa küçümseyen bir Marianne tarafından incelenirken buldu. Marki onun yanında oturuyordu ve o sabah Yukarı Grosvenor Sokağı'nda görüldüğü kadar alaycı ve şeytani görünüyordu. Lord Twynham - Claudia ona Richard derdi- büfenin yanında durmuş, asık suratlı görünüyordu. William da odanın ortasında ayakta durmuş, karamsar bir şekilde hiçbir şeye bakmıyordu. Dük şöminenin başındaki yerinden kıpırdamamıştı.

Charity birdenbire avazı çıktığı kadar bağırıp kollarını havada çırparsa herkesin ne yapacağını ya da ne diyeceğini merak ediyordu. Konuyu test etmek için oldukça istekli olduğunu fark ettiğinde telaşlandı. Ama kapının açılması, çay tepsisinin ortaya çıkması ve daha iyi bir fikirle karşılaşması onu kurtardı.

Toplayabildiği tüm zarafetle odayı geçti - annesi onu sık sık hanımefendiye yakışmayan bir şekilde adım atmakla suçlamıştı ve Penny bile bazen birlikte dışarı çıktıklarında aynı şeyi ima etmişti.

Hizmetçilere, tepsinin konması için hazırlandığı belli olan masayı göstererek, "Şunu yere koyun," dedi. Masanın etrafından dolaşarak arkasına yerleştirilmiş olan tekli sandalyeye doğru yürüdü. B a l d ı z ı n a gülümsedi. "Ben doldurayım Marianne, seni zahmetten kurtarayım." Aynı gülümsemeyi Dük'e de çevirdi. "Nazik düşünceniz için teşekkür ederim baba, ama beni Anthony'nin karısı olarak hiçbir görevimden muaf tutmanıza gerek yok." Sonunda gülümsemesini ona çevirdi ve on kat daha göz kamaştırıcı hale getirdi. Ona bir öpücük kondurmayı düşündü ama hayır, kabalaşmak istemiyordu.

Dehşet verici bir an için, eğer birinin aklına gelseydi, meşhur toplu iğnenin salonun zeminine düşebileceğini düşündü - zemin görkemli bir şekilde halı kaplı olmasına rağmen. Ama kocası tam zamanında ayağa kalktı.

"Benim için kesinlikle bir fincan doldurabilirsin aşkım," dedi. Ve sonra kadının ona yapması gerektiğini söylediği şeyi yaptı. Ona gülümsedi; ağzıyla, bembeyaz dişleriyle, gözleriyle ve tüm yüzüyle. Gülümsedi ve bu süreçte kendini göz kamaştırıcı derecede canlı ve yakışıklı bir adama dönüştürdü, dizlerini zayıflatacak kadar çekici bir adamdan bahsetmiyorum bile. Charity ellerinin çaydanlığı kaldıracak ve tabağı da doldurmadan çayı fincana aktaracak kadar sağlam olup olmayacağını merak ediyordu. Kendine sertçe hatırlatmak zorunda kaldı

sadece bir rol oynadığını ve bir anlamda onun da öyle olduğunu söyledi.

Günlük ekmeğini kazanmak için *hiç* bu kadar çok çalışmak zorunda kalmadığını düşünüyordu. Bu kez günlük ekmekten çok daha fazlasını kazandığı doğruydu, aslında kazanmayı hayal edebileceğinden çok daha fazlasını kazanıyordu. Ama öyle bile olsa...

Ama yine de, başına gelecekleri bilseydi tüm bunları kabul edeceğinden emin değildi.

Akşam yemeği için gri ipek bir elbise giymişti. Mütevazı bir yakası, mütevazı kolları ve diğer her şeyi vardı. Eski püskü değildi. Modanın ilk bakışında da değildi, hatta ikinci bakışında bile, diye düşündü kocası. Bir mürebbiyenin ev işlerini yaparken giyebileceği türden düzgün, dikkat çekici olmayan bir giysiye benziyordu.

Çocuklar, ebeveynleri onları aile misafirlerinin önünde gösterebilsin diye salona inerlerdi. Onu görünmez kılmak için tasarlanmış bir giysiydi. Onunla birlikte hiç mücevher takmazdı.

Yeni hizmetçisinin kapıyı çalması üzerine açtığı soyunma odasının kapısında durmuş, hafifçe kısılmış gözlerle onu inceliyordu.

"Gidebilirsin," dedi kıza, o da reverans yaptı ve komutu onaylamak için hanımına bile bakmadan koşarak uzaklaştı.

Karısının saçlarıyla takdire şayan şeyler yapmıştı. Yüzüne yumuşak bir şekilde kıvrılmış ve arkada güzelce toplanmıştı. Her zamanki sade tarzı tercih ederdi ama bir şey söylemedi.

"Neden bu öğleden sonra çay tepsisine başkanlık etmeyi seçtiniz?" diye sordu ona. Kadın onu tamamen şaşırtmıştı. Neredeyse eğleniyordu, herkesin rahatsızlığını neredeyse elle tutulur bir şey gibi hissediyor, eski püskü, dallı tülbentiyle son derece sade giyinmiş olan ve diğer herkesin zarif, pahalı, modaya uygun kıyafetleriyle belirgin bir tezat oluşturan karısına olan hayranlıklarını izliyordu. Hepsinin kafasını karıştırmıştı, diye düşünüyordu, hepsinin dengesini bozmuştu, hatta bahse girerdi ki babasının bile. Onunla ya da ani evliliğiyle ilgili ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Belki de hepsi ondan biraz korkuyordu. Ve şüphesiz hepsi de Enfield Park'a neden çağrıldıklarının tamamen farkındaydı. Kuşkusuz bunun bir nedeni de babalarının sağlığıydı ama bu sadece, varisinin doğumunda kendisi için seçilen hanımla nişanlanma anını başlatma kararını tetikleyen şeydi. Bu olayı alenen kutlamak için bir balo bile planlanmıştı.

"Çünkü babanın bana hatırlattığı gibi," dedi karısı sorusuna cevap olarak, "en büyük oğlunun karısı olarak bunu yapmak benim görevimdi."

"Senin dediğin gibi görevini yapmana gerek yok," dedi. "Seni buraya getirmekteki amacımın bu olmadığını biliyorsun."

"Ama kendi seçiminizle bir leydi ile evlendiniz lordum," diye hatırlattı ona. "Bir leydi, müstakbel bir düşes gibi giyinip davranamasa bile evlendikten sonra kendisinden ne beklediğini bilir. Ailenizin benim görünüşümü, yakın geçmişimi, bağlantılarımın ve servetimin olmayışını tamamen küçümsediğinden emin olabilirsiniz. Bunları değiştirmek için yapabileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için bunu yapabilirler. Ancak yetiştirilme tarzımın kusurlu olduğuna da inanmalarını istemem. Bu bir yalan ve annemin hatırasına bir hakaret olur."

Sessiz faresi için çok fazla. Onun gerçekte var olmadığından şüpheleniyordu. Bayan Charity Duncan o görüşme sırasında elbette bir rol oynamıştı. Mürebbiyelik pozisyonunu çok istemişti -daha önceki altı denemesinde başarısız olmuştu- ve mürebbiyelerin davranması beklediği gibi davranmıştı. Bu rolü gerçek sanmış ve uysallığın ardında büyük bir karakter olduğunu fark etmemişti - elbette o kurnaz mavi gözlere daha fazla dikkat etmeliydi. Aldatılmıştı. Ama şimdi söylediklerinde doğruluk payı vardı. Bu öğleden sonra herkes ona ince, iyi yetiştirilmiş bir küçümsemeyle davranmıştı. O onların dünyasından değildi. Bir gün aile reisinin karısı olacağı düşüncesi hepsi için dehşet verici olmalıydı. Babası, uğruna yaşadığı her şeyin kulaklarının dibine çöktüğünü hissediyor olmalıydı.

"Kimse sana açıkça hakaret etmeyecek," diye güvence verdi ona. zaman. Ama şimdi bunun böyle olduğunu görmek için daha fazla kişisel bağlılık hissediyordu. "Kimse buna cesaret edemez."

Gülümsedi ve ona doğru geldi. "Hakaretler ancak hakarete uğrayan kişi hakaret edenin iyi düşüncesini önemsediğinde gerçekten etkili olur," dedi. Burada hakarete uğramayacağım lordum." Adamın uzattığı kolu tuttu.

Ve bu, diye düşündü, sessiz, çekici ve çok sert bir restleşmeydi. Sözleri ona bu evdeki hiç kimseyi umursamadığını söylüyordu. O da umursamıyordu. Eve önemsediği için gelmemişti. Kendini ve bağımsızlığını sonsuza dek kanıtlamak için gelmişti. Ve belki de birkaç hayaleti dinlendirmek için - gerçi bu düşünce aklına şimdi gelmiş ve onu şaşırtmıştı. Ortada yatacak hayalet falan yoktu. Geçmişte kalan her şey çoktan ölmüştü.

ve bitti.

"Ailen hakkında daha çok şey bilmek isterdim," dedi adam onu soyunma odasından büyük merdivene doğru götürürken, az önce ima ettiği şeyle çelişir gibi. "Belki yarın beni daha fazla aydınlatırsınız."

"Sekiz yıldır onlardan hiçbirini görmedim," dedi. "Anlatacak bir şey yok leydim."

"Ama senin çocukluk anıların olmalı," dedi. "William'ın yaşı sana yakın olmalı, Marianne'in de öyle."

"William benden bir yaş küçük, Marianne ise iki," dedi. Sonra neredeyse her yıl yaşanan ölü doğumlar ve düşükler başladı.

"Yaşça sana bu kadar yakın bir erkek ve kız kardeşe sahip olmak harika bir şey olmalı," dedi.

Evet, daha küçük, daha zayıf ama daha neşeli bir mizaca sahip olan Will'i her zaman sevmiş, korumuş ve kıskanmıştı. Mümkün olsaydı onunla her an yer değiştirebilirdi ama Will'i babalarının varisi olmanın getirdiği tüm ağır yüklerden asla koruyamazdı.

"Sanırım öyle," dedi. "Çocukluğumu pek sık düşünmem."

"Bu öğleden önce Lord Twynham'la tanışmamıştınız," dedi ona bakarak. "Ama Claudia ile tanışmıştınız. Siz ayrılmadan önce o ve William evli miydi?"

"Bir ay önce," dedi sertçe. Claudia hakkında konuşmak istemiyordu. Ya da Will hakkında. Konuşmak istemiyordu.

"Çok güzel bir kız," dedi.

"Evet." Kadın hâlâ ona bakıyordu. "Evet, baldızım çok hoş bir kadın."

Neyse ki daha fazla konuşacak zaman yoktu. Aile salonda toplanmıştı ve akşam yemeği hazırды. Bir bakışta Marianne ve Claudia'yı gördü -Augusta'nın akşam yemeğinde aileye katılmasına izin verilmiyordu şüphesiz- ikisi de görkemli bir şekilde giyinmiş ve mücevherlerle süslenmişti. Erkeklerin hepsi de tıpkı kendisi gibi kusursuz bir şekilde dikilmişti. Akşam yemeklerinde resmi kıyafet giymek Enfield'da her zaman bir kural olmuştu, bu akşam olduğu gibi sadece *ailece* yemek yediklerinde bile.

"Leydim?" Dük eğiliyor ve Charity'ye onu yemeğe götürmesi için kolunu uzatıyordu. Bu elbette yapacağı bir şeydi çünkü doğru olan buydu. Ayrıca onu kendi karşısına, masanın ayak ucuna oturtacaktı. Ama kısa bir süre öncesine kadar tam bir mürebbiye olan bir kadına böyle bir hürmet göstermek zorunda kalmak onu nasıl da kızdırıyordu.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve kolunu onun koluna doladı. "Teşekkür ederim baba," dedi.

Marki dudaklarını büzdü. Bir an için bile karısının sergilediği kadar sıcak bir çekicilik beklememişti, ama bunun için üzgün değildi. Aslında bu, beklediği ve umduğu çekingen, ağırbaşlı davranıştan daha iyiydi. Enfield'daki yaşam hiçbir zaman gülümsemeye ya da sıcaklığa elverişli olmamıştı. Withingsby Dükü'nün kendi çocuklarından hiçbiri ona "*efendim*"den daha tanıdık bir isimle hitap etmemişti. Karısının bunu fark edip etmediğini merak etti ve muhtemelen fark ettiği sonucuna vardı. Neredeyse karısının kendisine *baba* demesini dileyecekti. Bir sırtışı bastırdı.

Ama hemen ayıldı. Claudia'ya karısından sonra gelen bir hanımefendi olarak önderlik etmesi mi bekleniyordu? Ama William'ın çoktan Claudia'ya kolunu uzattığını görünce rahatladı. Çay boyunca onunla tek bir kelime bile etmemiş ve neredeyse hiç bakışmamış olan William. Bir zamanlar en yakın dostu, en sonunda da en azılı düşmanıydı. Her şey geçmişte kalmıştı. Twynham ve Marianne akşam yemeğine birlikte gidiyorlardı. Marki, Charles'la birlikte arkadan geliyordu.

Charles'ın da çay sırasında ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sekiz yıl önce on iki yaşında bir çocuktü; aktif, zeki bir delikanlıydı ve en büyük ağabeyine açıkça kahramanlık taslamıştı. Şimdi öyle bir bakış yoktu. Çocuğa neden gittiğini açıklamak imkânsızdı. Bir açıklama yapmaya teşebbüs bile etmemişti. Veda etmeden gitmişti. Bebek için gözyaşı dökmüştü. Genç kardeşi için gözyaşlarını riske atmak istememişti.

"Demek aramızdaki en uzun boylu sensin," dedi

şimdi. "Öyle görünüyor," dedi kardeşi.

Masanın başında oturan Ekselansları başını eğdi ve herkes de onu takip etti. Elbette yemek servis edilmeden önce ciddi ve uzun bir dua okunması gerekiyordu. Marki geri dönmenin tuhaf bir duygu olduğunu düşündü, kendisine yabancı olan insanların arasında olmak aynı zamanda neredeyse kendi bedeni kadar tanıdık geliyordu. Ve sekiz yıllık bir aradan sonra, sanki garip bir şekilde onları tüm bu zaman boyunca yanında, kendi bedeni kadar yakınında taşımış gibi hissetti. Sanki onlardan hiç kurtulamamış gibi, onlarla yeniden sarmaş dolaş olduğunu hissetti. Bu boğucu bir duyguydu.

Dua sona erdiğinde başını kaldırıp karısını masanın dibinde gördü, gülümsüyor ve yanındaki William'la sohbet etmek için dönüyordu. Onunla evlendiği ve onu yanında getirdiği için öyle bir rahatlama hissetti ki, bir an için neredeyse sevgi gibi geldi.

CHARITY yemek sırasında YALAN SÖYLEMİŞTİ. Marianne ona doğuştan gelen o kibirli tavırla ailesini sorduğunda Charity babası hakkında doğruyu söylemiş, borçlarından hiç söz etmemiş ama tek çocuk olduğunu iddia etmişti. Hatta daha sonra ikinci bir yalana daha başvurmak zorunda kalmıştı.

babasının mülkünün uzaktaki bir erkek akrabasının üzerine geçirildiğini ve bunun sonucunda mürebbiye olarak işe alındığını belirtmiştir.

Kocasına daha önce bu evde hakarete karşı bağışıklığı olduğu konusunda söylediklerine rağmen, kardeşlerinin, bu insanların kendi üstün yüksekliklerinden bakıldığında sosyal skalada bu kadar düşük bir aile için açıkça hissettikleri örtülü küçümsemeye maruz kalması düşüncesine dayanamadığını fark etti. Zavallı Phil'in hikâyesinin onlar üzerindeki etkisini izlemeye dayanamıyordu.

Ailesi onun çok özel mülküydü. Onları bu soğuk insanlarla paylaşmaya kalkışmayacaktı bile. Bir yanı Staunton Markisi'nin tuhaf teklifini kabul ederek yaptıklarından pişmanlık duyuyordu; bunun birçok nedeni vardı, en önemlisi de onu yaşamaya zorladığı yalandı. Bir yanı ise her şeye degeceğini, ailesiyle yeniden bir araya geleceğini ve bir daha hiç kimsenin onları ayıramayacağını bilerek kendine sarıldı.

Dük, yemeklerini bitirdiklerinde masanın uzunluğu boyunca ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. Ona gülümsedi -gülümsemeye devam etmek ve evin baskıcı atmosferine teslim olmamak ne kadar zordu!- ve diğer iki bayanı odadan çıkarmak için ayağa kalktı.

Claudia onunla konuşan tek kişiydi. Charity'ye çaydan sonra kreşte kısa bir süre görüştüğü iki oğlundan bahsetti ve yarın onları tekrar görmek için malikâneye gelmesi gerektiğini söyledi.

"Tabii," diye ekledi, "misafirler yarın öğleden sonra bekleniyor. Eğer geç kalkan biri değilseniz sabah gelmelisiniz. Gerçi, eğer bir okul odasını yönetmeye alışkınsanız, öyle olmadığınızı söyleyebilirim." Sözleri hiç de küçümsemeden söylenmişti.

Misafirler-evet. Dük yemekte onlardan söz etmişti. Tilden Kontu ve Kontesi ile kızları geliyordu. Dük açıkça hastayken ve kocasını eve çağırmasına neden olan şey sağlık durumunun kötüye gitmesiyle misafirlerin beklenmesi Charity'yi şaşırtmıştı. Ama belki de Kont ve ailesi

Yakın arkadaşlar. Nedense Withingsby Dükü'nün yakın arkadaşları olduğunu düşünmek zordu.

Kuşkusuz misafirlerin gelişi kendi garip durumunu daha da zorlaştıracaktı. Sir Humphrey Loring'den daha ünlü biriyle hiç deneyimi yoktu. Çok az giysisi vardı ve böyle bir konuk için hiç de uygun değildi. Ama paniğe kapılmasına izin vermeyecekti. Zaten bütün mesele de buydu, değil mi? Buraya utanç kaynağı olmak için getirilmişti.

"Leydi Staunton," dedi Marianne yüksek sesle, "beyefendiler salonda onlara katıldığında, "lütfen piyanoda bir yorumla bize lütfedin. Çalıp çalmadığınızı sorarak sizi aşağılamayacağım. Enstrümanı öğretmek mürebbiye olarak görevlerinizden biri olmalı."

Charity ayağa kalkarak, "Evet, gerçekten," dedi. "Ve benim de en iyi öğretmenlerim vardı, Marianne. Bana annem öğretti."

Piyanoforte muhteşem bir enstrümandı. Charity çay saatinden beri onu çalmak için can atıyordu. Oturdu ve çalmaya başladı, bunu yaparken Dük'ün şöminenin önünde durduğunu fark etti. Marianne kardeşleri ve baldızıyla sohbet etmeye ve gülmeye başladı, Lord Twynham yemek sonrası uykusu için bir kanepeye yerleşti ve marki piyanofortun arkasında durdu.

"Harika, aşkım," dedi bitirdiğinde, gözlerinin içine gülümseyerek ve elini dudaklarına götürmek için tutarak. "Benim için tekrar çalmayacak mısın?"

"Bu gece olmaz Anthony," dedi, hafifçe ona doğru eğildi ve elini bırakmadan önce sıcak bir şefkatle gözlerinin içine baktı

-Bütün bunları kabul ettiğinde, kendisinden rol yapmasının isteneceğini hiç tahmin etmemişti. Rahatsız edici derecede sahtekârca hissetmişti. Ama onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Ayağa kalktı ve odayı geçerek şöminenin yanına gitti. Bir an tereddüt etti - Withingsby Dükü çok zorlu bir beyefendiydi. Onun karşısında sinme alışkanlığına kapılmak çok kolay olurdu. Ve kocasının gölgesi olmaktan başka bir şey yapmak anlaşmasının bir parçası değildi. Ama sinmeyecekti. Kolunu onunkinin arasından geçirdi ve adamın gözleri şaşkınlıkla kendi gözlerine kayarken gülümsedi.

"Baba," dedi, "oturamaz mısın? Çok yorgun görünüyorsun. Çay tepsisini getireyim mi ve size bir fincan çay koyayım mı?" Düpedüz hasta görünüyordu. Sanki kendi iradesiyle ayakta duruyormuş gibi görünüyordu.

Odaya garip bir sessizlik çöktü. Nefes almak bile

askıya alındı.

"İlginiz için teşekkür ederim leydim," dedi Lord Hazretleri, bitmez tükenmez gibi görünen bir sessizliğin ardından, "ama ben seçimimi yaptım. Ve akşamları çay içmiyorum."

"Ah." Yapacak ya da söyleyecek başka bir şeyi ve gidecek bir yeri olmadığı için koluna tutunmuş, öylece kalakalmış gibiydi. "O zaman kısa bir süre burada seninle duracağım. Bu odadaki tabloların hepsi manzara resmi. Başka yerlerde hiç portre var mı? Aile portreleri?"

"Bir galeri var," dedi lütfu, herkes nefesini tutmuş dinlemeye devam ederken. "Aile portreleri var, evet. Yarın sabah size orada eşlik etmek benim için bir zevk olacak, hanımefendi."

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu hoşuma giderdi. Sizden bir tane var mı? Ve Anthony'den?"

Dudaklarını büzdü ve ona kocasını daha da hatırlattı. Sonra da ona, lütfunun vefatından sadece iki yıl önce yapılmış olan aile portresinden bahsetti. İki tanesi Van Dyck, bir tanesi de Sir Joshua Reynolds tarafından yapılmış eski aile portrelerinden bahsetti.

Charity onun elinin de oğlununki gibi uzun parmaklı ve bakımlı olduğunu fark etti. Ayrıca parşömen beyazıydı, derisi mavi damarların üzerine ince bir şekilde gerilmişti. Oğlunu eve çekmek için yalan söylememişti, diye düşündü. Adam hastaydı. Onun için üzülyordu. Sevme yeteneğine sahip olup olmadığını merak etti. Karısını sevip sevmediğini merak etti. Çocuklarını sevip sevmediğini, kocasını sevip sevmediğini merak etti.

Ve kendine bu aileyle ilgilenmediğini, buraya sadece bir maskaralık yapmak, sadece kendi ailesiyle olan geleceğini kazanmak için geldiğini hatırlattı. Bu garip, soğuk, yalnız adamla ve onun sessiz, asık suratlı, sorunlu ailesiyle mümkün olduğunca az ilişki kurmak istiyordu. Ve daha bir gün önce evlendiği ve dün gece birlikte yattığı oğluyla. Kocasıyla. Geçici kocası.

Garip ve rahatsız edici bir gün olmuştu. Neredeyse sona erdiği için memnundu.

STAUNTON MARKİSİ ŞAFAKTA UYANMIŞTI ve bir gece önce uyuması uzun sürmüş olmasına rağmen kendini yine uyuyamaz halde bulmuştu. Uzanmış ve yakın karanlıkta yatağının üstündeki tentenin tanıdık desenine bakmıştı. Pencerenin önünde durup ay ışığının aydınlattığı karanlığa bakmış, tırnaklarını pencere pervazına geçirmişti. Gölün üzerinde ay ışığından bir parıltı vardı.

Kendini huzursuz hissetmişti. Beyni o güne dair karmakarışık anılarla dolup taşmıştı -babasının gri teni, Charles'ın beceriksiz bir çocuktan uzun boylu, kendine güvenen genç bir adama dönüşmesi, Claudia'nın olgun güzelliği, William'ın suskunluğu, Augusta'nın resmiyeti, Marianne'in kendisine şefkatle yaklaşması, Çay saatinde çay tepsisinin arkasında oturan karısı, akşam yemeğinde Twynham ve Will'le sohbet eden karısı, piyanoyu çok hassas ve ustaca çalan karısı, Dük'ün koluna girmiş, ona gülümsüyor ve onu konuşmaya zorluyordu.

Bu son anıya kendisi de gülümsemişti. Zarafetine dokunulmasından nefret ederdi. Asla gülümsemez ya da kendisine gülümsenmezdi. Hiç kimse onunla konuşmaya başlamamıştı. Ve elbette hiç kimse ona baba demezdi.

Oldukça mükemmeldi. İşe yarayacağını düşündüğü sessiz fareden çok daha iyiydi. Bir fare olarak sadece hor görülürdü. Evin atmosferini bozmazdı. Bu haliyle telaşa ve öfkeye neden oluyordu. Kuşkusuz çok *çok* doğru Withingsby Dükü ve çocukları onun bayağı olduğunu düşünüyorlardı. Öyle değildi ama onların dünyasında doğallık kabalıkla eş anlamlıydı. Ve o onun *karısıydı*, geleceğin düşesiydi. Bu bilgi onları dayanamayacakları kadar öfkeliendirirdi.

Ve orada, pencerenin önünde dururken uykusuzluğunun kesin bir nedenini anlamıştı. Kadın yan odadaydı, aralarında sadece iki soyunma odası vardı. Onun karısıydı. Bir gece önce adam evliliklerini tamamlamış ve kadın da ona gurur verici bir tutkuyla karşılık vermişti. Bu deneyimi tekrarlamakta bir sakınca görmediğini şaşkınlıkla fark etmişti.

arzu edilir.

Yatağına geri dönmüş ve onun saçlarının kokusunu hatırlayarak bir süre daha uyanık kalmıştı. Bir kokunun -ya da kokunun yokluğunun- insanı nasıl uyanık tutabildiği tuhaftı. Ve sabun! En pahalı parfümleri bile hiçbir zaman özellikle çekici bulmamıştı. Vücudu onunkine pompalanırken saçlarının kokusunu bilinçli bir şekilde içine çektiğini ve koku alma duyusuyla kendi cinsel hazzını artırdığını hatırlayabiliyordu.

Sadece fiziksel bir rahatlama değil, kesin bir zevk de vardı.

Şafak sökerken tekrar uyandı ve bir daha uyuyamadı. Gökyüzü, pencerelerindeki perdelerin arkasından parlak görünüyordu. Kuş seslerinden oluşan bir koro vardı. Taşra yaşamının unuttuğu bir yönüydü bu. Yatak örtülerini sabırsızlıkla geriye attı. Biraz gezintiye çıkacak, örümcek ağlarını dağıtacak, evin ona verdiği baskı hissinden kurtulacaktı.

Ama birkaç dakika sonra ahıra gitmek üzere ön kapıdan içeri adımını attığında, mermer basamakların tepesinde kısa bir süre durdu. Altındaki terasta küçük kahverengi faresi duruyordu, başını omzunun üzerinden çevirip ona bakıyordu. Şafağı biraz geçe kalkmış, giyinmiş ve dışarıda mıydı?

"Günaydın leydim," dedi, dün gece bu sıkıcı yarattığı bekleyerek uyanık kalabildiğine hayret ederek -gözleri bile kahverengi bonesinin kenarıyla gölgelenmişti.

"Uyuyamadım," dedi. "Kuşlar ve güneş ışığı bana karşı komplo kurmuşlardı. Burada durmuş, göle doğru mu yoksa tepeye doğru mu yürüyeceğime karar verememiştim."

"Tepeyi deneyin," diye önerdi. "Orada güzel bir yürüyüş yolu var ve sizi parkın, arazinin ve çevredeki kırsal alanın panoramik manzaralarına götürecekt."

"O zaman ben de o tarafa gideceğim," dedi.

Binici kırbacını çizmelerine vurdu, birkaç dakika kararsız kaldı. "Belki de," dedi aniden, "size eşlik etmeme izin verirsiniz?"

"Elbette." Ona yarı gülümsedi.

Kolları iki yanında, onun yanında yürüdü. O da kendi kollarını arkasında kavuşturmuştu. Adam onun oldukça uzun adımlarla yürüdüğünü fark etti, sanki kırsal kesime alışkınmış gibi. Ama o da zarifçe yürüyordu. Babasıyla birlikte yaşamak nasıl bir şeydi? Annesi öleli ne kadar olmuştu? Korkunç derecede yalnız mıydı? Babası onun için bir şeyler yapmaktan aciz miydi?

erkek akraba? Akrabası ona bakmak konusunda isteksiz miydi? Evini, kırsal bölgeyi ve bir hanımefendinin hayatını özlemiş miydi? Evinde sevgi var mıydı? Evinin *dışında* da aşk var mıydı, mürebbiye olarak çalışmak için geride bırakmak zorunda kaldığı bir erkek var mıydı? Kızın konuşması ve düşüncelerinin yönünü fark etmesini sağlaması onu memnun etmişti. Onun hakkında merak duymak ya da amaçları için gerekli olanın ötesinde bir şey bilmek istemiyordu.

"Baban gerçekten hasta," dedi. "Sorununun ne olduğunu ve ne kadar ciddi olduğunu öğrendiniz mi?"

Dün akşam salonda Marianne ile kısaca konuşmuştu. "Sorun kalbinde," dedi. "Son birkaç aydır birkaç hafif atak geçirdi. Doktor bir diğerinin ölümcül olabileceği konusunda onu uyardı. Neredeyse sürekli yatak istirahati önerdi."

"Sanırım," dedi, "babanız tavsiyeleri kabul etmekte zorlanıyor."

"Bu," dedi, "muhtemelen on yılın en hafif ifadesi olurdu."

"Belki de," dedi, "onunla konuşursan seni dinler. Belki de konuşacağınızı, konumunun yüklerini omuzlarından kaldıracağınızı umarak sizi eve davet etti."

Adam tamamen mizahtan yoksun bir şekilde güldü ve kızın başı ona doğru döndü.

"Onu seviyor musun?" diye sordu sessizce.

Tekrar güldü. "Bu aptalca bir soru leydim," dedi. "Sekiz yıl boyunca onunla tüm iletişimimi kestim. O yıllar boyunca kendimi bile onun nefret edeceği her şeye dönüştürdüm. Pervasızca yaşadım, iş ve yatırımlara bulaştım, topraktan bağımsız bir servet edindim ve ben-

"

"Bir tırmık." Adam tereddüt edince onun yerine cümleyi tamamladı.

"Kendimi ondan ve tüm bunlardan kurtardım," dedi. Döndüğümde kendim olarak, kendi şartlarımla geldim. Hayır, onu sevmiyorum. Sevilecek bir şey yok. Olsa bile sevme yeteneğinden yoksunum. Dün babama olan benzerliğim hakkında yorum yaparken çok haklıdınız."

"Neden buraya geri gelmeni istedi?" diye sordu.

"Üzerimde bir kez daha egemenlik kurma niyetiyle," dedi. "Beni doğduğumdan beri olmayı planladığı kişi haline getirme niyetiyle, böylece onun titizlikle sürdürdüğü gelenekleri devam ettirmeye layık olabilirim."

"Ve belki de," dedi, "ölmeden önce oğlunu tekrar görebilmek için."

"Söyleyin bana leydim," dedi, sesi asabiydi, "romantik romanlar mı okursunuz? Duygusal saçmalıklar mı? Gözyaşlarına boğulmuş baba ve oğulun, ailenin geri kalanının arka planda sessizce hıçkırarak ağladığı, sonunda barıştıkları etkileyici bir ölüm döşeği sahnesi mi hayal ediyorsunuz? Sonunda birbirlerine olan aşklarını ilan ettiklerini? Cennette buluşmaya söz verirler mi? *Af ve Barış* - kitaba bu isim verilebilir. Ya da *Savurgan Oğul*, gerçi bu başlık için çoktan konuşuldu, sanırım?"

"Ama duygusal bir romanda değil," dedi. "İncil'de, lordum." "Ah. *Touché*," dedi.

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedi ve başka bir şey söylemedi. Adam tedirgindi. Kadının sessizliği onu, kızgınlığını onun üzerinde giderme fırsatından mahrum bırakmıştı. Ormangülü korusuna varmışlardı ve çakıllı patika tırmanmaya başladı. Az sonra dönecekler ve evin ve ötesindeki gölün kesintisiz manzarasını görebilecekleri küçük Yunan köşküne ulaşacaklardı.

Belki de evliliklerinin ardındaki tüm gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Ekselansları beni on yedi yıl önce benim için seçtiği gelinle evlendirmek için eve çağırdı," dedi ve kız başını çevirip ona bakınca neredeyse kısır bir tatmin duygusu hissetti. "Bir hanedan evliliği, anlayacağınız üzere hanımefendi. Hanımefendi Tilleden Kontu'nun kızı, eski bir soydan ve geniş mülklere sahip bir asilzade, Withingsby'nin kendisi kadar yüksek mevkide bir adam."

Gözleri büyüdü; artık kapüşonunun siperliğinin altından bile net bir şekilde görebiliyordu. "Onlar bu öğleden sonra buraya gelmesi beklenen ziyaretçiler," dedi.

Gülümsedi. "Eve dönüp Leydi Marie Lucas'a çok kısa bir kur yapmam, yarın akşam için planlanan bir baloda onunla nişanlanmamı kutlamam ve yaz bitmeden onunla evlenmem bekleniyordu," dedi. "O zaman benden beklenen, varislerimi ve kızlarımı önümüzdeki yirmi yıl boyunca her yıl ona bağlayarak görevimi yerine getirmemdi. Withingsby Düşesleri genç yaşta seçilirler, böylece önlerinde yeterince verimli yıllar olur. Böylesine kusursuz bir soyun sadece birkaç çocukla heba edilmesi ne k a d a r yazık, değil mi?"

Kadın yürümeyi bırakmıştı. Karşı karşıya durdular. "Ve böylece bir mürebbiye için ilan verdiniz ve seçtiğiniz adaya evlilik teklif ettiniz," dedi. "Ne muhteşem bir şaka." Sesi hiç de

Eğleniyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi gözlerini kısarak. "Hâlâ öyle düşünüyorum. Misafirler bu öğleden sonra gelecek leydim, boşuna geldiklerinin farkında değiller."

Gözleri onunkileri aradı ve adam tanıdık bir geri adım atma dürtüsü hissetti. Ama bunu yapmadı. Gözlerinde alışılmadık bir şey vardı - öfke mi? Küçümseme mi? Tek kaşını kaldırdı.

"Sanırım, lordum," dedi, "bana karşı dürüst davranmadınız. Bir zulüm aracı olarak kullanılacağımı bilmiyordum. Bilseydim teklifinizi reddedebilirdim."

"Zalimlik mi?" dedi.

"Kaç yaşında?" diye sordu.

"On yedi," dedi.

"Ve bugün buraya nişanı için geliyor," dedi. "Ama seni zaten evli bulacak -benimle. Kendisinden yaşça büyük ve sosyal açıdan kendisinden çok daha aşağıda olan bir kadınla. Oh, evet, lordum, tebrik edilmelisiniz. Bu şeytani bir komploydu ve gerçekten de çok iyi işliyor."

Sessiz küçümsemesi onu kışkırttı. Bu ne cüret!

"Bana öyle geliyor ki leydim," dedi, "paramı almaya ve kendinizi bir ömür boyu zenginleştirmeye yeterince hazırınız. Eşim olarak sizden ne isteneceği konusunda çok az soru sordunuz. Sizi ilgilendiren tek soru, size verdiğim mali taahhüdü yerine getirebilme yeteneğimdi. Fiyatımı yükseltmeye zorladın. Senden önce ölmem durumunda yıllık ödeneğinin devam etmesini sağlayan ekstra bir maddede ısrar ettin. Şimdi de bana ahlak dersi mi veriyorsun?"

Çenesi yukarı doğru sarsıldı ve ona bakmaya devam etti ama yüzü derin bir şekilde kızardı.

"Leydi Marie Lucas'a hiçbir zaman söz vermedim," dedi. "Onunla evlenmek gibi en küçük bir niyetim bile olmadı."

"Ama babana bunu açıklayan bir mektup yazmak aklına gelmedi," dedi, "ona bunun doğru olmayacağını ve kararını Tilleden Kontu'na bildirmesi gerektiğini kesin bir dille söyledin. Bunun yerine benimle evlendin ve hepsini utandırmak ve küçük düşürmek için beni buraya getirdin."

"Evet," dedi kısık bir sesle, kadının kendisini *suçlu* hissetmesine yol açmasına iyice sinirlenmişti. Suçluluk duyması için hiçbir neden yoktu. Hayatı kendisine aitti. Bunu sekiz yıl önce açıkça belirtmişti ve eğer mesaj alınmadıysa, o zaman şimdi çok net bir şekilde belirtiyordu.

Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı ve

yürümek için döndü. Adam da onun yanına düştü. "Belki de," dedi sonunda, "şanslı bir kaçış yaşadı, zavallı kız. İnsan on yedi yaşında masum bir çocuğun başına gelmesini istemez."

"Elbette sen," dedi, "benimle başa çıkmayı çok daha iyi beceriyorsun."

"Zorunda değilim," dedi. "Ne zaman gidebilirim? Bugünkü aşağılanma tamamlandıktan sonra mı?"

"Hayır," dedi. "Sana bir süre daha ihtiyacım olacak." Bir süre daha burada kalmalıydı. Bugünden sonra buna gerçekten gerek kalmayacaktı. Kasabadaki hayatına geri dönebilir ve ailesinin bir daha onu rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirdi. Ama geri döndükten sonra bir daha o kadar çabuk ve kolay gidemeyeceğini biliyordu. Babası hastaydı, muhtemelen ölüyordu. William ve Charles onun kardeşleriydi. Marianne ve Augusta kız kardeşleriydi. Onları tekrar gördüğünde, ilişkilerinin yükünü yeniden hissetti. Ve bir gün -belki de yakında- ailenin reisi olacaktı. Hayır, Enfield'dan ayrılmadan ve karısını özgür bırakmadan önce bir şeylerin halledilmesi gerekiyordu. Bir anlaşmadan ne kastettiğinden emin değildi - hiç de emin değildi.

Kadın aptallığı fark edip tekrar durana kadar sessizce ilerlediler.

"Ön tarafa doğru yürüyün," dedi ona. "Muhteşem bir manzara var. Bir süre oturmak istersen köşkün içinde bir koltuk bile var."

Oturmasa da onun önerdiği gibi yaptı. Evin önünde uzun bir süre durdu, aşağıya, eve ve evin ötesine baktı. Manzara en güzel halini almış, sabah güneşiyle yıkanıyordu. Eğer evden bir kuş sesi korusu duymuşlarsa, burada da kocaman bir koro iş başındaydı.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Hepsi senin olacak," dedi. Onunla konuşmaktan çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Yine de bunu kendi oğlunuza devretme ihtiyacı hissetmiyorsunuz."

Ona bakmak için başını sertçe çevirdi. Sırtını dikleştirmiş ve çenesini kaldırmıştı. Böylesine gururlu ve dik bir duruşun ona özgü olduğunu fark etti. Başka türlü giyinseydi, bir düşes gibi görünürdü. Ve farklı giyindiğinde çok güzel görünürdü. Bu sarsıcı bir düşünceydi. Elbette kıyafet güzellik yaratmıyordu, sadece güzelliği artırıyor. Ama kızın yüzünü, ilk başta düşündüğünden çok daha fazla güzelliğe sahip olduğunu -istemeyerek de olsa- kabul edecek kadar iyi tanıyordu. Yukarı Grosvenor Sokağı'ndaki görüşmeye gelirken yüzünde özenle gizlenmiş bir hiçlik ifadesi vardı. Sadece gözleri onu neredeyse ele veriyordu ve çoğu zaman onları saklayacak kadar zeki idi.

"Fikrimi değiştirmeyeceğimi umarsan iyi edersin," dedi gözlerini kızın üzerinde gezdirerek.

Ona baktı ve kızardı.

Sözlerinin ve bakışlarının uyandırdığı endişe verici arzu dalgasına rağmen, "Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi. "İki gece önce aramızda olanlar, yeterince hoş olsa da, bir hataydı. Yine de sonuçları olabilir. Olmamasını ummak zorundayız. Ama seni bir daha asla gebe kalma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmayacağımdan emin olabilirsin."

Yüzündeki kızarıklık geçmemesine rağmen gözlerini ondan kaçırmadı. Başını bir yana eğdi ve bakışlarını uzattı. "İnanıyorum ki," dedi sonunda, "annenizi çok derinden sevmiş olmalısınız."

Bir an için öfkeden neredeyse kör olmuştu. Ellerini arkasında sıkıca kavuşturdu, birkaç yavaş nefes aldı ve öfkesine her zaman uygulayabildiği demir kontrol için çok minnettar oldu.

"Annem," dedi çok sessiz bir şekilde, "aramızda tartışılacak bir konu değil leydim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Anladığınızı umuyorum?"

Bu tek bir şekilde ve tek bir kelimeyle cevaplanabilecek bir soruydu, ama yine de soruyu düşünüyor gibi görünüyordu.

"Evet," dedi. "Evet, belki de öyle olduğuna inanıyorum."

"Daha yukarı tırmanalım mı?" Bir eliyle devam eden yolu gösterdi. "Daha yukarıdan farklı ve aynı derecede muhteşem manzaralar var." At binmeye gitmeliydi, diye düşündü. Kendini tutmalıydı.

"Sanırım bu sabah olmaz," dedi. "Baban kahvaltıdan sonra bana portre galerisini gösterecek, ama onu orada fazla tutmamaya çalışacağım. Daha sonra dinlenmesi için onu ikna etmeye çalışacağım."

"Bunu sen yapıyorsun," dedi dudaklarını büzerek.

"Sonra da Claudia'yı malikâneye çağıracağım," dedi. Adam sertçe başını salladı. Bırak onu da yapsın. Bırakın onunla arkadaş olsun. Claudia'yla, Will'le ve eğer yapabilirse hepsiyle birlikte. Düşündüğünden daha zor olabilir. Bu öğleden sonra Tilden ve Leydi Marie ile arkadaş olmasına izin verin. Bu sabah kendini her zamankinden daha muzaffer hissediyor olmalıydı. Ama kadın onun kendini tamamen keyifsiz hissetmesini sağlamayı başarmıştı.

"O halde kahvaltı için size eve kadar eşlik etmeme izin verin," dedi. Gerçi henüz başka birinin kalkmış olacağından da şüpheliydi.

"Belki de," dedi, "bana eşlik etmek istersiniz? "Belki bana eşlik

Çeyiz evini kastediyorum. D n kardeşinizle konuşmak için pek fırsatınız olmadı. Ve sanırım yeğenlerinizle de henüz tanışmadınız."

"William'dan sonraki varislerim mi?" dedi. "Hayır, yok. Ne yazık ki bu sabah için başka planlarım var."

Kız, adamın önündeki kulübenin etrafında bir daire  ızdı ve yamaçtan aşağıya doğru yola koyuldular. Birbirlerine dokunmadan sessizce yürüdüler.

Ama eve yaklaştıklarında tekrar konuştu - isteksizce, yapmak üzere olduğunu söylediği şeyi yapmak istediğinden hiç emin değildi.

"Belki bu sabahki diğer içimi erteleyebilirim," dedi. "Belki de size çeyiz evine kadar eşlik ederim." Dün akşam William, Claudia ve iki oğullarının orada yaşadıklarını öğrenmişti. "Ne de olsa sadece iki gündür evliyiz ve birbirimizi çok seviyoruz, gereksiz yere ayrılmak istemeyiz." Sesi kendi kulaklarına bile isteksiz geliyordu.

"Ve William da senin kardeşin," dedi ona gülümseyerek.

Evet. Ve William onun kardeşiydi. Ve d n fark ettiği gibi, dinlenmeye bırakılması gereken bazı hayaletler vardı.

Belki de Withingsby Dükü sevme yeteneğinden yoksundu, diye düşündü Charity, ama buna hiçbir şekilde ikna olmamıştı -insan olup da sevememenin mümkün olduğuna gerçekten inanmıyordu. Ama kesinlikle aşka varan bir gurur duyma yeteneğine sahipti.

O ve kocası döndüğünde kahvaltıdaydı.

Sabah yürüyüşünden sonra birlikte kahvaltı salonuna girmişlerdi. Ayağa kalktı ve ona kibar bir selam verdi, aynı zamanda kahverengi yürüyüş elbisesini ve sade saçlarını -erken kalktığında hizmetçisini  ağırmamıştı- mağrur gözlerle süzdü.

Kahvaltıdan hemen sonra onu evin tüm genişliği boyunca uzanan portre galerisine götürdü ve ona aile portrelerini göstermeye, konularını ve bazı durumlarda onları çizen ressamaları anlatmaya başladı. Daha önce onda görmediği bir gurur ve sıcaklık sergilemişti.

"Van Dyck'ın resmettiği insanlar," dedi bir aile grubunu gösteren bir tuvale yaklaşarak, "hepsi birbirine benziyor. Bu sadece sivri sakallar, kıvrık bıyıklar ve o dönemde moda olan l leler değil. Bu sadece o dönemde moda olan sivri sakallar, kıvrık bıyıklar ve

yüz ve gözler ve eğimli omuzlar. Resimleri her yerde kolayca ayırt edilebilir."

"Yine de," dedi, "burada tasvir edilen Withingsby Dükü'nün kocanızla dikkate değer bir benzerlik taşıdığını kabul edeceğinize inanıyorum, hanımefendi."

O yaptı. Bu benzerlik karşısında gülümsedi. "Size de baba," dedi. "Ama sanırım birbirine bu kadar benzeyen bir baba ve oğul daha önce hiç görmedim." *Birbirlerini hem bu kadar seven hem de bu kadar nefret eden*, diye düşündü. Yanıldığını inanmıyordu.

"Şu terrier," dedi bastonuyla saten giyimli, yüzüklü bir çocuğun kollarında tuttuğu küçük bir köpeği göstererek, "çocuk bir dereye düşüp başını çarptığında genç sahibinin hayatını kurtardığı söylenir. Köpek yardım gelene kadar hiç durmadan havlamış."

"Onu tutan çocuk mu?" diye sordu, hem çocuğu hem de köpeği incelemek için bir adım daha yaklaşarak.

"Dükün varisi," dedi. "Benim atam."

"Oh." Döndü ve ona gülümsedi. "Demek sen de hayatını o küçük köpeğe borçlusun."

"Kocanızı da buna borçlusunuz hanımefendi," dedi mağrur kaşlarını kaldırarak.

"Evet." Bilmediği bir nedenden dolayı kızardığını hissetti. Ama kayınpederinin kızaran yanaklarını fark ettiğini ve yanlış yorumladığını anladığında bile nedenini biliyordu. Yüzü kızarmıştı çünkü onu kandırıyordu, çünkü oğluyla gerçekten evli olsa da onun gerçek karısı değildi. Aldatmak istemiyordu. Kocasını Enfield Park'a tek başına gelip lütfuyla yüzleşseydi, hayatını kendi istediği gibi yaşama ve kendi gelinini kendi seçme kararlılığını ortaya koysaydı çok daha iyi olurdu.

Bir sonraki ve bir sonraki tabloya doğru ilerledi ve sonunda en sonuncusunun önünde durdular. Kadın sessizce baktı, tıpkı onun zarafeti gibi. Portrede çok daha genç görünüyordu. Koyu renk saçları ve sağlıklı rengiyle oğluna her zamankinden daha çok benziyordu.

Markiz . Staunton gururlu, Genç, yakışıklı-duruşlu at omzunda. Diğer genç adam Lord William olmalıydı, ancak o gün tanıştığı adamdan yaşından çok daha farklı görünüyordu Daha önce.O güneşli görünüyordu ve Kaygısız. Marianne vardı çok fazla değişmemiş. Ciddi çocuk Charles olmalı. Kimse William içinden gülümsüyor gibi görünse de, ressam için gülümsedi.

"Çok güzel bir kadın olmalı," dedi Charity. Ressama atıfta bulunarak Düşes, kocasının yanında oturmuş, seyredene bakıyordu.

Aralarında en az dikkat çekenі olmasına rağmen, garip bir şekilde portrenin odak noktası gibi görünüyordu, gözleri çocuktan ya da mağrur dükün kendisinden, gururlu büyük oğlundan daha fazla çekiyordu. Charity, ressamın ondan büyülendiğini düşündü. Onda soluk bir güzellik vardı, gerçi ressamın soluk kısmı küçümsemiş olması muhtemeldi. Ama gözlerindeki hüznü ifadesini silememiştir.

Dük sert bir tavırla, "Zamanının en ünlü güzeliydi," dedi.

Onunla bu yüzden mi evlenmişti? Güzelliği için mi? Onu da sevmiş miydi? Ona on üç çocuk doğurmuştu. Ama bu gerçek ne sevgiyi ne de sevgisizliği kanıtlıyordu. O Anthony'nin annesiydi, diye düşündü Charity. Bu sabah ona onu sevmiş olması gerektiğini söylediğinde buza dönecek kadar derinden hissettiği kadın.

"Bir dükün en büyük kızıydı," diye devam etti lütfu. "Beşikten itibaren benim gelinim olması için yetiştirildi. Öldüğü güne kadar da görevini yaptı."

Augusta'yı doğururken. Charity ürpermişti. Onu sevmiş miydi? Daha da önemlisi, belki de o onu sevmiş miydi? O görevini yapmıştı...

Ben bir beyefendinin kızıyım, demek istedi. Bir hanımefendi olarak yetiştirildim. Ben de görevimi biliyorum ve ölene kadar da yerine getireceğim. Ama bu gerçekten doğru değildi, değil mi? Daha iki gün önce evlenmiş ve asla tutamayacağı bir sürü söz vermişti. Para uğruna evliliği alay konusu haline getirmişti. Kocasını bu konuda çok haklıydı, bu sabah onu neden bu kadar aceleyle evlendirip buraya getirdiğini öğrenince çok öfkelenmişti. Bir suçluluk duygusu hissetti ve hiç gülümsemeyen ve çocuklarına hiç sevgi aşılamamış gibi görünen bu sert adama karşı bu kadar savunmacı, kendini haklı çıkarmaya bu kadar hevesli olmasına şaşırdı.

"Baba," dedi koluna girerek, "yeterince uzun süre ayakta kaldın. Beni buraya getirdiğiniz ve ailenizi -Anthony'nin ailesini- benimle paylaştığınız için gerçekten minnettarım. Ama seni dinlenebileceğin bir yere götürmeme izin ver. Bana yerini söyle."

"Sanırım," dedi Majesteleri, "Staunton sizi görev değişikliğinize uygun bir şekilde giydirmeyi bile teklif etmedi."

Bir an için onu susturmuştu. Kahvaltı için değiştirmesi gereken sıkıcı yürüyüş elbisesinin korkunç bir şekilde farkındaydı

Ve kesinlikle galeriye yaptığı bu ziyaret için. Ama üstünü değiştirebileceği çok az şey vardı. Adamın kolunu bırakmadı. "Aceleyle evlendik baba," dedi. "Anthony gecikmeden buraya gelmek istedi. Senin sağlığın konusunda endişeliydi. Alışveriş için zaman yoktu. Benim için fark etmez. Giysiler önemsizdir."

"Tam tersine," dedi, "dış görünüş son derece önemlidir -Özellikle de şu anki rütbenizdeki bir kadın için. Siz Staunton Markizi'siniz, hanımefendi. Ve tabii ki sizinle aceleyle evlendi. Sizinle *neden* evlendiğini biliyor musunuz merak ediyorum. Sadece eriyen bakışlar, el öpmeler ve dün gece yatak odanızda gerçekleştiğine şüphe olmayan evlilik faaliyeti nedeniyle sevildiğinizi hayal edecek kadar saf mısınız, hanımefendi? Eğer aşk ve sonsuza dek mutlu olma hayalleri kuruyorsanız, şüphesiz çok incineceksiniz."

Yutkundu. "Sanırım baba," dedi elinden geldiğince nazik ama kararlı bir şekilde, "evliliğimizin gidişatını ve içereceği sevginin derecesini belirlemek Anthony ve bana düşüyor."

"O zaman sen bir aptalsın," dedi. "Seninki gibi bir evlilikte *biz diye bir şey* yok. Sadece Staunton var. Siz onun beni ve savunduğum her şeyi ne kadar küçümsediğini bana göstermesini sağlayacak kadar düşük rütbeli bir eş, bir mülksünüz hanımefendi. Sizden çocuk sahibi olacak ki bana ve dünyaya annelerinin bağlantılarının düşüklüğünü gösterebilsin."

Charity, hâlâ onun koluna yapışmış, acıdan neredeyse başı dönmüş bir halde, parasını böyle kazandığını düşündü. Phil için. Penny için. Çocuklar için. Bütün bunların amacını gözden kaçırmayacaktı. Kendisini tek çocuk ilan edecek kadar ileri görüşlü olduğu için şimdi ne kadar *mutluydu*.

"*Kendini* aşağılanmış mı *hissediyorsun*, baba?" diye sordu. "Anthony'nin benimle evlenmesi seni incitti mi?"

Birkaç sessiz dakika boyunca ona cevap vermedi. "Eğer öyleysem, hanımefendi," dedi sonunda, "Staunton bunu bilmekten asla tatmin olmayacak. Kendi kaynaklarımdan yoksun olmadığımı göreceksiniz. Çoğu oyun birden fazla oyuncu için tasarlanmıştır. Ve çoğu oyun, ancak katılımcılar eşit beceri ve hevesle oynadıklarında gerçekten ilginç olur. Evet, sevgili hanımefendi, kendimi yorgun hissediyorum. Bana aşağıya, kütüphaneme kadar yardım edebilir ve sonra benim için içecek bir şeyler isteyebilirsiniz. Ben başımı dinleyip gözlerimi kapatırken siz de bana sabah gazetelerini okuyabilirsiniz. Leydi William'a bu sabah için söz mü verdiniz? O zaman size bir saat sonra izin veririm, ama ondan önce olmaz. Benim

Oğlum dün eve geldi ve bana bir de gelin getirdi. Onunla tanışmak bana yakışır. Ondan çok hoşlanacağımı keşfetmek beni şaşırtmayacaktır."

Sesi soğuktu, gözleri daha da soğuktu. Ama Charity, lütfunun hangi oyunu oynamaya karar verdiğini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok, diye düşündü. Elbette en başından beri kendisinin bir piyon olacağını biliyordu. Sadece bu role ne kadar dahil olacağını bilmiyordu. Ama her geçen saat kendini neyin içine soktuğunu daha iyi anlıyor gibiydi.

Şimdiye kadar yaşanmış ve yaşanacak her türlü sıkıntıyı hak ettiğini düşünüyordu.

Günün geri kalanını dört gözle beklemiyordu. Hiç de eğlenmiyordu. Ama zaten eğlenmeyi de beklemiyordu. Sadece tatmin edici bir zafer duygusu. Elbette bu duygu hâlâ vardı ama karısı sabah yürüyüşleri sırasında onu zalimlikle suçlayarak bu duyguyu önemli ölçüde azaltmıştı. Sadece Charles'la oynayan sade ve çelimsiz bir çocuk olarak hatırlayabildiği genç bir bayana karşı zalimlikle.

Yalnız gelseydi, diye düşündü, muhtemelen kızla evlenirdi. Sekiz yıllık özgürlüğünden ve babasından kurtulduğuna dair inancından sonra bile. Eve yalnız gelseydi ve Tilden kızıyla birlikte gelseydi, herkesin beklediği nişandan kaçınması çok zor olurdu. O zaman hayır demek daha zalimce görünecekti.

Zalim bir adam değildi, sadece kendi hayatını yaşamak için yalnız bırakılmak isteyen biriydi. Ama insan bir düklüğün varisi olduğunda, bağımsızlığını savunmak için olağandışı yollara başvurmadağı sürece kendine ait değildi.

Claudia'yı ziyaret etmek için karısıyla birlikte evin yolundan aşağıya doğru yürüyordu. Ziyaretle ilgili duygularını değerlendirme fırsatı olmamıştı. Değerlendirmek de istemiyordu. William'ın evde olup olmayacağını merak ediyordu. Çocuklarla görüşmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

"Daha önce köye gittin mi?" diye sordu karısı.

"Evet," dedi. "Majestelerinin doktoruyla konuşmaya gittim. Adam Londra'dan sadece sağlığıyla ilgilenmesi için getirilmiş, ancak kendi şikayetlerine göre her fırsatta istismar ediliyor ve görmezden geliniyor."

"Baban hasta," dedi. "Çok çabuk yoruluyor."

"O ölüyor," dedi. "*Sorun* kalbi. Çok zayıf. Her an ölebilir ya da beş yıl daha yaşamaya devam edebilir. Ama dinlenmeyi ve kendisine tavsiye edildiği gibi sorumluluklarını bir kâhyanın bakımına devretmeyi reddediyor."

"O halde onu bunu yapmaya ikna etmeliyiz," dedi.

Palladyan köprüye adım atmışlar ve nehri, çimenleri ve ağaçları pencereden görmek için sözsüz bir anlaşmayla durmuşlardı.

sütunların çerçevesi.

Biz mi? Adam ona sertçe baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Zorunda mıyız?" diye sordu.

Ses tonundan uyarıldı ve ona bakmak için başını çevirdi. "Seni eve çağırdı," dedi. "Bu kadar gururlu bir adamken bunu yapmak, ilk adımı atmak ona zor gelmiş olmalı. İşlerini yoluna koymak istiyor lordum. Sizi kendi seçtiği bir hanımla evlenmiş görmek istedi. Burada ondan görevi devraldığınızı görmek istedi, böylece dinlenebilecek ve geleceğin güvence altında olduğunu bilerek sonucuyla yüzleşebilecekti."

"Yeniden güç hissi yaşamak istedi," dedi sert bir ifadeyle.

"Ne derseniz deyin," dedi. "Ama sen geldin. Hem bana hem de kendine güvence verip durduğun gibi, kendi şartlarınla geldin. Ama gelmene hiç gerek yoktu. Kendi hayatını ve servetini kendin yaratmıştın. Bir daha dönmek üzere gitmiştin. Ama döndünüz. Hatta dönmekten önce bir yabancıyla evlenmek gibi sıra dışı bir adım attınız. Geldin."

Onda yoğun bir öfke uyandırma konusunda şaşmaz bir yeteneği vardı. İçindeki mürebbiye olmalı, diye karar verdi. "Ne söylemeye çalışıyorsunuz hanımefendi?" diye sordu.

"Asla özgür kalmadığını," dedi. "Babanı hâlâ seviyorsun."

"Hâlâ mı leydim?" dedi. "*Hâlâ* mı? Sizi temin ederim ki gözlem gücünüz oldukça zayıf. Bu ailede ya da kocanızda hiç sevgi olmadığını görmediniz mi? Kadın duyarlılığınızla görmek istediğinizi görüyorsunuz."

"Ve seni hâlâ seviyor," dedi.

Bir eliyle sabırsız bir hareket yaptı ve ona yürümesini işaret etti.

Manzaranın güzelliği bu sabah zaten fark edilmemişti. "Onun son günlerini huzurlu geçirmesini sağlayabilirsin," dedi, "ve bu süreçte

kendinle de biraz barışabilirsin, inanıyorum. Bu öğleden sonra yüzleşmeniz gereken bir utanç var ve elbette babanızın umduğu uygun ittifak asla olmayacak. Ama yine de her şey yoluna girebilir. Burada kalabilirsiniz - Londra'da oraya dönmenizi zorunlu kılan hiçbir şey yok, diyebilirim. Ve inanıyorum ki

Baban beni kabullenebilir ve hatta biraz sevebilir."

Kadının kısa konuşmasında yorumlanacak o kadar çok şey vardı ki, birkaç dakika boyunca adamın nutku tutuldu.

"Majesteleri sizi biraz *sevebilir* mi?" dedi sonunda. Bu kadın her şeyin yanı sıra sanrılardan da mı muzdaripti?

"Bana galeriyi gezdirdi," dedi, "ve tabii ki bu sırada kendini iyice yordu. Kütüphaneye inmesine yardım etmeme, ayakları için bir tabure ve başı için bir minder koymama izin verdi. Gözlerini kapatırken ona gazeteleri okumama izin verdi. Bir saatin sonunda beni bağışlayacağını söyledi, çünkü Claudia'yı arayacağıma söz vermiştim."

Şeytan! Yine nutku tutulmuştu.

"Buraya küçük bir intikam için geldiğinizi biliyorum," dedi, "ama daha asil bir sebep için kalabilirsiniz lordum. Onu mutlu edebiliriz."

"*Biz.*" Withingsby Dükü'nün mutlu olduğu düşüncesiyle kahkahalarla bağırabilirdi, eğer aynı zamanda öfkeyle titremiyor olsaydı. "Sanırım çok önemli bir şeyi unutuyorsunuz leydim. Ekselansları beş yıl ya da muhtemelen daha uzun süre yaşayabilir. Bu süre boyunca onu mutlu edebilir *miyiz*? Nasıl? Ona bunun cennette yapılmış bir evlilik olduğunu kanıtlayarak mı? Ona bir dizi torun sunarak mı? İş anlaşmamızı bu kadar çok zamanı ve bu kadar çok faaliyeti kapsayacak şekilde genişletmek istediğinizden emin misiniz?"

Sonunda onu susturmuştu. Ve elbette, tam da beklediği gibi, ona bakmak için başını çevirdiğinde kız kıpkırmızı kesilmişti. Ama birden aklına bir fikir geldi. Kızın ailesi yoktu. Görünüşe göre hiç arkadaşı da yoktu. Hiç kimsesi yoktu. Belki de... Tam olarak neyin peşindeydi?

"Belki de," dedi, gözlerini ona dikerek, "umduğunuz şey budur, hanımefendi. Belki de önümüzdeki yirmi yıl boyunca on yedi hamilelikle anneme öykünmek istiyorsunuz. İsteklerinize uymaya ikna edilebilirim. Ne de olsa böyle bir girişimde benim payım çok az olacaktır ve hiç de hoş olmayan bir şey olmayacaktır."

"Sizinle uzun süreli bir ilişki yaşamak istemekle aptallık etmiş olurum," dedi sessizce, "Lordum. Hoş bir adam değilsiniz. Size tahammül etmemin tek nedeni, dikkatle kapatılmış gözlerinizin ardında bir yerlerde, sadece görülmesine izin verse belki de sevilebilecek bir insan olduğu inancına tutunmam. Ve geniş aileler hakkında çok korkunç bir şey yok. Olur böyle şeyler. Doğumda ya da bebeklikte yaşanan kayıpların acısı çoğu zaman aile yakınlığının ve sevgisinin verdiği büyük mutlulukla dengelenir."

"Senin hakkında çok şey bildiğin bir şey," dedi. Adamın sesindeki alaycı t o n u duydu ve aynı anda kadının gözlerinden yaşlar aktığını gördü. Hiç kimsesi yoktu. Anne babası bile ölmüştü ve o sadece üç yirmi yaşındaydı.

"Özür dilerim," dedi sert bir sesle. "Lütfen beni affedin. Bu sözler dikkatsizce söylendi ve sizi incitti."

Ona baktığında gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. Onun sade biri olduğuna kendini nasıl ikna edebilmişti? diye düşündü. Ama kızgınlık onu daha fazla rahatsızlık hissetmekten kurtardı. Her şeye lanet olsun ama kız onun için bir insan olmaya başlamıştı. Duyguları olan bir insan. Başka birinin duygularıyla baş etmek zorunda kalmak istemiyordu. Tanrı aşkına, en son ne zaman birinden özür dilemişti? Ya da kendini bu kadar sefilce hatalı hissetmişti?

"Senin bir baban var," dedi, "ve erkek ve kız kardeşlerin, yeğenlerin ve yeğenlerin. Hepsi şu anda burada seninle birlikte. Belki yarın ya da gelecek ay ya da gelecek yıl hepsi gitmiş olacak. Belki de onlardan ayrı kalacaksın ve bir daha onlarla birlikte olmak kolay olmayacak, hatta mümkün olmayacak. Gurur ve bilmediğim başka nedenler sizi sekiz yıl boyunca onlardan uzak tuttu. Size bir şans daha verildi. Hayat sınırsız şanslar sunmaz."

Tanrım. Yüce Tanrım! Deuce ve şeytan alsın! Bir vaizle evlenmişti. Kendine dikkat etmezse içine düşüp boğulacağı iri, duygulu mavi gözleri olan biriyle.

Şapkasının üzerinden aşağıya ve yüzüne doğru çığ gibi akan yapraklar düşünce akışını bozdu. Karısının onları yüzünden uzaklaştırdığını ve şaşkınlıkla haykırdığını fark etti. Boğuk bir kıkırdama sesi duyuldu. O ve Will bir keresinde aynı şeyi çakıl taşlarıyla yapmış ve bunun için baş bahçıvan tarafından ikisine de sağlam bir tokat atılmıştı; bahçıvan işini bitirdiğinde, onları lütfuna şikâyet etmeyeceğine söz vererek acılarını dindirmişti.

Karısı yukarı doğru bakıyordu, başı geriye doğru eğikti. "Sonbahar olmalı," dedi sesinde ve yüz ifadesinde yüksek ve abartılı bir şaşkınlıkla, "ve tüm yapraklar ağaçlardan dökülüyor. Sanırım bastonunuzu kaldırıp alt dallara doğru savurursanız, daha fazlasını yerinden oynatırsınız, Lordum."

Daha fazla boğulmuş kıkırdama.

"Sonbahar değil leydim," dedi, "elfler. Onları bastonumla dürtersem ağaçtan düşüp kafalarını kırabilirler. Belki de onlara kendi başlarına inmeleri için bir şans vermeliyim."

Kıkırdamalar açık kahkahalara dönüştü ve küçük bir çocuk önlerindeki araba yoluna düştü. Kirli ve dağınıktı ve neşeden yüzü gülüyordu.

"Geldiğini gördük Charity Teyze," dedi, "ve pusuya yattık." "Ve biz de hiç şüphelenmeden tuzığa doğru yürüdük," dedi. O da

tekrar yukarı baktı. "Sıkıştın mı, Harry?"

Harry öyleydi. Görünüşe bakılırsa ağaçlara tırmanma konusunda fevkalade cesurdu ama tekrar aşağı inmeyi imkânsız buluyordu -ya da ağabeyi öyle iddia ediyordu. Marki uzandı ve onu aşağı indirdi. O da diğer çocuk kadar kirliydi. Ayrıca sarışın ve yeşil gözlüydü ve bebeklikten yeni çıkmıştı. Marki, eğer evlenmiş olsaydı kendi oğlunun da böyle görünebileceğini düşündü...

"Anthony amcanızı selamlayabilirsiniz," diyordu karısı. "Bu iki elf Anthony ve Harry, lordum."

"Bana sizin adınızı vermişler efendim," dedi büyük çocuk. "Babam öyle söyledi."

Ah. Bunu bilmiyordu. Yani bu iki çocuk, Will ve Claudia'nın çocuklarıydı.

"Anneme geldiğinizi söyleyeceğim," dedi Anthony topuklarının üzerinde.

"Ve babama söyleyeceğim. Önce sen söylemeyeceksin, Tony." Harry arkasından koşmaya başladı. Elbette yetişemeyecekti. Küçük kardeşler asla yetişemezdi. Ta ki büyüyüp gizliliği ve hileyi öğrenene kadar.

"Çeyiz evine yakın olmalıyız." Karısı ona gülümsedi. "Öyleyiz."

Will de evde olmalı. "Koluma gir. Biz

"Ne de olsa aşık olmamız gerekiyordu."

"O halde gülümsemelisin," diye hatırlattı

ona. "Gülümseyeceğim," diye söz verdi

yüzünü ekşiterek.

SADECE GÜLÜMSEMEDİ. Bir kolunu onun beline doladı ve özenle düzenlenmiş bahçelerin arasından eve yaklaşırlarken onu kendi tarafına çekti. Ama kolunun rahat olmadığını hissedebiliyordu. Onları karşılamak için evden çıkan Claudia ve William'ın yüzlerindeki gülümseme de öyle. Küçük çocuklar önden koşarak çıktılar. onlardan.

Ama en azından gülümsüyorlardı. Hepsi gülümsüyordu.

"Charity," dedi Claudia, "geldiğine çok sevindim. Anthony'yi de getirmişsin. Ne kadar hoş."

"Anthony?" William başını eğdi. "Benim la-" Çok utanmış görünüyordu. "Charity. Evimize hoş geldin."

Bir şey vardı, diye düşündü Charity. Çok güçlü bir şey. Bu sadece sekiz yıl önce çekip giderek onları gücendirmiş olması değildi. O gitmeden bir ay önce evlenmişlerdi. Augusta'nın doğumundan bir ay önce, düşesin ölümünden önce. Claudia çok

Güzel. William ve ağabeyinin yaşları birbirine çok yakındı. Kocasını Claudia'yı da seviyor muydu?

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok görkemli bir yer. Aslında dün gelirken burayı Enfield Park'ın kendisi sandım ve fevkalade etkilendim."

Hepsi onun kahkahasına katıldı, hepsi. Kocasının güldüğünü daha önce hiç duymamıştı. Kocasını ona bakıyordu -*sahnede olmalıydı*, diye düşündü- gözlerinde sıcak bir şefkat vardı.

"Dün bana bunu söylemeyi ihmal ettin, aşkım," dedi.

"Bana gülerdiniz," dedi, "ve bana gülünmesine tahammül edemem. Üstelik hiç konuşamıyordum. Gevezelik etmesinler diye dişlerimi birbirine kenetlemiştim. Ne kadar gergin olduğuma inanamazsınız."

"Ben senin yanındayken mi?"

Midesi garip bir takla attı. Sahnede her performans için bir düzine perde çağırısı yapardı.

"Sen de bir o kadar gergindin," dedi. "İtiraf et Anthony." Yüzünü ondan çevirdi ve diğer iki yetişkine güneşli bir şekilde gülümsedi. "Ama dünkü çile sona erdi ve rahat bir ortamda dinlenebiliriz - ta ki bu öğleden sonraya kadar. Sizin Anthony ve Harry garaj yolunda bize çok başarılı bir pusu kurdular. Yaprak yağmuruna tutulduk. Siper almak için hiç şansımız olmadı."

"Ağaçta olup olmadıklarını sormayacağım," dedi William kuru bir sesle. "Bu ailede katı bir kural vardır, bir yetişkin görüş alanı içinde olmadığı sürece hiçbir ağaca tırmanılmaz."

Marki, "Görüş alanı içinde bir yetişkin vardı," dedi. "Aslında iki tane."

Yani hiçbir kural çiğnenmedi."

"Anthony Amca Harry'yi aşağı indirmek zorunda kaldı," dedi Anthony.

"Bu yüzden kural böyle," diye ekledi babası. "Harry'nin bütün bir günü bir ağacın dallarında geçirmeyi biraz sıkıcı bulacağından hiç şüphem yok."

Ve böylece, diye düşündü Charity, hoş ve anlamsız bir sohbetle neredeyse bir rahatlama ortamı yaratmışlardı. Ama ön hazırlıkların sona erdiği açıktı.

"Charity." Claudia bir adım öne çıkarak onun koluna girdi. "İçeri gel. Seni baştan çıkarmayı planlıyorum. Ama belki de önce Anthony'ye danışmalıyız. Kasabaya hiç gitmiyoruz, bu konuda hiç şikâyetim yok. Ama moda için uygun giysilerden hoşlanıyorum ve beni iyi giyinmiş görmek William'ın hoşuna gidiyor - ya da kolunu yeterince büküğümde böyle söylüyor. Bu yüzden yılda iki kez şehirden bir modacıyı iki terziyle birlikte bir hafta kadar kalması için buraya getiriyor. Onlar şimdi buradalar ve ben de

William'a bir servete mal olmamak için elimden geleni yapıyorum. İkiniz de aceleyle evlendiğiniz için gelinlik alışverişi yapacak vaktiniz olmadığından, onun hizmetlerinden de yararlanmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Ah." Charity'nin yüzü kızardı ve başını kocasına doğru çevirmeye korktu. Kadının gardırobunun yoksulluğu kocası tarafından çok kasıtlı olarak yapılmıştı. Ama şimdi bunun kanıtlayacağı başka bir şey var mıydı?

"O halde," dedi, "karımı okuldan doğruca Enfield'e getirdiğimi unutacak kadar aÇık ve evlenmek için aceleci olma gafletinden kurtulacak mıyım? Charity'nin çuval giyse bana çok güzel görüneceğini söylemek mazeret sayılmaz, değil mi? Majestelerinin aynı fikirde olmayacağı açık. Kıyafet diktirecek misin, aşkım? Olası tüm durumlar için? Kaç tane istersen?"

Zavallı Anthony. Ona çok az seçenek verilmişti. Charity ona bakmaktan ve muzipçe gülümsemekten kendini alamadı. "Bana tam yetki verdiğin için üzgün olabilirsin," dedi.

"Asla." Ona sırtarak karşılık verdi ve başını onunkine doğru eğdi. Endişe verici bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü. "Yarın akşamki balo için çok özel bir şeyin olmalı."

Tillden Kontu'nun kızıyla nişanlanmasının kutlanacağı balo? Yine de gerçekleşecek miydi? Olması gerektiğini düşünüyordu. Tüm konuklar davet edilmiş olmalıydı. Ve o da katılacak mıydı? Büyük bir balo mu? Staunton Markizi olarak mı? Dizlerindeki güçsüzlüğün korkudan mı yoksa heyecandan mı kaynaklandığından emin değildi.

"Oh, harika," dedi Claudia. "Gelin o zaman. William ve Anthony'yi yeniden tanışmaları için yalnız bırakacağız ve bakıcıları sabah izinli olduğu için çocuklarla ilgileneceğiz. Sen hiç böyle paçavralar gördün mü Charity? Ama *bu* evde, görüyorsun, çocukların çocuk olmalarına izin verilmesi konusunda ısrar ediyorum. William da beni destekliyor."

Charity, iki adamın bahçenin ortasında yüz yüze durduklarını ve oldukça rahatsız göründüklerini gördü. Aralarında bir yaş fark olan kardeşlerdi. Aralarında ne olmuştu? Claudia mıydı?

Ama akıllı bunların üzerinde değildi. Claudia onu eve götürürken, yeni giysiler düşüncesiyle heyecanlanmaması için taştan yapılmış olması gerekirdi, diye düşündü. Ve sadece yeni bir elbise değil, her durum için yeni elbiseler. İsteddiği kadar çok. Baş döndürücü bir beklentiydi. Ve bir balo elbisesi!

Eşleri kol kola eve doğru yürürken onlar sessizce birbirlerine bakıyorlardı. İki küçük çocuk, kollarını açmış, bahçeleri ayıran patikalarda koşturuyorlardı. Rüzgârın savurduğu yelkenli gemiler gibiydiler.

Staunton Markisi sonunda kardeşinin gözleriyle karşılaştı. Bu bir son derece rahatsız edici bir andı ama gözlerini kaçırın ya da konuşan ilk kişi o olmayacaktı.

"Çok cana yakın görünüyor," dedi kardeşi sonunda.

Marki, "Evet," dedi. "Öyle."

"Leydi Marie'nin size uygun olmayacağından korkuyordum," dedi Lord William. "Hepimizi kökten şaşırttığın ve sonunda aşk evliliği yaptığın için mutluyum Tony."

"Öyle mi?" Marki soğuk bir ifadeyle kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Fikirlerinizi değiştirmişsiniz o zaman."

"Sekiz yıl içinde tüm bu işlerin geride kalacağını umuyordum," dedi Lord William iç çekerek. "Öyle değil, değil mi?"

"Marki, "Bir zamanlar aşk evliliği yapmama ve mevki olarak kendimden aşağı biriyle evlenmeme karşı çok güzel konuşmuşunuz," dedi.

"Kaçarak evlenmek felaket olurdu," dedi kardeşi. "Ve bu mümkün olan tek yol olurdu. Onun lütfu seni asla affetmezdi."

Marki gülümsedi, ama hoşnut değildi. "Bir kardeş şefkati gösterdin Will," dedi. Beni kendimden ve babamızın gazabından kurtardın. Gelinimle kendin evlendin."

"O senin gelinin değildi," dedi Lord William sertçe.

"Benimle buluşman için sana meydan okuduğumda," dedi Marki,

"korunmak için lütfuna koşun. Aşk evliliği yapmamı onaylamana sevindim Will. Senin iyi düşüncelerin benim için çok önemli."

"Gözlerin bulutlanmıştı Tony," dedi kardeşi. "Yanında Annem için endişeleniyorsun-"

Marki sert bir sesle, "Annemizi bu işe karıştırmayın," dedi.

"Annem her şeyin merkezindeydi," dedi Lord William. "Onu bu işe karıştırmayın."

Lord William uzaklara baktı ve oğullarının bir Atlantik fırtınasının ortasında kontrolden çıkıp yasak bir çiçek tarhına doğru yelken açmalarını izledi. Normalde yapacağı gibi onlara bağırıp çağırmadı.

"Gelin ve ahırları görün," dedi. "Gurur duyduğum bazı bineklerim var." Önden koşarak giden çocuklara seslendi

yelkenli gemiler ve Atlantik fırtınaları unutuldu. "İtiraf etmeliyim ki eve döneceğini öğrendiğimde pek heyecanlanmamıştım Tony. Zaman sadece garipliği artırmıştı. Ama er ya da geç tekrar buluşmak zorundaydık - korkarım ki onun lütfu bir önceki kadar şiddetli bir saldırıya daha dayanamaz. Geçmiş arkamızda bırakamaz mıyız? Gurur duymadığım kısımları var ama sonucun değişmesini istemezdim. Claudia ile rahatım, rahattan da öte. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissetmiyorsun, değil mi?"

Marki sessizce, "Ben karımı seviyorum," dedi.

"Evet, elbette," dedi kardeşi. "O halde her şey oldukça iyi gitti, değil mi?"

Marki, "Takdire şayan," dedi. "Buradaki ahırlar eskiden bu kadar iyi durumda değildi."

"Hayır." Lord William kapı aralığında durakladı ve damat adayının duyup duymadığına baktı. "Arkadaş mıyız Tony? İyi fikirlerini senden daha çok arzuladığım kimse yok."

"Belki de," dedi ağabeyi, "sırf onu burnumun dibinden çalabilmek için benim seçtiğim gelinin yerine geçmeden önce bunu düşünmeliydin Will."

"Hepsinin canı cehennem!" Lord William öfkeden deliye dönmüş bir halde bağırdı. "Claudia sadece bir nesne mi? Üzerinde kavga edilecek bir mülk mü? Rıza göstermek zorundaydı, değil mi? Evet demek zorundaydı. Evlilik töreni sırasında *kabul ediyorum demeliydi*. Söyledi de. Kimse kafasına tabanca doğrultmadı. Benimle evlendi. *Beni* sevdiği hiç aklına geldi mi? Senin için hep ikinci plandaydım Tony. Görünüştən zekâyâ ve spora kadar her şeyde ondan bundan daha iyiydin ve tabii ki varis sendin. Hiçbirine kızmadım. Sen benim ağabeyimdin, kahramanımdın. Ama önemli bir konuda seni geride bıraktığımın aklına bile geldiğini sanmıyorum. O beni sevdi."

Staunton Markisi kıpırdamadan durdu, burun delikleri şişti, ellerini iki yanında kavuşturdu ve öfkesini dizginledi. "Bunların hepsi artık anlamsız şeyler Will," dedi. "Sen ve Claudia sekiz yıllık bir evliliği ve iki oğlu paylaşıyorsunuz. Ben de kısa süre önce kendi seçtiğim kadınla evlendim. Eğer istediğin buysa, geçmiş unutacağız ve yeniden kardeş olacağız. Ben de bunu diliyorum." İlk eşine ve onun aile sevgisi ve ikinci şanslar hakkındaki gevezeliklerine lanet olsun. Burada kendisine ihanet eden kardeşini mi *affediyordu*?

Gözleri bir kez daha karşılaştı -düşmanca, temkinli, mutsuz.

Elini ilk uzatan Lord William oldu. Marki ona baktı ve sonra kendi elini onun eline koydu. El ele tutuştular.

"Kardeşlerim," dedi Lord William, ama o an tekrar garip bir hal almadan önce iki oğlu içerideki ahırlardan fırlayıp geldi ve amcalarına midillilerini göstermek istediler. Sonra da amcalarının kendilerini midillilerine binerken görmesini istediler. Atlarına bindiler ve genç olmalarına rağmen ne kadar dikkatli ve üstün bir eğitimden geçtiklerini göstererek çitlerle çevrili bir padokta at sürdüler.

Marki, Will çocuklarını çok seviyor, diye düşündü, iki çocuğu izlediği kadar kardeşinin yüzünü de izliyordu. Gurur, eğlence ve şefkatin yanı sıra, büyük oğlan gösteriş yapmaya başlayıp midillisini şaşkına çevirdiğinde kaşlarını çatıyor ve sert bir emirle böğürüyordu. Will babalarının izinden gitmemişti. Ama Will her zaman Enfield'ın kasvetine diğerlerinden daha iyi dayanabilmişti. Bu yönden de üstündü.

Kendini gerçekten bu kadar
aşağılık hissetmiş miydi?
Claudia'nın sevgisini gerçekten
kazanmış mıydı?

Sadece bir baronetin kızı olduğu için kendi seçtiği erkeğe - kendisine- sahip olmasına izin verilmeyeceği belli olduktan sonra acı bir istifa içinde onunla evlenmemiş miydi?

Aşk için mi evlenmişti?

Bu onun için o kadar yeni bir düşünceydi ki, bunun doğru olabileceği ihtimalini -alçakgönüllü bir ihtimal- kabul etmeye bile başlayamadı.

BÜYÜK İHTİMALLE BANA KIZGINSIN," dedi, "ve bu yüzden suratını asmış bir şekilde yürüyorsun."

Enfield Park'ta bu şekilde görünen çok fazla insan olduğuna karar vermişti. Onlardan biri olmaya sürüklenmeyecekti. Ve artık uysal bir gözlemci olmayacaktı - gerçi başından beri tam olarak öyle değildi. Claudia ve Madam Collette'le -zaman zaman özenli Fransız aksanı şüpheli Cockney tonlarına bürünen- muhteşem bir buçuk saat geçirmişti. Desenleri incelediler ve kumaşları karıştırdılar. Gülüştüler, konuştular, ölçtüler ve plan yaptılar. Görünüşe göre modacı, Claudia'nın yeni kıyafetlerini bitirmek üzereydi ve birkaç gün içinde Londra'ya dönmeyi planlıyordu. Ama şimdi büyük bir hevesle işe geri dönmeyi, parmaklarını şıklatmaktan çok daha kısa bir süre içinde hanımefendisi için eksiksiz ve modaya uygun bir gardırop hazırlamayı kabul etmişti. Balo elbisesi elbette diğer her şeyden öncelikli olacaktı.

Claudia, sonunda buluştuklarında seansla ilgili her şeyi anlatmıştı. Adamlara yeniden katıldı ve Marki'yi hayatında hiçbir şeyden bu kadar mutlu olmadığını söylemeye zorladı. Yine o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle Charity'nin gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Ama şimdi garaj yolunda ilerliyor, dümdüz önüne bakıyor, şeytani bile olamayacak kadar asık suratlı görünüyordu.

"Ne?" Adam yürümeyi bıraktı ve yüzünü ona dönerek kadının telaşla sıçramasına neden oldu. "Kapalı ve asık suratlı mı, hanımefendi? Ağaç tepelerinde anlamsızca sırtacak mıyım? Sabahın güzelliği ve hayatın mucizesi hakkında şiirsel sözler mi söyleyeceğim? Ve neden size kızgın olayım ki?"

"Beni kahverengi seviyorsun," dedi. "Dallı muslinimi ve gri ipeğimi onaylıyorsun. Şık gardırobumun tamamının bunlar olmasından dolayı üzgün değilsin. Şimdi birlikte geçireceğimiz birkaç haftadan geriye kalanlar için beni lüks bir tarzda giydirerek bir servet harcamak üzeresin. Tuzağa düştün. Ama itiraf etmelisin ki ben de öyleydim."

"Kahverengi seni seviyorum!" dedi, gözleri onu tepeden tırnağa tarayarak. "Bunlar iğrenç giysiler leydim. Çöp tenekesinin dibindeki yerlerini ne kadar çabuk bulurlarsa, o kadar mutlu olacağım."

"Oh," dedi. "O halde, yakında onları değiştirecek olmam -sizin onları değiştirecek *olmanız*- çok da *umurunuzda* değil, öyle mi?"

"Anlaşmamızın bir parçasıydı, değil mi?" dedi aniden dönüp yürümeye devam ederek, "seni rütbene uygun bir tarzda tutmam?"

Tabii o sırada ona bu rütbenin tam olarak ne olduğunu söylememiştir. Ve anlaşmanın, ayrıldıktan *sonra* kendisine ne verileceğine atıfta bulunması dışında. Ama o bu konuyu tartışmayacaktı. Her zaman yeni giysiler edinmekten zevk alacak kadar gösterişli olmuştu. Ama bir seferde birden fazla yeni giysi aldığı çok nadir olmuştu. Claudia bir dizi yeni giysi için ısrar etmişti. Hatta Charity'nin sonunda kabul ettiği kısıtlı sayı baş döndürücüydü.

Yani kocasının ekşi üzüm yutmuş gibi görünerek eve doğru adım atmasına neden olan şey yeni giysileri değildi. O bir buçuk saati William ve çocuklarla geçirmişti. Kendi kardeşi ve yeğenleriyle.

Koluna dokundu ve onun yanında yürürken yüzüne baktı. "William'la *konuştun* mu?" diye sordu. "Kavganızı hallettiniz mi?"

Tekrar yürümeyi bıraktı ama dudaklarını büzerek önüne bakmaya devam etti. "Söyle bana," dedi, "her zaman zararlı bir kadın mıydın?"

Philip belki tam olarak bu kelimelerle olmasa da böyle söylerdi. Penny öyle demezdi -Penny her zaman sadıktı ve ablasının arkasına yaslanıp hayatın sadece etrafında olup bitmesine izin verme konusundaki isteksizliğine duyduğu hayranlığı sık sık dile getirirdi. Çocuklar da aynı fikirde olabilirdi, özellikle de kavga ettikten sonra akli başında her yetişkinin yapacağı gibi onları ayırmak yerine birlikte bir odaya girmeye zorladığında ve aralarındaki anlaşmazlıkları çözene kadar tekrar dışarı çıkmalarına izin vermediğinde.

"Evet, biliyorum," dedi. "Tartışma ne hakkındaydı?"

Burun delikleri alevlendi.

"Claudia hakkındaydı, değil mi?" dedi ve sonra keşke demeseydim diye hayıflandı. Bazı şeylerin kesin olarak bilinmemesi en iyisiydi. Onun normal anlamda karısı olmadığı ve hayatının birkaç haftasından fazlasını onunla geçirmeyeceği doğruduydu. Ama yine *de* onun karısıydı ve hâlâ bu birkaç haftayı yaşama sürecindeydi.

Aniden kızın üst kolunu sıkıca kavradı ve onu şaşırttı

onu garaj yolundan çıkarıp ormanın ötesindeki ağaçların arasına götürerek. Karanlık ve tenhaydı ve medeniyetten çok uzak görünüyordu. Adam kızgındı. Ama kız korkmuyordu.

"Aptal gençliğimde," dedi, "aşka, sadakate, sadakate, sonsuza dek mutlu olmaya ve diğer tüm gençlik fantezilerine inandığım günlerde, gözümü Claudia'ya dikmişim. Neredeyse birlikte büyüdük - o buradan sadece altı mil uzakta yaşayan bir baronetin kızı. En yakın arkadaşım olan kardeşime sırrımı açtım, o da bana hem anlayışlı hem de mantıklı yaklaştı. Lütfedip evlenmeyi reddettikten sonra planladığım kaçamağa karşı tavsiyede bulunması anlamında duyarlıydı -Claudia sadece bir baronetin kızıydı ve Withingsby'nin varisi Staunton Markisi'ne hiçbir şekilde layık değildi. Ayrıca, benim için çoktan bir eş ayarlanmıştı. Ağabeyim sabır tavsiye etti. Annem cesur olmamı tavsiye etti; evlenmek için tek geçerli nedenin aşk olduğunu söyledi. Ama annem yeniden yaşlanıyordu ve çok hastaydı; ben de kaçıp onu terk etmek istemiyordum. Böylece ağabeyim beni tüm ikilemlerimden kurtardı. Claudia'yla kendisi evlendi, lütfuyla."

Hızlarını yavaşlatmışlardı. Adam kızın üst kısmındaki tutuşunu bırakmıştı.

Kolunu. Adamın onun elini sıkıca tuttuğunu, parmaklarının onunkilere dolandığını fark edip etmediğini merak etti.

"Ona karşı olan hislerini sana söylemekten korkuyordu," dedi. "Bu yüzden, bir şey söylenmesi zorunlu hale geldiğinde bile hiçbir şey söylemedi. İnsanlar bunu her zaman yapar. İnsanlar böyle korkak olabiliyor, özellikle de en yakınlarına karşı. Son sekiz yıl boyunca bu konuda kendine işkence etmiş olmalı."

"Bunu yapmasına gerek yoktu," dedi. "Şanslı bir kaçış yaşadım. Büyüdüm. Tüm duyguların aptallığını öğrendim. Aşka inandığımızda kendimizi nasıl kandırdığımızı öğrendim."

"Neye inanıyorsun o zaman?" diye sordu ona. "Herkes bir şeye inanmalı."

"Kendime inanıyorum," dedi ona kasvetli gözlerle bakarak, "ve kendi hayatım ve kendi kaderim üzerinde sahip olduğum kontrole."

"Claudia seni seviyorsa neden William'la evlendi?" diye sordu. Eğer seni sevseydim, başka biriyle evlenmem mümkün olmazdı, hele de senin öz kardeşinle."

"Sen benimle evlisin," dedi ve sesinde bir an için bir mizah tonu belirdi. "Ama beni asla sevmemeni tavsiye ederim, Charity."

Evet, diye düşündü, sevecekti. Sevmek acı verici bir şey olurdu.

Anthony Earheart, Staunton Markisi, kocası. Ama sorusuna cevap vermemişti.

"Claudia seni seviyor muydu?" diye sordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Bana karşı hep güler yüzlüydü, çekiciydi, dostça bir sıcaklığı vardı ve güzeldi. Will, kadının *onu* sevdiğini, onlarınkinin bir aşk evliliğı olduğunu söylüyor. Belki de bu evliliğı anlam verebilecek tek açıklama buydu. Onun üzerinde nasıl bir güçleri olduğunu merak ederek kendime işkence ederdim, ikisi - Will ve onun lütfu-."

"Seni sevdiğini hiç *söylemedi* mi?" Charity sordu. "Seninle evlenmek istediğini, seninle kaçmak istediğini hiç söylemedi mi?"

"Bu aileyi anlamak zorundasınız," dedi. "Burada hiçbir şey kendiliğinden yapılmaz. Claudia'nın soyuyla ilgili zorluğu biliyordum. Leydi Marie Lucas daha dokuz yaşındaydı. Buraya ailesiyle birlikte birkaç kez gelmişti. Claudia'ya ne verebileceğimi ve ne zaman verebileceğimi kesin olarak bilmeden teklifte bulunamazdım. Ne de olsa henüz yirmi yaşındaydım."

"Sonunda neden tamamen özgür kalmaya karar verdiğini anlamaya başlıyorum," dedi. Kendine olan güvenin dışında neden her şeyden vazgeçtiğini bile anlayabiliyorum."

Bunu anlayabilirdi ama göz yumamazdı. Adamın, içinde sekiz yıldır uykuda olan ve yeni yeni patlak vermeye başlayan hayatın farkına varıp varmadığını merak ediyordu. Patlamasına izin verip vermeyeceğini merak ediyordu. Ama seçim artık ona ait olmayabilirdi. Daha önce William'la konuşmuştu - William ona Claudia'nın *kendisini* sevdiğini söylemişti. Belki de durdurulamayacak bir şey çoktan başlamıştı.

Önlerindeki ağaclar birdenbire seyreldi ve kız tam önlerinde gölün, ötelerinde de çimenlerin ve evin olduğunu görebildi. Ama karşı kıyıda her şey açık ve ekiliyken, burada ağaclar neredeyse suyun kenarına kadar uzanıyordu ve onların ötesinde uzun sazlıklar vardı. Burada vahşi ve bozulmamış bir güzellik, ötesinde ise medeniyet vardı.

Yürümeyi bıraktılar. Adam hâlâ onun elini tutuyordu ama daha az sıkı, daha az acı verici bir şekilde.

"Bu orman ve bu göl olmasaydı," dedi gözlerini güneşin benekli sularına dikerek, "çocukluğumu nasıl sürdürebilirdim bilmiyorum."

Onun düşünce akışını bozacak hiçbir şey söylemedi. Adam sanki

onun farkında değildi ve anılarına dalmıştı.

"Will ve ben burada durmadan oynadık," dedi. "Bu ormanlar tropik ormanlar, yeraltı mağaraları ve Sherwood Ormanı'ydı. Ya da sadece gerçeklikten uzaklaşmak için bir sığınaktı. Charles'a burada ağaçlara tırmanmayı öğrettim. Ona yüzmeyi, ata binmeyi öğrettim." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

Evet, çocukluk hayal gücünün, çocukluk arkadaşlığının tüm gücünü biliyordu. Küçük erkek ve kız kardeşleri beslemenin getirdiği tüm neşeyi ve değer duygusunu biliyordu.

"Sana bu kadar iyi bir dinleyici olmayı kim öğretti?" diye sordu aniden. Anılar yüzünden neredeyse ısınmış olan sesi yine daha canlıydı. Ve elinin dikkat çekmeden onunkinden kaydığını fark etti - ya da dikkat çekmediğini umduğu bir şekilde. "Kardeşlerin olmadan büyümek yalnızlık mıydı?"

Yalan söylediği için pişman oldu. Doğruyu söylememekten nefret ediyordu. "Çocukken oyun arkadaşlarım vardı," dedi. "Mutlu bir çocukluk geçirdim."

"Ah." Ona bakmak için başını çevirdi. "Ama uzun sürmedi. Hayat zalim darbelerini ayırım gözetmeksizin indirir. Hayat acımasız bir şakadan başka bir şey değildir."

"Hayat değerli bir varlıktır," dedi. "İnsan ondan ne yaparsa odur." "Ve sonuçta size, kendinize ait oldukça katlanılabilir bir şey yapma şansı verildi," dedi. "Bunun için takdir edilmelisin. tereddüt etmeden bu şansı yakaladı."

Sesindeki alaycı ton ve yüzündeki küçümseme geri gelmişti.

"Ve sana," dedi sertçe, "sekiz yıl önce kaçtığın hayatındaki yanlışları düzeltme şansı verildi."

"Ah," dedi. "Son derece küstah bir diliniz var leydim. Ama meseleyi yanlış anladınız. Ben boğulmaktan kaçtım. Hayata koştum."

"Öğle yemeğine geç mi kaldık?" diye sordu.

"Şeytan!" dedi ve gözleri dans edene kadar sırtarak onu şaşırttı. "Bahse girerim öyleyiz. Eski günlerdeki gibi olacak, ama bu sefer lütfedip yemek yememize izin vermeyecek ve muhtemelen yemeğini bitirene kadar beni kütüphanede bekletip sonra da cezamı çekmem için masanın üzerine eğilmemi istemeyecek. Açlık hiçbir zaman yeterli bir ceza olmadı, görüyorsunuz."

"Sertlik, hatta aşırı sertlik, mutlaka sevgi eksikliğini göstermez" dedi.

Güldü ve kolunu uzattı. "Siz küçük bir ahlakçısınız hanımefendi," dedi, "ve oldukça önemli konularda görünüşte bilgece konuşuyorsunuz."

senin deneyiminin ve kavrayışının ötesinde. Ama seninle ilkelliğin için evlendim, değil mi? Ve iğrenç giysilerin için. Yine de bir konuda yalan söyledin."

Adam onu ağaçların arasından köprüye doğru hızla götürürken gözlerini onunkilere dikti.

"Küçük bir fare gibi davrandın," dedi. "Kendini çok güzel sakladın ve kendinden tamamen utanmalısın. O sırada senin güzel olduğundan bile şüphelenmemiştim."

Böylesine isteksiz, elinin tersiyle itilmiş bir iltifatın onu dizlerinin bağı çözülecek kadar memnun etmesi gülünçtü, iğrençti. Onu güzel mi bulmuştu? Gerçekten mi? Onu yeni giysileri içinde görmeden önce bile mi? Elbette bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O hâlâ, birkaç hafta içinde kendisini kurtarmanın büyük bir rahatlama olacağı bir adamdı. O hâlâ, ailesinin savunmasını delmesini engellemek için eve getirdiği bir kalkandan ibaretti. Ama onun güzel olduğunu mu düşünüyordu?

"Bu en azından seni susturdu," dedi.

Sesi, diye düşündü, neredeyse iyi bir mizah içindeydi.

Withingsby Dükü, eski dostu Tilden Kontu'nu bir gün önce oğluna gösterdiği ihtişamla karşılamamaya karar vermişti. Ailenin salonda toplanmasına izin verilmedi ve bunun yerine çay içmek için misafir odasına gelmelerinin uygun olacağı bildirildi. Bu yönde bir mesaj gönderdi

Ev.

"Staunton ve ben Tilden, kontes ve kızıyla salonda buluşacağız," dedi.

Öğle yemeği masasında oturuyorlardı. Marki, yemeğe on dakika geç geldiği için lütfunun sessiz hoşnutsuzluğunu çoktan hissetmişti. Ama eski alışkanlıklarına sessizce boyun eğmeyecekti.

"Eşim de bize eşlik edecek," dedi.

"Leydi Staunton," dedi Majesteleri, "bizi kütüphanede bekleyecek."

Oğlu daha fazla tartışmanın anlamsız olduğuna karar verdi. Öyle yapmadı.

Ve böylece birkaç saat sonra, Kont'un arabasının köprüden geçtiği haberi geldikten sonra babasıyla yalnız kaldı. Kendini gergin ve mahcup hissediyor ve içten içe kendini küçümsüyordu. Bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Bu konuda hiçbir zaman

Leydi Marie Lucas'a ilgi duyuyordu. Kendi gelişinin hemen ertesi günü onu ailesiyle birlikte Enfield Park'a davet etme kararı konusunda kendisine danışılmamıştı. Ekselansları sekiz sessiz yıldan sonra pek çok şeyi hafife almıştı. Marki'nin kendini suçlayacak hiçbir şeyi yoktu.

Yine de gergin ve utangaçtı ve karısı kütüphanede beklediği, yine dallı tülbentini giydiği, solgun ve sakın görüldüğü için çok rahatlamıştı.

Marki, Tilleden Kontu'nun hiç değişmediğini düşündü, adam kadın arkadaşlarının önünde büyük salona adımını atarken - elbette kendisinin de bir gün önce yaptığı gibi. Hem boyu hem de çevresi iri, kel kafası pırıl pırıl parlayan Kont, kaşlarının arasında memnuniyetsizliğin daimi çatık çizgisi olmasaydı ve ağzı ile burnu birbirlerine göre o kadar talihsiz bir şekilde konumlandırılmasaydı, her zaman küçümseyerek kokluyormuş gibi görünebilirdi.

Kontes arkasında belirdi, küçük ve hortlak gibi, yüzünde sürekli bir gülümseme vardı ama bu mutluluktan ziyade bir özür gülümsemesiydi. Her zaman tatlı ve ruhsuz görünmüştü, hâlâ da öyle görünüyordu.

Yanında Leydi Marie Lucas vardı. En azından marki onun olduğunu düşündü. Elbette artık hatırladığı o zayıf ve çelimsiz çocuk değildi. Ufak tefek, ince ve zarıftı; eskiden neredeyse havuç kırmızısı olan ama şimdi canlı bir kumrala çalan saçlarının altında enfes bir tatlılığa sahip bir yüzü vardı. Herkesin tanımlayabileceği bir güzellikteydi. Dük konuklarını karşılama seremonisine başlamadan önceki birkaç dakika içinde, ela gözleri Dük'ü bulup genişledi ve kızardı.

Marki, on yedi yaşına, şık kıyafetlerine ve muhteşem güzelliğine rağmen masum bir çocuk olduğunu düşündü ve bundan büyük bir rahatsızlık ve rahatsızlık duydu.

"Tilleden," dedi Majesteleri başını nezaketle eğerek. "Arabacınız iyi vakit geçirmiş. Hanımefendi, Enfield Park'a hoş geldiniz. Umarım keyifli bir yolculuk geçirmişsinizdir. Leydi Marie, siz de hoş geldiniz."

Karşılıklı selamlaşmalar, eğilmeler ve reveranslar oldu. Kont sonunda, "Ah, Staunton," dedi. "Demek bizden önce geldiniz? Seni gördüğüme sevindim, oğlum."

Staunton Markisi eğildi. "Efendim," diye mırıldandı.

"Şaşırarak ve şüphesiz memnun olacaksınız ki, bizim küçük

Siz yokken Marie büyüdü," dedi Kont içtenlikle, ellerini birbirine sürterek.

"Ve harika bir güzelliğe dönüştü," dedi lütfu. Oğlu tekrar eğildi.

"Hizmetçim size odalarınızı göstermeden önce kütüphaneye girme şerefini bana bahşedersiniz," dedi lütufkâr.

"Nasılsın Withingsby?" diye sordu kont, lütfedip kolunu Leydi Tillden'e uzatırken, marki de nezaket gereği kendi kolunu Leydi Marie'ye uzattı. Leydi Marie güzelce gülümsedi ve küçük, narin bir eli Withingsby'nin koluna koydu. "Oldukça iyi görünüyorsunuz."

Aslında babası dudaklarına kadar gri görünüyordu, diye düşündü oğlu. Charity kütüphane penceresinin yanında sessizce duruyordu.

Marki,

Kolunu Leydi Marie'nin kolundan ayırarak odanın diğer tarafına geçmek üzereydi ki, babası elini ona doğru uzatarak onu engelledi.

"Buraya gel canım," dedi.

Marki, Charity odayı geçip elini dükün elinin içine koyarken, Leydi Marie'nin yanında olduğu yerde kalarak, ona böyle hitap etmek zorunda kalmanın babasını nasıl üzdüğünü düşündü. Charity ona gülümsedi ve o da ona *gülümsedi*.

"Seni misafirlerime takdim etmek isterim, canım," dedi. "Tillden? Hanımefendi? Leydi Marie? Staunton Markizi'ni takdim etmeme izin verin. O ve Staunton iki gün önce Londra'da evlendiler."

Marki, yanındaki Leydi Marie'nin keskin bir nefes aldığıнын farkındaydı.

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum," dedi Charity, üç misafirine de sırayla sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Oturmaz mısınız? Ya siz, baba? Gücünüzü fazla zorluyorsunuz."

Sanki bir düşes olarak doğmuş gibi davranıyordu. Marki'nin tanıdığı düşeslerin çoğunun sıcak bir çekiciliğe sahip olmaması dışında.

"*Evlendin* mi? İki gün önce mi?" Kontun kaşları neredeyse kaş çatma çizgisinde birleşiyordu.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum, Leydi Staunton," dedi Leydi Tillden nazıkçe, kendisine en yakın sandalyeye çökerek. "Ve size mutluluklar dilerim. Benim de size dilediğim gibi lordum." Marki'ye endişeyle gülümsedi.

"Evlî misiniz?" Kont, karısının aksine, boş nezaketlerle anı değiştirmeye hazır değildi. "Bu doğru mu, efendim?"

"Gerçekten de öyle." Marki gülümsedi. "Ekselansları bana onun zavallı

Sağlığım yerindeydi ve doğal olarak gecikmeden eve dönmek istiyordum. Ancak nişanlımı belirsiz bir süre için geride bırakmak istemediğimi fark ettim. Özel bir izinle evlendik."

Kontes, "Anneniz doğru dürüst bir düğün yapamadığı için çok üzölmüş olmalı, Leydi Staunton," dedi. "Ama bu şartlar altında..."

"Annem de babam da vefat etti, hanımefendi," dedi Charity. "Kendimden başka danışabileceğim kimse yoktu."

Marki, "Ve bu konuda kibirli davranacak bir vasi de yok," dedi. "Leydi Staunton onunla tanıştığımda mürebbiye olarak çalışıyordu, hanımefendi."

"Aman Tanrım," dedi leydi hazretleri belli belirsiz, bir eli boğazına gitti.

"Bunun için tam bir açıklama istiyorum Withingsby," dedi Tillden Kontu. "Ve bunu *şimdi* istiyorum."

"Canım benim." Majesteleri Charity'nin elini okşadı. "Bayan Aylward salonda bekliyor olacak. Leydi Tillden ve Leydi Marie'ye ona kadar eşlik etme nezaketini gösterir misiniz? Buraya dönmenize gerek yok. Çay saat tam dörtte salonda servis edilecek, hanımlar."

Marki onlar için kapıyı açtı ve çıkarken selam verdi. Karısı geçerken ona gülümsedi. Kapıyı kapattı ve birkaç dakika kapının önünde durdu. Sonra döndü. Ne de olsa bu yüzden gelmişti. Onların etkisini ve üzerinde kurdukları güç yanılsamasını sonsuza dek sarsmak için. Onlara Staunton Markisi'nin kimsenin kuklası olmadığını kanıtlamak için.

"Sanırım bunun için bir tatmin talep etmeliyim," dedi Tillden Kontu, sesi zedelenmiş bir asaletle gerilmişti.

Yüce Tanrım! Düellodan mı bahsediyordu?

"Otur, Tillden," dedi Majesteleri ve kendisi de oturdu. Marki onun oldukça hasta göründüğünü fark etti ve hissettiği telaş onu şaşırttı. "Oğlum geldiğinden beri bana Leydi Marie Lucas'la ilgili yazılı ya da sözlü hiçbir sözleşmeye taraf olmadığını hatırlattı. Haklı olduğunu kabul etmek zorundayım."

Kont, sesini nazik bir konuşma seviyesinin çok üzerine çıkararak, "Bu anlaşmaya taraf olmak zorunda değil," dedi. "Babası ile kızın babası arasında yapılmış bir anlaşmaydı. Böyle bir evlilikte tarafların rızası ne zaman alındı ki? En büyük oğlunuz, yani varisiniz, on yedi yıl önce babası tarafından yapılan bir anlaşmayı görmezden gelerek, bu aileden bir kadınla evlenme cüretini gösterecek kadar soyunuzu kontrol edemiyor musunuz Withingsby?

Oluk mu?"

Marki kapıya yakın duruyordu, elleri arkasındaydı. Çok sessiz konuşuyordu. Bağırış çağırış içinde olmayacaktı. "Karım hakkında konuşurken kelimelerinizi özenle seçeceksiniz, efendim," dedi.

"Ne?" Kont'un iri yumruğu, mürekkep hokkasından yukarıya doğru bir mürekkep pınarı fışkırtmaya yetecek bir güçle lütfunun masasına çarptı. "Seni küstah köpek yavrusu. Babanın izni olmadan ağzını açmaya nasıl cüret edersin? Ve beni tehdit etmeye?"

Markiz, "Sekiz yirmi yaşındayım efendim," dedi. "Yirmi yaşından beri babamdan bağımsız yaşıyorum. Hayatımı kendi prensiplerime göre yaşıyorum. Hakkım olduğu üzere, istediğim hanımla evlendim. Evliliğimin size ve Leydi Tillden'e verdiği utanç için gerçekten üzgünüm ve Leydi Marie'ye verdiğim sıkıntı için söyleyebileceğimden daha fazla üzgünüm. Ancak benimle ilgili uzun süredir devam eden ve hiçbir söz hakkımın olmadığı bir anlaşmaya uymamakla hiçbir yanlış davranışta bulunmadığımı kabul ediyorum."

Kont, parmağıyla önce markizi sonra da sessiz dükü işaret ederek, "Bunun karşılığını isteyeceğim," dedi. "İkinizin de adını öyle bir karalayacağım ki, hayatınızın geri kalanında toplum içinde yüzünüzü gösteremeyeceksiniz." Ayağa kalktı. "Arabamı tekrar getirteceğim ve karımla kızımı çağıracağım. Onurun beş para etmediği bu çatı altında bir saat bile kalmayacağım."

"Otur, Tillden," dedi lütfükâr sesi yorgun bir kibirle. "Kendini alay konusu, kızını da evlenilmez biri haline getirmek istemiyorsan tabii. Ailem dışında kimse buraya neden geldiğinizi bilmiyor, gerçi şüphesiz spekülasyonlar var. Aramızda hiçbir zaman yazılı bir sözleşme olmadı. Hiçbir zaman resmi bir nişan olmadı. Buraya arkadaşım olarak geldiniz, yıllar boyunca birçok kez geldiğiniz gibi. Sağlığımı düşündüğünüz için buradasınız. Hiç kimse yarın akşam için burada düzenlenen balonun bir nişan balosu olduğunu söylemedi. Staunton'ın eve dönüşünü ve yanında bir gelin getirmesinin beklenmedik sevincini kutlamak için düzenlendi. Grace'in cenazesinden bu yana ailemin ilk kez bir arada olmasını kutlamak için düzenlenmişti. Ve en eski dostum Tillden Kontu'nun ziyaretini kutlamak için. Bu iş asaletle halledilebilir."

Kont tekrar oturmuştu ve belli ki ne yapacağını düşünüyordu. İlk dürtüsünü yeniden düşündü.

"Çok aşağılandım Withingsby," dedi. "Sizden Staunton ve *karısının* ciddi bir şekilde cezalandırılacağını duymayı umuyorum."

"Staunton hoşnutsuzluğumu duydu," dedi Majesteleri. "Leydi Staunton tamamen suçsuzdur. Onunla tanıştığım günden bu yana ona karşı büyük bir sevgi beslemeye başladım."

Marki kaşlarını kaldırdı.

"Sonradan görme bir hiç olmasına rağmen mi?" diye sordu Kont. "Mürebbiyeden başka bir şey olmadığı halde-"

Marki bir adım öne çıksa da, babası soğukkanlı ve nazik bir şekilde ve oldukça kararlı bir şekilde konuştu.

"Gelinim Staunton Markizi'ne karşı büyük bir sevgi beslemeye başladım," dedi.

Marki Tilleden Kontu'nun, en azından yarın akşamki balodan sonraya kadar Enfield'da kalacağını görebiliyordu. İkisinin başına getirmeyi çok istediği skandalın kendi ailesini de alay konusu yapacağını ve küçük düşüreceğini fark etmişti.

"Kâhyayı çağıracaksın, Staunton," dedi babası. "Sana odanı gösterecek, Tilleden. Orada rahatın için her şeyi bulacağına inanıyorum. Saat dörtteki çay için hanımlara eşlik edecek misin?"

Yeni hizmetçisini gece için kovduktan sonra uzun süre giysi masası aynasının başında oturup saçlarını fırçaladı. Yatağa gitmenin pek bir anlamı yoktu. Asla uyumayacaktı. Beyni faaliyetle dolup taşıyordu.

Başta çok kolay görünmüştü. Kendisi ve ailesi için ömür boyu sürecek bir güvence karşılığında yapması gereken tek şey bir adamla evlenmek ve onunla birkaç hafta geçirip ailesiyle tanışmaktır. Çok bilinçli olarak hiçbir soru sormamıştı. Bilmeye ihtiyacı yoktu.

Yeni kocasının ve ailesinin tam olarak kim olduğunu öğrendikten sonra bile nispeten kolay görünmüştü. Elbette Enfield Park'a gelip Withingsby Dükü'ne ve diğer herkese takdim edilmek biraz sinir bozucu olmuştu. Ondan ilk başta beklediğinden çok daha fazlası bekleniyordu. Ama yine de oldukça kolay olmuştu.

Kendisine söyleneni yapsaydı. Sessiz ve ağırbaşlı olmaktan, onun gölgesi olmaktan memnun olsaydı. Sessiz bir fare olmak. Etrafına bakmasaydı ve insanları görmeseydi - hayatın dramına kapılmış ve aslında bunu pek de iyi yapmayan insanları. Eğer umursamaya başlamasaydı.

İçini çekti ve fırçasını tuvalet masasının üzerine bıraktı. Henüz uyumaya bile çalışmayacaktı. Oturma odasına gidip birkaç mektup yazacaktı; biri Philip'e, biri Penny'ye ve çocuklara. Onlara mektup yazmanın zamanı gelmişti. Bunu yapmaktan kaçınıyordu. Yalanlardan başka ne yazabilirdi ki? Gerçeği daha fazla saklamanın bir anlamı yoktu, diye düşündü, çünkü yaptıklarını durdurmak için artık çok geçti. Ama onlara mektupla anlatamazdı. Yüz yüze olmalıydı.

Ne kadar zamandır yalan söylemekten başka bir şey yapmamış gibi görünüyordu? Dün Enfield'a varmışlardı. Ondan önceki gün evlenmişlerdi. Gerçekten de üç günden az mı olmuştu? Dört gün önce Staunton Markisi'yle tanışmamıştı bile. Sadece Bay Earheart tarafından sorgulanacağı için gergin hissediyordu.

Dairelerinin özel oturma odasına giderken yanına bir mum aldı ve oraya vardığında iki tane daha yaktı. Kâğıt buldu ve

kalem ve mürekkebi küçük yazı makinesine koydu ve yazmak için oturdu. "Sevgili Phil..."

Tillden Kontu, ak am yemeği sırasında lütfedip onu sağına oturtmu  olmasına rağmen, bütün ak am sanki o yokmuş gibi davranmı tı. Kontes ne zaman göz göze gelseler ona doğru tatlı ve endişeli bir şekilde ba ını sallamı  ama konuşmayı gerekli kılacak kadar yakla maktan ka ınmı tı. Leydi Marie Lucas sıkı bir şekilde Marianne'in kanatları altına alınmıştı. Güzel ve zarif bir genç hanımdı, Enfield'daki salona uyum sağlamış ve sanki doğuştan oradaymı  gibi ailenin arasına karı mı tı, ki gerçekten de  yleydi.

Markiz onunla evlenmek istememi ti. Bu yüzden *onunla* evlendi. Ama Leydi Marie'yi sekiz yıl ya da daha uzun süredir görmemişti. O zamanlar daha çocuktu. Onu bugün görmek onun için bir çok olmuş olmalıydı. Pi man olup olmadığını merak etti... Ama kalemi mürekkep hokkasına sıkıca daldırdı. Eğer  yleyse, bu onun sorunuydu.

"Sevgili Phil, kaybolduğumu düşünüyor olmalısın. İki koca gün geçti ve sana ancak şimdi yazabiliyorum. Her şey çok yoğun ve çok yeniydi. Daha yeni yerle iyorum.    değil dört çocuğum var ama en küçüğü henüz hizmetime hazır değil. Emeklememesi gereken her şeyin içine emekleyen, bulduğu her şeyi ağzına atan ve olan biten her şeyi -özellikle de bakıcısının kızgınlığını- kıkırdamaya değer bulan tombul, sevimli bir bebek."

Marianne ve Richard'dan böylesine mutlu bir  ocuk doğabileceğine inanmak zordu. Ona anneliği özlemle d   nd r yordu. Ama önemli değildi. Phil ve Agnes'in çocuklarına ve Penny'ninkilere dünyanın en özenli ve ho g r l  teyzesi olacaktı.

"En büyük  ocuğumuz Augusta sekiz ya ında," diye yazdı. " ocuk olmayı hiç  ğrenememi , küçük, ciddi bir kız ve bana ve" -Charity tüy kalemin tüylerini bir an için çenesinde gezdirdi- "Bay Earheart'a karşı düşmanca davranıyor. Ama bugün çaydan sonra ona pansiyon sahibinin iki çocuğunun bu sabah bir ağacın dallarına saklanarak beni pusuya d   rd klerini ve altından geçerken yaprak yağmuruna tuttuklarını söylediğimde önce bir gülümseme, sonra da bir kıkırdama kopardım. Sanırım o çocukları çok seviyor olmalı. Arada sırada birlikte oynamalarını sağlayıp sağlayamayacağıma bakmam gerekecek. Ona sadece oyun oynamak için çok fazla zaman verildiğini sanmıyorum."

Augusta'ya kendi çocukluk maceralarından bazılarını anlatmıştı; bunların arasında, çok acıklı bir şekilde miyavlayan bir kedi yavrusunu kurtarmak için evin yakınındaki bir ağacın en üst dallarına tırmandığı zaman da vardı,

Penny ağlıyor, Phil ise yerde sızlanıyordu. Yavru kedi tünediği yerden sıkılmış ve Charity zahmetle tepeye tırmanıp onu yerinde bulamadan çok önce kendini yere bırakmıştı. Ve sonra kaçınılmaz olan gerçekleşmişti -tıpkı bu sabah Harry'ye daha az ölçüde olduğu gibi. Onu tekrar aşağı indirmek için bir bahçıvan, babaları ve yoldan geçen bir seyyar satıcı gerekmiş, diğer iki çocuğun ve annelerinin gözyaşları ve endişeli ve çelişkili tavsiyeleri de cabası olmuştu. Charity, Augusta'ya anlatırken bu hikâyeyi sonuna kadar sömürmüştü.

Charity yazmayı bıraktı. Kaşlarını çattı ve tüyü dalgınca tekrar çenesine sürttü. Öğreteceği üç efsanevi çocuk için yaşlar ve cinsiyetler icat etmişti. Phil'e tam olarak ne söylemişti? Kendisiyle tamamen çelişmemeye dikkat etmeliydi. Yalanlarla ilgili sorun buydu. Biri yalan söylemeye başlayacaksa iyi bir hafıza şarttı.

Ama dikkatini dağıtacak bir şey oldu. Oturma odasının kapısı açıldı. Şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı.

Kocası orada duruyordu. Şarap rengi brokarlı bir sabahlık ve deri terlikler giymişti. Saçları dağınıktı ama bir şekilde onu her zamankinden daha yakışıklı göstermeyi başarmıştı. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ah," dedi, "*sensin*. Ne yapıyorsun?"

Bir eliyle mektubunun üzerini yarı yarıya kapattı ve bu konuda çok ketum görünmemeye çalıştı.

"Yatmadan önce birkaç mektup yazayım dedim," dedi. "Özür dilerim. Işık sizi rahatsız mı etti?"

"Hiç de değil," dedi. "Kime yazıyorsunuz?"

"Oh." Güldü. "Bazı arkadaşlara."

"Eski evinizde mi?" diye sordu. "Londra'da yalnız olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

Adamın merakı, omzunun üzerinden bakmak için odanın diğer tarafına geçmeye kadar uzanmadığı için minnettardı.

"Eski evimde, evet," dedi.

Kapının hemen içinde durdu, elleri arkasında, dudakları büzülmüş, neredeyse garip görünüyordu. Sanki oraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Sanki utanmış gibiydi. Oysa kendi çocukluğunun geçtiği evde, kendi dairelerindeydi.

"Bu odayı hiç kullanmadım," dedi sanki onun düşüncelerine cevap verircesine. "Bir kadın odası gibi görünüyor."

"Çok rahat," dedi.

"Evet. Peki, iyi geceler." Kapıya doğru geri döndü. "İyi geceler lordum," dedi kadın.

Tereddüt etti, eli kapı kolundaydı. "Siz yazarken burada oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Sizi rahatsız etmeyeceğim."

Bu Staunton Markisi miydi - o soğuk, kibirli, alaycı adam? Bu belirsiz, neredeyse mütevazı adam mı?

"Benim için hiç sakıncası yok lordum," dedi. "Lütfen bana katılın."

Rahat bir koltuğa oturdu, dirseğini kolun üzerine koydu ve kapalı yumruğunu ağzına dayadı.

Kadın ona bakmaya devam edince, "Devam edin," dedi.

Gözleri her zamankinden daha koyu görünüyordu - mum ışığının bir oyunu olmalı. Ama hayır, diye düşündü mektubuna geri dönerken. Bundan daha fazlası vardı. Gözlerinin arkasından bir şey kalkmıştı. Ama haklı olup olmadığını görmek için geri dönmeyecekti.

Yalnızken bile yazması zor bir mektup olmuştu. Şimdi ise neredeyse imkânsızdı. Tam yirmi dakika içinde birkaç cümleyi daha topallayarak tamamladı ve tatmin edici olmayan mektubunu sonlandırdı. Sayfayı dikkatlice katlamadan önce mürekkebin kurummasını bekledi. Mektubu yarın köye götürmesi gerekecekti. Bay Philip Duncan'a hitaben yazılmış mektubu alt kattaki tepsiye koyamazdı.

"Bitirdim." Dönüp gülümsedi ve adamın yirmi dakika önce olduğu gibi oturduğunu görünce sarsıldı. Hâlâ onu izliyordu.

"Çok kısa bir mektup," dedi. "Ve sadece bir tane. Konsantrasyonunuzu bozdum."

"Önemli değil," dedi. "Yarın başka bir mektup yazabilirim."

"Çok naziksiniz Leydi Staunton," dedi. "Her zaman naziksiniz. Babam size oldukça düşkün görünüyor."

"O nazik biri," dedi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Canım," dedi babasının sesiyle. "Sevgili kızım. Sevgili kızım, gel ve ayaklarımın dibindeki bu tabureye otur. Ve sonra umursamaz bir el hafifçe ve şefkatle omzuna yaslandı. Gözlerinde yumuşak bir bakış."

"Çok nazik biri," dedi tekrar. Dük, imkânsız olabilecek bir akşamı onun için oldukça keyifli hale getirmişti.

"Onun lütfü asla nazik değildir," dedi, "ve asla şefkatli değildir. Sizinle bir oyun oynuyor leydim. Daha doğrusu benimle bir oyun oynuyor. Biz

birbirleriyle kedi fare oynarlar."

Her biri diğeri kızdırmak için ona karşı sevgi besliyormuş gibi davranarak.

İkisi de ona karşı herkesin içinde gösterdikleri düşkünlüğü hissetmiyordu. "Canın acıyor mu?" diye sordu.

Evet, öyle oldu. Bir insan olarak değil de bir piyon olarak görülmek ve kullanılmak çok acı veriyordu. Ama bu şekilde görülmeyi ve kullanılmayı kendi isteğiyle kabul etmişti ve kendisini sadece bir gölgeye dönüştürme tavsiyesine kulak asmamıştı. Gölgelelerin kişisel incinme ya da incitenlere acıma gibi duyguları yoktu.

Başını iki yana salladı. "Bu sadece geçici bir düzenleme," dedi. "Yakında sona erecek."

"Evet." Adam ona baktı ve kadın onun gözleri hakkında yanılmadığından emin oldu. Bazı savunmaların düşmesine izin verilmişti. Belki de gecenin geç bir saatinde kendi dairelerinde onun yanında kendini güvende hissediyordu.

Ayağa kalktı. "Geç oldu," dedi. "Yatma vaktim geldi. İyi geceler lordum."

"Seninle oraya gelmeme izin ver," dedi kadın kapıya ulaşp elini tokmağa doğru kaldırdığında.

O zaman saflığının farkına vardı. Adam odaya adımını attığından beri atmosferi hissetmişti ve bunun sadece kendi adına bir bilinçsizlik olduğunu düşünmüştü. Şimdi gerginliğin başından beri ne olduğunu anlıyordu. Her ikisi de -ah, evet, *her ikisi de*- tekrar birbirleriyle yatmak *istiyordu*. Adamın sözlerinde ve bu sözleri söylerkenki tonunda bu açıkça görölüyordu. Ve kadının vücudunun onun sözlerine verdiği tepkide de açıktı. Adamın iki gece önce bulunduğı ve kadının onu tekrar istediğı o en gizli yerde ağır bir zonklama vardı.

Bu akıllıca olmazdı. Bu aşk değildi, hatta sevgi bile değildi. Evlilik bile değildi. İhtiyaçtı, yirmi üç yaşındaki bir kadının çiftleşme, kadınlığını kutlama ihtiyacıydı. Bu, iki gece öncesine kadar uykuda kalmış ve içinde neredeyse hiç hissedilmemiş bir ihtiyaçtı. Şimdi ise neredeyse korkutucu bir kolaylıkla uyandırılan bir ihtiyaçtı. Bu ihtiyacın, eğer ona teslim olur ve iki gece önce keşfettiğı dünyayı sarsan zevklere daha aşına olursa, sürekli bir arzuya dönüştürebileceğinden şüpheleniyordu.

"Hayır demekte özgürsünüz," dedi. "Sizi zorlamayacağım ya da ikna etmeye çalışmayacağım."

Yine de kendine karşı dürüst olsaydı, arzusunu engellemek için çok geç olduğunu kabul ederdi. Dün gece de oradaydı, bu gece ayakta kalmasının bir nedeni de buydu ve bu gece de öyle olacaktı.

Gelecek yıllar boyunca savaşılabacak bir iblis. Bu gece bu zevki tekrar yaşama, tadını çıkarma ve önündeki çorak yıllar için hafızasına kaydetme şansı vardı.

"İzninizle size kapıyı açayım leydim." Sesi hemen arkasından geldi. "Bu anlaşmamızın bir parçası değildi. Kendinizi zorlanmış hissetmemelisiniz. Tekrar sorarak sizi rahatsız etmeyeceğim."

"Seninle yatmak istiyorum," dedi.

Ellerinden biri onun omzuna dokundu. Diğeri kapıyı açmak için onun yanından uzandı. "Eğer bir itirazın yoksa seni yatağıma götüreyim o zaman," dedi.

"Hayır," dedi. "Hayır, hiç yok."

Yatak odası boyut ve şekil olarak kendisinininkiyle aynıydı ama onunki şarap, krem ve altın tonlarında dekore edilmiş erkeksi bir odaydı. Erkeksi kokuyordu - deri, kolonya, şarap ve tanımlanamayan erkeklik.

Aşk için olmaması önemli miydi? Ya da evlilik görevi için? Sadece ihtiyaç için olması önemli miydi? Sevginin ya da görevin olmaması onu ahlaksız yapar mıydı? O onun kocasıydı. Ona döndü ve gözlerinin içine baktı. Onun geçici kocasıydı. O artık kocası olmadığında, tekrar yalnız kaldığında ahlak hakkında düşünecekti. Ailesiyle yalnız kaldığında.

Tek başına.

Son zaferini kazandığı gündü, sonunda tartışmasız bağımsızlığını kazandığı ve dahası babasını bunu açıkça kabul etmeye zorladığı gündü. Eve dönmüş, şeytanlarıyla yüzleşmiş ve hatta onlarla biraz barışmıştı. Burası artık kaçınılması gereken bir yer, ailesi de kaçınılması gereken insanlar olmayacaktı. O

Will'e karşı tekrar medeni olabilir.

Sevinmesi gerekirdi. Kendi hayatına dönmeyi planlıyor olmalıydı. Karısının anlaşması konusunu iş adamına devretmelidir.

Sevinmiyordu. Huzursuzdu. Uzanmayı denedi. Uyumayı denedi. Bir türlü gelmiyordu. Sonunda kendi kendine, Enfield'de kalmak zorunda olduğunu itiraf etti. Babası ağır hastaydı, hatta ölüyordu. Bu itiraf onu anlık bir paniğe sürükledi. Konuşmaları gerekecekti, gerçekten konuşmaları. Babasının iktidar dizginlerini bırakmaya ikna edilmesi gerekecekti, böylece rahatlayabilecek ve belki de günlerini uzatabilecekti. Bu da onun, Staunton'ın

devrilmek zorunda kalacaktı. Kalmak zorunda kalacaktı. Süresiz olarak. Babasının yalnız ölmesine izin veremezdi, vermeyecekti.

Karısını sonsuza dek burada tutamazdı. Odasının penceresinde durup karanlığa baktı. Bulutlar hareket etmiş olmalıydı, ay ışığı yoktu. Aslında onu burada birkaç günden fazla tutmaya gerek yoktu. Tilden ve ailesi eve döndüğünde, onun da gitmesine izin verilebilirdi. Ne de olsa evliliğinin gerçek doğası hakkında babasını kandırmamıştı ve onu kandırmak gibi bir isteği ya da ihtiyacı da yoktu. Önemli olan evliliğin gerçek ve ayrılmaz olmasıydı. Gerçekçi bir insan olan babası bunu kabul etmişti. Kadın amacına hizmet etmişti. Şimdi, yakında, gitmesine izin verilebilirdi.

Marki ellerini pencere pervazına koydu ve onlara yaslandı. Yavaş ve duyulabilir bir nefes aldı ve kendi kendine bir şeyi itiraf etti. Onu istiyordu. Şimdi, yatakta. Ama özellikle istediği o değildi, dedi kendi kendine. Bir kadın istiyordu. Muhtemelen uzun süre bir kadına sahip olamayacağını bildiği için. Lütufkârlığı, oğullarının yerel fahişelerle giriştikleri cilveleşmeler konusunda her zaman çok katı olmuştu. En büyük oğlu da onunla aynı fikirdeydi. İnsanın asi iştahını bastırabileceği yeterince yer vardı. Birinin efendilik yaptığı ve bununla birlikte gelen sorumlulukları yerine getirdiği yer bunlardan biri değildi. Karısını istiyordu çünkü çok yakınındaydı, yan yatak odasındaydı ve orada uzun süre kalmayacaktı ve kendisi de kadınsız kalacaktı. Kendini yargılayarak hafifçe güldü.

Onunla karşılaşırsa nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Şimdi yatak odasında, evlilik haklarını talep ediyor. Belki de bunları ona tartışmadan verecekti. Burun delikleri alevlendi. Çalışma odasına gitmeye karar verdi. Orada yapacak bir şeyler bulabilirdi. En sevdiği kitaplardan bazıları oradaydı. Eğer yeterince düşünürse, mektup borçlu olduğu birini mutlaka bulabilirdi. Eğer bunu başaramazsa, tekrar giyinecek ve dışarıda karanlıkta dolaşmaya başlayacaktı.

Ama çalışma odasına yaklaşırken oturma odasının kapısının altındaki ışığı gördü. Onun yerine oraya gitti ve mektubunu yazarken karısıyla birlikte oturmak için kendisini davet etti - ve *onu* bu kadar geç saate kadar ayakta tutan neydi? Üzerinde çok sade, çok kullanışlı beyaz pamuklu bir sabahlık vardı. Saçları gevşekti ve sırtından aşağıya doğru parlak dalgalar halinde uzanıyordu.

Onu hâlâ istiyordu. Ve şimdi kendine itiraf ediyordu ki

Sadece istediği bir kadın değildi. Onu istiyordu; *onun* masumiyetini, bütünlüğünü. İki gece önce bunları baştan çıkarıcı nitelikler olarak bulmuştu. Rolünü iyi oynadığını düşündü, yazarken onu izliyordu, duruşu düzgün ama zarıftı. İyiden de öte. Marianne dışında herkesi etkileyen bir sıcaklık, çekicilik ve nezaket göstermişti. Charles bile bu akşam babalarının yanındaki alçak taburede otururken onu izlemişti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

İyi iş çıkarmıştı. Dehşet verici derecede donuk gri ipeğin içinde güzel ve ağırbaşlı duran kızla gurur duyduğunu hissetmişti ama bu koşullar altında gurur duymanın uygun bir duygu olmadığını fark etmişti. En azından *sıcak* bir gurur değil.

Kime bu kadar zor yazdığını merak ediyordu. Sadece yazmakla yükümlü hissettiği biri miydi? Yoksa onun varlığının kendisini engellediği, çok sevdiği biri miydi? Ama merak etmeye hakkı yoktu. Meraklı olmak da istemiyordu. Onu terk ettiğinde, onu unutabilmek istiyordu.

Ama bu gece onu istiyordu. Onu altında istiyordu. Yüzünü onun saçlarına gömmek istiyordu. Hayatından ne kadar çabuk çıkarsa onun için o kadar iyi olacaktı.

Zayıflığına yenik düştü ve kadının onu reddedeceğini düşündü. Reddetse iyi olurdu, gerçi uyumak için ne yapacağını bilmiyordu. Ama kadın reddetmedi.

"Seninle yatmak istiyorum," dedi adam ayağa kalkıp ona kapıyı açtıktan sonra.

Karısı lafını esirgemedi. O da başka bir zayıflığına teslim oldu. Onu kendi yatağında istiyordu. Onu orada hatırlamak istiyordu -gerçi bu düşünce onu tamamen şaşırtmıştı ve kaşlarını anlamsızca çatmasına neden olmuştu.

Karısında hiç ürkeklik yoktu; daha birkaç gün önce onu sessiz bir fare sanmış olması şimdi ona gülünç geliyordu. Yatak odasındaiken ona döndü ve gözlerinin içine baktı; gözleri her zamanki gibi geniş ve savunmasızdı. Bu gözlerin savunmasızlığı göstermediğini umuyordu. Kimsenin onu derinden incitmeyeceğini umuyordu.

Sabahlığının kuşağını çözdü ve giysiyi omuzlarından aşağı itti. Geceliğinin düğmelerini çözdü, kenarlarını açtı, kollarından aşağı çekti ve yere düşmesine izin verdi. Kadın hareketsiz ve direnmeden durdu ve adamın gözlerinin içine baktı.

Güzel bir vücudu vardı ama hiçbir şekilde

şehvetli. Her zaman şehvetli kadınları tercih ettiğini düşünmüştü, ta ki bu geceye kadar.

Sabahlığını çıkardı ve geceliğini başının üzerine çekti. Gözleri vücudunun üzerinde gezindi.

"Uzanacağız," dedi ona. "Evet," dedi kadın.

Ön sevişmeyi çok severdi ve birçok becerisi vardı. Kadınlarının vücutlarına sadece son bir kez güçlü bir şekilde tırmanıp serbest bırakmak için binmeyi severdi. Kadınlarını asla öpmezdi - en azından yüzlerinden. Öpüşmek çok samimi bir şeydi - duygusal olarak çok samimiydi yani. Yatakta yatmak, hiçbir duygusal ima içermeyen, tamamen fiziksel bir şeydi.

Karısını öpmedi. Elleri uzun zamandır aşına olduğu ritüelde onun üzerinde çalışmaya başladı. Ama tahrik olmasına rağmen, zihnini yaptığı şeye dahil edemiyor gibiydi. Bu düzen yorucu olmaya başlamıştı. Artık tatmin etmiyordu. Onunlayken olmazdı. Onun vücudunun üzerinde yatmak istiyordu. Onun sıcaklığıyla ısınmak, yumuşaklığıyla rahatlamak istiyordu. Onun içinde olmak, kadınlığıyla çevrenmek istiyordu. Yüzünü onun saçlarına gömmek istiyordu.

Ve böylece kalıbı, ritüeli, tanıdık becerileri bıraktı. Kendini onun üzerine kaldırdı ve ağırlığını ona verdi. Bacaklarını birbirinden ayırdı. Kadının hazır olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kadınların montaja hazır olması uzun zaman alırdı. Ellerini onun altına kaydırды ve dikkatlice içeri itti. Kadın ıslaklıktan pürüzsüzleşmişti.

Sabunun erotik kokusunu içine çekerken, insanın bu deneyimden alacağı zevkin son damlasına kadar sıkılmak için olağan hayvani dürtülerden hiçbirini hissetmeksizin uyarılmışlıkla gergin ve nabız gibi atıyor olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Sadece onun içinde olmak, ona binmek, ona yakın olmak, bu kadar yakın olmak, onun bir parçası olmak, onun zarafetinin, sıcaklığının ve çekiciliğinin bir parçası olmak, onun özünü solumak istiyordu. Düşünmeyi bıraktı.

İçgüdülerini takip etti. Ona rehberlik edecek başka hiçbir şeyi yoktu. Becerileri, uzmanlığı ve bildik hareketleri bir kenara bırakmıştı. İçgüdüyle takip etti, yavaş ve istikrarlı bir ritimle onunla çiftleşti, iki kişi olup bir kez daha ayrılmadan önce en ufak bir kalp atışı için neredeyse bir olacakları o enfes ve pişmanlık verici anı düşünmeden içgüdüyle uzattı. Kadının ne zaman bacaklarını onunkilere doladığını bilmiyordu ama sadece paylaştıkları ritmin daha rahat uyumunun farkındaydı.

Adam onun saçlarına doğru iç çekti. O da alçak sesle memnuniyetini ifade eden sesler çıkardı. Akli başında olduğu bir an boyunca büyük bir şey olmaması onu şaşırttı.

İkisinde de heyecan. Sadece çok, çok daha tehlikeli bir şey

-Ancak bu düşünceyi dile getiremeden kapattı.

Önce ritmini kaybetti. İç kasları sarsılarak kasılmaya başladı. Nefes alış veriş daha da zorlaştı. Bacaklarını onunkilerden ayırdı ve ayaklarını yatağa dayadı. Yukarı doğru itti, ona karşı zorlandı. Adam sertçe içine girdi ve ellerini kalçalarına bastırdı.

Kızın içinde birkaç dakika süren sert bir gerginlik vardı, sonra kız pervasızca adamın etrafında dönmeye başladı. Ona sessizlik içinde geldi. Ona sahip olduğu her şeyle geldi. Kendini yetenekli hissetti, ki bu garip bir duyguydu, çünkü olan biten tek şey kadının iyi bir cinsel deneyim yaşamasıydı. Tamamen fiziksel bir deneyim.

Onun altında rahatlamasına izin verdi. Onun sıcaklığının, yumuşaklığının ve sessizliğinin tadını çıkardı. Nefes alışının normale dönmesini bekledi. Sonra kendini olmayı arzuladığı yere, her zaman olmayı arzuladığı yere götürdü. Her zaman. Tüm hayatı boyunca. Yine de tam olarak bir yer değildi. Orası... diye bağırdığını duydu. Kollarının ona sarıldığını hissetti. Bacaklarının tekrar onunkilere dolandığını hissetti. Kulağına karşı bir şeyler mırıldandığını duydu; son derece tatlı ve tamamen anlaşılmaz bir şey.

Sanki düşüyormuş gibi hissediyordu ve kendini durduracak gücü yoktu.

ÇOK FAZLA UYUMADI. İLK BAŞTA RAHATSIZ OLDU - ağırlığı üzerine ağır geliyor ve nefes almak için bilinçli bir çaba harcamasına neden oluyordu ve bacakları genişçe bastırıldığı için sertleşmişti. Garip bir şekilde bu rahatsızlığı azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Onu uyandırmaya ya da bir şekilde pozisyonunu değiştirmeye çalışmadı. Tam tersine. Kıpırdamadan yattı ve adamın hareket *etmemesi* için rahatladı. Birlikte çıplak olduklarının, adamın bedeninin bir parçasının hâlâ onunkinin içinde olduğunu, birlikte karı koca olduklarının bilincindeydi. Rahatsızlık önemsiz görünüyordu.

Adam kıpırdanıp, tutarsızca homurdanarak ve kollarını ona sımsıkı ve rahatça sarılmış kalması için ona sardıktan sonra bile pek uyumadı. Uykuya daldı.

Hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey. Bu aşk değildi. Öyle olabileceğini düşünmesi çok ama çok aptalca olurdu. Tek bir romantizm unsuru bile içermeyen bir şeyi bir an için bile romantikleştirmemeliydi. Onlar fiziksel ihtiyaçları olan bir erkek ve bir kadındı. Uygun bir şekilde birbirleriyle evliydi ve aynı dairelerde kalıyorlardı. Böylece bu ihtiyaçlarını karşılamış ve tatmin olmuşlardı. Böylesine paha biçilmez bir ders aldığı için çok memnundu. Yeni bilgiler edinmeye her zaman değerdi. Bir yanda aşk ve romantizm, diğer yanda ise bir erkekle bir kadın arasında yatakta yaşananların o kadar farklı olduğunu öğrenmişti ki, portakalla taksiyi karşılaştırmak bile kolaydı.

Hiçbir şey değişmemişti. Aptalca ve tipik bir şekilde -oh, *çok* tipik bir şekilde- bu işe bulaşmış olması dışında. Hepsiyle -tatsız, asık suratlı, karışık bir sürü insanla. Neden onları bu şekilde görmeye devam etmemiş ve kendini onlardan uzak tutmamıştı?

O hep aynıydı. Yirmi bir yaşındayken, cana yakın, uygun ve sevdiği bir beyefendiyle evlenmiş olabilirdi. Ama annesi öleli sadece dört yıl olmuştu ve herkesin ona hâlâ ihtiyacı vardı.

Gerçi annemin dul kız kardeşi ailenin bakımını üstlenmeye oldukça hazırdı. Babamın ölümünden sonra, tüm dünya başlarına yıkıldığında, herkes onu evde kendisine daha çok ihtiyaç duyulduğuna ikna etmeye çalışsa da, aileye destek olmak ve borçları ödemek konusunda ısrar etmişti. Ve elbette son işinde, kendini savunamayacak kadar zayıf iradeli güzel bir oda hizmetçisinin sıkıntısına dahil olarak kendi işten çıkarılmasına neden olmuştu.

Ve şimdi yine yapmıştı. Önemsiyordu. Dük'e değer veriyordu. Kimseyi sevmeyen ve kimsenin de sevmediği Withingsby'nin -ya da hepsi öyle düşünüyordu, aptal insanlar. Geri alması gereken bir çocukluğu olan Augusta'yı ve henüz bir delikanlıyken kendisini terk eden ağabeyi tarafından hâlâ ihanete uğramış hissedenden Charles'ı önemsiyordu -evet, bunu kendisi de anlamıştı. İki kardeşin arasının açılmasına neden olan Claudia'yı önemsiyordu ve tüm gülümseyen cazibesine rağmen bunu biliyor ve bundan üzüntü duyuyor olmalıydı. Claudia'nın onu her zaman sevdiği doğruysa -ki muhtemelen doğruydı- suçluluk duygusuyla ve biraz da öfkeyle parçalanmış olması gereken William'ı önemsiyordu. Özellikle önemsemediği tek kişiler, çocuklarını sevmesine rağmen Marianne ve Richard'dı.

Evet, umurundaydı. Aptal kadın. Ve bu adama, kendi hayatının kontrolünü elinde tuttuğunu sanan bu zavallı, sorunlu adama değer veriyordu. Erkekler ne kadar aptal olabiliyordu. Ne kadar da çocuk gibiydiler; küstah, zorba, öfkeli ve tamamen savunmasız. Daha önce, tam da içinde hissettiği ekstra sıcaklığın tohumunun serbest kalması olduğunu fark ettiği anda bağırdığında, onun savunmasızlığından neredeyse korkmuştu. Sesi çok kaybolmuş gibiydi. Karşı konulmaz bir şefkat hissederek ona sarılmış ve sanki düşüp dizini sıyıran çocuklardan biriymiş gibi onu teselli etmek için mırıldanmıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence vermişti ona. "Her şey yoluna girecek, canım."

Canım! Onun duymamış olmasını içtenlikle umdu. Staunton Markisi pek de *sevgili* denilecek türden biri değildi. Ya da hakkında annelik duygusu hissedilen biri. Şu anda annelikten başka her şeyi hissediyordu. Adam uyanıktı. Eli sırtında ve kalçalarında hafif daireler çizdikten sonra kalçasının üzerinden geçerek göğüslerinden birine doğru kaydı. Onu okşadı ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi.

"Mmm," dedi.

İkisinin de söylediği tek şey buydu. Adam kadının bacaklarından birini kalçasına tam oturacak şekilde kaldırdı, onu kendine yaklaştırdı ve içine boşaldı. O kadar saftı ki. Adamın okşamalarının nereye varacağını bilmiyordu. Bunun bu kadar kısa sürede ya da yan yatarken tekrar yapılabileceğini fark etmemişti. Ama yeni keşfettiği iç kaslarını sıkıldığında, onu yeniden baştan çıkarıcı bir şekilde sert ve uzun hissedebiliyordu. Ve derin. Adam geri çekildi ve tekrar girdi. Dünyada bundan daha güzel bir duygu olduğuna inanmıyordu. Bunun sonsuza dek sürmesini diledi.

Her şey bittikten sonra derin bir uykuya daldı. Bacağını diğerinin üzerinde daha rahat durması için hareket ettirmiş ve battaniyeleri kulaklarına iyice çekmişti. Ama onu kendine yakın tuttu. Vücutlarının birleşmesini sağladı. Uykuya dalmadan önce gitmesi gerektiğine karar verdi. Daha fazla kalması için gerçek bir neden olamazdı. Adam amacına ulaşmıştı ve evliliği çözülmezdi. Onların kendisi üzerinde sahip olduğunu hayal ettiği gücün ötesindeydi. Gitmeli, hayatını yeniden toparlamalı, ailesi ve yılda altı bin dolarıyla sonsuza dek mutlu yaşamaya devam etmeliydi.

Ama bunu yarın düşünecekti.

Gece boyunca biraz yağmur yağmıştı. Nem damlaları şimdi çimenlerin üzerinde parlıyordu ve sabahın erken saatlerinde tepeleri ve uzaktaki ağaçları gizleyen sis hâlâ vardı. Ama gezinti için güzel bir sabahtı. Staunton Markisi ön kapının dışındaki mermer basamaklarda durmuş, nemli ve serin havayı ciğerlerine çekerek kırbacını botlarına vuruyordu.

Bu sabah aşağıdaki terasta duran küçük kahverengi fare yoktu. Onu yatakta bırakmıştı. Onun önerisiyle, hızlı ve güçlü bir sevişme için onu uyandırdıktan sonra tekrar uyumaya karar vermişti. Yüzünü onun yastığına dönmüş ve kolunu yastığın altına sokmuştu. Adam yatak örtülerini sıcak bir şekilde üzerine örtmeden önce uyuyordu.

Ahırlara doğru yürüdü. Delirmiş miydi? Tamamen aklını mı kaçırmıştı? Dün gece üç kez, üç gece önce de bir kez. Onu hamile bırakmış olsaydı ne yapardı? *Eğer* mi? Dört kez ve "*eğer* "lerle mi düşünüyordu?

Ama zihnini tazelemek ve enerjisini harcadığı bir gecenin ardından yenilemek için dışarı çıkmıştı. Kaşlarını çattı. Neden bu kadar geç bir saatte oturup yazı yazıyordu ki?

Mektuplar mı? Eğer o olmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Odasına bir evlilik ziyareti yapma isteğine çoktan karşı koymuştu.

Ama sonuçta böyle sıkıntılı düşüncelerden kurtulmuştu. Charles oraya vardığında çoktan ahırda atına binmişti ve kıpır kıpır bineğiyle hangisinin yetkili olduğunu kesin bir şekilde belirliyordu.

"Atçılık konusundaki ilk derslerini unutmamışsın demek ki," diye seslendi geçitten.

Kardeşi belli ki o ana kadar onu görmemişti. Kırbacını şapkasının kenarına dokundurdu ve sertçe başını salladı. "Staunton," dedi. Marki, "Ama aradan geçen yıllar içinde çok daha fazla şey öğrendiniz," dedi. "Siz bir süvari subayısınız elbette. Sanırım binicilik yürümek kadar doğal geliyor."

Charles, "Sanırım bütün beyefendiler için olduğu gibi," dedi. "İzninle, Staunton. Yola çıkıyorum."

Marki geçitten ayrılmadı. "Sabah gezintisi için mi?" dedi. "Benim de amacım bu. Birlikte yapalım mı?"

Kardeşi omuz silkti. "Nasıl isterseniz," dedi.

Marki kendi atını hazırlarken, bunu kendisi için yapacak olan şeyisi elinin tersiyle iterek, bütün bunların o baş belası karısının suçu olduğunu düşündü. Karakter tahlilleri yapan, ahlak dersi veren ve sırf babaları olduğu için bir aile oldukları konusunda ısrar eden o küçük namuslu kadın. En son ne zaman şeytana uymasını dileyen birine zorla eşlik etmişti? Kendisine karşı küstahça davranan genç bir köpek yavrusuna? Konuşma ihtiyacı hissetmesi tamamen onun suçuydu.

Ahırdan çıkıp evin arkasındaki açık tarlalara ve tepelere doğru giderlerken, "Aktif hizmet gördün mü?" diye sordu.

"Bu kıyıların ötesinde değil," dedi Charles. "Ben yedek bir alaydaydım."

"Öyle mi?" Marki ona doğru baktı. Kardeşi kırmızı alay kıyafetleri içinde kadınlar için karşı konulmaz olmalı, diye düşündü, dudakları titreyerek. Küçük kardeşinin artık on iki yaşında bir çocuk olmadığına inanmak hâlâ zordu.

"Bu ay içinde İspanya'ya yelken açıyoruz," dedi Charles. "Orada olmak niyetindeyim."

Marki, "Ekselansları buna itiraz ediyor mu?" diye sordu. Kardeşi cevap vermedi.

"Sanırım," dedi Marki, "meslek seçiminizi bile onaylamadı. Seni kilise için tasarlamıştı, değil mi?" Babalarıyla ara sıra bu konuyu açtıklarını hatırlıyordu. Asi Charles'a kendi payına düşeni yapacağına ve onun için hiçbir cazibesi olmayan bir yaşam tarzına zorlanmamasını sağlayacağına dair söz verdiğini hatırlıyordu. Ama sözünü tutamadan gitmişti.

Charles açıkça bunun katılmayı tercih etmediği bir konuşma olduğuna karar vermişti. Bineğini hızlı bir yürüyüşe çıkardı.

"Marki ona yetişerek, "Ama daha önce bir komisyon satın almak istediğinizi söylediğinizi hatırlamıyorum," dedi. Askeri kariyere olan ilginiz oldukça yeni bir tarihe mi dayanıyor?"

Ağabeyi ona sert ve düşmanca gözlerle baktı. "Sosyal olmak için sohbet ediyorsun, Staunton," dedi. "Ne zamandan beri benim kariyerimle ya da bu işe girme nedenlerimle ilgileniyorsun? Sakın bunun kardeşim olduğun için olduğunu söyleme. Doğum tesadüfü dışında benim kardeşim değilsin."

Ah. Charles, terk edilişinden hiç beklemediği kadar derin bir yara almıştı. Çocuğun çabucak iyileşeceğini ve gençliğin verdiği dirençle sevgisini başka birine -belki Will'e- bağlayacağını düşünmüştü. Bu safça bir varsayımdı. Ama o zamanlar kendisi de henüz yirmi yaşındaydı ve şimdi Charles'ın yaşındaydı.

"Bir centilmen hayatı istediniz," dedi. "Toprak, çiftlikler ve sorumluluklar istediniz - toprağın sahibi olmasanız bile, dediniz. Will'in kiliseye ya da orduya gireceğini ve onun lütfuyla bu mülklerin ya da daha uzaktakilerden birinin yönetimine yardımcı olacağınızı umuyordunuz. Diğer mülklerden birinin bana verilebileceğini düşünmüştüm. Bu konuda şakalaşırdık. Ben Londra'ya giderken senin orada yaşamana ve orayı benim için yönetmene izin verirdim."

"Sen de tam olarak bunu yaptın," dedi Charles. Sesine ilk kez açık bir acılık karışmıştı. "Her açıdan büyük bir başarıyla."

Marki ona, "Neden ayrıldığımı biliyor musun?" diye sordu.

"Evet." Kardeşi güldü. "Majesteleri, Enfield'in on mil çevresinde hiçbir kadınla birlikte olmana izin vermezdi. Annem de ölünce seni burada tutacak ne bir şey ne de kimse kaldı."

Marki yüzünü buruşturdu. Belki de veda etmek için kendini zorlamalıydı. Belki de açıklamaya çalışmalıydı. Ama hayır, acıyı, öfkeyi, aşağılanmayı açıklamanın hiçbir yolu yoktu.

Charles, "Claudia'ya yaklaşıydın Will dişlerini kırardı," diye ekledi.

Ah. On iki yaşındaki çocuklar bazen yetişkinlerin fark ettiğinden çok daha fazlasını fark eder ve anlarlar.

"Claudia'yı seviyordum," dedi. "Onun da beni sevdiğini sanıyordum. Ama Will'le evlendikten sonra ona asla yaklaşılamazdım."

Eski hayranı küçümseyerek, "Her zaman dayanılmaz derecede kibirliydin," dedi. "Akıllı başında olan herkes, Claudia'nın istediği kişinin Will olduğunu ve Will'in, senin ona sahip olacağını düşündüğü ve bu konuda seninle mücadele etmeye cesaret edemediği için bir tür cehennemde yaşadığını görebilirdi. Sen Claudia'nın ilgisini çekecek türden bir adam değilsin, Staunton. Claudia, bütün güzelliğine rağmen, emniyet, güvenlik ve sükûneti sever. Will'den hoşlanıyor."

Yüce Tanrım! Bu kadar kör müydü? Bu kadar aşağılayıcı bir şekilde kendini kandırmış mıydı?
Görünüşe göre öyle.

"Başka nedenlerden dolayı ayrıldım," dedi. "Hayat dayanılmaz hale gelmişti ve Will'in evliliği ve annemin ölümü beni uçurumun kenarına itti. Yine de bitmedi. Hâlâ sen ve bebek vardınız." Derin ve düzensiz bir nefes aldı. Yıllardır bunu özellikle düşünmemişti. Şimdi bundan bahsedip bahsedemeyeceğini bilmiyordu. "Beni başka bir şey itti."

Charles istemezse söylemeyecekti, diye karar verdi. Her şey geçmişte kalmıştı. Bunu atlatmış, hayatını ve gururunu geri kazanmış, kendisi için bir bağımsızlık oluşturmuştu.

"Eee?" Charles sabırsızca ve oldukça küstahça söyledi.

Marki, "Beni hırsızlıkla suçladı," dedi. "Ekselansları yani. Odamı kendisi aramış ve onu bulmuştu. Elinde silahla beni bekliyordu. Açık avucunun içinde tutarak yüzüme vurdu. Kan aktı."

Ardından gelen kısa sessizlikte hiçbir şey söylemeyen kardeşine bakmadı bile.

Marki, "Bana aşağıda, kütüphanede kendisini beklememi emretti," dedi. "Bekleyişin sonunda ne olacağını biliyordum elbette. Herhangi birimiz bilebilirdik, değil mi? Yirmi yaşındaydım ve masumdum. Ona bunu yapacağımı, orada bekleyeceğimi, onunla kavga etmeyeceğimi ya da daha fazla tartışmayacağımı söyledim. Ona kırbaçlanmayı hâlâ çaresiz bir çocukmuşum gibi kabul edeceğimi söyledim. Ama ona gün bitmeden gideceğimi, bir daha asla Enfield mülküne adım atmayacağımı, beni bir daha asla görmeyeceğini de söyledim. Onun lütfü böyle bir şeye asla boyun eğmezdi.

Tehditler, tabii ki. Bana vurduğu en şiddetli kırbaçtı. Daha sonra atıma binmekte çok zorlandım ama onunla aynı çatı altında bir gece daha geçirmek istemedim."

Charles hâlâ bir şey söylemedi.

Marki, "Tehditte bulunduğum zaman aceleyle konuşmadım," dedi. "Tam olarak ne söylediğimi biliyordum ve yaptığım seçimin farkındaydım. Yüzüne bile bakmadığı bebeği bırakmak zorunda kalacağımı biliyordum ve seni bırakmak zorunda kalacağımı da biliyordum. Sen benim dünyamda kalan en değerli kişiydin. Ama kendimi savunmak için sana karşı böyle bir argüman kullanmayacağım. Sen bir çocuktun. Bana ihtiyacın vardı. Ve sana veda edecek cesaretim bile yoktu. Öyle yapsaydım bile ayrılamazdım ve ayrılmak zorunda kaldım. Kendime olan saygımdan daha fazlası tehlikede idi. Sanki hayatım, ruhum tehlikedeymiş gibi hissediyordum. Charles, belki senin de kabul edeceğin gibi, insan yirmi yaşındayken bazen gerçekliği bu şekilde dramatize ediyor. Belki de geriye dönüp baktığımda, kendime olan saygım, hayatım ve ruhum, kahramanı olduğum bir çocuktan daha az önemliydi."

O zaman Charles'ın neden hiçbir şey söylemediğini dehşetle fark etti.

"Şeytan!" dedi. "Bu gözyaşlarını gerektirecek bir hikâyeye değil Charles. Geçmişten gelen aptalca ve iğrenç bir olay. Çoktan unutulmuş bir geçmişten. Yeminimi bile tutamadım, görüyorsun. Sadece sekiz yıl sonra tekrar Enfield mülkündeyim. Ekselansları ile neredeyse medeni bir şekilde konuşuyorum."

Charles mahmuzlayarak ilerledi ve marki onu bıraktı. Aynı zamanda süvari teğmeni olan yirmi yaşındaki gençler ağlarken görülmekten hoşlanmazlardı.

Kendi atını durdurdu. Hayır, birkaç dakika içinde kardeşinin peşinden bile gitmeyecekti. Charles şeytani bir şekilde utanacak ve kendisine söylenenler hakkında yorum yapma gereği duyacaktı. Bu konuda daha fazla bir şey söylemeye gerek yoktu. Charles şimdi en azından, annelerinin ölümü onu Enfield'de kalma zorunluluğundan kurtardıktan sonra, sadece şehirde hovardaca eğlenmek için gitmediğini biliyordu. Bu çok büyük bir fark yaratmayacaktı. Kesinlikle ayrılma nedeni, yaptığı şey için bir mazeret olamazdı. Sevgi ve güven bağlarını koparmıştı. Ve bunun sonucunda acı çeken tek kişi de o değildi.

Atını eve doğru çevirdi, fikrini değiştirdi ve farklı bir yöne doğru tırısı kalktı. Açık bir kır bulacak ve atını dörtnala koşturacaktı, ta ki ikisi de bayılmaya hazır olana kadar.

CHARITY kocası gittikten sonra sadece yarım saat uyudu. Gecenin sadece son birkaç saatinde uyumuş olmasına ve bu uykunun bile kocası uyanıp onu tekrar istediğinde bölünmüş olmasına rağmen, eski alışkanlıklarının görmezden gelinmeyi reddettiğini fark etti. Her zaman erken kalkan biri olmuştu.

Yastığında yatan adamın kokusunu içine çekti ve zihinsel olarak, kendisini saran acı ve esenlik, halsizlik ve enerji duygularının karışımını inceledi. *Sürekli evli olmak, her sabah böyle uyanmak çok hoş olmalı*, diye düşündü. Ama onunki kalıcı bir evlilik değildi, öyle olmasını da istemiyordu. Bu ailenin on parmağında on marifet sayamayacağı kadar çok derdi vardı. Kendi ailesi vardı ve onlarla oldukça mutluydu. Ve yakında onlarla birlikte olacaktı. Bu gece balo vardı. Yarın ya da ertesi gün Tilden Kontu'nun ailesini Enfield'den götüreceğinden hiç şüphesi yoktu. O zaman görevi tamamen sona ermiş olacaktı.

Yarın sabah Staunton Markisi'ne ne zaman ayrılabilceğini soracaktı. Muhtemelen birkaç gün daha kalmasını isteyecekti ama gelecek hafta bu saatlerde evde olmayı bekleyebilirdi. Yatak örtülerini geriye attı ve yatağın kenarına oturdu. Onu gördükleri için ne kadar heyecanlanacaklardı. O da ne kadar heyecanlı olacaktı! Ve onlarla paylaşacağı ne harika haberler olacaktı. İlk başta onlarla alay edecekti. Onlara işini kaybetmiş ve yoksul düşmüş gibi davranacaktı. Ve sonra onlara gerçek hikayeyi anlatırken yüzlerini izleyecekti.

Penny bunu onaylamazdı. Phil de çok kızardı. Paranın bir kuruşuna bile dokunmayı ya da borçlarını ödemesine izin vermeyi bile reddedebilirdi. Ama o hayatı boyunca Phil'le mücadele etmişti. Ne de olsa evin büyüğü oydu. Bir şekilde onu ikna edecekti.

Kısa bir süre sonra -hizmetçisini çağırmamıştı ama üzerinde sadece geceliğiyle ve saçları karmakarışık bir halde kocasının soyunma odasından geçerken uşağını tıraş malzemelerini toplarken bulduğunda utanç verici bir an yaşamıştı-Charity kahvaltı salonuna indi. Saat hâlâ çok erkendi. Henüz kimsenin orada olmamasını umuyordu. *Adamın* orada olmamasını umuyordu. Ona nasıl bakacağını ya da ona ne söyleyeceğini tam olarak bilemezdi. Ama sadece Charles oradaydı, binici kıyafetleri içinde genç ve yakışıklı görünüyordu.

"Günaydın," dedi sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Siz de erken mi kalkarsınız? Ama askeri bir subaysanız öyle olduğunuzu söyleyebilirim."

"At sürmeye çıkmıştım," dedi. Yerinden kalktı ve elini onunkine uzattı. Kadın elini uzattığında, adam elini dudaklarına götürdü. Bu kadar genç bir adam için fevkalade kibar bir jestti.

"Gördün mü?" dedi. "Anthony'yi gördün mü? O da çok erken kalktı ve ata binmeye gideceğini söyledi." Sözlerinin neyi açığa çıkardığını fark ettiğinde yüzü kızardı.

"Onunla kısa bir yol geldim," dedi.

"Öyle mi?" Kadın oturdu ve uşak kahvesini doldururken biraz ona doğru eğildi. "Peki siz ikiniz konuştunuz mu? Üyelerinin önemli konularda daha az konuştuğu bir aile tanımadım."

Gözleri aniden temkinli baktı. "Konuştuk," dedi.

"Güzel." Tost rafından kendine bir tost aldı. "Peki sen daha çocukken seni terk ettiği için onu affettin mi?"

"O zaman sana söyledi?" diye sordu.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Bana bile geçmiş hakkında çok az şey söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum, sadece bir şeyler olduğunu ve herkes bu konuda konuşmaya istekli olana kadar hiçbir şeyin iyileşmeyeceğini biliyorum. Onu bir zamanlar sevmiştin."

"Evet," dedi. "Dünyadaki herkesten daha fazla. Hatalarının farkında olsam da benim gözümde yanlış yapmazdı. Örneğin kibir."

"Bence kibir onun konumundan, yetiştirilme tarzından ve görünüşünden doğal olarak geliyor," dedi ve onunla komplocu bir gülümsemeyi paylaştı.

"Onu seviyor musun?" diye sordu usulca.

Elini ağzına götürürken durakladı ve ısırarak üzere olduğu tostı yere bıraktı. Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdi? Sadece tek bir yol olduğunu fark etti. Staunton Markisi'nin teklifini kabul ettiğinde kendini bir yalana teslim etmişti.

"Evet," dedi. "Kusurları ve her şeyiyle. Buraya geldiğimiz andan itibaren onu sarsana kadar sallamak istememe rağmen. O kadar aptalca bir *suskunluğu* var ki."

Gülümsemi ve Charity, onun bu gülümsemeyle kalbini sunmaya niyetli değilse, gülümsemesinin gücünü yönelttiği her genç kadına acıdığını hissetti.

"*Senin bir servet avcısı olduğunu sanıyordum,*" dedi. "Buraya geldiğinde Tony'den nefret ettim ama yine de kendimi onun adına öfkeli buldum. Kandırıldığımı düşündüm. Özür dilerim. O zamandan beri hem senin hem de Tony'nin gelin seçme yeteneğini tamamen yanlış değerlendirdiğimi gördüm."

akıllıca. Senden hoşlanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi. "Ah, teşekkür ederim." Mendil bulmak için boş yere etrafına bakındı; yüzü utanç verici bir şekilde buruşmuştu. "Ne kadar aptalca."

"Hayır," dedi nazikçe ve büyük bir beyefendi mendilini kızın eline tutuşturdu. "Burada size iğrenç bir şekilde davranıldı, gerçi onun lütfü bile dün akşam erimeye başlamıştı. Size böylesine soğuk bir karşılama yaptığımızda gülümsemeye ve bize nazik davranmaya devam ederek büyük bir cesaret gösterdiniz."

"Peki." Burnunu sümkükdü. "Sanırım yeterince kahvaltı ettim." İki lokma kızarmış ekmek ve yarım fincan kahve içmişti. "Hayır, kalkmana gerek yok."

Odadan kaçıp karanlık bir yere saklanmaktan başka bir şey istemiyordu. Ona nazik davrandığı ve ondan hoşlandığını söylediği için ağladığını düşünmüştü. Oysa sebep hiç de bu değildi. Söylediği diğer şeydi: Senin bir servet avcısı olduğunu sanıyordum. Bu sözler onu dikenli bir kırbaç gibi parçalamıştı.

Ama o kadar kolay kaçamayacaktı. Kahvaltı salonunun kapısı açıldı ve Leydi Tillden, Leydi Marie Lucas'la birlikte içeri girdi. Her tarafta reveranslar, selamlar ve hatırı sayılır bir mahcubiyet vardı. Charity ve Leydi Tillden, dün gece yağmurlu olan ve şimdi biraz sisli olan hava hakkında kasvetli ve tamamen tahmin edilebilir bir tartışmaya girdiler, ancak sisin kalkmakta olduğuna dair işaretler vardı ve bulutların daha sonra hemen uzaklaşabileceğine dair önemli bir umut vardı. Belki güneş bile parlayabilirdi - bulutların olmadığı gündüzleri sık sık olduğu gibi. Birbirleriyle dostane bir anlaşma içindeydiler.

Charity, kendi konuşmalarının ötesinde, Teğmen Lord Charles Earheart'ın kısa bir süre önce Leydi Marie'nin elinin önünde eğildiği gibi eğildiğini ve elini dudaklarına götürüp onunla bir gülümseme ve birkaç sessiz kelime değiş tokuşu yaptığını fark etti.

"Günaydın," dedi. "Sizi tekrar gördüğüme ne kadar sevindim. Tam on sekiz ay oldu."

"Burada olacağınızı düşünmemiştim," dedi. "Alayınla birlikte uzakta olacağınızı düşünmüştüm."

"İzindeyim," diye açıkladı.

"Burada olmayacağını umuyordum," diye neredeyse fısıldadı.

"Öyle mi?" dedi, sesi şaşırmanın gibiydi. "Ama görüyorsunuz, öyleyim." "Evet," dedi kadın.

"Hâlâ üzgün müsün?" diye sordu ona, ciddi bir ifadeyle

gözleri.

Ama sohbet konusu olarak hava durumu tükenmişti ve Leydi Tilden, Charity'nin yararına tatlı ve gergin bir gülümsemeyle dikkatini kızı ile Lord Charles arasındaki konuşmaya çevirdi. Hava durumunu tartışmaya başladılar.

Charity izin isteyip odadan çıktı. Odasına çıkan ilk beş merdiveni yürüyerek çıktı. Geri kalanını koşarak ve i k i ş e r i k işer çıktı.

Senin bir servet avcısı olduğunu sanıyordum.

Balo için giyindiğinde, Staunton Markisi o günden beklenenden daha memnun hissediyordu. Kendisini misafirlerden belli bir mesafede tutmayı başarmış, onlarla birlikteyken de son derece nazik davranmıştı. Hem Marianne'in hem de Charles'ın misafirlerin ağırlanması için çaba sarf etmeleri, Marianne'in sabah hanımlarla birlikte arabayı köye götürmesi, Charles'ın da öğleden sonra üçüyle birlikte barouche'u alıp parkta gezintiye çıkması ve harabelerde piknik yapması işine yaramıştı.

Anlaşılan Tillden Kontu, kızı ile Withingsby Dükü'nün varisi arasındaki nişan fikri bir an bile aklından geçmemiş gibi davranmanın akıllıca olacağına karar vermişti. Eski bir dostuyla dostane birkaç gün geçiriyordu.

Charles'ın kendisi de sessizdi. Sabahın erken saatlerinde yaptıkları yolculuk sırasında duydukları hakkında herhangi bir yorum yapmak için kardeşini aramaya **k a l k ı ş m a m ı ş t ı**. Öte yandan ondan kasıtlı olarak da kaçmamıştı. Ve gözlerindeki düşmanlık gitmiş, yerine okunması zor boş bir bakış gelmişti. Yine de kardeşinin adını kullanmak zorunda kaldığı tek durumda ona *Staunton*, hatta *Anthony* olarak değil, *Tony* olarak hitap etmişti. Marki bu ismin ona verdiği sıcaklıktan dolayı neredeyse kendinden nefret edecekti.

Bir de William vardı. Sabah Enfield'e babasıyla malikâneyle ilgili küçük bir meseleyi görüşmek için gelmişti. Ekselansları markizi kütüphaneye çağırılmış, küçük oğluna bir saat boyunca malikânelerin işleyişinin çeşitli yönlerini anlatmasını söylemiş ve onları baş başa bırakmıştı. Başlangıçta garip ve iş gibi davranmışlardı, ta ki önemsiz bir ayrıntı ikisini de aynı anda eğlendirip birlikte gülünceye kadar. Ondan sonra, birbirlerine mahcup mahcup bakmış olsalar ve bir süre daha gariplik devam etmiş olsa da, bir şeyler değişmişti. Tanımlanamaz bir şey. Hiçbir şey söylenmeden yeniden kardeş olmuşlardı - sadece

eldeki konuyu tartışmaya devam etti.

Marki daha sonra Claudia'yı dūřūnūnce, būtūn o ięrenę ve oldukęa ařaęılayıcı meselenin geręekten de geęmiřte kaldıęını fark etti. Claudia'ya karřı, onun gūzellięini doęal olarak takdir etmenin ōtesinde bir řey hissetmiyordu. Acı gitmiřti. Belki de -muhtemelen- sonuęta kız zorlanmamıřtı. Ve belki de Will, kardeřine aynı kadını sevdiklerini itiraf etme konusundaki anlařılabilir isteksizlięi dıřında onursuzca davranmamıřtı. Will o sırada sadece on dokuz yařındaydı. Bir erkeęin kararlılıęı ve olgunluęuyla hareket etmesi beklenemezdi.

Augusta'nın bile gūn boyunca buzları ęōzūlmūřtı. Belki ona deęil ama Charity'ye gūlūmsemiř ve bir ęocuk gibi gōrūnmūřtı. Will'le birlikte sabah sisinin yerini alan gūneřin tadını ęıkarmak ięin kōprūye kadar yūrūmūř ve karřı yōnden gelen Charity ve Augusta'yla karřılařmıřtı. Charity, ōzellikle akřam ięin būyūk bir aceleyle hazırlanmakta olan balo elbisesi ięin daha fazla prova yapmak ūzere malikāneye gitmiřti. Augusta'yı da ęocuklarla oynaması ięin yanına almıřtı. Sabahın kōrūnde kız kardeřini okuldan kaęırmayı nasıl bařarmıřtı? Ondan rica ederek ve mūrebbiye Bayan Pevensey'e sorarak.

Majesteleri kızını sırf gelini istediği için mi okuldan almıştı?

"Ama tabii ki," demiřti karısı bu soruyu ona yōnelttięinde. "Bōyle gūzel bir sabahın bořa harcanmaması gerektięi konusunda hemfikirdi."

Tanışır tanışmaz kızarmıştı ve konuşurlarken adam bunu fark etmişti. Belli ki bir gece ōncesini hatırlıyordu, elinden gelse unutmayı tercih edeceği bir şeydi bu.

Bu yūzden Augusta'ya odaklanmaya ęalıřmıřtı; Augusta'nın hem kirli hem de daęınık olduęunu fark etmiřti ve ilk kez sekiz yařında bir ęocuk gibi gōrūnūyordu.

"Hatıralarım canlandı, Augusta," dedi, ōnce sınav bardağının sapını parmaklayarak, sonra bardağı gōzūne kaldırarak, "ağaca tırmanma, kovalamaca ve saklambağ oyunları. Ama sanırım Will, Charles ve ben -hatta bazen Marianne bile- genellikle kesikler, ęūrūkler ve yırtık giysilerin yanı sıra sadece kir de taşıyorduk."

Gōzlerinde būyūk bir korkuyla ona baktı.

"Elbette elbiseni deęiřtirecek, elini yūzūnū yıkayacak ve saęlarını tarayacaksın." demiřti.

Öğle yemeğinde. Ve eğer bu arada beni kütüphaneye davet eder ve işkenceye maruz bırakırsa, dişlerimi sıkar ve sizinle köprüde karşılaştığımda üzerinizde, hatta ayakkabılarınızın tabanında bile tek bir kir zerresi olmadığına yemin ederim."

İşte o zaman ona gülümsemişti; kocaman, güneşli bir çocuk gülümsemesi, kırışmış burnuyla birlikte.

Evet, diye düşündü Marki, uşağı sonunda yakasındaki düğümü mükemmelleştirip koyu renkli gece ceketini giymesine yardım etmek için eline alırken, gün oldukça iyi geçmişti. Gerçi geceki şenliklerin hazırlıkları sürerken ve Tilden Kontu ile ailesi hâlâ Enfield'da misafir olarak bulunurken, anlamlı faaliyetler askıya alınmış gibi bir his vardı. Yerleştirilmesi gereken daha fazla şey olduğunu fark etti, kardeşleriyle daha rahat bir ilişki kurmaktan daha fazlası vardı ve buraya gelmekteki asıl planının bir parçası da bu değildi. Babasıyla halledilmesi gereken bir mesele vardı. Ve ilgilenmesi gereken bir de karısı vardı.

Gün içinde karar vermişti, onu bir an önce yola çıkarmalıydı. Bir kere, kadın zaten görevini yerine getirmişti. Staunton Markisi'nin hayatını nasıl yaşaması gerektiğine dair kimsenin önyargılarına uymayan evli bir adam olarak kabul edilmişti. Bir başka açıdan da, şimdi gitmesi ve daha ilkinin atlatamadan aile içinde yeni bir kargaşaya yol açması daha kolay olacaktı. Her şey bir kerede ve kesin olarak halledilebilirdi. Ve sonra da, zaten güçlü olan çocuk sahibi olma ihtimalini daha da artırmadan önce gidebilirdi. Ve onun geceleri kendi odasının yanındaki odada rahatça bulunmasına fazla alışmadan önce.

Bayan Charity Duncan'ı kendisine hizmet etmesi için tutmuştu. Bu hizmet geceleri yatağını ısıtmayı içermiyordu.

Yaka örtüsünün kıvrımlarının ortasına bir elmas iğne yerleştirmek için aynaya doğru eğildi. Ama elleri bu işi yaparken durakladı. Ayrıca mücevherli bir yüzük takıyordu. Karısı kendini hangi mücevherlerle süslemek zorundaydı ki? En azından baloda o iğrenç gri ipeği giymek zorunda kalmayacaktı. Claudia'nın modacısı onun için balo elbisesini tamamlamıştı. Güzel, modağa uygun ve pahalı bir kumaştan olmasını bekliyordu. Ama onunla birlikte takacak mücevheri olmayacaktı.

Elbette bütün mesele buydu: Enfield'a, evlendiğinde yoksul olduğu her halinden belli olan bir gelin getirmek, ailesinin önünde doğumun, servetin, modanın ve güzelliğin -onun rütbesindeki bir adamın gelin seçmesinin bütün olağan nedenlerinin- gösterişini yapmak.

onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yine de şimdi garip bir şekilde suçlu hissediyordu. Son birkaç gündür ailesinden ve misafirlerinden olabildiğince farklı bir görünüm içinde kendini nasıl hissetmiş olmalıydı? Bu gece yeni balo elbisesi içinde, boğazında, bileklerinde ve kulaklarında mücevherler olmadan nasıl hissedecekti? Yine de onun karısıydı, bu geceki balodaki en kıdemli kadındı. Söylentilere göre Staunton Markisi için bir nişan balosu olacağı söylenen balonun aslında onun evliliğini kutlamak için düzenlendiği çevrede hızla yayılmıştı.

Neden ona bir düğün hediyesi -bir bilezik, bir kolye, bir yüzük- almayı düşünmemişti? İlkbaharın başlarında altı hafta boyunca metresi olarak hizmet etmiş olan Anna bile yakutlarla uğurlanmıştı.

Gözlerini kapadı ve düşündü. Annesinin ona on sekizinci yaş gününde hediye ettiği altın zincir ve madalyon vardı, içinde de kendisinin bir minyatürü. Ölümünden sonra bir yıl boyunca sürekli takmıştı. Yanında taşıyordu. Ayrıca Anna'dan sonra işe almayı düşündüğü genç dansçı için cazip olsun diye aldığı bir dizi inci de yanındaydı. Onun hakkında ve *demimonde*'dan bir metrese olan ihtiyacı hakkında fikrini değiştirmişti. İnciler hâlâ ondaydı. Onları Marianne ya da Augusta'ya sunmak gibi belirsiz bir düşünceyle getirmişti.

Uşağını kovdu ve onları buldu. Oldukça görkemliydiler. -Cömert bir koruyucunun genellikle en iyi hizmetleri ve ayrıcalıklı hizmetleri alabileceği gibi alaycı bir varsayım la metreslerine ve metres adaylarına her zaman her şeyin en iyisini sunmuştu.

Elbisesinin neye benzediğini bilmiyordu. Rengini bile bilmiyordu. Sorduğunda gülmüştü -ve bunu yaparken son derece güzel ve genç görünüyordu- ve ona bunun bir sır olduğunu söylemişti. Ama bunun bir önemi yoktu. İnciler her şeye uyum sağlardı. Onları elinde ısıttı. Belki de ona hiçbir şey borçlu olmadığı söylenebilirdi, çünkü ikisinin de imzaladığı anlaşmaya göre ödemesi çok iyi yapılmıştı. Ama kadın işini iyi, hatta fazlasıyla iyi yapmıştı; yine de inciler cinsel iyiliklerinin karşılığı olmayacaktı. Kaşlarını çatarak eline baktı. Bu düşünce tatsızdı. Kadın onun karısıydı.

İncileri ona verecekti çünkü o onun karısıydı. Onları normal bir evlilik olmasa da bir düğün hediyesi olacaktı.

Bir dakika sonra soyunma odasının kapısına vurdu ve hizmetçisinin kapıyı açmasını bekledi. Ama hanımefendi orada değildi, kız

reverans yaparak onu bilgilendirdi. Çoktan misafir odasına inmişti, lütfedip oraya çağırmıştı.

İncileri cebine koydu ve karısını aşağıya kadar takip etti. Lord Hazretleri gelinine, kendi çocuklarına hiç göstermediği bir şefkat göstermeyi seçmişti. Elbette kasıtlıydı. Oğlunu teskin etmeye, kendisine soyluların alt tabakalarından seçilmiş, yakın zamana kadar hayatını mürebbiyelik yaparak kazanmış müstakbel bir düşes sunulduğu için hiç de sarsılmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Önemli değildi. Marki rahatsız olmamıştı. Ekselanslarının Charity'ye ilgi göstermesi onu eğlendiriyordu. Onu yeni balo elbisesi içinde görmeyi dört gözle bekliyordu. İncileri ona planladığından daha halka açık bir ortamda sunacaktı. Onları Charity'nin boynuna kendisi takacaktı. Belki de Charity ona sıcak gülümsemelerinden birini lütfederdi.

GIYSISI beyaz ipekten, üzeri altın gül goncalarıyla işlenmiş beyaz dantelden bir tunikle kaplıydı. İşlemeler etek ucunda, kısa kolların manşetlerinde ve oldukça şık bir şekilde düşük olan yaka kısmında biraz daha büyük ve sık aralıklarla işlenmişti. Claudia bir çift uzun altın gece eldiveni çıkarmış ve onları giydi. Ellerini çok iyi kullanan yeni hizmetçisi saçlarında harikalar yaratmış, yaşına ya da medeni durumuna göre fazla kız gibi görünmeden bukleler ve lüleler yapmıştı.

Charity camdaki görüntüsüne bakarken kendini oldukça güzel hissettiğini düşündü. Kendini tamamen büyüleyici buldu ve sonra kendine ve kendini beğenmişliğine sıırttı. Ama kibirli olup olmadığı umurunda değildi. Ne de olsa düşüncelerini kendisinden başka kimseye ifade etmiyordu. Oldukça, oldukça güzel görüldüğünü düşünüyordu. Kendini büyük bir baloya giden bir prenses gibi hissediyordu ve en azından bu çok da yanlış değildi. Staunton Markizi'ydi, Withingsby Dükü'nün geliniydi ve ilk balosuna -öğleden sonra geç saatlerde göz attığında görkemiyle nefesini kesen bir balo salonuna- onur konuğu olarak gidiyordu. Hatta Dük ve kocasıyla birlikte kabul sırasında yer alacaktı.

Onu güzel bulur muydu? Düşünüp düşünmemesi önemli değildi.

karar verdim. Ama tabii ki önemliydi. Dün gece onu çekici bulmuştu - dün geceyi hatırladıkça yanakları gün boyu düzenli aralıklarla kızarıyordu. Ama bunun sadece orada ve müsait olduğu için mi olduğunu gerçekten bilmiyordu.

-Ya da onu kişisel olarak çekici bulup bulmadığı. Onu çekici bulup bulmaması önemli değildi. Evet, önemliydi; görüntüsüne tekrar bakıp sırttı. Bu gecenin tadını çıkaracaktı. Tüm bunların sadece geçici bir düzenleme olduğunu unutacaktı. Kendisinin sadece bir tür Kùlkedisi olduğunu unutacaktı; tabii o gittikten sonra hiçbir prensin bir elinde terlik, kırlarda onu aramayacağını da. Sadece keyfine bakacaktı.

Sabırsızlıkla kocasının gelip kendisine salona kadar eşlik etmesini bekledi. Balo için dışarıdan konuklar gelmeye başlamadan önce elbette akşam yemeği yenecekti. Ama bu odadan çıktığında gecenin başladığını hissedecekti. Oynadığı role uygun bir şekilde giyindiği için hepsinin ona şaşkınlıkla bakıp bakmayacağını merak ediyordu. Soyunma odasına girdiğinde ona nasıl bakacağını merak etti. İlk tepkisini görebilmek için tam ona bakmayı planlıyordu.

Onun görünüşünü onaylayacağını *umuyordu*.

Kapı çalındığında neşeyle gülümsedi ve hizmetçisine kapıyı açması için başıyla işaret etti. Gülümsemesini soğuttu - coşkulu bir kız öğrenci gibi görünmemeliydi. Ama gelenin kocası değil de bir hizmetçi olduğunu görünce gülümsemesi tamamen yok oldu. Ekselansları onu hemen misafir odasında ağırlamaktan onur duyacaklarını belirttiler. Kadın tereddüt etti. Şüphesiz kocası uzun sürmezdi. Soyunma odasının kapısını mı çalmalıydı? Ama her nasılsa, onunla olan ilişkisine ve paylaştıkları samimiyete rağmen, Staunton Markisi, insanın bu kadar rahat davranabileceği bir kişi gibi görünmüyordu.

"Lord Hazretleri geldiğinde, Winnie," dedi hizmetçisine, "lütfen ona lütfedip beni salona çağırdığını söyle."

Neyse ki şimdiye kadar aileye yeterince aşina olduğu için bir odaya tek başına girmekten korkmuyordu. Elbette bu akşam bu daha zordu. Çok farklı görünümünden dolayı kendini korkunç derecede mahcup hissediyordu. Kendisine salonun kapısını açan uşak bile ürkmüş görünüyordu, diye düşündü, ta ki bu düşüncenin saçmalığını fark edene kadar. Uşak, pembe etekli bir fil sürüsü dörtnala geçse bile irkilmemek üzere eğitilmişti.

Claudia ona gülümsedi ve William dudaklarını büzerek bir an için ağabeyine çok benzedi. Marianne kaşlarını kaldırdı ve Richard eğilmek için kendini zorladı. Charles onun elini tuttu, eğildi -kendisi de karşı konulmaz derecede yakışıklı görünüyordu- ve ona çapkın bir göz kırpışla Tony'nin şanslı bir şeytan olduğunu söyledi. Tilden Kontu ve ailesi henüz aşağı inmemişti. Ekselansları sırtını şömineye dayamış, keskin gözlerle onu süzüyordu. Kadın ona gülümsedi ve reverans yaptı.

"Beni mi istediniz, baba?" diye sordu. Yüzü her zamankinden daha az gri görünüyordu. Kadının ona tavsiye ettiği ve kendisinin de söz verdiği gibi dinleniyor olmalıydı.

"Evet. Yaklaş canım," dedi.

Bir adım daha yaklaştı ve ona gülümsedi. Ailenin geri kalanının dikkati elbette onların üzerindeydi. Ellerinden birinde bir şey tutuyordu, arkasından getirdiğinde gördü.

"Düğün günümüzde ona bir hediye vermiştim," dedi. "Vefat ettiğinde bana geri döndü. Bir gün onun unvanını ve makamını alacak olan gelinime hediye etmek istiyorum. En büyük oğlumun gelinine. Sana, canım."

Kadın adamın açık avucuna baktı. Etrafı elmaslarla çevrili ve elmas bir gerdanlığın içine yerleştirilmiş büyük ve güzel bir topazdı. Bir kralın fidyesi değerinde olması gereken süslü ve ağır bir mücevher parçasıydı. Charity'nin ağzını ve boğazını kurutan şey parasal değeri değildi. Parçanın diğer değeri idi. Bu onun karısına hediyesiydi, düğün hediyesi. Ve şimdi de ona mı veriyordu? Elbisesine uyuyordu ama elbisenin narinliği için fazla ağırdı. Ama bunun bir önemi yoktu. Gerdanlık gözünün önünde bulanıklaştı ve gözlerini hızla kırıştırdı.

"Baba." Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Onu çok sevmiş olmalısın." Hiçbir şeyle ilgisi olmayan son derece aptalca sözler. Bunları neden söylediğini -daha doğrusu fısıldadığını- bilmiyordu. Yüksek sesle bile konuşmamıştı.

Daha sonra kendisinden bunu yapması istense bile adamın gözlerine o anda ne olduğunu kelimelere dökemezdi. Çeliğe dönüştüler. Sıcak bir sıvıya dönüştüler. Her iki tanım da işe yaramazdı ama yine de ikisi de birbirine yakındı.

"Ah, evet," dedi sadece, o kadar sessizdi ki, sessiz odada bile kimsenin bu konuşmayı duyduğundan kuşkuluydu.

"Dön," dedi. "Boynuna bağlayacağım."

Döndü ve Marianne'in gözleriyle karşılaştı. İnançsızlıkla doluydular,

kızgınlık, kıskançlık. Marianne büyük kızdı. Annesinin en değerli mücevherinin babasının ölümünden sonra kendisine verilmesini ya da bırakılmasını bekliyor olmalıydı. Charity'nin boğazında soğuk, ağır ve yabancı bir his vardı. Kayınpederi ellerini Charity'nin omuzlarına koydu ve gerdanlığı yerine oturtuktan sonra onu çevirdi.

"Ait olduğu yerde," dedi ve sonra başını eğip onu önce bir yanağından sonra da diğer yanağından öperek şok etti.

"Teşekkür ederim, Peder," dedi. Minnettarlıktan, rahatsızlıktan ve sevgiden boğulmuştu. Ona çok değer verdiğini düşündü. Nedenini bilmiyordu ama içinde onun için derin bir hüznün ve derin bir şefkat vardı. Onu seviyordu. O onun babasıydı, kocasının babası.

Çok tehlikeli bir düşünce.

Onun dikkatini tekeline almamak için bir kenara çekildi ve büfedeki içki tepsisini bahane olarak kullandı. Bir bardak ratafia aldı. İçkisini henüz bitirmişti ki, birkaç dakika sonra kapı açıldı ve kocasının geldiğini gördü. Kıpırdamadan durdu, onu izledi, kendisini fark etmesini bekledi. Koyu renk gece kıyafetleri, bembeyaz keten ve danteller içinde her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Ve daha şeytani. Ama daha önce ondan biraz bile korkmuşsa, artık korkmuyordu. Sadece bazı anılara sahip olmamayı diliyordu... Ama bu akşam için onları zihninden uzaklaştırmaya çalışmayacaktı. Bu gecenin tadını çıkarmaya karar vermişti.

Gözleri onu hemen buldu. Babasının kısa bir süre önce yaptığı gibi, hareketsiz durdu ve gözleriyle onu baştan ayağa süzdü. Orada hayranlık ve hayranlıktan biraz daha sıcak bir şey okudu. Ona gülümsedi.

Ve sonra gözleri kadının boğazında durdu.

Bakışlarındaki bir şey onu uyardı. Üşüdüğünü, nefesinin kesildiğini hissetti. Adamın ifadesi değişmediği ve birkaç dakika boyunca hareket etmediği halde tehlikeyi hissetti. Yavaşça ona doğru geldiğinde bile yüzü ifadesizdi. Paniğin nefesini kestiğini hissetti. Dönüp kaçma dürtüsü hissetti. Yine de bu duyguya anlam veremiyordu. Ona gülümsemeye devam etti.

"Bunu nereden buldun?" Çok sessiz olan sesi keskin bir iğne gibi saplanmıştı kıza. Gözleri aniden simsiyah olmuştu.

Eli gerdanlığa gitti. "Bu annenindi," dedi aptalca.

"Nereden buldun bunu?" Burun delikleri alevlendi.

"Bunu bana baban verdi," dedi. "Gelin hediyesi olarak. Çok güzel bir şey." *Gitmeden önce geri vereceğim.* Ama bu son sözleri yüksek sesle söyleyemedi. Seyircileri vardı, çok dikkatli bir seyirci.

"Çıkar şunu," dedi.

"Baban-"

"Çıkar şunu." Yüzü bembeyazdı. Ve birdenbire ondan korkmaya başladı.

Ellerini yeterince hızlı hareket ettirmedi. Adam kendi ellerinden birini kaldırdı, topazın etrafına doladı, parmakları kızın teninde çok da nazik olmayan bir şekilde gezindi ve boyunluğu çekiştirdi. Mandal sıkıca tuttu ve kadın acıyla yüzünü buruşturdu.

"Arkanı dön," dedi.

Döndü ve başını öne eğdi. Parmakları sonsuzmuş gibi görünen bir süre boyunca mandalla oynadı ve kadın boyun bağının ağırlığının boynundan onun eline doğru düştüğünü hissetti. Başını kaldırmadı ya da arkasına dönmedi; herkes onun arkasındaydı ve herkes yüksek sesle sessizdi. O kadar sessizdi ki, kocasının şömineye gitmek üzere odayı geçtikten sonra düke söylediği sözleri duydu.

"Sanırım bu sizin, efendim," dedi.

Dük, "Tam tersine, Staunton," dedi, "o Leydi Staunton'un. Bunu ona hediye ettim."

"Hediyeyi reddediyorum," dedi oğlu. "Eşimin giyeceği kıyafetleri ve mücevherleri ben temin edeceğim."

"O hanımefendinin," dedi Majesteleri. "Bunu kabul edemem."

Marki, "O zaman biri onu yerden kaldırmayı seçene kadar orada duracak," dedi. Ve yere düşen bir şeyin gümbürtüsü duyuldu.

Kapı aynı anda açılarak Tilden Kontu ve Kontesi ile Leydi Marie Lucas'ı içeri aldı.

Charity döndüğünde William boyunbağını almak için dikkat çekmeden eğiliyordu. Ama tek gördüğü buydu. Başını eğerek odadan aceleyle çıktı. Eşyalarını almak için odasına çıkacağından bile emin değildi. Enfield'de o kadar uzun süre kalmaya dayanabileceğinden bile emin değildi. Ama daha salonun kapısından yarım düzine adım uzaklaşmadan bir el koluna dolandı.

"Charity?" Charles'ın sesiydi.

"Hayır," dedi kolunu gevşeterek. "Hayır, lütfen."

Ama o gitmesine izin vermedi. Adam kızın önüne geçti ve kız tam göğsüne doğru koştu. Onu itecek enerjisi yoktu.

tekrar. Yüzünü ona yasladı ve gürültülü, titrek soluklarla nefes aldı.

"Seni başka bir odaya götürüyüm," dedi, "orada kendini toparlayabilirsin. Sen yanlış bir şey yapmadın. Buna inanmalısın. Arada kaldın. Yanlış bir şey yapmadın."

"Hayır, yapmadı." Diğer ses daha sessizdi ve onun arkasından geliyordu. "Onu ben alırım, Charles."

"Ancak ona zarar vermeyeceğine dair şerefine üzerine söz verersen," dedi Charles, sesi sertleşerek. "Boynu kanıyor."

"Söz veriyorum," dedi Marki. Sesi kasvetli ve donuktu.

"Sanırım bu sabah sözünü ettiğiniz şey buydu," dedi Charles.

"Evet," dedi Marki. "O doğrudan cehennemden geldi, Charles. Şeytanın kendisi bizim efendimiz. Asil bir ayrıcalık. Benimle gelir misin Charity, lütfen?" Elleri Charity'nin omuzlarına dokundu.

Doğruldu. "Teşekkür ederim Charles," dedi. "Umarım boyun örtünüze zarar vermemiştir."

"Tony'ninki kadar özenli değil zaten," dedi gülümseyerek. "Kendim bağladım." Salona geri döndü.

"Benimle gel," dedi kocası ve onun mendilinin yumuşak sıcaklığını, ağrımaya başladığını yeni yeni fark ettiği ensesinde hissetti. "Lütfen? Seni bir daha incitmeyeceğim. Söz veriyorum incitmeyeceğim."

Onu misafir odasının yanındaki küçük salona götürdü ve kapıyı kapattı.

"Charles'ın dediği gibi, arada kalmışsın," dedi ona. Onu bir sandalyeye oturttu ve mendiliyle boynuna hafifçe vurdu. "O boyunluk annemindi. Her zaman kendisinden sonra benim olacağını söylerdi. Ölmeden önce bana vermişti. Onu benim almam konusunda çok kararlıydı. Bana her zaman hayatındaki en değerli kişinin ben olduğumu söylerdi. Babam, cenazesinden hemen sonra ben ata binip günün duygularından arınmaya çalışırken mücevher koleksiyonundan bunu kaçırmış. Eve geldiğimde odamdaydı, gerdanlık elindeydi. Beni onu çalmakla suçladı. Hiçbir savunma, hiçbir açıklama dinlemedi. Beni kırbaçlayarak cezalandırdı. Kırbaçlanmaktan kolayca kurtulabilirdim; yirmi yaşındaydım ve en az onun kadar güçlüydüm. Bundan kaçınmaya çalışmadım bile. Ama kırbaçlamadan önce ona kırbaçlarsa ne olacağını söyledim."

"Evi terk ettin," dedi.

"Evet." Boynunun arkasındaki sıyrığa serin bir hava üfledi. "Asla geri dönmeyeceğime yemin ettim. Ama geldim. Kendi şartlarımla."

"Benimle," dedi.

"Evet. Az önceki öfkem sana karşı değildi," dedi. "Öfkeden gözlerim kör olmuştu. Bu bir mazeret değil elbette. Özür dilerim."

"Bunu bana kasıtlı olarak verdi," dedi. "Bunun seni yapabileceği her şeyden daha fazla inciteceğini ve çileden çıkaracağını biliyordu."

"En başta bir oyunda piyon olacağınızı söylediğinizde çok haklıydınız," dedi. Fiziksel olarak da incindiğiniz için üzgünüm. Çok acıyor mu?"

"Hayır," dedi ayağa kalkarken. "Neredeyse hiç. Katılmamız gereken bir akşam yemeği var."

"Şimdi mi?" Güldü. "Bu gece seni buradan götüreceğim. Londra'ya döneceğiz ve sonra bana nereye yerleşmek istediğini söyleyeceksin ve ben de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ayarlamaları yapacağım. İyi iş çıkardın. Rahat ve güvenli bir geleceği hak ettin."

"Katılmamız gereken bir akşam yemeği var," dedi kararlılıkla, "ve bir balo. Belki siz cesareten yoksun olabilirsiniz lordum ama ben değilim. Bir kez kaçtınız ve iblislerden, hayaletlerden ya da onlara ne dersiniz deyin, asla kaçamadınız. Biraz düşündükten sonra bir daha kaçmayacağınızı düşünüyorum."

Adam ona baktı, ifadesi okunamıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı. "O halde akşam yemeğine, benim küçük kahverengi farem," dedi. "Ama bunları benim için takacak mısın? Boynunu acıtacak mı?"

Avucunun içinde bir dizi inci duruyordu. Narin ve mükemmeldiler ve ağlamak istemesine neden oldular.

"Onlar bir hediye," dedi. "Bir teşekkür de diyebilirsiniz. Belki de bir düşün hediyesi."

"Onları takacağım," dedi, dönüp başını tekrar eğdi, böylece onları boynuna geçirebildi. "Çok güzeller."

"Ama giyeni kadar güzel değil," dedi.

Marki, akşam yemeğini atlatmanın o kadar da zor olmadığını fark etti. Ekselansları her zamanki gibi davrandı; o da öyle. Yani her ikisi de suskun, resmi olarak doğru ve nazikti. Tüm duygularını, kimsenin orada olduğundan şüphelenmeyeceği kadar derine saklamak onun için ikinci bir doğa haline gelmişti.

Karısının bundan şüphelenmesi dışında. Masanın dibindeki yerinde oturuyordu, baş döndürücü güzellikteydi, gülümsüyordu, hareketliydi, kızarmıştı, gözleri parlıyordu ve yıllardır herkesi uzak tutan savunmalarının arasından bakarak az önce olanlardan derinden rahatsız olduğunu anlıyordu. En azından ona öyle geliyordu ki, kız onun savunmasının ötesini görebiliyordu. Belki de bu hayali bir düşünceydi. Ve onun da babasına aynı derecede nüfuz edici bir anlayışla baktığını hayal etmek de hayalperestlikti - elbette, zarafetinin cephesinin arkasında hiçbir şey olmadığını keşfetmek için. Sadece soğukluk, boşluk ve hatta belki de kötülük.

Gecenin ilerleyen saatlerinde balo salonunun hemen içindeki karşılama kuyruğunda durmak, gelen konukları selamlamak, markizini komşularına ve tanıdıklarına tanıtmak bile çok zor değildi. Zor olmadı, çünkü babası da sırada durmasına rağmen, o ikisinin arasında durdu ve yemek salonunda olduğu kadar canlı, çekici ve güzeldi.

Gülümseyip selam verirken ve gelen konuklarla ayaküstü sohbet ederken zihninin günleri saydığını fark etti. Ama ne kadar sık hesap yaparsa yapsın hep aynı sonuca varıyordu. Bir hafta önce Bayan Charity Duncan'la tanışmamıştı bile. Bir hafta önce başvuru mektubuna şöyle bir göz atmış ve biraz tereddüt ettikten sonra daha ciddi bir şekilde değerlendirilmesi gerekenler arasına koymuştu.

Ve şimdi, sadece bir hafta sonra, ona aşık oluyordu. Bu düşünce önceden hiçbir uyarıda bulunmadan zihninde dile geldi ve onu sabırsızca itti. Sığ duygularla kandırılacak bir çocuk değildi.

"Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım," dedi ona gülümseyerek

gelenlerin durgunluğu sırasında.

Kaşlarını kaldırdı. Bunu asla tahmin edemezdi. Sanki yıllardır kabul kuyruklarında bekliyormuş gibi görünüyordu. "Buraya geldiğinizde bile mi, leydim?" diye sordu.

"Oh." Güldü. "O zaman gergin değildim. Dehşete kapılmıştım." Ama akşamın erken saatlerinde onu utanç verici bir şekilde kullanmış olmasına rağmen onun lütfunu konuşmasının dışında bırakmayacaktı. Döndü ve bir elini onun koluna koydu. "Oturur musunuz baba? Oturursanız kimse bir şey demez. Neredeyse herkes şimdiye kadar gelmiş olmalı ve Anthony ile ben geç gelenleri karşılayabiliriz." Kulağa neredeyse şefkatli gelen nazik bir endişeyle konuşuyordu.

Marki, babası şaşkınlık içinde boş bir sandalyeye doğru götürülmesine izin verirken, kendisine gelince, Dük'e ne olduğu umurunda değil, diye düşündü. Babasının sağlığıyla ya da Enfield işleriyle ilgilenmek için burada kalmayacaktı. Yarın karısıyla birlikte Londra'ya dönüyor olacaktı. Karısının kendi seçtiğı bir eve rahatça yerleştiğini görecekti ve sonra sanki birkaç günlük bu kesinti olmamış gibi eski hayatına devam edecekti. Ve gerçekten de sadece birkaç gün olmuştu.

Kabul sırasında daha fazla kalmadılar. Kır danslarının ilk setini başlatmak onların göreviydi ve konuklar başlamak için sabırsızlanacaklardı. Marki, Enfield'daki balo salonunun son derece şenlikli görüldüğünü ve mimari açıdan bildiğı Londra balo salonlarının çoğundan çok daha görkemli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu, hızla bir düğün balosuna dönüştürülmüş bir nişan balosuydu. Salonu süsleyen çiçekler, kurdeleler ve fiyonklar ağırlıklı olarak beyazdı. Ama tabii ki lütufkârlığı böyle şeyleri ayarlamakta ustaydı.

Karısı dans etti mi? diye merak etti birden. Ama dans etmeseydi mutlaka ona bir şeyler söylerdi. Ve gerçekten de adımları kusursuz ve zarif bir şekilde dans etti. Will'in, Leydi Marie'yi bu açılış setine götürdüğünü gördü. Kızla birkaç nezaket konuşmasının ötesinde kendisi konuşmamıştı. Ama kızın kırık bir kalbi varmış gibi görünmüyordu. Öyle olmadığını umuyordu. Onun da kendisi gibi, çocuklarının hayatlarını en ince ayrıntısına kadar düzenleme hakkını kendilerinde gören iki despot adamın kurbanı olduğundan kuşku duymuyordu. Belki de şimdi ona biraz daha fazla koca seçeneğı sunulacaktı ama bundan şüpheliydi.

Babasının, bir kral gibi tahtından olanları izlediğini fark etti; yüz ifadesi gururlu ve okunaksızdı, ten rengi

griye boyanmıştı. Ama oğlu bu son gerçeği dikkate almayacağına karar verdi. Ciddi bir hastalık, kötülüğün peşinde koşarkenki zarafetini engellememişti. Daha birkaç saat önce öylesine öfkelenmişti ki, annesinin boyunbağını karısının boynundan çekmeye çalışmış, önce mandalı çözmeye fırsat bulamamıştı. Karısının ensesinden kan çekmişti.

Ve annesinin cenazesinin olduğu günü hatırladı. Önceki günlerin duygu ve kederinden yorgun düşmüş bir halde at gezintisinden döndüğünde babasını odasında beklerken bulmuştu. Bir an için -belki de bir anın çok küçük bir kısmı için- babasının acısını paylaşmaya geldiğini düşünerek kalbi sevinçle çarpmıştı. Sonra babasının elindeki topaz kolyeyi görmüştü.

Dansın düzeninde, o ve karısı arka arkaya birbirlerinin yanından geçtiler. "Gülümseyin lordum," dedi kadın. "Bu en iyi intikamdır."

Ve sonra tekrar kendi sıralarına döndüler, dansın diğer figürlerini sergiliyorlardı, bakışmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Kadın hâlâ gülümsüyordu; yüzünün tamamını kaplayan ve gözlerinin içine kadar uzanan bir ifade. Belki de, diye düşündü adam şaşkınlıkla, kız da en az kendi maskesi kadar aşılmaz bir maske takıyordu. Gerçekten de görüldüğü kadar mutlu hissediyor olabilir miydi? Daha önce tüm ailesinin önünde korkunç bir şekilde utandırılmıştı. Ona çok değerli bir hediye verilmiş ve Withingsby Dükü'nün kendisi tarafından aileye kabul edilmişti. Sonra kocası gelmiş, hepsinin önünde onunla soğuk bir şekilde konuşmuş, hediyyeyi boynundan çekip almış ve onu utanç ve aşağılanma içinde bırakarak lütfuyla yüzleşme anını yaşamıştı.

Onu ilk teselli eden Charles olmuştu. Ve bir kez olsun -onu tanıdığı günler boyunca sadece bir kez- sessiz sakinliğini kaybetmişti.

Charles'a doğru sarkmış, nefes alış veriş zorlaşmıştı. Yine de şimdi, kaçma fırsatı varken kaçmak yerine ailesiyle yüzleşmeye gelmişti; Charles'ın tüm niyeti onu alıp götürmektir. Onlarla öfkeyle, soğuk bir vakarla ya da haklı suçlamalarla değil, gülümseyerek, çekicilikle ve zarafetle yüzleşmişti. Bir

Bir düşese ya da belki bir markize yakışır bir asalet.

Onun iyiliği için mi? Bunu onun için mi yapıyordu? Onunla bir pazarlık yaptığı ve hayatının geri kalanında kendisine ait olacak cömert anlaşılmayı hak etmeye kararlı olduğu için mi? Yoksa bunu kendisi için mi yapıyordu? Herkese, kim olduğundan utanmadığını, en iyisinden daha fazla gerçek bir kibarlık insanı olabileceğini göstermek için mi?

Onlar mı?

Ona gerçekten aşık oluyordu. Bu kez bu düşüncenin bilinçli zihninde kalmasına izin verdi. Setin ortasında birbirlerinin önünden geçtiler ve adam ona gülümsedi.

"Bu kesinlikle daha sık yapman gereken bir şey," dedi tekrar kulak mesafesinden uzaklaşmadan önce. "Bu ölümcül bir silah."

Gülümsemesinden bahsediyordu, diye düşündü bir anlık anlamsızlığın ardından. Onunla *flört ediyordu*. Ama nabız atışları istemsizce hızlanırken bile, öyle olmadığını biliyordu. Bir rol oynuyordu ve bunu muhteşem bir şekilde iyi yapıyordu. Görünüşünün görece sadeliğine rağmen ya da belki de bu yüzden hayran bakışları üzerine çekiyordu. Taze, yeni ve masum görünüyordu ve ...

Ve onu ne kadar çabuk kendine ait rahat bir hayata yerleştirirse, o kadar çabuk kendisine tanıdık gelen hayata geri çekilebilirdi. Güvenli hayata. Tekrar güvensiz olmak istemiyordu. Çok fazla acı vardı.

Adam beyefendiler sırasına göre eğildi ve kadın da hanımefendiler sırasına göre reverans yaparak setin bittiğini işaret etti. Adam onun elini tuttu ve Claudia'ya doğru götürdü.

"Akşam yemeğinden sonra vals için elini tutma şerefini bana bahsetmeni diliyorum aşkım," dedi Claudia'ya. Claudia gülümseyerek ona bakarken eğildi ve elini dudaklarına götürdü. "Benim için ayıracak mısın?"

"Vals mi?" dedi. "Ah, evet. Ama elime o kadar talep olacağını sanmıyorum lordum, seti bana *ayırmanız* gerekecek."

Daha fazla konuşma şansı yoktu. Claudia'nın en büyük erkek kardeşi Sir John Symonds, Staunton Markizi'nden bir sonraki quadrille için el istemek üzere gelmişti.

Kocas, kadının sevimli bir şekilde ürkmüş göründüğünü fark etti.

CHARITY balo sırasında bir keşif yapmıştı-aslında iki keşif. Birincisi, Staunton Markizi'nin gerçekten de çok önemli bir kişi olması ve onunla dans etmek isteyen beyefendilerin sayısının akşamki set sayısından fazla olmasıydı. Aynı beyefendilerden kaç tanesinin, eğer birdenbire dans etmek isterse, onun varlığını fark edeceğini merak ederek kendini eğlendirdi.

Baloda bir hafta önceki haliyle ve gri ipeğiyle göründü.

Diğer keşif çok daha önemliydi ve bunu biriyle tartışmayı çok istiyordu, ancak Claudia, onun bariz tercihi

sırdaşı, setler arasında hep başkalarıyla birlikteydi ve bu konuda Charity de öyleydi.

Charles'ın gözü Leydi Marie Lucas'taydı. Leydi Marie Lucas'ın da Charles'ta gözü vardı. İkinci sette birlikte dans ettiler ve onu takip eden her sette birbirlerini gizlice izlediler - her biri başka partnerlerle dans etti. Akşam yemeğinde, eş olmamalarına rağmen sohbet edebilecek kadar yakın oturdular.

Birbirleri için biçilmiş kaftandılar. Charity'nin tüm annelik ve çöpçatanlık içgüdüleri ön plana çıktı. Penny'nin gözlerindeki parıltıyı fark edeceğini ve itiraz etmeye başlayacağını düşündü - gözlerindeki parıltıyı gizlemeye çalıştı. Yaşları birbirine yakındı, ikisi de güzel insanlardı ve muhtemelen arkadaşlıklar. Tilleden Kontu'nun ailesini yıllar boyunca birkaç kez Enfield'e getirdiğini duymamış mıydı? Charles ve Marie muhtemelen oyun arkadaşıydılar. Charles ondan üç yaş büyüktü. Muhtemelen onun kahramanıydı. Ve muhtemelen onu korumuştı. Çocukluk arkadaşlığının ne zaman aşka dönüştüğünü merak etti. Ve Tilleden Kontu'nun biricik kızıyla bir dükün en küçük oğlunun -sadece bir süvari teğmeninin- evlenmesini onaylayıp onaylamayacağını da merak ediyordu.

Akşam yemeği masasında yün topluyordu ve eşine hak ettiği ilgiyi göstermiyordu. Odanın öbür ucunda kocasının gözleriyle karşılaştığında şimdiki zamana geri döndü. Her zamanki soğuk ve kibirli haliyle, büzülmüş dudakları ve kapüşonlu gözleriyle ona bakıyordu. Ama onu bir an bile aldatmamıştı. Topaz kolyeyle ilgili olay onu çok sarsmıştı, hem de ondan çok daha fazla. Onu köklerine kadar sarsmış, uzun zamandır üstünü örttüğü ve gözlerden sakladığı yaralarını ortaya çıkarmıştı ki şüphesiz bunların çoktan iyileştiğini düşünmüştü.

Kayınpederi de Tilleden Kontu ve kimliğini unuttuğu iki hanımefendiyle birlikte oturuyordu ve yüzünde aynı mağrur, kapalı ifade vardı. İnsan doğası bazen ne kadar aptalca olabiliyordu. Ama yün toplama işine geri dönmüştü. Gülümsedi ve dikkatini masasındaki sohbeta verdi.

Kocasına ayırmaya söz verdiği vals, yemekten hemen sonra geldi. Evdeki toplantıların hiçbirinde vals yapılmamıştı ama Philip adımları başka bir yerde öğrenmiş ve eve gelip önce onunla, sonra Penny'yle ve en sonunda da Mary'yle göstermişti. Bu aptalca dansla hepsi çok eğlenmişti. Ve o zamandan beri gerçek bir vals yapmayı hayal ediyordu.

Balo salonunda gerçek bir partnerle -kardeşler gerçek partner olarak nitelendirilmezdi. Öte yandan kocası, herhangi bir partnerin olabileceği kadar gerçekti.

"Valsin adımlarını biliyorum," dedi ona pistteki yerlerini alırken, "ama hiç dans etmedim. Umarım sizi utandırıp ayak parmaklarınıza ya da benimkilere takılıp düşmem."

"Seni daha yakınımda tutmam için bana sadece bir bahane sunacaksın," dedi.

Keşke en ufak bir iltifat önerisi karşısında kızarmak gibi sinir bozucu bir alışkanlık geliştirmemiş olsaydı. Bunu daha önce, inci kolyenin ve takan kişinin göreceli güzelliği hakkında o fena halde gurur okşayıcı yorumu yaptığında da yapmıştı. şimdi yine yapmıştı. Adamın gözlerinde bir şey vardı; göz kapaklarında hafif bir sarkma. Aslında bu bakışı tanımıştı. Dün gece cinsel gerilim hakkında bir şey öğrenmişti.

"Bunu gerekli kılmamaya çalışacağım," dedi.

Yüzü hareketsiz kaldı. Ama gözleri gülümsüyordu. Hınzır, dizlerinin bağı çözölmüş bir ifadeydi bu. Çok geç de olsa, daha önce yapmak istediği gibi onu Londra'ya geri götürmesine izin vermesi gerektiğini düşündü.

Dans konusunda endişelenmesine gerek yoktu. İlk birkaç bocalama adımından sonra valsin ritmini hiç zorlanmadan yakaladı. Böylesine mükemmel bir partneri varken bunu nasıl yapamazdı ki? Onu balo salonunun çevresinde döndürüyordu ve neredeyse ayaklarının yere değmediğini hayal edebiliyordu. Hayatında hiç bu kadar coşkulu hissetmediğinden emindi. Ve sadece heyecanlanmış da değildi. Gözleri onunkileri tutuyor, sadece ara sıra teması keserek yüzünde ve omuzlarında geziniyordu. Ve o garip gülümseme orada kaldı. O kapkara gözleri rahatsız edici donukluğunu yine kaybetmişti.

"Bir sonraki seti seninle birlikte rezerve eden oldu mu?" diye sordu, setin neredeyse bitmek üzere olduğu bilgisiyle pişmanlık hissetmeye başladığında.

Başını iki yana salladı. Tek bir seti bile kaçırmamıştı ama bunun dışında hiçbirisi önceden rezerve edilmemişti.

"O halde benimle kalacaksınız," dedi. "Ve Enfield'da katı görgü kurallarına uyulması gerektiğinden ve karımla bile üçüncü bir set dans etmeye cesaret edemediğimden, dışarı çıkacağız leydim. Göle doğru yürüyeceğiz. Tabii siz kendinizi yarım saatliğine şenlikten alıkoyamak istemiyorsanız, o başka."

İlk aptalca düşüncesi, onunla yalnız kalmanın oldukça uygunsuz olacağıydı. Çünkü bir beyefendinin seçtiği hanımefendiyle ne zaman sadece biraz hava almak istediğini ve ne zaman biraz havadan daha fazlasını almayı umduğunu uzun deneyimlerinden biliyordu. Staunton Markisi onun kişiliğiyle oynamaya niyetliydi.

İkinci aptalca düşüncesi ise onun kendisini öpmesine izin vermekten korkmasıydı. Bir gece önce yatağının mahremiyetinde -üç ayrı kez- birlikte yaptıkları ve onun karısı olduğu gerçeği ışığında bu son derece aptalcaydı. Ama her nasılsa, garip bir şekilde -bu duyguyu hiçbir şekilde açıklayamazdı- kocasıyla yatmanın ve bir balo devam ederken onunla ay ışığında yürümenin çok farklı bir yanı vardı. Dışarıda yürümek çok daha tehlikeliydi.

Ve bir o kadar da cezbedici.

Ve karşı koymak da bir o kadar imkansız.

"Temiz hava ve yürüyüş çok hoş olacak lordum," dedi.

Gözlerindeki o gülümseme gerçek bir eğlence boyutuna büründü. "Sanki kendi idamınıza katılmayı kabul ediyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Ah," dedi ve allığının tüm sıcaklığıyla geri döndüğünü hissetti.

Onu öpmek için dışarı çıkardığını bildiğini biliyordu. Onun ağzına baktı. Bir keresinde -dügünlerinde- kendi ağzının yanında hafifçe durduğunu hissetmişti. Bu onu ayak tırnaklarına kadar sarsmıştı.

Doğrudan kendi ağzına değmesi nasıl bir his olurdu acaba? Adamın bedenini tam dört kez kendi bedeninin içine almışken nefessiz kaldığını hissetmek çok aptalcaydı. Ama bir öpücük farklıydı.

Nefesinin kesildiğini hissetti. Ve müzik sona ermek üzereydi. Evet, buna hiç şüphe yoktu. Dans sona ermişti.

Bitti.

Akşam yemeği ve balo için kalacaklarını söylemişti. Kaçmayacaklardı. Kalacaklar ve ailesine cesaret hakkında bir iki şey göstereceklerdi. Evet, kalmışlardı ve Majesteleri bile her şeyin yeterince sorunsuz gittiğini kabul etmek zorunda kalacaktı. Balo büyük bir başarıydı. Neredeyse Londra'daki bir sıkışma ile karşılaştırılabilirdi. Şüpheliydi. kimsenin daveti reddetmediğini söyledi.

Mesele halledilmişti. Yarın Londra'ya dönecek ve hem kendi hayatını hem de karısınınkini ayrı ayrı düzene sokacaktı. Ona göre bu gece sona ermişti. Yarın henüz gelmemişti. İki zaman arasında şimdi, bu gece vardı. Onu tekrar yatağına davet edip etmeyeceğine henüz karar vermemişti. Onu istiyordu, elbette.

Tabii ki. Ona duyduğu cinsel arzusun ölmesinin biraz zaman alacağını tahmin ediyordu. Bunun üzerinde çalışması gerekecekti. Ama bu gece onunla birlikte olma isteğine karşı koyabilirdi. Onu bir kez elde ederse, tekrar isteyecek ve her seferinde onu hamile bırakma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı.

Bu gece için farklı bir şey istiyordu. Bir şey... Ne istediğini tarif edecek bir kelime bulamıyordu. Aslında bir kelime vardı ama onu kendi zihninde bile kullanmak istemiyordu. Biraz sıcaklık, biraz insani yakınlık, biraz şefkat, biraz romantizm istiyordu. İşte, bu sözcük hiç beklenmedik bir anda  ıkagelmişti. Biraz romantizm istiyordu. Hem bu kelimeyle hem de onda uyandırdığı duyguyla kendisiyle alay ediyordu. Ama istediği buydu.

Ve böylece onu valslerinden sonra kendisiyle birlikte g le doğru yürümeye davet etti. Kızın gözlerinden onu çok iyi anladığını gördü. Sadece birkaç gün içinde, Will'in en yakın arkadaşı olduğu günlerden beri başka hiç kimsenin yapamadığı gibi, onun aklına girme konusunda esrarengiz bir beceri geliştirmiş olmasını biraz rahatsız edici buluyordu. Ve Will bile anlayışında bu kadar hatasız olmamıştı. Elbette onun gözlerinde kendi duygularının aynasını da görmüştü. O da bu gece biraz romantizm istiyordu. Bu endişe verici bir gerçekti. Bundan bir mil öteye ka malıydı. Başka biriyle dans etmeli ve onu başka bir partnere teslim etmeliydi. Balonun sonunda yatak odasına gitmeye ve kapısını kilitlemeye kesin olarak karar vermeliydi.

Bunun yerine onu Fransız kapılarından dışarı, birkaç çiftin dolaştığı akşam serinliğine götürdü. Onu teraстан ve evin ışıklarından uzaklaştırarak çimlerin üzerinden g le doğru götürdü. Kızın elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Kadının eli sıcak ve pürüzsüzdü ve adamın elini sıkıca kavradı. Onları izleyebilecek herhangi birinin görüş alanından çıktıklarında elini bıraktı, kolunu beline doladı ve onu yanına çekti. Bir anlık teredd ttten sonra kolunu onun beline doladı. Başı adamın omzuna yaslandı. Balo salonundan ayrıldıklarından beri birbirlerine tek kelime etmemişlerdi.

Böyle bir gezinti için daha m kemmел bir gece olamazdı. Hava serindi ama hiç de soğuk değildi. Neredeyse hiç esinti yoktu. Gökyüzü açık ve yıldızlarla doluydu. Ay, gölün suları üzerinde geniş bir şerit halinde parlıyordu. Kıyıya yaklaştıklarında yürümeyi bıraktılar.

"Daha güzel bir şey gördün mü hiç?" diye sordu uzun ve son derece rahat bir sessizliğin ardından i  çekerek.

"Evet," dedi. "Onu görmek için sadece başımı çevirmem yeterli." Başını çevirdi ve ağzı kızın saçlarına değdi.

"Böyle aptalca centilmenlikleri nereden öğrendin?" diye sordu, sesinde kınamadan ziyade eğlence vardı.

"Burada, Enfield'da," dedi. "Bugün, dün ve önceki gün." *Sakin ol, dedi kendi kendine. Sonsuza dek pişman olacağın hiçbir şey söyleme. Sakin ol.*

Hiçbir şey söylemedi.

"Will ve ben bazen geceleri gizlice kaçardık," dedi. "En az bir kez burada yüzdüğümüzü hatırlıyorum. Şimdi bile yakalansaydık başımıza neler geleceğini düşünmekten korkuyorum."

"Ya da kramplarınız olsaydı," dedi.

"Sanırım," dedi, "çocukların geceleri tek başlarına dışarı çıkmalarını yasaklayan kurallar gibi kurallar onların iyiliği için konulmuş, öyle değil mi?"

"Genellikle," dedi.

"Ve sanırım kendi çocuklarıma karşı da aynı derecede yasakçı olacağım," dedi.

Ona cevap vermedi.

İçten içe irkildi. "Eğer kendi çocuklarımla olması planlarım arasında olsaydı," dedi. "Ama çocukluk, yasaklara ve cezalara rağmen altın bir çağ olabilir. Kendi erkek ve kız kardeşleriniz olmadığı için üzgünüm."

"Arkadaşlarım vardı," dedi. "Mutlu bir çocukluk geçirdim."

"Buna sevindim," dedi kolunu biraz sıkarak. "Senin yalnız olduğunu düşünmek istemezdim."

Ve sonra kendini yalnız hissetti. Burada onunla birlikteydi, şimdiki yalnızlığına karşı koza örmüştü ama yarın her şeyin farklı olacağına dair güçlü bir farkındalık vardı. Londra'ya geri döneceklerdi. Ve ondan sonra ayrı hayatları başlayacaktı. Hayatının geri kalanında onunla evli olacaktı ama muhtemelen bir daha asla böyle, ay ışığında sessizce durup sakın bir göle bakarken onunla birlikte olamayacaktı. Yaşayan başka bir insanla uyum içinde.

Sadece bu gece vardı.

Yalnızlık beklentisi onu sardı.

Onu kollarının arasında çevirdiğinde, başını geriye eğdi ve ay ışığında renklerini tam olarak göremese de o kocaman mavi gözleriyle ona baktı. Onu öpmedi - hemen değil. Onu öpmekten korkuyordu. Bir öpücüğün diğer tarafında ne olduğunu bilmiyordu. Onu yeniden kazanabileceğinden emin değildi.

Onu öptükten sonra kendine ve hayatına hakim oldu, ancak korkusunu tam olarak anlamlandıramıyordu.

Bir koluyla onu kendine doğru tuttu ve diğer elinin parmak uçlarını yumuşak bir şekilde yanağında ve çenesinin altında gezdirerek yukarı kaldırdı.

"Neden o gün güzel olduğunu görmeme izin vermedin?" diye sordu ona.

"Bana daha önce hiç güzel denmemiştin," dedi. "Bu pozisyonu ben istedim."

"Benim sessiz kahverengi farem," dedi. Başparmağının ucunu hafifçe dudaklarına sürüyordu. Onun yutkunduğunu duydu. "Hiç öpüldün mü, küçük fare?"

"Hayır." Sadece bir fısıltı gibiydi.

Yatağa girmişti ama hiç öpüşmemişti. Yatağa girmişti ama nadiren öpüşmüştü. Dudaklarını onunkilere o kadar yaklaştırdı ki, dudaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Bu ilk için yeterince güzel bir ortam mı?" diye sordu ona. "Doğru an mı? Doğru adam mı?"

"Evet." Kelimeyi söylediğinde dudakları onunkilere değdi.

Dudaklarıyla ona dokundu, çok az dokundu. Sıcaklık, yumuşaklık ve tatlı bir davet hissetti. Yanağında onun nefesini hissetti. Dudaklarını oynattı, hafifçe ayırdı, onu hissetti, onun kendisine ne yaptığını hissetti. Vücuduna değil. Vücudunun tahmin edilebilir bir tepki vermesini bekliyordu ama öyle olmadı. Kadının kalbine ya da sadece bir organın adıyla anılan bilinmeyen bir parçasına ne yaptığını hissetti.

Boştaki kolunu onun omuzlarına doladı, dudaklarını onunkilere daha sıkı bastırdı, onun tadına baktı, onun tarafından ısıtıldı, onun tarafından yatıştırıldı, onun tarafından iyileştirildi.

Dil oyunu hakkında her şeyi biliyordu. Bir zamanlar bunu uygulamış ve bundan zevk almıştı. Diliyle ona dokunmadı ya da ağzını açmadı. Kendi dudaklarını sadece ona özünün yumuşaklığını ve sıcaklığını verecek kadar araladı. Bu cinsel bir karşılaşma değildi. Bundan korkmakta haklıydı. Başını kaldırdı ve ona baktı.

"Teşekkür ederim," dediğini duydu.

Onun gözlerinin yaşlarla dolmasını izledi ve içgüdüsel olarak bunların keder, öfke ya da hayal kırıklığı gözyaşları olmadığını anladı. Kadının başını omzuna çekti ve kadın ona yaslanıp gevşerken birkaç dakika boyunca orada tuttu.

Her şeye rağmen ona aşık olmadığını düşündü ve dehşete kapıldı

ona tutunmak. Hiç de öyle değildi. Öyle olmasını diledi. Aşık olmak gençlere özgü, özünde sığ bir şeydi. Karısına aşık değildi.

Onu seviyordu.

"Seni balo salonuna geri götürsem iyi olacak," dedi.

"Evet." Ondan uzaklaştı ve spekülatif bir şekilde ona baktı.

Gözyaşları çoktan akıp gitmişti. "Benim için bir şey yapar mısın?

Lütfen?" "Evet," dedi.

"Benimle kütüphaneye gelir misin," dedi, "ve ben dönene kadar orada bekler misin?"

Adam kadının gözlerini aradı ama kadın hiçbir açıklama yapmadı. Hiçbir açıklama istemedi. Evet demişti.

"Evet," dedi tekrar, "yapacağım."

Bir an kaşlarını çatı ama adam elini tuttuğunda parmaklarını onunkilere doladı ve onun yanında eve ve kütüphaneye doğru yürüdü.

Bu gece onun için dünyadaki her şeyi yapardı.

Yarın onu özgür bırakmaya başlayacaktı.

CHARITY YAPTIĞI HATANIN BÜYÜKLÜĞÜNÜN FARKINA VARMAYA BAŞLAMIŞTI. Sırf para ve güvenlik uğruna, aslında evlilik olmayan bir evliliği soğukkanlılıkla kabul etmişti. Bu işlediği korkunç bir günahtı. *Senin bir servet avcısı olduğunu* sanıyordum-Charles'ın sözleri bütün gün aklından *çıkmamıştı*. Birkaç haftalık geçici bir evlilik sırasında duygularının, mürebbiye olarak çalıştığı kısa bir süre boyunca olduğundan daha fazla meşgul olmayacağı gibi çok aptalca bir varsayımla evlenmişti. Ama duyguları Enfield'deki hemen hemen herkesle ilişki kurmaya başlamıştı.

Ve şimdi günahının ve aptallığının nihai cezasını çekeceğini biliyordu. Duyguları, kendi yarattığı cehennemde yaşayan bir aile için endişelenmekten çok daha kişisel bir şekilde derinden etkilenmişti.

Düğün gecesinde ve dün gece tekrar nihai kucaklaşmayı deneyimlemişti. Ama belki de o anlarda fiziksel hislerin mucizesine kendini fazla kaptırmış, kalbinde olup bitenlerin tam etkisini hissedememişti. Göldeki o öpüşme sırasında göz kamaştırıcı bir netlikle anlamıştı. Beklediğinden tamamen farklı, son derece tatlı bir öpücüktü bu. Tutku beklemişti ama şefkat bulmuştu. Şefkati orada, onun kollarında yaşamamış ve dudaklarında hissetmemiş olsaydı, Staunton Markisi'yle ilişkilendireceği bir şey değildi. Dudakları onunkilere karşı titremişti bile.

Çimenlerin üzerinden eve doğru yürürlerken bir rüyada değildi. Kendisini neyin beklediğini biliyordu ve bu beklenti en hafif tabirle ürkütücüydü. Ama bu gece vardı. Ve bu gece her şey mümkün görünüyordu. Gerçek zamandan ayrı, büyülü bir geceydi. Bu yüzden, oldukça düşüncesizce, ona kendisiyle birlikte kütüphaneye gelmesini ve orada beklemesini önermişti.

Ama başka yerlerde de sihir vardı.

Aniden yürümeyi bıraktı ve bunu yaparken kocasının elini biraz daha sıkı sıkı.

"Bak," diye fısıldadı. Belki de onun dikkatini çekmemeliydi.

ama onun da yumuşak bir ruh hali içinde olduğunu hissetti.

Evden çok uzakta değil, ancak özellikle gizlenmiş Bir meşe ağacının masif gövdesinde, koyu renk gece kıyafetleri giymiş bir adam, narin beyaz elbiseli bir kadınla yüz yüze duruyordu, adamın elleri kadının belindeydi, kadının vücudu adaminkine doğru eğilmişti. Charity izlerken bile birbirlerine yaklaştılar ve öpüştüler. Charles ve Marie.

Marki yumuşak bir sesle, "Onlar sadece kalp kırıklığına mahkûmdur," dedi ve onu tekrar kendine doğru çekti. "Dükün oğlu olabilir, ama sadece küçük bir oğul; kızın yetiştirildiği veliahtın yerini tutması zor. Babası buna asla izin vermez." Sesi alaycı olmaktan çok üzgün geliyordu.

"Belki ikna edilebilir," dedi. "Charles harika bir genç adam. Tahminimce hayatları boyunca arkadaş oldular ve bir yıl ya da daha uzun süredir birbirlerini seviyorlar. Belki de her şey onlar için iyi olur."

"Peri masallarının sonundaki sonsuza dek mutlu sonlara yürekten inanan biri olmalısınız," dedi, ama sesinde kınama yoktu.

"Hayır," dedi. "Oh, hayır, istemiyorum." Keşke yapabilseydi.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler. Oraya vardıklarında kütüphane karanlıktaydı. Adam bir dal mum yaktı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Uzun sürmez," dedi. "Bekleyecek misin?"

"Bekleyeceğim," dedi. Gözlerini gördü - ah, gözleri onu neredeyse korkutuyordu. Onların derinliklerini görebiliyordu.

Withingsby Dükü setler arasında balo salonunda dolaşıyor, nezaketle sosyalleşiyordu. Bir grup komşusuyla konuşurken Charity yanına yaklaştı - kabul sırasında dikkatle dinlemiş olmasına rağmen hatırladığı çok az isim vardı. Adamın koluna girdi, ona ve onlara gülümsedi ve konuşmanın tamamlanmasını bekledi.

"Peki, canım," dedi sonra. "Başarın kesin gibi görünüyor." "Baba," dedi kız, "benimle kütüphaneye gelir misin?"

Kibirli kaşlarını kaldırdı. "Lütfen?"

dedi. "Bu önemli."

"Gerçekten öyle mi?" dedi. "Beni konuklarımdan ayıracak kadar önemli mi, hanımefendi? Ama çok iyi. Sanırım çok özlenmeyeceğim."

Balo salonundan kütüphaneye doğru yürürlerken kalbi güm güm atıyordu. Her zaman sorunlarla başa çıkma ve onları çözmeye çalışma eğilimi vardı.

diğer insanları da aynı şeyi yapmaya ikna etmek için. Bazen başarılı olmuş, bazen de kesinlikle olamamıştı. Ama daha önce bu kadar büyük bir işin üstesinden geldiğine inanmıyordu. Ya tamamen yanlış bir şey yapıyorsa? Ya bir felakete yol açıyorsa? Ama işlerin şu anda olduğundan çok daha feci olabileceğine inanmıyordu. Onları daha da kötüleştiremezdi.

Kocası pencerenin yanında duruyordu, sırtı pencereye dönüktü. Kadın babasıyla birlikte içeri girdiğinde ne kımıldadı ne de bir şey söyledi. Sadece dudaklarını büzdü. Dük de hiçbir şey söylemedi ve kapı aralığında bir an duraklamanın ötesinde bir şaşkınlık belirtisi göstermedi.

"Baba," dedi, "oturur musun? Şöminenin yanındaki bu mu? Masanın arkasındakinden daha rahat olduğuna inanıyorum. Size bir şey getireyim mi? Bir içki?"

Kadının gösterdiği sandalyeye oturdu, önce oğluna sonra da kadına baktı. "Hiçbir şey," dedi. "Bu önemli meselenin ne olduğunu açıklamaya devam edebilirsiniz."

Sandalyesinin yanında durdu ve elini hafifçe omzuna koydu. "Anthony," dedi, "iki gün önce beni buraya getirmenin tek amacı babanı incitmek ve onun tüm umutlarını ve planlarını yok etmektir. Rütbece senden çok aşağıda olan ve geçimini sağlamak için çalışmış olmanın aşağılayıcı damgasını taşıyan bir kadınla bile bile evlendin."

"Niyetim konusunda sizi aldatmadım," dedi.

"Ve baba," dedi, "dün ve bugün bana gösterdiğin şefkatin tek amacı Anthony'yi kızdırmaktır. Planınız bu akşam oğlunuzu kışkırtmam için bana verdiğiniz topaz kolyeyle doruğa ulaştı."

"Hediye hâlâ senin," dedi. "Onu geri çekmedim."

"İkiniz de takdire şayan bir başarı elde ettiniz," dedi. "Bu süreçte ben de incindim ama burada amacım bundan şikâyet etmek değil. İkiniz de yapmak istediğiniz şeyi başardınız. İkiniz de derinden yaralandınız."

Marki, "Durumu kendi hassas kalbinizin perspektifinden değerlendirdiniz, aşkım," dedi. "Onun ve benim hassas kalplerimiz yok. Kalbimiz olduğundan bile şüpheliyim."

"Neden kendi intikam yöntemini seçtin?" diye sordu ona. "Alternatiflerin vardı. Çağrıldığınızda Enfield'a dönmeyi reddedebilirdiniz. Gelebilir ve Leydi Marie ile evlenmeyi reddedebilirdin. Her ikisi de babama senin hayatını kontrol etmesine izin verilmemesi gerektiğini etkili bir şekilde gösterirdi. Neden böyle sert bir yöntem seçtiniz?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Gözleri ondan babasına ve tekrar babasına kaydı. Ağzının kenarlarında meraklı bir yarım gülümseme belirdi.

"Çünkü doğru kadınla evlenmek, Enfield Dükleri ve varisleri için her zaman en önemli görev olmuştur" dedi. "Gelinin ya da damadın kişisel eğilimleri ne olursa olsun. Eğer gelini doğuştan kendisi için seçilmişse, ona karşı en güçlü tiksintiyi duysa bile, duyguları başka bir yere derinden bağlı olsa bile onunla evlenir. Doğru evlilik, kişinin varisleri için doğru soy, her şeydir. Ve böylece sizinle evlendim leydim, mürebbiye ilanına cevap veren bir kadınla. Oh, evet, efendim. Tam olarak böyle oldu."

Charity daha oğlunun konuşması bitmeden Dük'ün omzunun onun dokunuşuyla sertleştiğini hissetmişti.

"Ve sen, baba," dedi. "Sahip olman gereken onca mücevher varken neden bana topaz gerdanlığı vermeyi seçtin?"

Oğlu gibi o da hemen cevap vermedi. Uzun bir sessizlik oldu. "Bu benim ona düğün hediyeimdi," dedi sonunda. Ama sözlerinin ardından gelen sessizlik de neredeyse ilki kadar uzundu. "Ona *aşk* hediyeimdi. Yirmi yıldan fazla bir süre aşkımı reddetti. Soğuk bir görev teklif etti ve tüm sıcaklığını, tüm zayıflığını, tüm mutsuzluğunu çocuklarına, özellikle de en büyük oğluna verdi. Ölmeden önce ona benim hediyesi verdi ve ben de bunun için onu kırbaçladım leydim, çünkü onu hiç kırbaçlamamıştım. Yirmi yıl daha damarlarımda buz olarak yaşasaydı da kırbaçlamazdım. Bu gece hediyeği bana karşı saygısızlığını gösterdiği karısına vererek onu yine kırbaçladım."

"*Aşk* kelimesinin anlamını hiç bilmediniz," dedi Marki. "Nasıl *i s t e r s e n*," dedi babası. "Ve böylece, canım, sen Oğlum ve beni burada bir araya getirmeyi başardı, böylece birbirimizden alçakgönüllülükle af dileyebilir ve bana kalan birkaç gün boyunca sevgi dolu bir uyum içinde yaşayabiliriz."

Evet, onun umudu buydu. Dük'ün soğuk ve kibirli sesiyle ifade edildiğinde aptalca geliyordu.

Marki, "Öpüşüp barışmamızın beklenemeyeceğini söylemiştim," dedi. "Çok yufka yüreklişiniz, aşkım."

"Bütün bunların kökeninde düşes var," dedi. "İkiniz de onu sevdiniz. Ve sonuç olarak birbirinizden nefret ediyorsunuz - ya da ettiğinize inanıyorsunuz."

Marki güldü. "Onu sevmiyordu," dedi. "Tek yaptığı onu burada tutmaktı, oysa o Londra'yı ziyaret etmekten ve

kaplıcalar. Yaptığı tek şey, ıstırap içinde bana ağlasa da, onu her yıl hapsetmekti. Onun için, artık üreyemeyecek hale gelene kadar yetiştirilecek doğru rütbe ve soydan bir kadından başka bir şey değildi. Bu kadar açık konuştuğum için özür dilerim hanımefendi."

Dük'ün çenesi kalkmış ve gözleri yarı kapanmıştı. "Çocukluğunu ve gençliğini senden aldı," dedi. "Kendi isteksizliğini ya da hanedan evliliğine uyum sağlayamamasını bir değirmen taşı yaptı ve en büyük oğlunun boynuna astı. Onun evliliği ve bu evlilikte yaşananlar onu ve beni ilgilendirirdi. Çocuklarından hiçbirini ilgilendirmemeliydi ama o sizi ilgilendirdi. Hayatınız onun aşkınızdan talep ettiklerinin gölgesinde kaldı."

"Marki, "Bir kadının sevgi ve anlayış için sadece çocuklarına başvurabilmesi çok üzücü bir durum," dedi.

Dük, "Çocukları için üzücü," diye kabul etti. "Ama bu geceye kadar onun hakkında tek kelime eleştiri yapmadım ve bundan sonra da yapmayacağım. O benim düşesimdi, benim karımdı ve bundan daha özel bir ilişki olamaz, Staunton. Eğer bir daha kendi karın hakkında eleştirel konuşursan -bu gece onu nasıl elde ettiğini anlatırken yaptığın gibi- o zaman sadece aptal değil, aynı zamanda onursuz bir adam olursun."

Birbirlerine baktılar, sert, soğuk, boyun eğmez.

"Bence," dedi Charity, "baloya geri dönmeliyiz. Burada daha fazla bir şey elde edilemeyeceğini görebiliyorum. Bunun için üzgünüm. Ve hayatlarınız bunun için daha fakir. Ama belki her biriniz diğerinin acısını ve sevgisini hatırlarsınız."

Marki, "Sanırım, efendim," dedi, "balo salonuna gitmektense yatağınıza çekilmeniz daha doğru olur. Eşim ve ben orada ev sahibi ve ev sahibesi görevlerini yerine getireceğiz. Sizi ben götürebilir miyim?"

Babası ona soğuk soğuk baktı. "Uşağımı çağırabilirsin," dedi.

Marki de öyle yaptı ve hizmetkâr efendisini yatağına götürmek için gelene kadar sessizce beklediler. Dük bitkin ve yorgun görünüyordu, adamının omzuna yaslanmıştı. Charity gitmeden önce onun yanağını öptü.

"İyi uykular baba," dedi.

Kocası ona hemen balo salonuna kadar eşlik etmedi. Babası gittikten sonra ona döndüğünde, kocası içindeki tüm havayı sıkkan şiddetli bir kucaklamayla onu yakalayarak şaşırttı. Sonra da kendi ağzıyla onun ağzını buldu ve onu öptü.

Gölde beklediği tutku yoktu.

"Mücadeleci küçük bir fare," dedi, onu tutuşunu gevşeterek. "Kafası bulutlarda, ayakları bataklıkta."

Yüzü sert ve solgundu ama sesinde belli bir şefkat vardı. Yarı yarıya öfkeli bir tirat bekliyordu.

"Ağırlamamız gereken misafirlerimiz var," dedi.

"Evet, öyle." Kolunu uzattı ve içinde hiçbir alay unsuru barındırmayan kibar bir selam verdi.

Şimdi her zamankinden daha fazla Enfield'dan uzaklaşmak zorundaydı. Yarın. Erkenden. Yarın zaten erkendi. Yine de uşağına ya da karısının hizmetçisine eşyalarını toplamalarını söylememiştii. Balodan sonra hizmetçilerinden böyle zalimce bir talepte bulunmak için çok geç olmuştu. Her neyse, erkenden yola çıkmasının söz konusu olmadığını düşündü. Bir an önce

Charles, Marianne ve Augusta'dan, Will'den ayrıldı. Bu kez tek kelime etmeden kaçmayacaktı. Babasından da ayrılmak istiyordu.

Yatak odasının zemininde volta atıyordu. Durdu ve gözlerini kapattı. Belki birbirlerinin acılarını ve aşklarını hatırlarlar, demişti kadın. *Ona aşk* hediyem, demişti babası topaz kolye için. Annesi her zaman onun zarafetinin kalbinin ortasına kadar soğuk olduğunu iddia etmişti. Kocası hakkında oğluna bu şekilde açıkça konuşmuştu. Yanılmış mıydı? Yanıldığını *biliyor* muydu?

Geceyi yalnız geçirmeye karar vermişti. Ama karısına duyduğu ihtiyaç içini kemiriyordu. Bu geceyi onsuz geçirebileceğine inanmıyordu. Londra'ya döndüklerinde, onu yeni bir hayata yerleştirdiğinde, hayatının geri kalanını onsuz geçirmek zorunda kalacaktı. Ama bu gece farklıydı. Bu geceden sonra, Enfield'dan uzaklaştığında, yeniden tek başına başa çıkabilecekti.

Kararlılığının kaydığını hissedebiliyordu. İhtiyaç cinsel bir ihtiyaç olsaydı belki de buna bağlı kalırdı, diye düşündü. Ama öyle değildi.

Yatak odasının kapısına hafifçe vurdu ve dikkatlice açtı. Eğer uyuyorsa, onu kendi haline bırakmaya karar verdi. Önünde uzun bir yolculuk vardı. Uyuması gerekiyordu.

İlk başta onu göremedi. Sadece yatak örtülerinin yatağından geriye atılmış olduğunu ve onun orada olmadığını görebildi. Pencerenin yanındaydı, omuzlarındaki şal geceliğinin beyazını gizliyordu. Omzunun üzerinden ona bakıyordu.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu ona doğru yürürken.

Başını iki yana salladı. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu ona.

"Hayır." Adam onun ellerini tuttu ve kendi elleriyle ısıttı.

Buz kütleleri gibiydiler. "Başarısızlığınız için kendinizi suçlamamalısınız. Sizin de keşfettiğiniz gibi bu basit ya da tek bir kavga değildi. Farklılıklarımız bir ömür boyu sürdü. Sen denedin. Bu aileden hiç kimseye karşı nazik duygular beslemek zorunda değildin, hele ki seni kötü kullanan babam ve bana karşı. Ama yine de denedin. Sana teşekkür ediyorum. Nezaketinizi her zaman hatırlayacağım. İnanıyorum ki onun lütfu da hatırlayacaktır."

"O çok hasta," dedi kadın. "Evet."

"Onu seviyorsun."

"Bırak onu," dedi. "Üşümüştün. Benimle yatağa gelir misin?"

"Evet," dedi. "Evet, lütfen." Ve ona doğru hareket etti, başını onun omzuna yasladı ve bir iç çekişle rahatladı. Uyuyamayacak kadar yorgun olduğu her halinden belliydi.

Eğer onun yorgunluğunu hissetmemiş olsaydı, onu yatağına götürdüğünde onunla sevişirdi. Bu gece ona olan ihtiyacının cinsel olmadığını kendi kendine itiraf etmiş olsa bile bunu yapmamak aklına gelmezdi. Ama onun yorgunluğunu hissetmişti ve aniden, bu akşam onun için yapmaya çalıştıklarına karşılık olarak ona bir şeyler verme ihtiyacıyla dolup taşı.

Onu kollarına ve bedenine doğru çekti, yatak örtülerini sıkıca üzerine sardı ve yüzünün yan tarafını öptü.

"Uyu," dedi. "Birazdan seni ısıtacağım. Sadece uyu. Sana koyunları ya da bacaklarını düşünmeyi yasaklıyorum."

"Koyunlar," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Kim onlar?"

Neredeyse anında uykuya dalmıştı ve kendisi de öyle, ancak birkaç saat sonra babasının uşağı habersizce odasına gelerek onu uyandırdığında fark etti.

Bir sıçrayışla uyandı ve içgüdüsel bir hareketle yorganı karısının omuzlarına kadar çekti. Bunu yaparken bile karısının çıplak olmadığını biraz rahatlatarak hatırladı.

"Ne oldu?" diye sertçe sordu ve kızın kollarında zıpladığını hissetti.

"Kapıyı çaldım lordum," dedi uşak. Marki şafağın ilk ışıklarıyla giyinik olduğunu gördü ama her zamanki kusursuz titizliğiyle değil. "Ekselansları geldi, lordum."

Marki nasıl çıktığını bilmeden yataktan kalktı. "Hasta mı?" diye sordu sertçe. "Hasta mı?" Sabahlığına sarıldı,

Yatağa girmeden önce bir sandalyenin arkasına atmıştı. "Evet, lordum," dedi uşak. "Brixton gelmeniz gerektiğini düşündü, Lordum." Brixton efendimizin uşağıydı.

"Doktor çağrıldı mı?" diye sordu Marki, sabahlığının kuşağını bağlarken ve bunu yaparken kararlı bir şekilde kapıya doğru ilerlerken. "Hemen onu ve Lord William'ı çağırın. Leydi Twynham ve Lord Charles çağrılсын. Leydi Augusta şimdilik yatağında kalabilir."

"Evet, lordum." Kâhya, omuzlarından sorumluluk kalktığı için alışılmadık bir şekilde rahatlamış gibiydi.

Marki, yatağında uyanık yatan karısını düşünmeden odadan aceleyle çıktı.

Babası kalp krizi geçirmişti. Bundan kurtulması mümkün değildi. Ölüyordu. Oğlu aceleyle yatak odasına girdiği anda bu kadarını anlamıştı. Yatağa uzanmış, soluk soluğa kalmıştı. Her nefes alışında zorlanıyordu. Brixton yüzünün önünde büyük bir bezi çırparak daha fazla hava almasını sağlamaya çalışıyordu. Marki, kendisinin tamamen çaresiz olduğunu bilmesine rağmen bir şeyler yapmak için nafile bir çabayla dükün ellerini ovuşturuyordu.

Zaman onun farkında olmadan geçti. Marianne odadaydı, hemen ardından Charles geldi. Sonra Twynham, Will, Claudia ve Charity de oradaydı. Sonunda doktor göründü ve hepsi odanın kenarlarında durup, doktor muayenesini yaparken ve onlara bakıp başını hafifçe sallayarak kaçınılmaz mesajı vermek için doğrulurken izlediler.

Withingsby Dükü ölüyordu.

Marki, kapıda duran Bayan Aylward'a bakarak, "Leydi Augusta'yı getirin," dedi.

"Ben giderim," dedi Charity sessizce. "Onu da getireceğim."

Dük hâlâ duyulabilir nefesler alıyordu. Ama bilinci yerindeydi. Gözleri açıktı.

Marki, "Veda etme vakti geldi," dedi, hepsinin -aile, hizmetkârlar, doktorlar- yol göstermesi için ona baktığı gerçeği zihninde canlanıyordu. Dük ölüyordu. Zaten ailenin reisliğini vekâleten yürütüyordu. "William? Claudia?"

Yatağın yanına geldiler, Claudia bembeyazdı, Will'in durumu daha da kötüydü. Sonra Marianne ve Twynham, onların ardından da Charles. Kâhya ve hizmetkâr vedalaşmak için başlarını öne eğdiler. Marki, zihninin uyuşukluğuna rağmen, bunun babasının isteyeceği bir vedalaşma olduğunu fark etti.

Resmi ve doğru, ölümü iyi düzenlenmiş bir devlet töreni gibiydi.

Charity solgun ve açıkça korkmuş bir Augusta'yla dönmüştü. Marianne onu kucağına almak istediğinde Charity'nin eline yapışmış, ona doğru büzülmüş ve yüzünü saklamıştı. Ve böylece onu yatağın yanına götüren Charity oldu.

"Babanla vedalaşmalısın," dedi Charity nazikçe. "Sana bakıyor, görüyorsun."

"Güle güle, efendim," diye fısıldadı çocuk.

Ama Marki de Charity de görebiliyordu ki, Majesteleri'nin eli yatak örtüsünü güçsüzce çekiyordu.

"Onu öpmeni istiyor," dedi Charity. "Seni sevdiğini ve seni Anthony'nin güvenli bakımına bıraktığını bilmeni istiyor."

Augusta babasını yanağından öpebilmek için ayak parmaklarının ucuna basarak yatağa doğru uzanmak zorunda kaldı. "Anthony için iyi bir kız olacağım, efendim," dedi. "Ve derslerime daha çok çalışacağım." Yüzünü Charity'nin eteğine sakladı.

"Baba." Charity o zayıf eli kendi elinin içine almıştı. "Bana karşı çok nazıksın. İyiliğiniz için size teşekkür ederim. Bunu ve seni her zaman hatırlayacağım." Ve onun üzerine eğildi, alnından öptü ve gözlerinin içine gülümsedi. "Sevgilerimle," diye ekledi.

Sonra eğilip Augusta'yı kucağına aldı ve onunla birlikte yatak odasının antresine doğru ilerledi.

Marki bir adım öne çıktı ve ellerini arkasında kavuşturmuş, babasına bakıyordu.

"Odayı boşaltın." Kelimeler fısıltıyla, boğuk ve nefes nefese söylenmişti ama gayet netti.

Marki gözlerini babasının yüzünden ayırmadan, "Belki de hepiniz birkaç dakika dışarıda beklersiniz," dedi.

Twynham'a lütufkâr kızı olduğunu ve öz kardeşi tarafından bir hizmetçi gibi muamele gördüğünü mırıldanan Marianne dışında hepsi şikâyet etmeden oradan ayrıldı.

Withingsby Dükü davet edilmeden dokunulacak biri değildi ve davet nadiren yapılırdı. Ama Staunton Markisi yorganın üzerindeki solgun, gevşek ele baktı ve onu iki elinin arasına alabilmek için ellerini sırtından çekti. Birkaç dakika önce onu ısıtmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen soğuktu.

"Baba," dedi, konuşurken bile karısıyla alay ettiği duygusal bir ölüm döşeği sahnesi fikrini hatırlayarak, "seni her zaman sevdim. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derinden. Eğer sevmemiş olsaydım

senden nefret edemezdim. Ve senden nefret ettim. Seni seviyorum." Elini kısa bir süreliğine dudaklarına götürdü.

Lütfunun delici, mağrur gözleri, ürkütücü bir canlılıkla, gri yüzünün içinden ve ağır kapakların altından ona bakıyordu. "Sen benim oğlumsun," diyebildi. "Her zaman en sevdiğim oğlum, tıpkı senin de onunki olduğun gibi. Senin de kendi çocukların olacak oğlum. Düşesin iyi bir anne ve iyi bir eş olacak. Şanslı bir seçim yaptınız. Evliliğinizde karşılıklı sevgi olacak. Seni kıskanıyorum. Beni kızdırmayı başaramadınız."

Daha fazla konuşmadı. Gözlerini kapattı. Oğlu bir süre onu izledi ve sonra dizlerinin üzerine çöküp yüzünü yatağa yaslayarak babasının eline yaklaştı ve ağlamaya başladı. Nefret ettiği ve sevdiği bir adam için ağladığı için kendini aptal gibi hissediyordu ama içini parçalayan acı dolu hıçkırıkları durduracak gücü yoktu. Sonra el kalktı ve başının üzerine geldi. Bir, iki kez kıpırdadı ve sonra hırıltılı nefes alış verişini devam ederken hareketsiz kaldı.

Bağışlama, af dileme, kutsama, hayır duası, iyileştirici bir dokunuş gibi hissettirdi. Bir babanın dokunuşu. Aşk gibi hissettirdi. Marki bu duygulardan nefret ederken, aynı zamanda onların kendisini sarmasına da izin verdi. Babası ona sevgiyle dokunmuştu.

Nefes alış verişinin doğası değişti. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Aileyi odaya geri çağırma vakti gelmişti. Sona tanıklık etmek onların da hakkıydı. Ve sona dakikalar kalmıştı.

Kucağında kıvrılmış AUGUSTA'yla birlikte antredeki bir sandalyeye oturdu. Çocuk uyumuyordu ama Charity onu herkesle birlikte Dük'ün odasına götürmemişti. Babasına veda etmesi, neler olduğunu anlaması için gerekliydi ama ölüme tanıklık etmesi gerekmiyordu. Charity elini çocuğun başının üzerinde gezdirdi ve ara sıra alnından öptü.

Odadan ilk çıkan kocası oldu. Sandalyenin önünde durdu ve gözleri Charity'ninkilerle buluştu. Solgun ve bitkin görünüyordu. Ağlıyordu, diye düşündü Charity. Ağladığına sevinmişti. Adam kalçalarının üzerine çöktü ve bir elini Augusta'nın başına koydu.

"O öldü, canım," dedi o kadar nazık bir sesle ki Charity'nin gözleri yaşardı. "Huzurluydu. Şimdi mutlu olacak. Annemle birlikte olacak."

Augusta gözlerini açtı ama kıpırdamadı ya da bir şey söylemedi.

"Ama yine de güvende olacaksın," dedi. "Ben burada seninle olacağım-

Will, Claudia ve çocuklar her zaman yanımızda olacaklar. Biz bir aile olacağız. Bebekken seni kucağıma almıştım. Doğduktan sonra seni ilk kucaklayan bendim. Birini seni sevdiğim kadar sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Kısa süre sonra gitmek zorunda kaldım ve uzun süre uzak kaldım. Ama seni hep sevdim. Ve şimdi tekrar evimdeyim. Biz kardeşiz ama neyse ki sana bakabilecek ve seni neredeyse bir baba gibi koruyabilecek yaştayım."

Sessizce ona baktı, ama Charity onda eskisinden daha az gerginlik olduğunu hissedebiliyordu. Birkaç dakika içinde uyuyor olacaktı.

Marki, "Ekselansları sizi terk etmek zorunda kalacağını biliyordu," diye devam etti. "Sana onun yerine bakabilmem için beni eve çağırdı. Çünkü seni seviyordu Augusta, beni de seviyordu. Çünkü biz onun çocuklarıydık. Her şey yoluna girecek, canım. Şimdi uyumaya devam edebilirsin. Seni yatağına götüreceğim ve Charity de bizimle gelecek." Adam ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. Sessiz iletişimi anladı ve başını salladı. "O seninle kalacak ve ne zaman

Uyandığında seni bana, Will'e, Marianne'e ya da Charles'a götürmek için orada olacak. Tamamen güvendesin."

Ama ayağa kalktığı sırada uşak yatak odasından çıktı. O da boğazını temizledi.

"Ekselansları-" diye başladı.

Charity kocasının başını çevirmeden önce irkilmesini izledi.

"Doktor size danışmak istiyor, majesteleri," dedi uşak.

"Withingsby Dükü, "Ben Leydi Augusta'yı çocuk odasına götürene kadar beş dakika bekleyecek," dedi.

Yarı uyur haldeki çocuğu kollarına aldı ve Charity ayağa kalkana kadar bekledi. Bu sabah, kocasının sesinin onu derin bir uykudan uyandırmasından bu yana ilk kez fark etmişti ki, Londra'ya dönüyor olmaları gerekiyordu. Bugün bu maskaralığın sonu, babasının ölümünden beri hayalini kurduğu, kendi ailesiyle birlikte güvenli ve harika bir hayatın başlangıcı olacaktı.

Ama bugün hâlâ oynaması gereken bir rol vardı - aslında bir rol bile değildi. Augusta'nın bugün ona ihtiyacı olacaktı. Bir çocuğun hayatında ebeveynlerinden birinin ölümünden daha önemli bir olay olamazdı. Augusta'nın ihtiyaçları bugün ve belki de bugünden daha uzun bir süre boyunca diğer her şeyin önüne geçmek zorunda kalacaktı. Nedense çocuk teselli için Marianne ya da Claudia'dan çok ona yöneliyor gibiydi.

Ve Anthony'nin bugün ve belki de bugünden sonraki birkaç gün boyunca ona ihtiyacı olacaktı. Babasını zor koşullar altında kaybetmişti. Çok geç olmadan babasına olan sevgisini fark etmiş olabileceğinden şüpheleniyor ve bunu umuyordu. Babasının kendi sevgisine dair bir işaret gösterebilmiş olmasını umuyordu. Sonuna kadar, hatta belki de sonun ötesine kadar direnerek ne kadar aptalca davranmışlardı. Ama yüzünde, gözyaşları dışında bile, baba ve oğlun sonsuzluk onları ayırmadan önce birbirlerini anladıklarını gösteren bir ifade vardı. Beş dakika boyunca baş başa kalmışlardı.

Augusta'yı dikkatle yatağına yatırdı, bu sırada hem hemşiresi hem de mürebbiyesi kapıda bekliyordu. Hemşirenin ağlamaktan gözleri kızarmıştı; büyük bir evde haber çabuk yayılırdı. Augusta çoktan uyumuştı. Adam onu battaniyelerle rahatça örttü ve Charity'ye birkaç saat önce onu nasıl örttüğünü ve yorgun bir uykuya dalarken ona nasıl sarıldığını hatırlattı. Adam doğruldu ve

ona döndü. Hizmetçiler ortadan kaybolmuştu. "Onunla kalacak mısın?" diye sordu. "Elbette," dedi.

Düşüncesizce öne doğru bir adım attı ve adamın alnında ters duran soru işaretli saçlarını geriye doğru taradı. Saçlar hemen geriye düştü. Elleriyle adamın yüzünü çerçeveledi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm Anthony." Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve onun dudaklarını öptü.

Ellerini onun ellerinin arkasına dokundurdu, bir süre yüzüne karşı tuttu ve sonra ellerini kaldırdı, bunu yaparken hafifçe sıktı.

"Bana ihtiyaç var," dedi ve odadan çıktı.

Ancak o gittikten ve sessiz odada oturup uyuyan çocuğu izledikten sonra, korkunç suçluluk duyguları onu rahatsız etmeye başladı.

İnanılmaz derecede yoğun ve yorucu bir gündü. Sekiz yıl boyunca kendi bağımsız hayatını yaşamıştı ve sorumluluklara alışkındı. Ancak Enfield'a döndükten sadece üç gün sonra kendini birdenbire Withingsby Dükü olarak bulması ve görünüşe göre düzinelerce insanın yönlendirme için ona başvurması, en hafif tabirle stresliydi.

Yapılması gereken cenaze düzenlemeleri, yazılması gereken mektuplar, cenaze töreni için uzaklardan gelecek konuklar için ayarlamalar, erkenden kabul edilmesi gereken taziye ziyaretleri, halledilmesi gereken sıradan, kaçınılmaz ev ve emlak işleri, Tilden Kontu ve ailesinin elbette kalmaktan memnuniyet duyacaklarına dair güvence verilmesi ve sayısız başka görev vardı.

Başa çıkılması gereken bir keder şoku vardı - hem kendi kederi hem de kardeşlerinin kederi. Charles belki de en tesellisiz olanıydı. Dük öğleden sonra kardeşini kış bahçesinde oturmuş, ellerine kapanmış hıçkırırken buldu. Ama onu teselli etmek için duygusal enerji harcama zorunluluğu yoktu. Leydi Marie Lucas onun yanına oturmuş, bir eliyle sırtını sıvazlarken diğer eliyle dantel bir mendil tutmuş ve kendi yanaklarındaki gözyaşlarını silmişti.

Hem kreşten hem de okul odasından serbest bırakılan Augusta bütün gün Charity'nin yanında kaldı, ancak rektör ve karısının ziyaretinden sonra kısa bir rahatlama döneminde gelip onun kucağına oturdu.

"Gerçekten benimle kalacak mısın?" diye sordu.

"Mmm." Kollarını ona doladı.

"Peki sen gerçekten bir baba gibi mi olacaksın?" diye sordu.

"William'ın Anthony ve Harry ile olduğu gibi mi?"

"Bir baba ister misin?" diye sordu ona. "Yoksa bir ağabeyi mi tercih edersin?"

Hiç tereddüt etmedi. "Ben bir baba istiyorum," dedi.

"O zaman ben oyum," dedi. Zihni kısa bir süre önce yaşadığı hayata ve bir hafta önce büyük bir kararlılıkla savunduğu tutumlara geri döndü. Ama o hayat artık ölmüştü. Bu gerçeği kabul etti. Bu mücadele edebileceği bir şey değildi. Savaşmak *istediğinden* bile emin değildi. Bazı gerçekler inkâr edilemeyecek kadar yalındı.

"Peki Charity annem gibi olacak mı?" diye sordu.

Gözlerini kapattı. Ah. Zalimlik gibi görünen şeylere karşı bir çocuk nasıl kozalanırdı? Nasıl anlayabilirdi ki?

"Onu anne olarak istiyor musun?" diye sordu.

"Jane, Louisa ve Martin'in Marianne'i var," dedi, "Anthony ve Harry'nin de Claudia'sı var. Şimdi benim de bir kızım var. O tamamen bana ait."

"O seni güvende tutacak," dedi alnından öperek. "O seni seviyor."

"Evet, biliyorum," dedi. "Bana söyledi. Onun lütfu da beni sevdi. Bunu hiç söylemedi ama Charity bazı insanların bunu söyleyemediğini, hatta gösteremediğini ama bunun hissetmedikleri anlamına gelmediğini söylüyor. Benimle hep ilgilendi ve o gittikten sonra da bana bakman ve bana babalık yapman için seni eve getirdi. Bu sabah beni sevdiğini görebiliyordum. Onu öpmemi istedi. Yüzü soğuktu."

"Seni severdi canım," dedi. "Sen onun kendi küçük kızıydın. Ve şimdi benimsin."

Babasının onunla, karısını öldüren bu çocukla ne kadar zaman geçirdiğini merak etti. Çok değil, diye tahmin etti. Will'in çocuklarını kısıkanıyordu çünkü bir babaları vardı. Ama babalarını acıyla hatırlamayacaktı. Hayırseverlik bunu sağlamıştı.

Bu kısa bir karşılaşmaydı. Akşam yemeğinden sonrasına kadar zamanının her anını meşgul edecek insanlar ve ayrıntılar vardı. Yemek sırasında Augusta ve karısı dışında herkesin nasıl olup da siyah giysilere bu kadar kolay sahip olabildiklerini merak etti. Hepsi derin bir yas içindeydi. Charity kahverengi elbiselerinden birini giymişti ve sevimli bir şekilde eski püskü ve güzel görünüyordu. Yemek sohbetinin bir parçası olarak Claudia'nın modacısının karısına siyah bir elbise dikmekle meşgul olduğunu duymuştu.

Yarın giymek için elbise.

Masanın başına oturdu ve etrafına bakındı. Ah, evet, bir hafta muazzam değişiklikler yaratmıştı. Daha birkaç gün önce buraya dönebileceğini ve tüm bunlardan etkilenmeyeceğini hayal etmiş olması şimdi onu şaşırtıyordu. Bir parçası bunu biliyordu. İçindeki derin bir şey, kendi kimliğini korumak için bir şansa bile sahip olmak istiyorsa Charity'yi de yanında getirmesi gerektiğini biliyordu. Ama anlamadığı -ya da kabul etmediği- şey, bu kimliğin ne olduğuydu. Kim olduğunu bilmiyordu. Artık biliyordu. O Anthony Earheart'tı, bu ailenin ayrılmaz bir parçasıydı. Her zaman öyleydi, kendi kendini sürgüne gönderdiği sekiz yıl boyunca bile.

Onlardan hiçbir zaman özgür olmamıştı. Yine de garip bir şekilde, şimdi, tüm özgürlüğünün, tüm seçimlerinin hatırlayamayacağı bir şekilde elinden alındığı gün, hayatında hiç hissetmediği kadar özgür hissediyordu. Ve bunun nedeni, babasının ölmüş olması ve artık onun üzerinde güç kullanamaması değildi. Tam tersi olmuştu. Çünkü artık hem kendisi hem de babasının oğlu olmuştu. Babası, tıpkı bu sabah fark ettiği gibi, onu bu iki kimlikle birlikte yaşaması için özgür bırakmıştı. Babası ona en sonunda sevgisini vermiş ve onu özgür bırakmıştı.

Düşesiniz iyi bir anne ve iyi bir eş olacak. Şanslı bir seçim yaptınız. Evliliğinizde karşılıklı sevgi olacak.

Gözleri yaşlı bir Tilden Kontesi'yle nazikçe konuşan karısına, düşesine baktı. Evet. Evet. Oh, evet. Ama ona kur yapmak gerekecekti, emretmek değil. Eğer onu seviyorsa -ki seviyordu- o zaman anlaştığı gibi onu özgür bırakmalıydı. Ve onun kendisiyle kalmayı, karısı olmayı, çocuklarını doğurmayı, hayatlarının geri kalanında onunla ortak bir aşkı paylaşmayı özgürce seçeceğini ummalıydı.

Umutsuz değildi. Tanıdığı herkesten daha fazla sıcaklığa, daha fazla çekiciliğe, daha fazla sevgiye sahipti - ilk izlenimler nasıl da yanıltıcı olabiliyordu! Yüzünü çevreleyen ellerinin sıcaklığını, gözlerindeki derin üzüntü ifadesini ve dudaklarına kondurduğu yumuşak öpücüğü hâlâ hissedebiliyordu. Hayır, umutsuz değildi. Ama diğer şeylerin yanı sıra, son birkaç gün içinde kibirli özgüveninin bir kısmını kaybetmişti. Ondan hiçbir şekilde emin değildi. Umudun yanında kaygı da vardı.

Nihayet akşam yemeğinden çok sonra özgürdü. Yatağına uzanmış olan ve huzur içinde uyuyormuş gibi görünen babasının yanında oturuyordu. Ama Will gelip omzunu sıkıca kavradı ve

ve ona bir süre nöbet tutacağını söyledi.

"Git ve rahatla Tony," dedi. "Yığılıp kalacakmış gibi görünüyorsun."

Dük başını salladı ve ayağa kalktı -ve düşüncesizce kardeşine sarıldı, o da kucaklamaya karşılık verdi.

Ona Augusta'nın yatakta olduğu ve hemşiresi tarafından yakından izlendiği söylendi. Ama Charity diğerleriyle birlikte salonda değildi. Yürüyüş için dışarı çıkmıştı, diye bilgilendirildi.

"Arkadaş istemedi," dedi Charles, "onunla gitmeyi teklif etmeme rağmen Tony. Yorgun görünüyordu. Bütün gün Augusta'ya çok iyi davrandı."

Claudia gülümseyerek, "Ama sana eşlik etmek isteyecektir," dedi. "Bütün gün seni endişeyle izledi. Sen de en az onun kadar yorgun görünüyorsun. Sanırım göl kenarında dolaşacağını söylemişti."

"Evet, öyle," dedi Marianne. "Ve Augusta'ya gerçekten de çok iyi davrandı, Tony. Mürebbiyelik deneyimi ona yardımcı olmuş olmalı elbette."

Evden çıkarken Marianne'in buzlarının çözüldüğünü düşündü. Ama o son küçük şakaya karşı koyamamıştı.

Karısını göl kenarında buldu. Bir öncekine çok benzeyen bir akşamdı ama omuzlarında bir şal vardı. Kıyıda oturmuş, ay ışığıyla aydınlanmış suya bakıyordu. Karısı başını kaldırıp onu tanıdıktan sonra yanına oturdu ve ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı.

"Yorgun musun?" diye sordu.

"Birazcık." Bankta otururken sergilediği huzurlu görüntüye rağmen rahat değildi.

"Bütün bunlar senin için çok fazla," dedi. "Özür dilerim. Bu pazarlığımızın bir parçası değildi, değil mi?"

Ama o sadece daha da sertleşti. "Hepsi benim hatamdı," dedi, sesi düzdü.

"Ne?" Yüzüne bakabilmek için başını eğdi.

"Onu ben öldürdüm," dedi. "Bunu fark etmediniz mi? Sizin deyiminizle, haçlı hevesimle. Dün gece onu kütüphaneye gitmeye ben zorladım. Onu o acı ve beyhude sahneye ben zorladım. Bu beni ilgilendirmezdi. Az önce söylediğin gibi, bir pazarlığımız var. Ben senin karın değilim. Bu benim ailem değil. Ama yine de müdahale ettim. Onu o stresin altına soktum. Ve birkaç saat sonra öldü."

Oh, Tanrım! "Hayır." Elini çok sıkı sıktı. "Hayır, Charity. Hayır. Onun ölümünden hiçbir şekilde sen sorumlu değilsin. Beni çağırdılar.

Çünkü ölmek üzereydi. Doktoru iki gün önce bana her an ölebileceğini söyledi. Kalbi tehlikeli derecede kötüydü. Bu sabah erken saatlerde iflas etti. Ve öldü. Ölümünün sizinle hiçbir ilgisi yok."

"Ona dinlenmesi söylenmişti," dedi.

"Sürekli göz ardı ettiği tavsiyeler," diye hatırlattı ona. "Öleceğini biliyordu, Charity. Bu yüzden gururuna yenik düştü ve beni eve çağırdı. Ama zayıflık içinde ölmek istemedi. Yaşadığı gibi ölmek istedi ve dileği kabul edildi. Onun ölümünü hızlandırmadın. Ama çok harika bir şey yaptın."

"Onu ben öldürdüm," dedi.

"Onu sevdiğimi söyledim," dedi, "her zaman sevdiğimi söyledim. Ve tabii ki gerçeği söyledim, ama sen beni bununla yüzleşmeye zorlayana kadar ben bile bunu tam olarak anlamamıştım. O benimle konuştu. Beni sevdiğini söylemedi, hem de o kadar çok kelimeyle. Ama bana oğlum, en sevdiğim oğlum dedi. Ve elini başıma koydu, Charity. Küçük bir şey gibi görünebilir ama elini orada hissetmenin benim için ne anlama geldiğini tarif edemem. Başımı okşamaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Beni sevdiğini haykırabilirdi ama elinin dokunuşunun bende yarattığı etkiyi yaratamazdı. Bana dokundu çünkü sen ona bir şeyi itiraf ettirmiştin. Neredeyse çok geç kalmıştı -ikimiz de öyleydik- ama kalmamıştı. Çünkü dün akşam o yüzleşmeyi sen zorladın. Bunu tam zamanında yaptın."

Suya baktı ve hiçbir şey söylemedi. Ama elinin dokunuşundan gerginliğin bir kısmının gittiğini hissedebiliyordu.

"Haklıydı, biliyorsun," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Annemi seviyordum ve ona içerliyordum. Onu sevmeye zorlandığımı hissettim. Daha genç bir delikanlıyken bile bana çok baskı yaptı. Öldüğünde sadece yirmi yaşındaydım. Çok mutsuzdu. Bana sevdiği ve evlenmek istediği adamdan bahsetti. Babamla evlenmeye nasıl zorlandığını anlattı. Hatta babamın, kızım artmadığı zamanlarda ona nasıl zorla ilgi gösterdiğini bile anlattı. Bana ağlayarak yakında tekrar artacağını çünkü babamın her gece odasına geldiğini söylerdi."

Durakladı. Bunu yüksek sesle söylemenin, hatta düşünmenin bile sadakatsizlik olduğunu hissetti. Ama belki babasına da bir şey borçluydu. "O haklıydı," dedi. "Mutsuzluğunu kendi çocuğuna yüklememeliydi. Oğluyla evliliğinin mahremiyetinden söz etmemeliydi. Onun sırları, onu teselli etme zorunluluğu, ondan nefret etmek, benim için ağır bir yükü. Son günlere kadar bunun farkına bile varmamıştım."

gece."

"Annen senden çok fazla sevgi talep ediyordu," dedi karısı, "baban ise çok az talep ediyordu. Ne yazık ki ebeveynlerimizi insan olarak görmekte zorlanıyoruz. Onlardan mükemmellik bekliyoruz. Babam onu seviyordu. Dün akşam bu çok açıktı."

"Belki de evliliklerinde kadın da erkek kadar hatalıydı," dedi. "Belki daha da fazla. Evlilik hayatı boyunca görücü usulü bir evliliğe zorlandığı için onu cezalandırdı. Bu evliliğin yürümesi için hiçbir çaba göstermedi. Sizce yaptığı bu muydu?"

"Duygularınızın ters uçlara savrulmasına izin vermemeye dikkat edin," dedi. "O mutsuzdu Anthony. Ve sana söylediklerine rağmen, annenle babanın evliliğinin mahremiyetinde neler olduğunu bilemezsin. İkisi dışında kimse bilemez ve ikisi de öldü."

"Sanırım," dedi, "bizi ondan uzak tutmuş olabilir. Çekingen ve sert biriydi ve -dün akşam da söyledi- asla ona karşı bir şey söyleyerek misilleme yapmazdı. Hiç yapmadı, biliyorsun. Bize ondan korkmayı ve nefret etmeyi, onu kalbi soğuk bir adam olarak görmeyi öğretti."

"Anthony," dedi, "onu seviyordun. Onu sevdiğini unutma. Zor bir hayatı vardı. Tüm o çocuklar, tüm o kayıplar."

"Merak ediyorum," dedi, "hayattan hiç bir şey aldınız mı? Her zaman verici mi oldunuz? Aileme olağanüstü hediyeler verdiniz."

Ama elini onun elinden çekti ve ayağa fırladı. Eteğindeki otları fırçaladı. "Elbette ben bir alıcıyım," dedi. "Hayatımın geri kalanında senden bir ev, bir araba, hizmetçiler ve yılda altı bin sterlin alacağım; sadece eğlenmek ve beklenmedik bir güvenliğin tadını çıkarmak için. Sabırsızlıkla bekliyorum."

O da ayağa kalktı. "Sen benim karımsın," dedi. "Bu gerçek sayesinde hayatının geri kalanında rahat edeceksin. Bu almak değil. Bu evliliğin doğasında var."

Yine gergindi ve oldukça yorgun olduğu fark ediliyordu. Bu zor günler geçtikten, cenaze bittikten sonra ona kur yapmayı planladığı şekilde kur yapmanın zamanı değildi.

"Yorgunsun," dedi, "ben de yorgunum, seni yatağa götüreyim." "Seninle mi?" dedi kadın. "Dün geceki gibi mi?"

"Evet," dedi, "eğer istersen. Ya da isterseniz önce sevişelim. Bu babama karşı saygısızlık olmaz. Hayatın her zaman

ölüm karşısında yeniden teyit edildi."

"Rahat bir omzunuz var," dedi yarı gülümseyerek, "ve güvenli kollarınız. Dün gece çok huzurlu uyudum. Sen de öyle. O zaman sadece bu gece için, eğer istersen."

"Gel." Adam bir kolunu kızın beline doladı ve eve geri dönerlerken kız ona karşı rahatladı.

Ama sonuçta, yatakta birlikte olduklarında, uyumadan önce sözsüz bir onaylamayla sevişiyorlardı - başka hiçbir kadınla sessiz iletişim kurmamıştı, ama onunla kusursuz görünüyordu. Yavaş, sıcak ve derin bir şekilde sevişiyorlardı. Bitirdiğinde kadın rahatlayarak iç çekti ve adam kendini derinlere bastırdı ve hayatında ilk kez bilinçli olarak tohumunun çiftleştiği kadının içine akmasına izin verdi.

Hiç kuşkusuz en büyük endişesini ^{gidermişti}. Kayınpederini öldürdüğü yüzündeki burun kadar net görünüyordu ona. Ama elbette öldürmemişti. Kocasını bu konuda onun aklını tamamen rahatlatmıştı.

Diğer endişe onu daha az acilen kemiriyordu. Ama bu bir değildi paylaşabileceği ve kendini vazgeçirebileceği bir şey değildi. Tam tersine. Suçluluk duygusu her geçen saat artıyordu ve sürekli hatırlatmalar oluyordu.

Senin bir servet avcısı olduğunu sanıyordum.

Bu başlatmıştı. O bir servet avcısıydı. Korkunç bir günah işlemişti, hem de birden fazla. Endişe verici bir hızla çoğaldılar. Uygarlığın en kutsal kurumlarından biriyle alay etmişti. Evlenmiş ve çoğunu tutmaya hiç niyeti olmadığını çok iyi bilerek tüm evlilik yeminlerini tekrarlamıştı. Her şeyi para için yapmıştı. Ah, kendine bunu Phil, Penny ve çocuklar için yaptığını söyleyerek yaptıklarını mantıklı göstermeye çalışabilirdi. Ama iş kürek kemiğine kürek kemiği demeye geldiğinde, o zaman bunu para için yaptığını kabul etmek zorundaydı.

Ve böylece tek bir büyük günah onu bir dizi aldatmacaya sürüklemişti. Kayınpederi gerçeğin çoğunu tahmin etmişti ama bu evliliğin geçici bir evlilik olduğunu fark etmemişti. Muhtemelen yakında düklüğün yeni bir varisi olacağı inancıyla ölmüştü. Belki de Augusta'nın hem bir anne hem de bir baba figürüne sahip olacağı inancının rahatlığı içinde ölmüştü.

kadınlığa adım attığında.

Augusta'ya karşı yaptığı aldatmacayı düşünmekten nefret ediyordu. Augusta'nın, yaşlı dükün ölümünden bir gün sonra onu *sevdiğini* fark etmişti. Bu aniden olmuştu ama oldukça, oldukça derin bir şekilde. Augusta onun yanından ayrılmak istemiyordu. Bunu sadece Anthony ile biraz zaman geçirmek için yapacaktı. Gerçek ortaya çıktığında Augusta'ya onarılmaz bir zarar gelebilirdi.

Sonra ona bir ağabey şefkatiyle yaklaşan Charles ve neredeyse onun kadar sevecen olan Claudia ve William vardı. Marianne bile ona nazik davranmaya başlamıştı. Marianne'in ve Claudia'nın çocukları ne zaman onu görseler gözleri parlıyordu.

Kendini tam bir sahtekâr gibi hissediyordu. O bir sahtekârdı. Bütün hizmetkârlar ona *zat-ı âliniz* diye hitap ediyor ve belirgin bir saygıyla davranıyorlardı; başsağlığı dilemek için kendilerini arayan bütün komşular ona unvanıyla hitap ediyor ve neredeyse huşu içinde ona bakıyorlardı.

O bir sahtekardı.

O bir servet avcısıydı.

Mademki maçaya maça deme işindeydi, o zaman günahkâr olduğunu da kabul edebilirdi.

Yapabileceği tek bir şey vardı. Cenazeden önceki günlerde yavaş yavaş farkına varmıştı ama sonunda zihninde kesinleşmişti. Sadece tek bir şey vardı. Bu bütün yanlışları düzeltmeyecekti -özellikle Augusta'yı düşünüyordu. Ama yaptıklarından duyduğu üzüntüyü gösterecekti. Yapılacak tek onurlu şey buydu, zaman içinde vicdanını rahatlatabilecek tek şey buydu.

Ve böylece cenaze töreninin öğleden sonrasının geç saatlerinde, konukların çoğu ayrılıp kalan birkaç kişi salonda otururken, Augusta sabahın heyecanından sonra çocuk odasında uyurken, Dük biraz dinlenmek için Charles'la birlikte ata binerken, Charity elinde küçük bir valizle köye giden yolda yürüdü. Handan kalkan bir posta arabası vardı; saati kontrol etmişti.

Eve tek başına gidiyordu. Arkasında kocası için bir not bırakmıştı ama gideceği yeri söylememişti. Eğer söyleseydi, kocası ona para gönderirdi - yılda altı bin pound. Eğer göndermiş olsaydı, ona uygun bir ev ve anlaşmada sözü edilen tüm ziynet eşyalarını temin etmesi için iş adamını gönderirdi. Her şeyin parasını ödemekte ısrar ederdi. Ve belki de buna karşı koymak imkânsız olurdu. Belki de

elinden geldiğince direnmemeye çalışırdı.

Evlenmiş ve evliliği sürdüğü sürece evliliğinin tüm görevlerini yerine getirmişti. Belki de zaman içinde, bu görevleri sadece kısa bir süre için yerine getirmeye çağrılacağını bilerek evlendiği için kendini affedebilecekti. Ama yaptıklarının bedelini ödemeyi kabul ederse kendini asla affedemeyecek ya da kendisiyle yaşayamayacaktı.

Evlilik bir iş değildi.

Evlilik bağlılık, ilgi ve sevgiydi. Evlilik bağlılıktı.

Onun alan değil veren olduğunu söylediğinde yanıldığını düşünmüştü. Ama belki de sonuçta haklıydı. Bir alıcı olamazdı. Kendi ruhunu kaybederdi.

Belki zamanla kendini affedebilirdi.

Daha sonra düşündüğünde, karısının onu babasının cenaze töreninin öğleden sonrasında terk etmiş olması, WITHINGSBY DÜKÜ'NE İNANILMAZ GELMİŞTİ; ancak bunu ertesi sabaha kadar fark etmemişti.

Uzun bir yolculuktan ve Charles'la yaptığı uzun bir konuşmadan döndüğünde kendini biraz yenilenmiş hissediyordu. Ama tüm ailesi için stresli birkaç gün olduğunu anlamıştı. Charity'nin dinlenmek için odasına çekildiğini öğrendi. Uyuyacağını ve bunun için kendini daha iyi hissedeceğini umuyordu. Günün geri kalanında diğer konuklarla meşgul oldu. Akşam yemeğine kadar eşlik etmek için karısının soyunma odasına uğramadı. Akşam yemeği anonsu yapıldığında karısı salonda görünmeyince, bir hizmetçiyi sorguya gönderdi. Hizmetçisine, zat-ı şahanelerinin günün geri kalanında kendisine ihtiyaç duymayacağı ve rahatsız edilmek istemediği söylenmişti.

Onu rahatsız etmedi. Konuklarına mazeretlerini anlattı. Enfield'e geldiğinden beri hiç yorulmadan kendini vermişti. Başta Augusta ve kendisi olmak üzere herkes onun enerjisini talep etmişti. Çok yorulmuş olmalıydı. Onu kontrol etmek için yukarı çıkmadı - dinlenmesini bozmaktan korkuyordu. Ve aynı nedenle yatağa girdiğinde de onu rahatsız etmedi, yine de sessizce soyunma odasına girdi ve yatak odasının kapısının altında ışık olmadığını fark etti.

Ancak ertesi sabah, önce başka bir işle ilgilendikten sonra kahvaltıya geç gittiğinde, kadının henüz aşağıya inmediğini fark edince araştırmaya koyuldu. Ve sonra, tabii ki, yastığının üzerinde bıraktığı mektubu keşfetti. Mektubu ilk gördüğünde yastığının üzerinde değildi. Hizmetçisi elinde mektupla, gözlerinde korku dolu bir ifadeyle odasından çıkıyordu. Nerede bulduğunu söyledikten sonra reverans yaparak mektubu ona uzattı ve başını sallayarak onu uğurladı.

"Ekselansları," diye yazmıştı karısı, "bu öğleden sonra köy hanından posta arabasıyla ayrılacağım. Umarım bunu peşime düşecek kadar çabuk fark etmezsiniz. Bunu isteyeceğinizi biliyorum çünkü bir anlaşma imzaladık ve onurlu bir beyefendi olarak,

bunu onurlandırmak isteyeceksiniz. Ama lütfen gelmeyin. Ve lütfen beni bulmaya çalışmayın. Anlaşmamızın sana düşen kısmından seni azat ediyorum. Yaptığım şey için ödeme almak istemiyorum. Bu benim için tatsız ve üzücü olur."

Gözlerini kapadı ve yavaş bir nefes aldı. Hâlâ soyunma odasının dışındaki koridorda duruyordu.

"Taşıyabileceğim kadar eşyayı yanıma alıyorum," diye okudu mektuba tekrar baktığında. "Balo elbisemi de yanıma almaktan kendimi alamıyorum. Aldırmayacağınızı biliyorum. Ve incilerimi. Sanırım onlar düğün hediyesiydi ve bir düğün oldu. O zaman onları aldığım için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Çok güzeller. Çalışma odanızdaki masanın üst çekmecesinde bulduğum paranın bir kısmını da alıyorum. Gideceğim yere bir bilet ve yolculuk sırasında yemek için ödeme yapmam gerekecek. Tekrar söylüyorum, sorun edeceğinizi sanmıyorum. Senden alacağım tek şey bu. Lütfen Augusta'ya onu sevdiğimi söyle. Size inanmayacaktır, ama lütfen, lütfen bunun doğru olduğunu kabul etmesi için onu ikna etmenin bir yolunu bulun. Ben, lütfunuzla, itaatkâr hizmetkârınız Charity Duncan."

Charity *Duncan*. Yüzünde yankılanan bir tokat gibiydi. Mektubu bir elinde buruşturdu ve bir an için gerçekten bayılmak üzere olduğunu hissetti. O Charity Earheart'tı, Withingsby Düşesi. Onun karısıydı; hayatının geri kalanında, hatta hayatta kalırsa daha da ötesinde, onu koruyacak ve destekleyecekti. Onunla yaşamayı ya da ondan ayrı yaşamayı seçse de, her zaman onun olacaktı. Onuru hakkında bir şeyler yazmıştı. Ona bunu yaptıktan sonra onurunu korumasını nasıl bekleyebilirdi ki?

Nereye gitmiş olabilir? Zihni onun muhtemel varış noktasını bulmaya çalışıyordu. Onu aramaya İngiltere'nin neresinden başlayacağını bilemeyeceğini anlayınca telaşlandı. Londra'da sadece eski lojmanları vardı. Onlardan da vazgeçmiş olmalıydı. Oraya geri dönmesi pek olası değildi. Oradaki hiç kimse nereye gittiğini bilemezdi. Onlara Enfield'dan bahsettiğinden bile şüpheliydi. Dün öğleden sonra otobüsüyle gitmişti. Hay Allah! Hiç kimse onun Enfield'den ayrıldığını görmemiş miydi -tahminen yürüyerek- ve bu gerçeği ya da geri dönmemesini başkalarına anlatmayı düşünmemiş miydi?

İlk içgüdüğü bir çanta hazırlamak, arabasını çağırmak ve onun peşinden yola çıkmaktı. O ilk panik anında nereye gittiğini bilmemesinin bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Handa duracaktı. Belki hancı onun gideceği yeri biliyordu-

Tabii bu onun son varış noktası olmayabilirdi. Bir şekilde onun izini takip edecekti.

Ama içgüdülerine her zaman uyamayacağını fark etti, gözlerini kapatıp tekrar sakın nefesler alarak *-hâlâ* soyunma odasının önünde duruyordu-. Ufka doğru acele edemezdi. Yapılması gereken işler vardı. Kahvaltıdan sonra birkaç misafir ayrılacaktı. Yolda onları görmeliydi. Tilden, karısı ve kızı daha sonra ayrılacaklardı. Charles'a önce Tilden ile konuşacağına dair söz vermişti. Günün ilerleyen saatlerinde Will'le bir görüşme ayarlamıştı, böylece mülklerin idaresiyle ilgili bir çalışma ilişkisi kurabileceklerdi. Augusta'nın çocuklarla oynama fırsatı bulabilmesi için onunla malikânede konuşmayı kabul etmişti. Charity'yi de kendisiyle gelmesi için davet etmeyi planlıyordu. Bugün halledilmesi gereken bin bir türlü iş vardı.

Ayrıca, onun peşinden gitmesini de istemiyordu. O istemedi onun desteğini kabul etti. Onunla tüm bağlarını koparmak istiyordu. Masasındaki çekmeceye ne kadar para koyduğunu bilmiyordu. Ama bahse girerdi ki, sadece biletini ve en yetersiz yemeklerini almaya yetecek kadarını dikkatlice saymıştı. İncilerini almıştı ama çalışma odasındaki aynı masanın üstünde, belki de biraz dikkatsizce bir kutunun içinde duran topaz kolyeyi almayacağından kuşkusu yoktu. Onu özel bir anda, hem babasının hem de kendisinin bir hediyesi olarak ona geri vermeyi planlıyordu.

Onu istemiyordu. Özgürlüğü, bağımsızlığı, yoksulluğu ve bir mürebbiyenin hayatını, ona bir şekilde borçlu olma alternatifine tercih ediyordu. Acıdan gözlerinin kör olduğunu hissetti.

Ah, evet, babasının ölümünden sonraki akşam onun hakkında yaptığı değerlendirmede haklıydı. O bir vericiydi. Neşeli, sıcak bir cömertlikle kendini verirdi. Hiçbir şekilde alıcı değildi. Ama hep verip hiç almamanın bir dereceye kadar bencillik olabileceğini anlamıyor muydu? Adamın mektubunu okuduğu anda neler hissedeceğini anlamıyor muydu? Onun rahatlayacağını mı hayal etmişti? Onu neşeyle unutacağını ve hayatının geri kalanına devam edeceğini mi?

Birden ondan nefret etti.

Misafirlerini yolda görmüş. Onlara karısının rahatsız olduğunu ve özürlerini ilettiğini açıkladı. Tilden Kontu'nu kütüphaneye davet etti ve ona Lord Charles Earheart'ın

Babasının vasiyeti uyarınca yüklü bir tazminat alacaktı ve kendisi de kardeşine Enfield'den oldukça küçük ama sürekli zengin olan mülklerinden birini hediye etmeye hazırlanıyordu. Lord Charles daha bir gün önce komisyonunu satma ve bir beyefendi gibi yaşayarak kendi mülkünü yönetme niyetini dile getirmişti. Lord Charles en büyük erkek kardeşinden Leydi Marie Lucas'a adreslerini ödemek için izin istemiş ve kabul edilmişti. Şimdi de kardeşi aracılığıyla Leydi'nin babasına hitap etmek için izin istiyordu.

Dük, Kont'a açıklamayı gerekli ve hatta akıllıca bulmadığı Charles, hayatı boyunca Leydi Marie'ye düşkünlük duymuş, en azından son iki yıldır da ona karşı derin bir tutku beslemişti. Leydi Marie'nin Staunton Markisi için tasarlandığından beri bu aşkın umutsuzluğuna olan inancı, süvari birliğinde görev alma kararını hızlandırmıştı.

Tillden Kontu, en büyük oğlunu beklerken küçük oğlunun teklif edilmesine açıkça içerlemiş ve öfkelenmişti. Ama Lord Charles bir dükün oğlu ve kardeşiydi, ayrıca varlıklı bir adamdı ve hatırı sayılır bir toprak sahibi olacaktı. Çocuk onunla konuşabilirdi, sonunda kabul etti. Dük kardeşini bizzat aramaya çıkarken o kütüphanede kaldı. Onu bulmak zor olmadı. Solgun yüzlü, inatçı çeneli ve endişeli gözlerle kütüphanenin kapısının önünde volta atıyordu.

Dük ona, "Seni dinleyecektir," dedi ve kardeşinin derin bir nefes alıp tutmasını izledi. "Kim olduğunu unutma Charles. Kimsenin aşağısı değilsin. Sen babamızın oğlusun. İyi şanslar."

Charles kütüphaneye doğru kararlı adımlarla yürürken, kapının diğer tarafında baltası ve kesme tahtasıyla bir baltacının onu beklediğinden emin olsaydı ne kadar cesur görünebilirse o kadar cesur görünüyordu.

Augusta'ya Charity'nin rahatsız olduğu öylece söylenemezdi. Ona en azından gerçeğin bir kısmı söylenmeliydi. Charity'nin aceleyle gitmesi gerektiğini, çocuk odasındaki alçak bir sandalyede otururken kız kardeşine söyledi. Hasta olan ve yardımına ihtiyacı olan bir teyze vardı. Mümkün olan en kısa sürede o da gidecek ve teyzenin ona ne kadar süreyle ihtiyacı olacağını öğrenecekti. Mümkünse onu da yanında götürecekti. Ama bazen hastalıklar can sıkıcı derecede uzun süre devam edebiliyordu.

Gerçeğin tamamını söylemediği için kendinden nefret ediyordu. Charity'yi bulamazsa, onu kendisiyle birlikte eve gelmeye ikna edemezse

karısıyla yaptığı anlaşmaya tamamen karşı çıkarsa, Augusta'yla gerçekten de zorluk yaşayacaktı. Daha fazla yalan söylemek ya da bugün yalan söylediğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ama Augusta'ya gerçeği söylemeye, Charity'nin Enfield'de kalıp ona sürekli annelik yapmak gibi bir niyeti olmadığını anlatmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Gerçeği söylemek Charity'ye haksızlık olurdu. Bu onu kalpsiz biri gibi gösterirdi ve bu da büyük bir yalan olurdu.

Bazen gerçek ve yalan umutsuzca kafa karıştıran şeylerdi.

Karısının peşinden Enfield'den ayrılmadan önce iki gün geçmişti. Kont ve ailesi ayrılmıştı -Tillden, Charles'la anlaşmaya varmış ve genç çiftin on beş dakika baş başa kalmasına izin verilmişti; bu süre içinde bir anlaşmaya varabileceklerine karar verilmişti, ancak elbette Lord Charles'ın yas yılı sona erene kadar resmi bir nişan olamazdı. Lord ve Leydi Twynham çocuklarıyla birlikte evlerine dönmüşlerdi. Augusta'ya, Will ve Claudia ile birlikte malikânede kalması için okuldan uzun bir tatil verilmişti. Herkese sadece karısının acele bir yere gitmesi gerektiğini ve ona eve kadar eşlik edeceğini söylemişti. Kimse daha derinlemesine araştırmadı; o iki gün boyunca babasının her zaman görüldüğü kadar cana yakın görüldüğünü tahmin ediyordu.

Sonunda Withingsby Dükü yolculuğuna çıktı. Hiçbir yere giden soğuk bir yol.

CHARITY otobüs durağından eve kadar üç mil yürüdü ve haber vermeden evin açık ön kapısından geçip çocukların çaylarını yeni bitirdiği ve Penelope'ye dışarıda oynamalarına izin verilmesi için bağırdıkları salona girdi. David büyük bir samimiyetsizlikle bir daha kirlenmeyeceğine söz veriyordu ve Howard pantolonunun tamamen kazara yırtıldığını, çok dikkatli davrandığını söylüyordu. Mary kirlenmediğini *ya da* pantolonunu yırtmadığını, dolayısıyla Penny'nin içeride kalması için ısrar etmesi için hiçbir neden olmadığını söylüyordu. Howard tam Mary'nin pantolon bile giymediğine dair reddedilemez gerçeğe işaret etmek üzereydi ki Mary kapıda duran Charity'yi fark etti. Çığlık attı.

Ve sonra hepsi çığlık atıyor, bağırıyor, haykırıyor, gülüyor, konuşuyor, sarılıyor ve bağırıyorlardı. Duncan ailesinden hiç kimse aynı anda konuşmanın ne demek olduğunu öğrenememişti.

diğer birkaç kişiyle çok az veya hiç iletişim kurulamamasına neden olmuştur.

"Eh," dedi Charity sonunda, "işte yine evdeyim ve hepiniz en az bir santim büyümüşsünüz ve eğer oturup sessiz bir çılgılık atmama izin verilirse, hiç vakit kaybetmeden kendime geleceğim."

Penelope çaydanlığa ve boş fincana, Mary çörek tabağına -ya da onlardan geriye kalanlara- koşarken Howard da Charity'ye kazara pantolonunu nasıl yırttığını ve sonra da dikkatsizlikle suçlandığını anlattı. David kız kardeşine temiz ama buruşuk mendilini uzattı.

Evde olmak inanılmayacak kadar iyi hissettiriyordu. Elbette gerçeği söylemedi. Ama bugünden sonra daha fazla yalana gerek kalmayacağı düşüncesiyle kendini teselli etti - ya da en azından çok azına. Onlara yeni işini sevmediğini ve bu yüzden ayrıldığını söyledi. Onlara eve kalmak için geldiğini söyledi, bu da Phil'i memnun edecekti, her ne kadar şimdi onların geçim yükünü tek başına üstlenmek zorunda kalacak olsa da.

Gerçekten kalıp kalmayacağından henüz tam olarak emin değildi. Belki bir süre sonra yeniden iş bulmaya çalışacaktı ama en azından bir süre için olduğu yerde kalmaktan, yaralarını sarmaktan, doğru şeyi yapmanın başlı başına bir erdem olduğuna ve sonunda huzur ve memnuniyet getireceğine kendini ikna etmeye çalışmaktan oldukça mutlu olacaktı. Hiç şüphesiz doğru olanı yapmıştı.

Penelope onu görünce açıkça rahatlamıştı. Çocukları seviyor ve onlara iyi bakıyordu ama Charity'nin sahip olduğu sert anne dokunuşuna sahip değildi. Üstelik bir sevgilisi vardı, bir zamanlar Charity'ye evlenme teklif eden beyefendinin aynısıydı. Penny'nin onun teklifini kabul etmeye istekli olduğu belliydi. Sadece Charity'nin onu kendisi için istemediğinden emin olmak istiyordu.

"Tabii ki istemiyorum," dedi Charity kararlı bir ifadeyle. "Eğer onu isteseydim, Penny, benimle ilgilendiği zaman, yani senin daha güzel olduğunu görecektim kadar büyümeden önce onunla birlikte olurdum."

Penny kızarak, "Hayır, değilim," diye itiraz etti. "Ama belki de sadece burada sana ihtiyaç duyulduğu için reddetmişsindir, Charity."

Bu kısmen doğrudu. Ama duyguları da derinden etkilenmemişti.

"Evlenmeye hiç niyetim yok," dedi. "Çocuklar büyüyene kadar burada kalacağım ve sonra evde kalmış bir teyzenin rahat hayatına yerleşeceğim." Hamile olup olmadığını merak ediyordu.

Ancak bu, öyle olduğu kanıtlanırsa yüzleşilmesi gereken bir komplikasyondur.

Ve böylece evdeki hayatına geri döndü. Philip'e mektup yazdı, onun mutlu olacağını biliyordu. İçinde bulundukları durumdan memnun değildi ama mucizeler gerçekleştiğinde bunların pek de arzu edilen şeyler olmadığını keşfetmişti. Bir şekilde üstesinden geleceklerdi. Phil bir şekilde Agnes'le evlenebilecek ve kendi hayatına başlayabilecek bir noktaya ulaşacaktı.

Enfield'ı ya da oradaki insanları düşünmemeye çalıştı. Özellikle de *onu* düşünmemeye çalıştı. Elbette bu imkânsızdı. Bazen sanki Enfield onun bir parçasıymış gibi hissediyordu, sanki yatağında onunla yaşadığı fiziksel birliktelik bir şekilde ruhuna geçmişti. Ama onu bilinçli düşünce seviyesinin hemen altında tutmayı bir şekilde başarıyordu - her seferinde birkaç dakika ve her gün birkaç kez. Elbette geceler farklı bir konuydu.

Kendini meşgul tutardı. Evde her zaman yapacak çok şey vardı ve ev dışında da yapacak çok şey vardı. Ziyaret edilmesi gereken arkadaşları ve komşuları vardı. Ne de olsa neredeyse bir yıldır uzaktaydı. Geri dönmek çok iyi hissettiriyordu.

Kahverengi giysili kaç kadının posta arabasıyla seyahat ettiği ve çeşitli noktalarda arabayı terk ederek ya yaya olarak ya da köpek arabaları, özel arabalar ya da diğer kamu araçlarıyla pusulanın her yönünde kaybolduğu ŞAŞIRTICIYDI. En umut verici ipuçlarının peşinden giderek birkaç gününü harcadı ama hiçbir yere varamadıklarını gördü. Sonunda

Enfield'a geri dönmek ya da Londra'ya gitmek için sadece iki yeri kalmış gibi görünüyordu. Kadın kesinlikle Enfield'e dönmezdi. Yine de Londra'ya gitmişse, onu bulma şansı gerçekten de çok azdı. Eski cemaatinin rektörü tarafından yazılmış olan tavsiye mektubunu hatırladığında bir an için ilham geldi. Ama ne kadar uğraşsa da Hampshire'daki yerin adını hatırlayamadı. Mektupla birlikte tüm başvurular da yok edilmişti. Ayrıca, artık orada bir evi olmadığı için orayı terk etmişti. Artık oraya geri dönmesi pek olası değildi.

Londra'ya gitti. Ve ne kadar umutsuz hissetse de arayışına bir yerden başlamak zorunda olduğu için, onunla evlenmeden önce kaldığı yere gitti. Bunu yaparken bile

kolay değildi. Tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Neyse ki arabacısı biraz daha emindi. İlk denemede yanlış sokağa girdi ama ikisi de ikinci sokağı ve binayı tanıdı.

Hayır, Bayan Duncan artık orada yaşamıyordu, ev sahibi Dük'e sorduğunda bunu söyledi ve hayır, nereye gittiğini de bilmiyordu. Hayır, son bir hafta içinde oraya gelmemiştir. Dükün beklediği cevaplar bunlardı ama bunları duyana kadar yanılmış olmayı ne kadar umduğunu fark etmemiştir. Şimdi nereye bakacaktı? Önünde korkutucu bir boşluk vardı. Belki de Hampshire'dan başlayarak tüm İngiltere'den başka bakacak yer yoktu.

"Ama *Bay* Duncan onun nerede olduğunu biliyor olabilir, patron," dedi ev sahibi, o gitmek için döndükten sonra. "Bu gece işi bitince tekrar gelmek isterseniz."

Bay Duncan? Dük boş gözlerle adama baktı. Babasına mı? Ölmüştü. Kocasını? Kardeşini? Onun kardeşi yoktu. *Kocasını*! Ellerin iki yanında yumruk haline geldiğini hissetti. Ağzının kuruduğunu hissetti.

"Bunu yapacağım," derken kendini duydu. "Teşekkür ederim." Adama bir sovereign uzattı.

Ama arabasına tırmanıp cinayet planları yaparken, *kızın bakire olduğunu* düşündü.

Bir şey onun için çok açıktı. Withingsby Düşesi Charity Earheart en başından beri ona bir iki yalan söylemişti. Sadece sessiz kahverengi bir fare değildi, aynı zamanda - Lanet olsun, diye düşündü, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey. Karısı olması dışında. Onu sevmesi dışında.

Gün sonsuz gibiydi. İki hafta sürmüş gibiydi. Ama sonunda pansiyona geri dönmüştü ve Bay Duncan'ın beş dakika önce işten döndüğü haberini aldı. Dük merdivenleri tırmandı ve bastonunun başıyla ev sahibinin gösterdiği kapıya vurdu.

Oldukça yorgun görünen genç bir adam kapıyı açtı ve merakla ona baktı - Charity'ye çok benzeyen genç bir adam. Gözleri ziyaretçisinin zarif görünüşünü inceledi.

"Evet?" dedi.

"Bay Duncan?"

"Evet." Genç adam temkinli görünüyordu.

Dük, "Sanırım bir kız kardeşiniz var," dedi. "Charity."

Temkinli bakışa bir de kaş çatma eklendi. "Peki ya yaparsam, efendim?" dedi. "Kız kardeşimle ne işiniz olabilir?"

Dük iç çekti. "O benim karım olur," dedi. "İçeri gelebilir miyim?"

Davet edilmeyi beklemedi. Kendisine boş gözlerle bakan genç adamın yanından geçti.

"Sanırım," dedi dönerek, "bir düzine başka erkek ve kız kardeş de vardır. Bu bazı şeyleri açıklıyor." Örneğin, hepsini ustalıkla idare etmesi ve hayatlarını düzene sokması gibi.

"Siz kimsiniz?" Bay Duncan sordu. "Anthony Earheart-"

"Eski işvereni," dedi genç adam, kaşları yine birbirine çarparak. "Siz *evli* bir adamsınız, efendim, dört küçük çocuğunuz var. Eğer işinden bu kadar aceleyle ayrılmak zorunda kalmasının nedenini önümde görürsem, o zaman-"

Dük, "Evet, ben gerçekten de evli bir adamım," dedi. "Kız kardeşinizle Yukarı Grosvenor Sokağı'nda görüştükten bir gün sonra evlendim. Henüz dört çocuğumuz yok, hatta bir çocuğumuz bile yok ama umutluyum. Çoğu şey onu dünyaya getirip getiremeyeceğime bağlı. Kendini saklayarak evliliğimizi geçersiz kılabileceği yanılsamasına kapılmış gibi görünüyor."

Bay Duncan sanki uzak bir gök cisminden düşmüş gibi ona bakıyordu. "Onunla evlendiniz mi?" dedi belli belirsiz. "Ve seni *terk* mi *etti*? Senden mi *saklanıyor*? Ne şeytan-"

"Karımı sevdiğimi de eklemek zorundayım," dedi lütfedip. Eminim nerede olduğunu biliyorsunuzdur. Sanırım diğer düzinelerinizin hayatını yönetiyor."

"Onu *seviyor* musun? Yine de sadece birkaç hafta sonra senden kaçtı mı?" dedi diğer adam. "Tamamen şaşkın olduğumu itiraf ediyorum, efendim. Ve kız kardeşimi tehlikeye atabilecek herhangi bir bilgiyi size vermekte tamamen isteksizim."

Dük iç çekti. "İyi kardeşlik içgüdüleriniz var," dedi. "Daha fazla uzatmadan boynuma atılıp beni bir kardeş gibi kucaklasaydınız sizi içten içe hor görürdüm. Lord Rowling dışarıda, caddede arabamın içinde oturuyor, şüphesiz uzun bekleyişten sıkılmış durumda. Evliliğimde şahitlik yapmıştı. Evlilik evraklarım da arabada. Arkamı döner dönmez kapıyı sürgülemeyeceğinize söz verirsiniz ikisini de getiririm. Karımı bulmak istiyorum."

"Lord Rowling?" Genç adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Lord Rowling," diye tekrarladı lütfu. "Her şey başarısız olursa sana rütbe takarım, Duncan. Anthony Earheart olmanın yanı sıra Withingsby Dükü'yüm. Kız kardeşiniz, sevgili efendim, benim düşesim. Kanıtlarımı getireceğim ve sonra her şeyi anlatmaya başlayacağım. Eğer kız kardeşinizin deliliğe meyilli olduğundan şüpheleniyorsanız, en kötü korkularınızı doğrulamak benim için bir zevk olacaktır."

Philip Duncan hâlâ şaşkın şaşkın ona bakarken odadan çıktı.

ÇOCUKLAR EVİN ÖNÜNDEKİ ÇİMLERDE OYNUYORLARDI - en azından oğlanlar enerjik bir savaş oyunu oynarken, Mary ağaç salıncakta boş boş sallanıyor, okumayı planladığı bir kitapla kendini yelpazeliyordu. Sıcak bir gündü.

Hepsi aşağı yukarı aynı anda arabayı gördü. Armalı kapısı, canlı giysili arabacısı ve uşağıyla bu görkemli araca hayranlık ve huşu içinde baktılar. Arabanın yavaşladığını ve kavisli araba yolundan kendi evlerinin ön kapılarına doğru gitmek üzere kapılardan döndüğünü gördüklerinde gözleri aynı anda büyüdü.

Ama yolculuğunu tamamlamasını izlemek için beklemediler. Koşabildikleri kadar hızlı eve koştular, her biri bu şaşırtıcı haberi ablalarına söyleyecek kişi olmak için sabırsızlanıyordu. Ama sadece Penelope salonda nakış işliyordu; Harity ise arka bahçede, alt kattaki odaları süsleyen hafifçe sarkmış çiçeklerin yerine çiçek kesiyordu. Penelope idare etmek zorundaydı. Odanın içinde koşturarak ona doğru gelen çocuklardan önce bir ses korosu duyuldu, hepsi de kapının olduğu yönü işaret ediyordu.

"Merhamet!" Penelope dedi ki. "Teker teker lütfen. *Ne* gördünüz? *Kim* geliyor? Bay Miller mı?" diye sordu umutla, elleri yukarı doğru kalkıp altın rengi buklelerini kontrol ederken.

Ancak ön kapıdan gelen başka bir sesle gürültü aniden kesildi - tabii ki içeri doğru koşarken kapıyı ardına kadar açık bırakmışlardı. Bu bir erkek sesiydi. Tanıdık bir ses. Hepsi çılgınca birbirlerine baktılar - Penelope de dahil.

"Phil?"

"Philip?"

"Bu Phil."

"Buna inanmıyorum. Bu olamaz." Hepsi aynı anda konuştu.

Ama hepsi birden salona ve ön kapıya doğru koşmaya başlayamadan, ağabeyleri salonun kapısında belirdi ve onlara sıırıttı.

"En azından bütün mahallenin burada toplanmış olması gerektiğini düşündüm," dedi. "Ne gürültü ama!"

Ancak ciğerlerini, uzun zamandır görmedikleri kardeşlerine yakışır bir selamlama yapabilmeleri için yeterli havayla dolduramadan, arkasında başka biri belirdi ve Philip odaya adımını attığında, o başka biri kapının girişinde tamamen görünür hale geldi. Zarif, yakışıklı, mağrur görünümlü bir beyefendiydi, sade ama son derece şık bir şekilde siyah giyinmişti. Uzun parmakları bir soru bardağının sapıyla oynuyordu. Kaşlarını kaldırmış ve dudaklarını büzmüştü. Telaşsızca odaya baktı ve sırayla her birini süzdü.

Duncan'lar hayatlarında bir kez olsun kıpırdamadan ve tamamen sessiz durdular. Tek bildikleri, onları ziyaret etmeye karar verenin Şeytan'ın ta kendisi olabileceğiydi.

"Penny," dedi ağabeyleri, "David, Howard, Mary - Tanrım, hepiniz ne kadar büyümüşsünüz!" Withingsby Dükü'nü takdim edebilir miyim?

Eğer durgundan daha durgun ve dilsizden daha dilsiz olmak mümkünse, Duncan'lar birkaç saniye için her ikisini de yaptılar. Sonra Penelope kendini toparladı ve reverans yaptı. Mary de onu izledi ve bu hareketi fark eden çocuklar, gerçek, canlı bir dükün gerçekten muhteşem figürü karşısında başlarını salladılar.

"Londra'dan buraya geldik," dedi Philip. "Ekselanslarının burada önemli işleri var. Charity nerede?"

Ekselansları odanın içinde geziniyor ve ellerini arkasında kavuşturmuş pencereden bakıyordu.

"O-"

Ama Penelope'nin cümlesini tamamlamasına gerek kalmamıştı. Charity kolları çiçeklerle dolu olarak kapıda belirmişti. Kardeşini hemen gördü ve gözleri parladı.

"Phil!" diye bağırdı. "Oh, Phil, ne harika bir sürpriz. Bize haber vermedin, seni sefil! Görmeyi beklediğim son kişi sendin. Burada ne işin var? Şu çiçekleri yere bırakayım da sana sarılayım."

"Sanırım son kişi olmayabilir, Charity," dedi, kesinlikle rahatsız görünüyordu. "Belki de daha az beklediğin biri vardır."

Pencerenin yakınındaki bir hareket onu uyarana kadar bir süre anlamsızca ona baktı. Başını salladı ve odanın diğer tarafına bakıp kıpırdamadan durdu. Adam odaya doğru sadece yarım dönmüştü. Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden ona baktı.

"Charity," dedi Penelope gergin ve rahatsız edici sessizliğin içinde, "Withingsby Dükü'nü tanıyor musun? Phil'le birlikte önemli bir iş için geldi."

Charity sessizce, "O benim kocam," dedi.

Duncanlar bir daha asla eskisi gibi olmayabilir. Mermer heykeller onları taklit etmeye değer bulmuş olabilir.

"Belki de," dedi lütufkâr bir sesle, "karımla kısa bir süre yalnız kalmama izin verilebilir."

Philip, "Dışarı çıkıp bahçeleri seyredelim," diye öneride bulundu ve kardeşlerini harekete geçirdi. Yeterince uysalca yanından geçip gittiler. Ama kapıyı arkasından kapattığı anda bir ses korusu oluştu. Sesler arka kapı yönünde a z a l d ı .

"ŞEY, HAYIRSEVERLİK."

Tuhaf bir şekilde, yine bir yabancı gibi görünüyordu. Kendi evinin çevresinde yabancı görünüyordu. Mürebbiyelik pozisyonu için onunla mülakat yapan adama benziyordu yine. Şeytani görünüyordu. Çok erkek görünüyordu.

"Gördüğünüz gibi majesteleri," dedi elindeki bir kucak dolusu çiçeği en yakındaki masaya bırakıp ellerini önünde kavuşturarak, "son derece rahat bir evde yaşıyorum ve çok sayıda erkek ve kız kardeşimle birlikte olmaktan keyif alıyorum. Zengin değiliz. Yoksul da değiliz. Benim için endişelenmenize gerçekten hiç gerek yok." Onu soru yağmuruna tutmak istiyordu; Augusta nasıldı? *Onu özlemiş miydi?* Anthony, Harry, Claudia ve William nasıldı? Onları özlemiş miydi? Leydi Marie eve döndüğünde Charles'ın kalbi kırılmış mıydı? Onlar için umut var mıydı? Onu özlemiş miydi?

"Seninle ilgilenmeme gerek yok," dedi sessizce. "Kendi karımla."

"Ben senin gerçek karın değilim," dedi. "Bu sadece geçici bir anlaşmaydı. Amacı tamamlandı. Eve döndüm. Peşimden gelmene gerek yoktu."

"Sen gerçekten benim karım değil misin?" dedi. "Yine de bir düğün oldu. Evliliğimizi kaydeden bir kilise kaydı var. Bir yüzük vardı, görüyorum ki artık takmıyorsun. Benim evimde yaşadın ve ailem tarafından kabul edildin. Birçok kez benimle aynı yatağı paylaştın. "Gerçek bir eş nedir, hanımefendi?"

"Haksızlık ediyorsunuz," dedi. "Bu bizim anlaşmamızdı."

"Anlaşmamız şuydu," dedi, "bana bir hizmette bulunacaktın, bunun karşılığında sonsuza dek karım olacaktın ve rütbene uygun bir şekilde benim tarafımdan desteklenecektin."

"Ama bu desteği kabul edemem," dedi. "Ödeme hizmetin çok üzerinde, lütfedersiniz. Ve karınız olduğum için ödeme kabul edemem. Bu bana sizin fahişeniz olarak ödeme kabul etmeye tehlikeli bir şekilde yakın görünüyor."

Adamın gözleri öyle bir parladı ki kız gerçekten korktu. Adam ona doğru bir adım attığında, dayanmak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

"Fahişem mi?" diye fısıldadı, fısıltı kadının dehşet içinde dudaklarını yalamasına neden oldu. "Fahişem mi, hanımefendi? Bir fahişe benim için en iyi numaralarını yatakta yapar hanımefendi ve orada tatmin olduğu için para alır. Bir fahişeye benim adım verilmez. Bir fahişe babam ve ailemle tanışmaya götürülmez. Bir fahişe kendini benim evimde, benim yatağında bulamaz. Bir fahişe hayatının geri kalanında bir düşese yakışır şekilde desteklenmez. Siz benim fahişem değilsiniz, *majesteleri*. Benim fahişem olacak kadar yetenekli değilsiniz. Sen benim karımsın."

Kendini sıcaaktan kızarmış hissediyordu. Ve aptalca aşağılanmış hissediyordu. Onu memnun edememiş miydi? Düşünmeye fırsat bulamadan konuştu.

"Sizi memnun edemediysem özür dilerim, majesteleri," dedi sert bir sesle.

Ona baktı. Ve sonra gözleri değişti. Adam başını geriye atıp güldüğünde neredeyse telaştan sıçrayacaktı. Onu daha önce hiç böyle gülerken görmemişti.

"En azından sizi eğlendirebildiğim için mutluyum," dedi onurlu bir tavırla.

"Eğer beni memnun etmediysen!" dedi. "Yatakta mı demek istiyorsun, Charity? Sen hâlâ çok masumsun aşkım, yoksa yatakta beni çok memnun ettiğinden hiç şüphelenmezdi."

Ve şimdi, yüzünden uzak tutmaya odaklandığı kendini beğenmiş sevinç duygusundan nefret ediyordu.

"Sizden ödeme almayacağım," dedi. "Beni bulacak kadar ilgi gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Ama endişelenmene gerek yok. Eve geri dönmelisin. Augusta'nın sana ihtiyacı var."

O konuştukça adam daha da yaklaşıyordu. Yakalama mesafesine geldiğinde durdu ve kadının gerginliğini artırdı. Ama ona geri adım atma zevkini tattırmayacaktı.

"Augusta'nın *sana* ihtiyacı var, Charity," dedi. "Sana çok ihtiyacı var." Ah, bu haksızlıktı. Bu büyük bir haksızlıktı. "Küçük kardeşlerimin

Kız kardeşimin de bana ihtiyacı var, majesteleri," dedi. "Ayrıca, bir ev, hizmetçiler, bir araba ve yılda altı bin Augusta'nın ihtiyaçlarını karşılayamaz."

"Enfield'in sana ihtiyacı var," dedi. "Bir düşese ihtiyacı var. Çok uzun zamandır bir düşesi yok."

Oh. Özlemin büyük bıçağı onu gafil avladı ve bunun yüzüne yansımından korktu. Kaşlarını çatı.

"Ve bir varise ihtiyacı var," dedi. "Doğrudan soydan gelen bir varis."

Kadın öfkeyle ona baktı. "Demek öyle," dedi. "Orijinal anlaşmaya ekleme yapmayı düşünüyorsunuz. Bu işin bir parçası değildi, majesteleri. Siz dediniz ki-"

"Ve sana ihtiyacım var, aşkım," dedi. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, benimle Enfield'a dönmen için seni ikna edemeyeceğimi düşündüğümde paniğe kapılıyorum. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, hayatımın geri kalanını sensiz geçireceğimi düşünemiyorum. Sana o kadar ihtiyacım var ki... Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sana ihtiyacım var." "Augusta'ya bakmak için mi?" dedi kadın. Onun kesinlikle ne söylediğini duymaya cesaret edemiyordu. Umut etmeye cesaret edemedi. "Enfield'a göz kulak olmak için mi? Sağlamak için bir varisin var mı?"

"Evet," dedi ve kalbi terlikleriyle salon halısı arasında bir yerde ezilmek üzere bir taş gibi battı. "Arkadaşım, sırdaşım ve tesellim olmak için. Ve sevgilim olmak için."

"Bu anlaşmamızın bir parçası değildi." Mücadele etmeliydi yoksa her şeyi mahvolacaktı. Birinin ellerinin, çıkarılacak bir şey olmamasına rağmen, tüyleri temizler gibi ceketinin yakalarını düzeltmesini izledi. Bu eller onun elleriydi. Ama onları çekip alamadı. Adamın kendi elleri onları örtmek ve yerinde tutmak için yukarı çıkmıştı.

"Hayır, değildi," dedi sessizce. "Ama haksızlık ettin, Charity. Bana sessiz bir fare olmadığını söylemedin. Bana güzel ya da çekici ya da başkaları için endişelenen ya da cesur ya da yatakta harika olduğunu söylemedin." Kadın ellerini silkti ama adam ellerini geri almasına izin vermedi. "Bana bir hırsız olduğunu söylememiştin. Çalınan malımı geri almak için peşinden gelmek zorunda kaldım."

"Ama inciler-" Elinden gelse utancından ölecekti. İncilerin bir hediye olduğunu düşünmüştü.

"Bunlar senin, aşkım," dedi. "Onlar bir düğün hediyesiydi. Çaldığın şey Charity, benim kalbimdi. Her şey başarısız olursa onu geri almaya geldim. Ama onu saklamayı ve Enfield'a yanında getirmeni tercih ederim."

"Ah." İç çekişi neredeyse bir ıstırap gibiydi.

"Ben de adaletsiz davranıyorum," dedi. "Anlaşmamızın şartlarını inkar edemem. Bunlar yazılı ve her birimiz tarafından imzalanmış. Gerekirse pazarlığın bana düşen kısmını yerine getiririm. Ama o zaman siz de bunu yapmama izin vermelisiniz. Belgeyi yırtıp atmayı tercih ederim. Onu yanımda getirdim, arabada. Umarım birlikte yırtarız. Ama bunu sadece bir şartla kabul ederim. Eğer gerçekten karım olursan, o zaman bu lanet şeyi çöpe atarız. Eğer olmayacaksan, o zaman bütünüyle ayakta kalmalı. Seçim senin."

Ellerini göğsüne yasladı. Onun gözlerini kendi gözleriyle tuttu. Ne şansı vardı ki?

"Burada bana ihtiyaç var," dedi.

"Hayır," dedi, "burada olması şart değil. Küçük kardeşlerinin sana ihtiyacı var. Belki Enfield'i severler. Belki Augusta'yı da severler, o da onlara bayılır. Ablan da Enfield'ı sevebilir."

"Penny Bay Miller'ı seviyor," dedi.

"Ve eğer Bay Miller Penelope'den hoşlanıyorsa," dedi, "o zaman Enfield'ın Bay Miller'ın evinden çok daha az çekici bir olasılık olabileceğini kabul edeceğim. Uygun olduğunu varsayıyorum. Ama buna kardeşiniz karar verecek. Kardeşinize gelince, onunla uzun uzun konuştuk. Bir katır kadar inatçı ve bir o kadar da gururlu. Aklınıza gelebilecek en gururlu şey nedir? Önemli değil. Ama Withingsby Dükü ile boy ölçüşemez, aşkım. Ben boşuna babamın oğlu değilim. İstedğim zaman fevkalade kibirli olabilirim. Asla kibirli olmayı bırakmadığımı söyleyenler bile var. Ne olursa olsun, kardeşiniz buraya ait olduğu yere dönecek ve onu angarya işlerde çalıştıran borçları ödenecek - borçlarını itiraf etmedi ama ben dünkü çocuk değilim. Anladığım kadarıyla güzellik ve çekicilik timsali bir kadın var. Bayan Gladstone mu?"

"Agnes," dedi.

"Sanırım çok geçmeden Bayan Duncan olacak," dedi, "bu yüzden ilk adı dışında hiçbir şeyi hatırlama zahmetine girmeyeceğim. Her şeyi hallettim, görüyorsun aşkım. Hamile misin?"

Yanakları anında kıpkırmızı oldu. Gerçeği doğrulamak için aynaya ihtiyacı yoktu. "Hayır," dedi.

"Ah." Gülümsedi. "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Ama bu durumu düzeltmek bize Enfield'a döndüğümüzde üzerinde çalışabileceğimiz bir şey verecek. Önümüzdeki yirmi yıl boyunca sizi yıllık hapsetmeye niyetli olduğumdan değil. Bunu engellemenin bir yolunu bulacağız. Ama-" Aniden durdu, elindekini bıraktı.

ellerini onunkilerden ayırdı, bir adım geri çekildi ve yüzünü ondan başka bir yöne çevirdi. "Ama gevezelik ediyorum. O kadar gerginim ki ne dediğimi bilmiyorum. Hiç mantıklı konuşuyor muyum? Sana zorbalık mı yapıyorum? Charity? Charity, benim karım olur musun?"

"O halde," dedi, "bir yükümlülük hissettiğiniz doğru değil mi? Bu anlaşmanın tatsız doğasının farkına vardınız mı?"

Şüpheli bir şekilde inlemeye benzeyen bir ses çıkardı.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu hüzünle.

"Şeytan!" diye haykırdı omzunun üzerinden bakarak. "Söylemeyi unuttum mu? Söylemeye geldiğim şeyi?"

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni o kadar çok seviyorum ki eve geldiğimden beri bana hep buradaymışsın gibi geliyor." Kalbinin hemen üzerindeki göğsüne dokundu.

"Sana onu çaldığını söylemiştim," dedi ve ona öyle ani bir sıcaklıkla gülümsedi ki, dizlerinin bağı çözöldü ve neredeyse sendeleyecekti. Adam döndü ve onu kollarının arasına aldı.

"Anthony." Yüzünü onun göğsüne sakladı. "Ah, Anthony, ne demeye çalışıyorum?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Her şey söylenmedi mi? Kaçırdığımız ne varsa karşılığında bir öpücüğe razıyım. Eğer yüzünü kaldırırsan."

Öyle yaptı ve kollarını onun boynuna doğru kaydırırken ona gülümsedi. "O zaman bunu hala kendimize ayıracak vaktimiz varken yapsan iyi olur," dedi. "Kardeşlerimin ben odaya girdiğimde olduğu gibi sessizliğe gömüldüklerini hiç görmemişim. Daha önce bir dükün, hele de bu kadar kibirli görünen bir dükün yakınından bile geçmemişlerdi. Birkaç dakika önce *kız kardeşlerinin* bir düşes olduğunu öğrendiler. Ama biz Duncanlar sert mizaçlıyızdır. Şokun etkisi her an geçebilir ve her birimize milyonlarca soru sormak için buraya hücum edecekler. Dikkatli olun. Kendinizi üstlenmeye ikna ettiğiniz bu görev hiç de hafif değil."

Withingsby Dükü kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırarak, "Aman Tanrım," dedi. "O halde öpücüğe devam etsek iyi olur, majesteleri. Belli ki metanetimi güçlendirecek bir şeye ihtiyacım var."

"Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum," dedi elinden geldiğince. Uzun bir süre başka bir şey söylemesi kesinlikle engellendi.

Uzun bir süre sonra arka kapı yönünden gelen ve aynı anda konuşan sesler duyuldu.

A Promise of Spring

Hampshire'daki Abbotsford köyünün REKTÖRÜ PAUL HOWARD iki buçuk otuz yaşında öldüğünde, ölümü hayatında olduğundan çok daha fazla heyecan yarattı. Nazik, çalışkan, bir aziz olarak saygı duyulan, bir misafir olarak onurlandırılan, hasta ziyaretçisi olarak imrenilen ve bir vaiz olarak büyük ölçüde göz ardı edilen bir adamdı. Yaşlı Bayan Stanhope bir keresinde Bayan Cartwright'a, her Pazar günü bir saat süren vaaz boyunca oturmak zorunda kalmanın, Yüce Tanrı'nın onlara kılık değiştirmiş mübarek meleklerinden birini gönderdiğini anlamak için pederin yüzüne bakmanın yeterli olduğunu söylemişti.

Ölümüyle rektör bir kez ve sonsuza dek alışılmışın ötesine geçmişti. Bayan Cartwright birkaç tanıdığına Bayan Stanhope'un sözlerinin kehanet niteliğinde olduğunu huşu içinde anlatmıştı. Peder Howard köyün ötesindeki evlerden birini ziyaret ettikten sonra her zamanki gibi burnu kitapta eve doğru yürürken, çocuk çığlıkları bilincine girmiş ve başını kaldırdığında yasak bir tarlada, belli ki birinin kızdırdığı bir boğa tarafından köşeye sıkıştırılmış küçük bir çocuk görmüştü.

Çiftçi şair Bay Watson daha sonra, rektörün değerli kitabını toza savurduğunu, herkesin tahmin edebileceğinden daha büyük bir vahşilikle kükrediğini, tahta çitin üzerinden mümkün olduğunu düşünebileceğinden daha büyük bir çeviklikle atladığını, çocuğu kucağına aldığını ve diğer çığlık atan gençlerin yanına götürmek için yavaşça çitin üzerinden indirdiğini ve boğayla yüzleşmek için döndüğünü söyledi - tüm dünyada Goliath'la savaşmak üzere olan David gibi, Bay Watson olaya tanıklık etmek için orada bulunmamıştı. Sadece çocuklar tanık olmuştu.

Ne yazık ki Rahip Howard'ın David gibi bir sapanı yoktu. Muhtemelen, dehşete düşmüş çocuklar dönüp çığlık çığlığa köye ve yardıma koşmadan önce ölmüştü. Bir anda şehit oldu, bir çocuk için canını veren bir adam. Zavallı boğa ondan sadece birkaç saat kurtulabildi.

Ancak Abbotsford ve çevresindeki kırsal bölge halkının böylesine sansasyonel bir trajedinin görkemini tadını çıkarmasına izin verilmedi. Onlar

çok pratik bir sorunla karşı karşıyaydılar. Rektörleri arkasında evlenmemiş bir kız kardeş bırakmıştı. Herkesin bildiği kadarıyla yoksul bir kız kardeş. Beş yıl önce erkek kardeşiyle birlikte gelip rektörün hizmetçisi olarak rektörlük binasında yaşamaya başlamıştı. İkisi de ailenin diğer üyelerinden hiç bahsetmemişti. Olmadığı varsayılıyordu. Peder Howard da varlıklı bir adam değildi. Neredeyse sahip olduğundan çok daha fazlasını dağıtma alışkanlığı vardı, öyle ki Bayan Courtney ve Bayan Cartwright, Bayan Howard'ın papaz evinin mutfağında yemek pişirecek bir şey bulmasının mucize olduğu konusunda hemfikir di. Belki de ikisi de melekler gibi havayla yaşıyorlardı.

Kardeşinin ölümünü takip eden günlerde, Grace Howard Kahramanlıklarının onu ne kadar zor bir duruma soktuğunun farkında değil gibiydi. Her zaman sessiz ve ağırbaşlı olan kadın şimdi tamamen mermere dönmüş gibiydi. Elinde kalan tek şey Paul'dü. Şimdi hiçbir şeyi yoktu. Hiç kimsesi yoktu. Bu ölümcül gerçeğin ötesinde, artık gidecek hiçbir yeri ve yaşayacak hiçbir aracı olmadığını da düşünemiyordu.

Ancak etrafındaki insanlar ne bu kadar habersiz ne de bu kadar duyarsızdı. Bayan Howard'ın kardeşi çocuklarından birini kurtarmak için ölmüştü. Bayan Howard'a göz kulak olunmalıydı.

Bayan Stanhope cenazeden bir gün önce salonunda toplanan küçük bir hanım topluluğuna, "Bizimle yaşayabilir," dedi. "Annem ve babam öldüğünden ve sevgili Bertie taşındığından beri Letitia ve ben burada yalnızız. Üçümüze de yetecek kadar yer var. Ama o gelmek isteyecek mi? Yoksa teklifimizi sadaka olarak mı görecektir?"

Hanımların çoğu, evet, gerçekten de Bayan Howard'ın böyle cömert bir teklifi kabul edemeyecek kadar gururlu olabileceğini belirtmek için başlarını salladı.

Bayan Letitia Stanhope ablasını desteklemek için, "O çok değerli bir hanımefendi," diye ekledi, "ve eminim ki düzenimizi hiç bozmaz."

"Bay Courtney ondan bizim Susan'a mürebbiyelik yapmasını isteyebileceğimi söyledi," dedi Bayan Courtney. "Ama Susan zaten on beş yaşında ve okul için fazla uzun değil. Peki o zaman Bayan Howard'a ne olacak? Diğer dördü de erkek." Dalgın dalgın ekledi, "Zaten hepsi de Susan'dan büyük."

Amberley Kontu için işçi olarak çalışan köyün yoksulları, cenazeden sonra Bayan Howard'a sunmak üzere yiyecek ve para toplamaya başladılar. Ancak böyle bir hediyenin, kendileri için bir fedakarlık olsa da, onun sorununu en fazla bir ya da iki haftadan daha uzun süre çözmeyeceğini biliyorlardı.

Amberley Kontesi konuyu oğlu Kont'a açtı.

Papaz evine yaptıkları bir ziyaretten döndükten sonra Amberley Court'un kış bahçesinde onunla otururken.

"Zavallı hanımefendi," dedi. "Edmund, ne olanları ne de içinde bulunduğu durumu henüz tam olarak kavrayamadığını açıkça görebiliyoruz. Şaşkınlık içinde. Ve Doktor Hanson henüz ağlamadığına yemin ediyor. Piskopos cenaze için geldiğinde yardım etmeleri için Bayan Oats ve diğer birkaç hizmetçiyi yarın göndermeyi teklif ettiğin için çok memnunum, canım."

Amberley Kontu iç çekti. "Biz çok ayrıcalıklıyız anne, öyle değil mi?" dedi. "Başımıza ne felaket gelirse gelsin, maddi olarak hâlâ büyük bir rahatlık içinde yaşayabileceğimizi çok iyi biliyoruz. Bayan Howard için bir yer bulmam gerekecek. Benden emekli maaşı almayı kabul edeceğini sanmıyorum, değil mi?"

"Bu pek olası değil," diye yanıtladı annesi. "Belki de piskoposun yeni bir rektör atamak için ilhamı olacak ve bir hizmetçiye ihtiyacı olacak. Ama belki de kardeşi gitmişken rektörlük binasında kalmayı tercih etmez. Ona refakatçi pozisyonunu teklif etmeyi düşünüyorum. Sen ne dersin Edmund?"

"Yoldaş mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Senin için mi demek istiyorsun anne? Böyle bir çalışanınız olmasından nefret ederdiniz, değil mi?"

Kontes, "Ah, canım," dedi, "korkarım öyle, Edmund. Ama insan başka ne yapabilir ki? Bayan Howard için çok derin duygular besliyorum. İnsanın her şeyi olan birini kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bilirim. Böyle bir zamanda babamın anıları içimi acıtıyor."

Amberley Kontu uzandı ve annesinin eline dokundu. "Önce onunla konuşmama izin ver anne," dedi. "Belki ne yapmak istediğine dair bir fikri vardır. Belki de kendine bir yoldaş bulma fedakârlığını yapmak zorunda kalmazsın."

"Bu bir yük olmaz, Edmund," dedi. "Bayan Howard mantıklı bir hanımefendi."

Kont kısa bir süre gülümsedi. "Perry bu ölümü zor karşıladı," dedi. "Howard'ın çok yakın bir arkadaşıydı, biliyorsun. Hatta bu durumu biraz kıskanmıştım, ta ki bir kişinin arkadaşı olmanın bir başkasının da arkadaşı olmaya engel olmadığını fark edene kadar. Perry ve ben kendimi bildim bileli arkadaşız."

Sir Peregrine Lampman, arkadaşının kız kardeşi hakkında ne yapılması gerektiği konusunda kimseye danışmadı. Cenazenin ertesi sabahı, piskopos gittikten sonra, komşuları ve arkadaşları Bayan Howard'ın geleceği için pek de tatmin edici olmayan önerilerini uygulamaya koyamadan önce onu ziyaret etti. Ve ona evlenme teklif etti.

SIR PEREGRINE LAMPMAN, babasının üç yıl önceki ölümünden bu yana, bitişiğindeki Amberley topraklarıyla karşılaştırıldığında mütevazı bir mülk olan, ancak yine de onu ilçedeki sosyal yaşamın ön saflarına yerleştirecek kadar büyük ve müreffeh Reardon Park'ın sahibiydi. On sekizinci yüzyıldan kalma gri taştan yapılmış temiz bir evde yaşıyordu,

Büyükbabası tarafından yaptırılan ev, denize yakın pitoresk bir vadide yer alan Amberley Court'la karşılaştırıldığında pek heybetli değildi, ancak yine de en az on misafir yatak odası içeriyordu.

Sör Peregrine, her zaman gülümsüyormuş gibi görünen, neşeli bir doğaya ve hatırı sayılır bir çekiciliğe sahip bir adamdı. Çok uzun boylu değildi ama ince ve zarifti. Arkadaşları ve komşuları onu yakışıklı bulma alışkanlığına sahipti. Yine de görünüşünde onu sıradanın üstüne çıkaracak hiçbir şey yoktu. Saçları ne koyu ne de sarı, ne düz ne de kıvrıkcık, ne kısa ne de uzundu. Gözleri ne mavi, ne gri, ne de yeşildi; üçünün karışımıydı. Kıyafetleri modaya uygundu, ancak kişiliğinde züppeliğe dair hiçbir iz yoktu.

Muhtemelen yakışıklı olduğu izlenimini veren şey cazibesi ve cana yakınlığıydı. Özellikle kadınlar ona hayranlık duyardı. Yaşlı hanımlar için her zaman alaycı bir sözü, hatta bazen bir göz kırpması vardı. Bayan Stanhope onun davranışlarını "çirkin" olarak nitelendirmeyi alışkanlık haline getirmişti ama yine de onun ilgisinden memnun olduğu belliydi. Bayan Letitia Stanhope, "sevgili Sir Perry" yeni şapkasının kendisine ne kadar yakıştığını söylediğinde sık sık yüzünü buruştururdu. O da her zaman şapkasının yeni olduğunu düşünür ya da düşünmüş gibi yapardı.

Genç kadınlarla ve kızlarla flört etmeyi severdi ama bunu her zaman doğru şekilde yapardı ki hiçbiri onun niyetini yanlış anlamasın ve ciddi olduğunu düşünmesin. Çünkü Peregrine beş yirmi yaşına rağmen hiç aşık olmamıştı ve olmayı da hiç düşünmemişti. İnsanın gözlerini serbestçe gezdirmesi, şunun yanağında bir kızarıklık, bunun gözünde bir ışıltı yaratması çok keyifliydi. Ve gerçek ihtiyaçlarına gelince, Londra'ya yaptığı seyrek ama asla uzun olmayan ziyaretler sırasında bunları hiç sorun yaşamadan karşılayabiliyordu.

Kendisinden beş yaş küçük olan Amberley Kontu'nun kız kardeşi Leydi Madeline Raine ile flört etmekten özellikle hoşlanıyordu. İkiz kardeşi Lord Eden'in enerjik ve sık sık tehlikeli maceralarına ayak uydurmak için umutsuzca çabaladığı kızlık dönemi boyunca onunla alay etmiş ve onu şımartmıştı. Geçtiğimiz iki yıl boyunca

O ortaya çıktığında, adam onunla flört etmişti. Madeline oyunu biliyordu ve en az onun kadar ustaca oynuyordu. Biri Madeline'in dans eden gözlerine doğrudan gülümseyebilir, ona en çirkin iltifatları edebilir, parmaklarının ucunu öpebilir ve bir sonraki anda yelpazeyle omzuna sertçe vuracağını, birinin gözlerine geri güleceğini ve kendini başka bir hayrana çırpacağını bilirdi.

Peregrine erkeklere karşı daha ciddiydi. Erkek arkadaşlarından eğlence ve hafif bir sohbetten daha fazlasını beklerdi. Çok okur, çok düşünürdü ve kendi fikirlerini ortaya koyabileceği başka bir zihne sahip olmaktan daha fazla bir şey istemezdi.

Kendini bildi bileli Amberley Kontu Edmund Raine ile arkadaşı. Amberley'nin unvanı devraldıktan sonra giderek içine kapanma eğilimine rağmen hâlâ yakın arkadaşlardı. Amberley çok erken yaşta sorumluluk yüklenmişti; kendi babası o daha on dokuz yaşındayken ölmüştü, ikiz erkek ve kız kardeşi sadece on iki yaşındaydı ve annesi bir yıl ya da daha uzun süredir sinirsel çöküşün eşiğindeydi. Amberley de her yılın birkaç ayını ailesiyle birlikte Londra'da geçiriyordu. İki adamın dostluğu hâlâ sağlamdı ama çocukken olduğu kadar ayrılmaz değillerdi.

Peder Paul Howard, Peregrine'in hayatındaki boşluğu doldurmuştu. Cemaatine sessiz, nazik ve aziz gibi görünse de, bilgi ve anlayışta kendisiyle boy ölçüşebilecek biriyle karşılaştığında ateşli bir zekâya sahipti. İki adam birlikte edebiyat ve sanat, bilim, din, felsefe ve politika dünyalarını keşfettiler, sık sık aynı fikirde olmadılar, çoğu zaman yükselen, heyecanlı seslerle tartıştılar ama asla kavga etmediler. Birbirlerinin zihinlerine saygı duymayı öğrendiler.

Peregrine papaz evini sık sık ziyaret ederdi. Neredeyse her gün en azından birkaç dakikalığına Grace Howard'la birlikte oluyordu. Onunla nadiren uzun uzun konuşurdu, çünkü Grace içine kapanıktı ve her zaman bir işle meşguldü. Kendini asla öne çıkarmadan, kardeşinin arkasında arka planda kaybolmaktan memnun görünüyordu. Büyük gri gözleri dünyaya büyük bir sakinlikle bakıyordu. Yine de güzel yüzünde, en çok dudaklarının gerginliğinde fark edilen bir gerginlik vardı ve bu da Peregrine'in zaman zaman onun hakkında, hayatı hakkında, Bayan Howard'ın sessiz, düzgün dış görünüşünün ardında neler olup bittiği hakkında meraklanmasına neden oluyordu.

Kesinlikle olağanüstü güzellikler yaratma yeteneğine sahipti. Onu nakış yaparken izlemeyi severdi, çiçekleri ve diğer desenleri

Parmaklarının altında kendilerini öyle bir yaratıyorlardı ki, insan neredeyse ketenleri yakından tutsa kokularını alabileceğini hissediyordu. Bazen saatlerce uğraştığı papaz evinin arkasındaki çiçek bahçesi, ilkbahardan sonbaharın sonuna kadar renk ve baş döndürücü parfümlerle dolup taşardı.

Peregrine, parlak arkadaşının ani ve görünüşte anlamsız ölümü karşısında şok olmuş ve uyuşmuştu. Bütün bir gün boyunca kendi kaybindan ve içinde kalan o boş acıdan başka bir şey düşünemedi. Ancak Bayan Howard'a saygılarını sunmak için papaz evine gittiğinde birdenbire onun içinde bulunduğu kötü durumun farkına vardı. Küçük salona dolmuş altı ziyaretçi daha vardı ve hepsi de yandaki yemek odasında tabutunda yatan rektörü uyandırmaktan korkar gibi kısık sesle konuşuyorlardı.

Bayan Howard ortalarında oturuyordu, her zamankinden farklı değildi, sadece son beş yıldır onu neredeyse her gün gören Peregrine'in gözünde ağzında her zamankinden biraz daha fazla gerginlik ve gözlerinde biraz daha fazla boşluk vardı. Siyah matem elbisesi içinde dimdik ve sakin bir şekilde oturuyor, genellikle çok meşgul olan ellerini sessizce kucağında kavuşturuyor, gözleri konuşmacıdan konuşmacıya geçiyor, kontrolü bir an bile elden bırakmıyordu.

Ne yapardı? Nereye gidecekti? Garip bir şekilde, Peregrine ve rektör arasında var olan yakın dostluğa rağmen, kişisel meseleler hakkında hiç konuşmamışlardı. Peregrine, Rahip Howard'ın zihnine gerçekten de çok aşinaydı. Bir insan olarak onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Kız kardeşi hakkında daha da az şey biliyordu.

Papaz evinde kalamazdı. Yoksul kalacaktı. Peregrine'in bildiği kadarıyla, kardeşlerin rektörün maaşından başka gelirleri yoktu. Ve rektör parası konusunda cömert, hatta dikkatsiz davranıyordu. Bayan Howard için artık para olmayacaktı.

Diğer arayanlar onunla konuşup dertleşirken oturup ona baktı. Cesur ve yalnız bir kadın gördü; yüzü ve duruşu asalet ve derin bir karaktere işaret ediyordu. Arkadaşının hayatını rahatlatan ve evini güzel bir yer haline getiren sessiz, çekici kadını gördü. Yıllardır neredeyse farkında olmadan hayranlık duyduğu bir kadın gördü. Beş yıldır tanıdığı ama hiç tanımadığı gizemli bir kadın gördü.

Geç de olsa tanımak istediği birini gördü.

Ama şimdi kesinlikle Abbotsford'dan bir yerlere kaybolacaktı.

bilinmeyen bir yere ve kasvetli ya da angarya bir hayata. Belki de kardeşi öldüğü için Grace Howard'ı bir daha kimse tanımayacaktı.

Peregrine onu tanımak istedi.

Yirmi dakikanın sonunda ayağı kalkıp onun soğuk elini tutarak üzerine eğilmeden ve ölümün ve sersemletici kederin havasız, bunaltıcı atmosferinden çıkmadan önce bile ne yapması gerektiğini biliyordu. Cenazenin ertesi sabahı, başka ziyaretçilerin gelme ihtimali yokken papaz evine döndü ve Bayan Grace Howard'a evlenme teklif etti.

GRACE salona doğru ilerleyerek çiçek bahçesine bakan pencerenin önünde durdu. Ellerini önünde kavuşturmuş, dimdik duruyordu. Siyah yas elbisesi, modası geçmiş doğal beli ve dolgun eteği, sade, yüksek yakalı korsajı ve düz uzun kollarıyla zayıflığını vurguluyordu. Koyu renk saçları

Her zamanki tarzında, ortadan ayrılmış, kulaklarının üzerinden düzgünce dolanmış ve arkada kıvrılmıştı. Küçük siyah dantel bir şapka takıyordu.

"Yapamam," dedi, "yine de teklifinizin son derece nazik olduğunun farkında olmalıyım, efendim. Paul bu düşünceli tavrınızdan çok memnun olurdu. Dostluğunuza benim söyleyebileceğimden çok daha fazla değer verirdi. Ama bunu biliyor olmalısınız."

Sir Peregrine salonun ortasında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, onun profilden yüzünü seyrederken, "Keşke yeniden düşünseniz, Bayan Howard," dedi. Belki de ilk kez oldukça yakışıklı bir profil olduğunu fark etti. "Bir eve ihtiyacın olduğuna inanıyorum ve ben sana bir ev sunmakta hem özgür hem de istekliyim. Ama bu yuvanın senin için olduğundan daha güvenli olmasını sağlayacağım. Benim vefatım halinde senin için bir bağımsızlık sağlayacağımdan emin olabilirsin."

Başını çevirip büyük, sakın gözleriyle adama baktı. "Ne kadar nazıksınız," dedi şaşkınlıkla. "Sizi her zaman sevmişimdir, Sör Peregrine. Paul'ün her zaman ihtiyaç duyduğu ve buraya taşınmadan önce hiç sahip olmadığı bir arkadaş oldunuz. Şimdi kendi iyiliğim için de size saygı duyabilirim. Ama cevabım hayır olarak kalmalı. Evlenmememiz için çok fazla neden var."

Peregrine tereddüt etti. "Aramızdaki yaş farkından mı bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Pencereye dönmeden önce yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Ben beş buçuk otuz yaşıdayım," dedi. "Bunu biliyor muydun? Kendimi daha genç göstermek için hiç çaba harcamadım.

benden daha fazla. Paul benim küçük kardeşimdi."

"Yine de," dedi, "erkek daha yaşlı olduğunda on yıl o kadar da aşılmaz bir fark olarak görülmüyor."

"Erkekler çocuk doğurmaz," dedi sessizce.

"Çocukları hiçbir zaman mutluluğum için gerekli görmedim," dedi. "Eğer tek endişeniz buysa, Bayan Howard, tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum. Sizi gerçekten eşim olarak görmek istiyorum."

"Paul'ün hatırı için mi?" diye sordu. "Geride bıraktığı kız kardeşine bakmak mı istiyorsunuz? Bu nazık bir jest efendim, ama sizi bir ömür boyu taşıyacak bir jest değil. Söyleyemeyeceğim kadar minnettarım ama hayır. Sizden on yaş büyük ve ne çekicilik ne de zekâ bakımından size denk olmayan bir eşten çabucak bıcarsınız."

"Hayır," dedi, "sana evlenme teklif etmemin tek nedeni Paul ile olan dostluğum değil. Senin sayende. Burada yaşamaya başladığınızdan bu yana geçen beş yıl içinde pek az görüştüğümüz doğru. Ama bu süre içinde sizi çok gördüm ve son birkaç gün içinde üzerinde düşünene kadar kendimin bile farkında olmadığım izlenimler edindim. Sizden hoşlanıyorum Bayan Howard ve sizinle mutlu bir evlilik yapabileceğime inanıyorum."

Yüzünü tamamen ona döndü. Yüzünün her zamankinden daha solgun ve gergin olduğunu gördü, ama sakinliği bozulmamış gözlerle ona bakıyordu. "Ah," dedi kadın, "benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, Sör Peregrine. Hem de hiçbir şey. Otuz beş yıldır yaşıyorum. Ve burada sürdüğümü gördüğünüz hayatın sakinliğine rağmen, bunlar olaysız yıllar değildi. Hiçbir şekilde. Hakkımda bilinmesi gerekenlerin yarısını bile bilseydiniz, reddettiğim için minnettar olurdunuz, efendim, inanın bana."

Peregrine ayaklarının üzerindeki ağırlığı kaydırды ama hareket etmedi ya da gözlerini onunkilerden çekmedi. "Söyle o zaman," dedi ona yavaşça gülümseyerek. "Bana geçmişinde bu kadar korkunç olan şeyin ne olduğunu söyle."

Birden ondan uzaklaşıp başının arkasındaki tavanın bir köşesine baktı. "Biliyor musun?" dedi. "Paul sana hiç babamızın Lord Pawley olduğunu söyledi mi? Leicestershire Baronu Pawley. Müreffeh ve saygın biri. Hayır, size söylemediğini görebiliyorum. Paul babamızla tartıştı, benim yüzümden ondan ayrıldı. Ondan sonra nereye giderse beni de yanında götürdü. Papazlık yaptığı dört yıl boyunca ve burada geçirdiği beş yıl boyunca, yani dokuz yıl boyunca babamız ve ağabeyimizle aramızda hiçbir iletişim olmadı. Siz gelmeden önce burada oturmuş, son birkaç gündür üzerinde düşündüğüm soruyla boğuşuyordum. Size haber vermeli miyim?

Babamın en küçük çocuğunun ölümünü mü? Ondan aldığım çocuğu."

Kadın hâlâ başının arkasındaki tavana bakıyordu ama Peregrine onun gözlerinin akmayan yaşlarla parladığını görebiliyordu. Ve dudakları titremeye başlamıştı. Peregrine öne doğru birkaç adım attı ve ona elini uzattı.

"Hanımefendi?" dedi. "Sorum size acı mı verdi? Beni affedin lütfen."

Kımıldamadı ya da onun sözlerine yanıt vermedi. "Ağlamadım," dedi, "o zamandan beri... dokuz yıldan fazla bir süredir ağlamadım. Bir daha da ağlayacağımı sanmıyordum. İçimde hiç gözyaşı kalmadığını sanıyordum."

Ama şimdi açıkça ağlıyordu. Yüz kasları kontrolünün ötesinde çalışıyordu. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü, kalkık yüzünden aşağı yuvarlandı ve elbisesinin üzerine damladı. "Paul," dedi Peregrine ona doğru bir adım daha atıp güçlü bir eliyle omzunu kavradığında. "Paul. Ah, Paul."

Ve sonra onu ikiye bölecekmiş gibi hıçkırıklarla ağlıyordu, alnı Peregrine'in omzundaydı, Peregrine'in iki kolu onu sarmış, gevşekçe ve rahatlatıcı bir şekilde tutuyordu.

Birkaç dakika sonra gözlerini kurulayıp burnunu Peregrine'in mendiline sildikten sonra, "Cennete inanıyor musun?" diye sordu. "Paul'ün cennette olduğuna inanıyor musun? Eskiden böyle bir yere inanırdım. Ama Tanrı'ya ya da en azından iyi bir Tanrı'ya inanmazken bunu nasıl sürdürebilirim? Sizce o cennette mi? Bütün bunlardan iyi bir şey mi çıktı?"

Peregrine gülümsedi ve dalgınca uzanıp yüzüne düşen bir tutam saç geri aldı. "Paul'ün sorunuza nasıl cevap vereceğini biliyorum," dedi. "Ve bu durumda sanırım onunla aynı fikirdeyim, her ne kadar pek çok fikirde anlaşmasak da. Cennet sonsuza kadar var olan bir yer olmasa bile, zaman içinde bir an olabilir. Pavlus'un o boğa tarafından boynuzlanmak üzere olduğunu anladığında neler hissetmiş olabileceğini biliyorum. Bir çocuğun hayatını kurtarmıştı. Ölümü kendi elleriyle bir zaferden mahrum bırakmıştı. Sanırım doğru dürüst düşünecek zamanı yoktu. Karşısında duran şeyi görünce bir an dehşete kapılmış olabilir. Ama yine de kendini coşkulu ve mutlu hissettiğine inanıyorum. Cennetteydi."

Grace uzandı ve dağınık saç tutamını daha sıkı bir şekilde diğerlerinin arasına itti. "Teşekkür ederim," dedi. "Evet, Paul de tam olarak böyle söylerdi. O ilk yıllarda sık sık sinirlenirdim, sık sık isyan ederdim. Ama

Paul beni her zaman sakinleştirirdi. Mantığı her zaman reddedilemezdi. Vaazları sıkıcıydı Sör Peregrine -evet, öyle olduklarını biliyorum- çünkü onlar üzerinde çok çalışıyordu. Ama içten konuştuğunda -ki bu sadece birkaç dakikasını alırdı, bir saatini değil- beni belki de her şeye rağmen bir Tanrı olduğuna ve hatta belki de iyi olduğuna ikna edebilirdi. Kim bilir?"

"şimdi daha iyi misin?" Peregrine sordu. "Oturmak ister misin?"

"Bir fincan çaya ihtiyacım var," dedi. "Ve sana bir açıklama borçluyum. I

Paul ve beni ailemizin geri kalanından ayıran şeyin ne olduğunu açıklamadınız. Çaydanlığı kaynatırken bana birkaç dakika izin verir misiniz?"

"İzin verirsiniz," dedi Peregrine, "sizinle geleyim ve çay yapmanızı izleyeyim."

Kadın çaydanlığı doldurup kaynaması için ateşe koyarken, çaydanlığa çay ölçerken, dolaptan iki fincan ve tabak alıp süt ve şekeri yerleştirirken o mutfak masasının köşesine tünemiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çalışırken konuşuyordu, gözleri ona değil yaptığı işe odaklanmıştı.

"Bir çocuğum oldu," dedi aniden. "Bir oğlum. O öldü. Boğuldu."

Peregrine sesini bulabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Evlendiğinizi bilmiyordum," dedi.

"Ben hiç evlenmedim," dedi sessizce ve kasıtlı olarak. "Oğlum sevgilimin çocuğuydu."

"Anlıyorum." Oda neden birdenbire çok küçük ve çok sessiz göründü? Peregrine merak etti.

"Eminim bilmiyorsundur," dedi. "Açıklayacağım." Adamın masada oturduğu yere yakın bir tahta sandalyeye oturdu ve tıslayıp uğuldamaya başlayan çaydanlığı izledi.

"Hayatınıza burnumu sokmak istememiştim," dedi Peregrine. "İstemiyorsanız başka bir şey söylemenize gerek yok."

"Paul ve ben bu konu hakkında hiç konuşmadık," dedi. "Benim için babamızdan ve kardeşimizden vazgeçmiş olmasına rağmen bir kez bile. şimdi konuşmak zorundayım, lütfen. Ben Gareth ile birlikte büyüdüm. Benden bir yaş bile büyük değildi. Oyun arkadaşıydık, dosttuk. Evlenecektik. Sonra aniden bir çift renk alıp savaşa gitmeye karar verdi. Ülkesi onun için kendi ve bizim hayatımızla ilgili tüm planlardan daha önemli hale gelmişti. Eve döndüğünde bu planlara devam edeceğimizi söyledi. Evlenecektik, çocuklarımız olacaktı, sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık. O gitmeden önce birkaç gün sevgili olduk. Ve beni Jeremy ile bıraktı. Oğlumla."

Peregrine onun acısını hissedebiliyordu ama yine de masada sessizce oturmuş, ellerini birbirine kavuşturmuştu. Sesinde bir şey vardı, daha önce duymadığı bir zonklama. "Öldü mü?" diye sordu nazikçe. "Gareth'in mi?"

Uzun süre ateşe baktı. Adam onun cevap vermeyeceğini düşündü. "Evet," dedi, ağzının bir köşesi parodi bir gülümsemeye dönüşerek. "Evet, o öldü. Ve ben babamın öfkesi, ağabeyim ve yengemin aşağılamasıyla yüzleşmek zorunda kaldım. Jeremy doğduktan sonra ona *Jeremy*'den daha sık *piç* denmesine alışmak zorunda kaldım. Ve her zaman iki kuzeninin arkasında uzak bir üçüncü sırada yer almak zorunda kaldı. Çok uzak bir üçüncü sıra."

Kaynayan çaydanlığı ateşten almak ve suyu çaydanlığa boşaltmak için ayağa kalktı. Çaydanlığı dikkatle demliğin üzerine yerleştirdi. "O kadar uzaktaydılar ki," dedi, "göle yüzmeye gittiklerinde onların bakımını üstlenen mürebbiye, Jeremy'nin giysilerinin çalılara dolanıp onu aşağıya sürüklediğini fark etmedi bile. Onun çığlıklarını, oynayan diğer çocukların çığlıklarından bile ayırt edememiş. O daha dört yaşındaydı. Sonra insanların birbirlerine, bir piç için en iyi kaderin bu olduğunu söylediklerini duymaya katlanmak zorunda kaldım: durumunun garipliğini tam olarak anlayamadan ölmek."

Peregrine ayağa kalktı ve çayı doldurdu.

"Paul üniversiteden eve geldi," dedi. "Bana sempati gösteren tek kişi oydu, Jeremy'nin evlilik dışı doğduğu için değersiz olduğunu düşünenlere karşı duran tek kişi oydu. Babam ve ağabeyimle korkunç bir tartışma yaşadı. Sonra beni alıp götürceğini, artık hakaretlerle ve oğlumun her gün hatırlatılmasıyla yaşamak zorunda olmadığımı söyledi. Huzur içinde olabileceğimi söyledi. Ve tüm bunların acısıyla o kadar kırılmışım ki beni alıp götürmesine izin verdim. Umarım onun hayatını mahvetmemişimdir. Ama evlenmeyi ve kendi ailesine sahip olmayı istediğini hiç sanmıyorum. Sanırım onun hayatını biraz olsun rahatlatılabildim."

Peregrine oturduğu sandalyeden öne doğru eğildi ve kendi eliyle onun elini kapattı. "Bundan eminim," dedi. "Aklımda hiçbir şüphe yok."

Birden iri gözlerini kaldırıp ona ve önündeki fincana baktı. "Oh," dedi. "Sen mi doldurdun? Gördüğünüz gibi Sör Peregrine, dolabımdaki iskelet çok büyük ve gerçekten de çok iğrenç bir iskelet. Bunca yıldır beni düşündüğünüz gibi biri değilim. Sessiz, ağırbaşlı Bayan Howard değilim."

rektörün hizmetçisi, ama düşmüş bir kadın, piç bir oğlun annesi, merhametle ölmüş."

Eli hâlâ onun elinin üzerindeydi. "Benimle evlenir misin?"

diye sordu. Kız ona kuşkuyla baktı.

"Sizi her zaman karakterli bir kadın olarak takdir etmişimdir," dedi, "kendi duygularına ve hayatına çok hâkim biri. Şimdi izleniminin doğru olduğuna eminim. Karım olma onurunu bana bahşeder misiniz?"

"Bana yanlış zamanda sordunuz," dedi kaşlarını çatarak. "Tamamen yanlış bir zamanda efendim. Anılarımın ve kardeşimin kaybının acısını yaşıyorum. Çok savunmasızım."

Onun elini kendi eliyle daha sıkı kavradı. "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

"Yapma," diye fısıldadı. "Kendi iyiliğin için, yapma."

"Evlen benimle," dedi. "Lütfen. Hayatına biraz neşe katmam için bana bir şans ver."

Başını iki yana salladı. "Ben senin neşeni alacağım," dedi. Peregrine gülümsedi. "Yanıldığını kanıtlamam için bana bir şans ver," dedi. "Benimle evleneceğini söyle. Söyle. Küçük bir kelime. Lütfen?"

Grace tekrar ürperen bir nefes çekti. "Evet, o zaman," dedi. "Evet. Oh, Tanrım beni affet. Evet."

Bayan Stanhope öğle yemeğinden hemen sonra meyve, sebze, taze pişmiş kuşüzümlü kek ve bir tavukla GRACE'i başka bir yere yerleşene kadar kendileriyle kalmaya davet etmek için çağırdı. Bayan Stanhope, Bayan Letitia'ya, Grace'i kendileriyle birlikte yaşamaya davet etmemenin daha iyi olacağını, çünkü Grace'in kendisini onlara borçlu hissedebileceğini söylemişti; Grace'i onların misafiri gibi göstermek ve Grace onlardan ayrılmayı unutana kadar kalış süresinin belirsiz bir şekilde uzamasına izin vermek daha iyiydi. Ama Grace'i çağırdıklarında, davetlerinin nazik bir teşekkürle reddedildiğini gördüler. Bayan Howard o sabah Sir Peregrine Lampman'ın evlilik teklifini kabul etmişti.

Bayan Stanhope o öğleden sonra Bayan Cartwright'a, daha sonra da Bayan Courtney ve Bayan Morton'a, Bayan Letitia başıyla onaylarken, biri denemek istese onu tüyle bile devirebileceğini söyledi. Ağzının açık kalmasından ve ağzının açık kalmasından çok korkuyordu. Hayır, Bayan Letitia kız kardeşini temin etti, öyle çirkin bir şey olmamıştı ama kendisi gibi kız kardeşinin de birkaç ton solgunlaştığına kefil olabilirdi.

Bayan Howard, çocukluklarından beri tanıdıkları o yakışıklı, güneşli huylu genç adamla, Sir Perry ile evlenecekti. Ne kadar yaramaz bir çocuk olduğu da kesindi. Yaşlı Bay Watson'ın -Tanrı ruhunu şad etsin- yaşlı rektörün vaazı boyunca huzur içinde uyuduğu ve arka sıradaki genç Perry'nin hafifçe horlamaya başladığı zamanı hatırlayan var mıydı? Babasının kaşları, eve geldiklerinde çocuğu neyin beklediğine dair herhangi bir gösterge olsaydı, muhtemelen bu şaka için iyi bir dayak yemişti.

Bayan Letitia, genç Perry ile genç kontun -o sırada kont değildi tabii- sahilden uçurumun en dik yerine tırmandıkları ve Perry'nin neredeyse tepede sıkışıp kaldığı zamanı hatırlayan var mı, diye ekledi. Genç Edmund yardım için Amberley'e koşmak zorunda kalmıştı. Her iki delikanlı da muhtemelen bunun için dayak yemişti.

Tüm hanımlar iyi hatırlanmaktan hoşlandılar, güldüler ve

başlarını salladılar ve kendi anılarını eklediler.

Ve şimdi Sör Perry, herhangi biriyle evlenecek yaşta olduğunun farkına bile varmamışken Bayan Howard'la evlenecekti. Ve Bayan Howard... Kesinlikle öyle olmalıydı... Şey, kesinlikle ondan en az on yaş büyüktü. Ve çok sessiz, ilkel ve doğrudu. Gülümsediğini gören olmuş muydu? Hayır, kimse görmemişti. Nazik ve zarif bir hanımefendiydi elbette. Hepsi onu sevmeye başlamıştı ama kimse onu gerçekten tanıımıyordu. Bayan Howard'ı tanıdığını hisseden var mıydı? Hayır, kimse tanıımıyordu. Ama o kadar genç, yakışıklı ve eğlence dolu olan Sör Perry için uygun bir gelin olmadığı kesindi.

Bayan Courtney, "Ama böyle asil bir Gey yapmak tam ona göre," dedi. "Ne kadar nazik biri olduğu kesin. Bayan Howard gerçekten çok memnun olmalı."

"Ama genç bir adamın gelini için çok yaşlı," dedi Bayan Morton. Ve dinleyicilerini unutarak, "Ona çocuk hediye etmeye başlamak için oldukça yaşlı, biliyorsunuz," dedi.

Her iki Bayan Stanhope da kıpkırmızı kesilmiş ve birbirlerinin gözlerinden kaçınmışlardı. Bilmiyorlardı ya da en azından böyle hassas bir konuyu düşünemeyecek kadar kibardılar.

Herkes Grace'i tebrik etmek ve iyi dileklerini sunmak için papaz evine uğradı. Bu dileklerinde ne bir kin ne de bir ikiyüzlülük vardı. Onu tanımadıklarını itiraf etseler de ona gerçekten saygı duyuyorlardı ve geleceğinin böyle şanslı bir şekilde belirlenmiş olmasından dolayı mutluydular. Ona gerçekten iyi dileklerde bulundular.

Eğer çoğu bu evliliğin başarılı olamayacağına ve en azından Sör Peregrine'e mutsuzluk getireceğine inanıyorsa, yanıldıklarının kanıtlanmasını da diliyorlardı. Peregrine mahallenin gözdesiydi ve Grace hem kendi iyiliği için hem de çocuklarından biri yaşasın diye ölen kardeşinin hatırı için onlardan biri olarak kabul edilmişti.

Şüphesiz erkeklerin de nişan konusunda kendi fikirleri vardı ve fırsat buldukları anda bunları limanlarında birbirlerine ifade ediyorlardı. Bazıları muhtemelen bu fikirlerini eşleriyle de paylaşmıştır. Amberley Kontesi'nin kardeşi ve Kont'un amcası Bay William Carrington'ın kesinlikle böyle bir düşüncesi vardı.

Eşinin konuyla ilgili sorusu üzerine "Diğer evlilikler kadar başarılı olma ihtimali var" dedi.

"Ah, William," dedi küçümseyerek, "kız ondan on ya da daha fazla yaşı büyük. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Pekala canım," dedi, kızın geniş poposunu çimdikleyerek

"Senden neredeyse on yaş büyüğüm ama bana öyle geliyor ki birlikte gayet iyi anlaşıyoruz. Tabii bana tokat attığın zamanlar hariç."

"William! Uslu dur," dedi kadın. "Ya çocuklardan biri görürse?"

"Yatak odamıza habersiz girmelerine izin verilmiyor, aşkım," dedi makul bir şekilde. "Ve eğer görürlerse, babalarının on sekiz yıllık evlilikten sonra hâlâ annelerinden hoşlandığını keşfederler."

"William," dedi. "Ama bu nişan farklı bir mesele. Kız ondan daha yaşlı. Bu duyulmamış bir şey. Ve Perry çok mutlu bir genç adam."

"Hangi çiftlerin uygun olacağını kim bilebilir?" dedi. "Benim gibi dikkatsiz, alaycı bir adamın neredeyse yirmi yıl sonra hâlâ senin gibi azarlayıcı bir eşi çimdikleyebileceğine ve sadece bir tokatla kurtulabileceğine kim inanır Viola? Aralarındaki sorunları çözeceklerdir, asla korkma. Onlara bırak, aşkım. Sen buraya gel. Bu çimdik iştahımı kabarttı."

"Umarım Bayan Howard ve sevgili Perry konusunda haklısındır," dedi karısı, neredeyse dalgın dalgın ona doğru yürürken. "Oh, William, şimdi ne yapıyorsun? Hem de güpegündüz. Gören de hâlâ körpe bir tavuk olduğumu sanacak. Oh, canım, sanırım artık bunun sadece karanlıkta yapılması için yeterince büyüdüm. Oh, pekala, o zaman. Kapının kilitli olduğundan emin misin?"

Amberley Kontu haberi duyunca arkadaşını ziyaret etti. "Gerçekten doğru mu Perry?" dedi ahırların arkasından çıkıp Reardon tarlalarına baktıklarında.

Park.

Peregrine, "Sanırım benim nişanlılığımı kastediyorsunuz," dedi. "Bu ses tonunu son bir gün içinde birkaç kişiden daha duydum. Bunu senden beklemiyordum Edmund. Evet, bu doğru. Bayan Grace Howard beni eliyle onurlandırmayı kabul etti. O benim karım olacak."

Lord Amberley bir süre sessiz kaldı. "Yardıma ihtiyacı var," dedi. "Herkesin bildiği kadarıyla oldukça yoksul biri. Ama senden daha yaşlı, Perry ve yakışıklı bir kadın olduğunu kabul etmeme rağmen, açıklık ve çekicilikten oldukça yoksun görünüyor. Jestiniz çok asilce değil mi? Bir iyilik yapmak uğruna tüm hayatını mahvetmeye hazır mısınız?"

Peregrine arkadaşının konuşmasının sonuna gelmesine izin verdikten sonra tüm ağırlığını Earl'ün burnuna acı bir şekilde çarpan yumruğunun arkasına verdi.

"Lanet olsun sana Edmund," dedi dişlerinin arasından, öteki sendeleyerek ayağa kalkıp elini burnundan fişkırarak kana götürürken ters ters bakarak. "Cehenneme kadar yolun var. Seninle bir daha konuşmamı bekliyorsan özür dileyeceksin."

Kont cebinden bir mendil çıkardı ve arkadaşına tekrar bakmadan önce hafifçe titreyen eliyle kanayan burnunu sildi. "Özür dilerim," dedi ketenin kıvrımları arasından. "Gerçekten özür dilerim, Perry. Söylediğim şey affedilemezdi. O hanımefendi senin nişanlı ve elbette onun onurunu korumalısın." Mendili geri çekti, yüzünü buruşturarak mendile baktı ve elini kızaran burnuna götürdü.

"Sana vurmamalıydım," dedi Peregrine, tekrar tarlalara bakmak için keskin bir dönüş yaparak.

Lord Amberley kırık olup olmadığını anlamak için burun kemiğini kontrol ederken, "Evet, gerçekten de öyle," dedi. "Bu acı olmadan daha mutlu olabilirdim elbette ama bana vurduğun için memnunum Perry. Bu bana bir şeyi kanıtıyor. Beni affet, lütfen." Sağ elini uzattı.

Peregrine onu aldı ve arkadaşlar birbirlerine alaycı bir şekilde gülümsediler. "Tam olarak düşündüğün gibi değil, Edmund," dedi Peregrine. "Sadece yoksul olduğu için değil, sadece Paul benim arkadaşım olduğu için de değil. Ona değer veriyorum. Çoğu insanın buna asla inanmayacağını biliyorum. Ve sanırım o bana inandığı sürece bu benim için çok da önemli değil. Ama ben senin inanmanı istiyorum. Sen benim en eski arkadaşımsın Edmund ve muhtemelen tanıdığım en iyi insansın."

Lord Amberley arkadaşının elini sıktı. "Senin evli olduğunu düşünmek tuhaf geliyor Perry," dedi. "Nedense senin bir yuva kuracağını hiç düşünmemiştim. Otuz yaşıma gelmeden evlenmeyi düşünmediğim halde, seninle mihraba kadar yarığacağımı sanıyordum. Daha üç yıl var! İyi olmanı dilerim. Gerçekten dilerim. Buradaki tüm genç hanımlar senin için söğüt takacaklar, biliyorsun."

Peregrine sırtıttı. "Sen varken neden beni özlesinler ki?" dedi. "Ve Dominic yirmi yaşına geldi bile ve olabildiğince uzun ve yakışıklı. Eden unvanı ve Wiltshire'da bir mülk de cabası. Burnun bir fener gibi parlıyor, Edmund. Ve hala biraz kanıyor. Eve dönüp biraz soğuk su getirsek iyi olacak."

PAPAZ cenaze günü geç saatlerde ayrılmadan önce Grace'e bir ay içinde yeni bir rektör göndereceğini ve o zamana kadar papaz evinde kalabileceğini söylemişti. Peregrine yeni adamın gelişinin ertesi günü onlarla evlenmesini ayarladı. Grace düğünden önceki geceyi Bayan Stanhope'la geçirdi.

Gerçekten de evlerinden bir gelin çıkarma ayrıcalığına sahiptiler. Sevgili Bertie bile evde evlenmemiştir.

Grace bir ay boyunca papaz evini baştan aşağı temizledi ve Paul'ün eşyalarını tasnif etti. En değerli eşyaları olan kitaplarını nişanlısına verdi. Cüppeleri, vaazları, saati ve acınacak kadar az sayıdaki diğer eşyaları da dahil olmak üzere diğer birkaç eşyasını, sonunda paketlenildiğinde hiçbir şekilde dolup taşmayan kendi sandığının içindeki bir kutuda bir araya getirdi.

Sir Peregrine Lampman ve Grace Howard, baharın gri ve soğuk bir sabahında tüm dostları ve komşularının katılımıyla evlendi. Sessiz bir kutlamaydı. Hem gelin hem de damat derin yas giysileri giymiştir. Amberley Kontu ve annesinin yanı sıra kız ve erkek kardeşleri Leydi Madeline Raine ve Dominic, Lord Eden, Amberley Sarayı'ndaki devlet dairelerinde bir düğün kahvaltısı vermek için sezon boyunca Londra'ya taşınmalarını ertelemişlerdi.

Topluluk büyüktü ve oldukça neşeliydi. Eğer bir topluluğun sıcak sevgisi ve içten iyi dilekleri bir evliliğin mutluluğunu sağlayabiliyorsa, o zaman bu evlilik en mutlu evliliklerden biri olmalıydı. Eğer orada bulunanlar arasında gelin ve damat arasındaki yaş farkından ve kişiliklerindeki uyumsuzluktan dolayı hala endişe duyanlar varsa, bu duygularını çok iyi gizlemişler ve büyük olasılıkla kendilerine bile böyle bir endişe duymuyormuş gibi davranmışlardır.

Peregrine öğleden sonra geç saatlerde gelinini eve götürdü ve ona evi, bahçeyi ve ahırları gösterdi. Reardon Park'a sadece bir kez, birkaç yıl önce, Peregrine'in babası hâlâ hayattayken ve annesi hâlâ evdeyken gelmişti.

Grace sessizce evin arkasındaki uzun çimlere ve birkaç ağaca baktı ve kocasının ona gülümsediğini hissetti.

"Yaratıcı olmayan bir bahçıvanım var ve kendim de daha iyi değilim," dedi. "Eğer burada sihrini konuşturmak istersen Grace, lütfen çekinme. Papaz evindeki bahçenizin her zaman hayranı olmuşumdur."

"Burada bir gül bahçesi için yer var," dedi. "Her zaman ayrı bir gül çardağının özlemine çekmişimdir. Papaz evinin arkasında yeterince yer yoktu. Güllerin arasında nergisler ve çuha çiçekleri de olmalı.

ağaçlar. Ve çiçek tarhları." Etrafına baktı, belli ki zihninde onları çevreleyen çıplak yeşil alanlardan çok daha fazlasını görüyordu. "Şurada muhteşem bir meyve bahçesi için yer var." Evin doğusundaki başka bir çimenlik alanı işaret etti.

Peregrine güldü. "Bahçıvanım istifasını verecek," dedi. "Başkalarını işe almam gerekecek. Ve senden öğreneceğim, Grace. Her zaman güzel bir bahçem olsun istemişimdir ama korkarım etrafıma bakıyorum ve neler yapılabileceğini hayal edemiyorum. Beni sadık ve evcil bir bahçıvana dönüştüreceksin."

Grace ona ciddiyetle baktı. "Benim yüzümden faaliyetlerini kısıtlamamalısın," dedi. "Ben sadece burada olmaktan memnun olacağım. Hayatını değiştirmemelisin."

Gülümsedi. "Ama hayatım değişti," dedi. "Bugün. Artık evli bir adamım, hayatım."

Dokuz yıl sonra, akşam yemeği için elbisesini değiştirmesine ve saçlarını tarayıp toplamasına yardım edecek bir hizmetçiye sahip olmak Grace'e garip geliyordu. Başka birinin planlayıp hazırladığı bir akşam yemeğine gitmek ve yemeğin bir uşak ve kahya tarafından servis edilmesi garip geliyordu. Yemekleri ve bulaşıkları başka birinin toplaması ve mutfaktaki bulaşıkları başka birinin yıkayacağını bilmek garipti.

Kendisine ait bir giyinme odası ve oturma odası olmasına rağmen, yatak odasını kocasıyla paylaşacağını öğrenmek garip ve biraz da utanç vericiydi. Geçen ay boyunca Peregrine'in tam olarak nasıl bir evlilik planladığından hiç emin olamamıştı.

"Belki de bana sadece ismen bir evlilik teklif ettiğini düşünmüştüm, Peregrine," dedi hizmetçisini kovduktan sonra yanına geldiğinde ve yatak odasının ortasında durduğunda, geceliği onu düzgün bir şekilde örtüyordu, saçları taranmış ve sırtından aşağı düzgün bir şekilde uzanıyordu. Gösterişe verdiği tek ödün, gece şapkasının olmamasıydı.

"Perry, lütfen," dedi ona yaklaşarak. "Annemi çok severim, babamı da severim ama bana isim koyarken gösterdikleri duyarsızlık beni her zaman dehşete düşürmüştür." Sırıttı. "Grace, seninle evlendim. Sen benim karımsın. Senden daha fazlasını istemeseydim, sana burada kâhyalık teklif ederdim. Karı kocanın ayrı odalarda kalması âdetini hep tuhaf bulmuşumdur. Seninle sık sık sevişmek isteyeceğim. Bu bizim için çok daha uygun."

aynı yatağı paylaşmak. Hoşunuza gitmedi mi?"

Büyük, sakın gözlerini onunkilere dikti. İnce yüzü solgundu. "Evet," dedi. "Evet, benden istediğin gibi bir eş olacağım, Perry."

"Çok güzel saçların var," dedi, iki elini birden kaldırıp saçlarının üzerinde hafifçe gezdirerek. "Sen çok güzel bir kadınsın Grace." Başını eğdi ve onun solgun dudaklarını öptü. "Yatağa gel. Ben mumlarla ilgileneceğim."

Kasvetli bir günün ardından sık sık olduğu gibi, akşam saatlerinde bulutlar dağılmış ve gece neredeyse dolunay ve sayısız yıldız tarafından parlak bir şekilde aydınlatılmıştı.

Grace Lampman başını bir tarafa çevirmiş yatıyor, onu izliyordu. Kocasını yanında uyuyordu. Uykunun dinginliği içinde saçma bir şekilde genç görünüyordu, sarı saçları dağınıktı, her zaman gülümseyen yüzü rahatlamıştı. Onun için bir şefkat sızısı hissetti. Belki de her şeye rağmen cezanın bir sonu vardı. Onun için öyleydi. Onunla evlenmesinin Perry'ye ne yapacağını sadece zaman gösterecekti.

Tekrar hayata dönmeyi beklemiyordu. Dokuz yıl önce hayattan vazgeçmişti. En kötü anlarında bile intiharı asla düşünemediği için, nefes almaya, yemeye, uyumaya ve gerçekten yaşamayı bırakana kadar zamanı doldurmaya devam etmek zorunda kalmıştı. Ve Paul'ün sevgisinin küçük ama sonsuz değerli armağanı için ve ellerinde en ağır yük olan zamanına duyduğu ihtiyaç için her zaman minnettar olmuştu. Ama hiçbir zaman bundan fazlasını beklememiş, daha fazlasına ihtiyaç duymamıştı.

Ta ki Perry onu ayartana ve o da zayıflığıyla bu ayartmaya boyun eğene kadar. Ve o zaman bile tekrar hayata dönmeye zorlanmamayı ummuştu. Perry'nin ondan istediği şeyin Paul'ün dokuz yıl boyunca kabul ettiğinden farklı olmayacağını ummuştu. Onun hizmetçisinden daha fazlası olmamayı, onun isminden daha fazlasını paylaşmamayı ummuştu.

Perry'yi her zaman sevmişti, onun papaz evinin kapısını çalmasıyla, güneşli gülümsemesiyle, sık sık sağlığını sormasıyla, nakışlarını ve bahçesini övmesiyle hep neşelenmişti. Onu Paul'ün hayatına getirdiği parlaklık için sevmişti. Paul her zaman farklıydı: ufak tefek, nazik, çalışkan, yanlış anlaşılmış ve çocukken arkadaş adayları tarafından aşağılanmış, bir din adamı olarak daha agresif, daha hırslı olmasını isteyen ailesi tarafından dışlanmıştı. Perry, Paul için sadece bir zekâ dostu olmamıştı.

kardeşinin hayatına ilk kez kahkaha ve biraz neşe getirdi.

Ona bakmaktan hoşlanıyordu, ince ve zarif, kendine özgü, güneşli huyuyla yakışıklı. Yine de ona hiçbir zaman bir kadının etkilendiği bir erkeğe baktığı gibi bakmamıştı. Kendisinden çok daha gençti, neredeyse bir çocuktı, ama aslında çocukluk çağını çoktan geçmişti. Kilisede ve bazen Paul'le birlikte katıldığı sosyal toplantılarda, genç kızların ona hayranlıkla ve biraz da özlemle baktıklarını görmek ve onun da gülümseyerek onlarla flört ettiğini görmek onu eğlendiriyordu. Ama asla zalimce bir tavırla değil. Onun sadece flört ettiğini gayet iyi biliyorlardı. Bunu yaşlı hanımlarla bile yapardı, ama onunla asla.

Her zaman onun, aynı derecede neşeli bir doğaya ve aynı derecede zararsız bir şekilde flört etme yeteneğine sahip genç bir bayan olan Leydi Madeline Raine ile evlenebileceğini düşünmüştü. Yakışıklı ve ışıltılı bir çift olacaklarını düşünmüştü Grace. Birlikte mutlu olmakta başarısız olamazlardı. Leydi Madeline yirmi yaşındaydı. Ama onun yerine otuz beş yaşında bir kadınla evlenmişti.

Grace başını kocasının dayadığı kolundan kaldırdı. Orada bırakırsa koluna korkunç bir kramp girecekti. Yavaşça yan tarafına doğru indirdi. Adam uykusunda hafifçe homurdandı ama uyanmadı. Yan dönerek ona doğru baktı.

Grace, kendi gençliğinin çok uzun zaman önce gibi göründüğünü düşündü. Tamamen başka bir hayat olabilirdi. Her zaman huzursuz, dik başlı, inatçı, kendisinden başka sadece iki oğlu olan bir babanın şımarık kızı olmuştu. Annesi Paul'ün doğumundan kısa bir süre sonra ölmüştü. Ve kendini bildi bileli Vikont Sandersford'un tek oğlu olan Gareth'in yakın arkadaşıydı. Gareth, en az kendisi kadar dik başlı ve inatçı, kibirli, zeki, hayat dolu bir çocuktı ama zalimliği sık sık zayıf oyun arkadaşlarında, özellikle de Paul'de kendini gösteriyordu.

Onunla oynamış, onu savunmuş, onunla tartışmış, onunla savaşmış ve nihayetinde onu sevmişti. Ve savaşa gitmeden önceki o son günlerde, güçlü bir olasılık olduğunu bilmesi gereken sonuçlara aldırmadan kendini ona vermişti. Biliyor olmalıydı. Daha yirmi bir yaşındaydı. Hatta çocuğu olduğundan ilk şüphelendiğinde inatçı, korkak bir gurur duyduğunu bile hatırlayabiliyordu, gerçi Gareth artık onunla birlikte dünyanın görüşünü küçümsemek için orada değildi.

Acımasız bir sonu olan bir aşktı bu. Bir aşk ve bir son.

ancak hayatta kalabilen birini öldürebilirdi. Jeremy'nin onu terk etmesinden bu yana geçen dokuz yıl boyunca her anlamda ölüydü ve ondan önceki dört yıldan uzun bir süre boyunca da sadece acı verici bir şekilde hayattaydı; böyle bir bilgeliği edinmek için çok geç olduğunda, ahlak kurallarına karşı kendi bencilce gafletinin masum oğluna kendisinden daha fazla acı getireceğini biliyordu. Gareth öldüğünde zaten yarı ölüydü. Jeremy hayatındaki tek ışıktı. Yine de Jeremy'yi ana rahmine düştüğü andan itibaren mahkûm etmişti.

Ve şimdi tekrar hayata mı dönecekti? Yarı ölülerin gölgeli topraklarında yaşamak çok daha huzurluydu. Orada acı yoktu. Paul'ün ölümünün acısıyla savaşıp, umutsuzca mücadele etmiş, ancak cenazesinin ertesi sabahı Perry ona geldiğinde duygularının etrafına ördüğü bariyerleri aşmasına izin vermiş ve hemen ardından bariyerleri tekrar dışarı koymuştu.

Ama Perry onunla iyi niyetle, onu gerçekten karısı yapmak niyetiyle evlenmişti. Ve o sabah, Paul'ün yerini yabancı bir rektörün aldığı sessiz bir törenle ve bir saat önce bu yatakta onu karısı yapmıştı. Ve o zaman bu karşılaştırmaları yapmamış olsa da, şimdi yapmaktan kendini alamıyordu. Gareth ve Perry.

O birkaç gün içinde Gareth'ın sayısız yaklaşmasına izin vermişti, çünkü onu belki de sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu ve babasının ya da havasız erkek kardeşinin ve hor görülen eniştesinin ne diyeceğini umursamıyordu ve çünkü gençti ve çok, çok aptaldı. Her zaman açık havada, neredeyse her zaman sert zeminde olmuştu, Gareth ona ağır geliyordu, öyle ki bazen sırtına bastıran taşların ya da sert toprağın acısıyla neredeyse çılgılık atacaktı. Onun kendisine yaptıklarını seviyordu çünkü yasak, cüretkâr ve tehlikeliydi. Yaptığı şeyi her zaman hızlı ve şehvetle, kendi zevkini düşünerek yapmıştı. Ama sonra cinsel ilişkinin böyle olması gerektiğini düşünmüştü.

Perry hiç de öyle davranmamıştı. Perry ona güzel demişti ve uykuya dalmadan önce yatakta hiç telaşlanmadan ona yaptığı şeyle kendini güzel hissetmesini sağlamıştı. Kendisi orta yaşına yaklaşan bir kadın, Perry ise bir erkekten biraz daha fazlası olduğu ve en son bir erkekle birlikte olalı on dört yıl geçtiği için bağıta utanmıģ ve gerilmiģti ama Perry onun üzerine uzanıp içine girmeden önce kendisini yeniden bir kadın gibi, değerli biri gibi, arzulanan biri gibi hissetmesini sağlamıģtı.

Ve bariyerler

elleri, ağzının sıcak dokunuşu, sesinin yatıştırıcı mırıltıları. Yeniden canlanmıştı. Tüm duyguları onun için yavaşça, acı ve ıstırapla canlanmıştı, öyle ki sonunda içine girdiğinde, kendini ona itaatkâr bir eş olarak sunamamıştı. Sevgilisine açılan bir kadın haline gelmişti. Ve eğer adam işini bitirmeden önce kendini toparlama şansı varsa bile, adam sevişmesinin doruk noktasında bile yavaş ve ritmik bir şekilde onun içinde çalışarak bu şansı yok etmişti. Ve böylece kadın kendini kocasına açıkça teslim etmiş ve onun zevk hediyesini almıştı.

Hiçbir şey söylememişti. Kollarıyla ona sarılmış ama içindeki titremeyi kontrol altında tutmuştu. Ve adam onun yanına geçip kolunu altına koyduğunda gözlerini kapamış ve yüzünü adamın omzuna çevirmişti. Adam onun yanağını öpüp battaniyeyi omuzlarına kadar çektiğinde, onun çoktan uyuduğunu varsaymış ve kendisi de uykuya dalmıştı. Adamın bunu bilip bilmediğini bilmiyordu. Onun bilmesini isteyip istemediğini de bilmiyordu.

Ama onun tahmin ettiğinden çok daha derin bir nezaket, kibarlık ve sevgiye sahip bir adam olduğunu biliyordu. Onun binde bir adam olduğunu biliyordu. Hayatın ona verebileceğinin en iyisini hak eden bir adam. Evinde sevgi ve kahkaha olması gereken bir adam. Ve çocukları.

Yeniden canlandığını biliyordu ve öylesine acı doluydu ki, onu rahatsız etmemek için nasıl kıpırdamadan yatabileceğini bilmiyordu. Buna izin vermemeliydi. Buna izin vermeye cesaret edemezdi. Canlanıp Perry'nin ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği gibi bir eş olabilmesi için artık çok geçti. Eğer çok fazla canlanırsa, ona yaptığı haksızlığın korkunç bir şekilde farkına varacak ve ona iyi bir eş bile olamayacaktı. Onda hoşnutsuzluk belirtileri aramaya başlayacaktı. Onu başka, daha genç kadınlarla izlemeye başlayacak, özlem ve huzursuzluk belirtileri arayacaktı. Ve sonunda, eğer insan gençliğini bu kadar kötü kullanmasaydı, hayatın yaşamak için olabileceğini hatırlattığı için ondan nefret etmeye başlayacaktı.

Ama vücudunun gerginliği onu her şeye rağmen rahatsız etmiş olmalıydı. Kadın ona tekrar baktığında gözleri açıktı. Her zaman olduğu gibi gülümsüyordu.

"Hâlâ uyanık mısın Grace?" diye sordu, bir parmak eklemine kızın burnunun üzerinde gezdirerek. "Bu sana çok mu garip geliyor canım? Benim için de öyle, seni temin ederim. Uyandığımda yanımdaki yastıkta bir eş bulmaya alışık değilim."

"Evet," dedi, "biraz tuhaf."

Gülümsemesi soldu. "Seni incitmedim mi Grace? Ya da seni öfkelenendirmedim? Ya da seni utandırmadım mı?"

Kadın başını salladı. "Ben senin karınım," dedi.

"Evet, öylesin." Bir süre sessizce ona baktı. "Grace, çok fazla anın olduğunu biliyorum. Sevdiğini de biliyorum. Ve özellikle bu gece anıların acı veriyor olmalı. Çocuğunun babasıyla rekabet edemem. Rekabet etmek istemiyorum. Bu anıları bastırmaya çalışmanızı ya da beni onun yerine koymanızı istemiyorum. Sadece seni biraz rahatlatmak istiyorum canım, biraz güvenlik. Biraz şefkat. Bu gece onu hatırlarsan kendini suçlu hissetme."

Grace sadece sessizce onun gözlerinin içine bakabildi.

Gülümsemi ve ağızları arasındaki mesafeyi kapattı. "Ama burada bir eş bulmak için uyanmak hoşuma gidiyor," dedi onu öpmeden önce.

Grace, o anda uyanmamalıydı, diye düşündü. Çok canlı duygularıyla yüzleşecek zamanı olmamıştı. Ve belki de bir daha asla yapamayacaktı, gündüzleri onunla yaşamak zorunda olduğu gibi, geceleri de onun yanında ve onunla birlikte uyuyacaktı. Belki de evli oldukları sürece bir daha asla içinde ölemeyecekti. Belki de dünyaya yeniden adım atmalı ve nasıl yaşayacağını, nasıl seveceğini, nasıl zevk alacağını ve nasıl acı çekeceğini yeniden öğrenmeliydi.

Kendini sıcak bir öpücükten daha fazlasını isterken buldu. Her zaman ilk seferki gibi olup olmayacağını, kocası olduğu kadar sevgilisi de olup olmayacağını bilmek istiyordu. Ancak ağzı boğazına doğru hareket ettiğinde ve elleri geceliğinin altında yolunu bulduğunda, ağırlığı üzerine çöktüğünde ve erkekliği içine girdiğinde endişelerinden kurtuldu ve kendini yeniden onun altında, sevişmesinin nazik gücüyle güzelleşen bir kadın olmaya bıraktı.

BAHAR HIZLA GELİYORDU. İç mekânlarda harcanacak zaman yoktu. Büyük ve çorak bir bahçe bir sanatçının dokunuşunu beklerken olmazdı. Grace bu çağrıya, bir ressamın büyük ve çıplak bir tuvale, bir piyanistin yeni ve paha biçilmez bir piyanoya ya da bir yazarın boş bir kâğıda karşı koyamayacağı kadar karşı koyamazdı.

Peregrine'in eski bahçıvanı ve köyden kiraladığı iki yeni delikanlı onun talimatıyla ağır işlere başladılar ama tüm planlamayı ve ekimin çoğunu yapan Grace'in kendisiydi; Jeremy'nin ölümünden beri sahip olduğu eski siyah elbisesi, boynunu ve yüzünü erken bahar güneşinden koruyan aynı derecede eski hasır şapkası ve ellerini koruyan bir çift eldivenle yeni dönmüş toprağın üzerine diz çökmüştü.

Çoğu zaman durup etrafına bakıyor, kısık gözlerle hayalinin şekillenmeye başladığını görüyor, yılın ilerleyen zamanlarında ve gelecek yıllarda evlerini güzelleştirecek meyve ağaçlarını ve çiçekleri zihninde canlandırıyordu.

Peregrine de sık sık onun yanında diz çöküyor ya da ayakta duruyor, onun yönlendirmesiyle soğanlar ve fideler dikey, diktiği bir soğanı ters çevirmek için uzandığında gülüyor ("Çin'de çiçek açar mı sence?" diye soruyordu), sessiz kaldığında dar gözlü bakışlarıyla ona takılıyor, daha fazla iş yapamayacak kadar yorgun olduğunu ve sadece başka konulara konsantre oluyormuş gibi davrandığını söylüyordu.

Yine de birkaç hafta sonra etrafına baktığında, çok fazla çıplak toprak ve güneşe doğru ilerleyen birkaç zayıf bitki ve inanılmaz derecede kırılğan görünen ağaç sıralarıyla bile, evinin ve çevresinin daha çok bir ev gibi görüldüğünü itiraf etti. Birkaç yıl içinde her şeyin gösterişli olacağına ikna olmuştu. Ve mucizeyi gerçekleştirmeye çalışan karısına şaşkınlıkla baktı.

Öğleden sonraları ve bazen akşamları birlikte dolaşıyor, arkadaşlarını ve komşularını ziyaret ediyor, bölgedeki ailelerin eğlendiği birkaç toplantıya ve sosyal buluşmaya katılıyorlardı. Grace, rektörün hizmetçisiyken olduğundan biraz daha az içine kapanıktı.

Leydi Lampman'dan, Bayan Grace Howard'dan beklendiğinden daha fazlası bekleniyordu. Komşularının onu yeni statüsünde kabul etmeye oldukça hazır olduklarını keşfetti. Sosyal açıdan öne çıkmasına ve en sevdikleri kişiyi ellerinden almasına kızabileceklerinden korkuyordu.

Peregrine her zamanki gibi çekici ve güler yüzlüydü; hanımlarla sohbet etmeye ve onlara yeni bir şapka, dantel yaka ya da hastalıktan kurtulma konusunda iltifat etmeye her zamanki kadar istekliydi. Ama artık flört etmiyordu.

Genç hanımlar belki de iç çekerek gerçeği kabullendiler ve Amberley Kontu'nun Londra'dan ne zaman döneceğini merak ettiler. Birçoğu, tavırları istediklerinden biraz daha çekingen olsa da, unvanı, serveti ve mülkü onu biraz dokunulmaz kılsa da, onun şüphesiz ülkedeki en yakışıklı beyefendi olduğu konusunda hemfikir. Diğerleri, özellikle de çok genç olanlar, küçük kardeşi Lord Eden'ın açık ara daha yakışıklı olduğunu iddia ediyorlardı. Ve çok uzun boylu. Ve çok açık, hoş tavırları vardı. Yaz için Amberley'deki evine mi gelecekti, yoksa Wiltshire'daki kendi malikânesine mi gidecekti?

Peregrine tek başına çok az dolaşıyordu ve bu durum ilk başta Grace'i biraz rahatsız etmişti. Onun yanında olmasından rahatsız değildi. Bahçesinde ona eşlik etmek hoş bir yenilikti ve onun bitkiler ve peyzaj bahçeciliği konusundaki cehaletinin ne kadar büyük olduğunu keşfetmek sürekli bir eğlenceydi. Ama onu kendine bağlamak istememişti. Onun hayatındaki neşeyi öldürmek istememişti. Zaman geçtikçe daha da rahatladı ve günlerini onunla geçirmekten ve bahçesinin gözlerinin önünde dönüştüğünü görmekten oldukça mutlu görünüyordu. Dışarıda olmadıkları, ziyaret etmedikleri ya da eğlenmedikleri zamanlarda Peregrine sık sık oturup kitap okuyordu. Bu onun her zaman en sevdiği hobisi olmuştu. Grace'i sıkmadan ya da şaşırtmadan kitaplarındaki ilginç gerçekleri onunla paylaşabileceğini keşfettikten sonra bundan daha da çok zevk alıyordu. Gerçekten de çok geçmeden Grace'in zeki ve bilgili bir kadın olduğunu fark etti. Paul'le birlikte onun sessiz huzurunda konuştukları onca zamanı düşündü ve Grace'in zihninin arkadaşınıninki kadar aktif ve ilginç olduğundan hiç şüphelenmemişti. Belki o kadar bilgili olmasalar bile.

Bazen o nakış işlerken ona yüksek sesle kitap okurdu. Ve onun uzun, ince parmaklarının altındaki boş ketenden çıkan deseni izlemekten asla yorulmadı. Bazen de oturmaktan başka bir şey yapmazdı.

Siyah giysili, ince ve biçimli vücudu, şık saçları, iç mekanda taktığı siyah dantel şapkası saçlarının renginden zorlukla ayırt edilebilen, işine eğilirken solgun yanaklarını dalgalandıran koyu renk kirpikleriyle onu i z l i y o r d u .

Sonunda iri gri gözleriyle ve bazen kısa bir gülümsemeyle ona bakar, o da utandırmak ya da hareketlerinin zarafetini utandırmak istemediği için okumaya devam ederdi. Eğer ailesi ona isim koyma konusunda bir felaket yaşamış olsaydı, Grace'in ailesi onun için daha mükemmel bir isim seçemezdi.

Onun ne kadar mutlu ya da mutsuz olduğundan asla emin olamadı. Sessiz bir enerjiyle işine devam ediyor ve gittiği her yerde güzellik yaratıyordu. Annesi üç yıl önce İskoçya'daki kız kardeşi olan teyzesinin yanına gittiğinden beri kendi hallerinde yaşayan hizmetçi ve hizmetlilerin saygısını kazanmıştı. Ve onun, karısı olarak iş arkadaşları arasında hak ettiği yeri almaya başladığını fark etmişti. Artık Paul hayattayken hep olduğu gibi sessiz bir varlık değildi.

Onun da her gece yatağını paylaşma konusunda ne hissettiğinden emin değildi. Gecenin bir yarısı ya da sabahın erken saatlerinde onu uyandırdığında bile, ki bunu çok sık yapıyordu, hiç şikâyet etmiyor ya da herhangi bir hoşnutsuzluk veya isteksizlik belirtisi göstermiyordu. Onu yalnız bırakamıyordu. Paul hayattayken onu hiçbir zaman bilinçli olarak çekici bulmamıştı, şimdi geriye dönüp baktığında gözlerinin ona sık sık takıldığını ve onu hoş bulduğunu hatırlasa da. Evrensel olarak kabul edilen anlamda güzel değildi. Yine de onunla evlendiğinden beri onu öyle bulmuştu.

Onun dar, oldukça solgun yüzüne, siyah saçlarına, ince, zarif vücuduna bakmaktan hiç yorulmadı. Ve ona elleriyle, ağzıyla ve vücuduyla dokunmaktan hiç bıkmadı. Vücudunda onu tekrar tekrar sevmek için heyecanlandıran ve tahrik eden bir kadın olgunluğu vardı. Ve zaman zaman onun da tamamen kayıtsız olmadığını düşünüyordu. Sevişmelerine hiçbir zaman açıkça katılmamış, hiçbir zaman sözle ya da sesle duygularını belli etmemişti.

Ama vücudu zevk aldığını belli ediyordu. Geceliğinin altından ara sıra dokunduğu göğüslerinde bir gerginlik, ona geldiğinde hoş bir ıslaklık, telaşsız doruğuna doğru ilerlerken iç kaslarında belirli bir sıkılaşma, daha derin penetrasyonuna izin vermek için kalçalarının eğilmesi vardı. Ve adam onun üzerinde ve içinde yatarken kolları her zaman onu tutuyordu.

İşaretleri yanlış okumadığını umuyordu. Kendisi için gittikçe daha büyölme hale gelen evlilik gecelerinin sadece onun için katlanılması gereken bir şey olduğunu keşfetmekten nefret ederdi. Onun kendisini sevmediğini biliyordu, bunu yapmasını asla bekleyemezdi. Kadın ondan çok daha fazla yaşamıştı. Gözleri yaşadığını, acı çektiğini ve hayatta kaldığını gösteriyordu. Ve sevmişti. Ona sevgilisini ve oğlunu anlatırken yüzündeki acı ifadesini ve sesindeki ıstırap dolu tınıları unutamıyordu. Geçmişe, ölüme karşı savaşılamazdı. Her ikisini de kabul etmişti, onu bulduğu o özel anda olduğu gibi kabul etmişti, sadece ve sadece onun vermek zorunda olduğu şeyi almaya karar vermişti.

Ama onun isteksiz görevinden vazgeçmesini istemiyordu. Onun hayatının sakin, güvenli ve huzurlu olmasını istiyordu. Belki bir daha asla mutlu olamayacaktı. Ama ona mutluluk getirmek istiyordu, tıpkı onun kendisine getirdiği gibi.

Peregrine, hayatı her zaman sevmiş ve birkaç yıldır neredeyse istediği her kadının ilgisini çekmenin mümkün olduğunu görmüş genç bir adamken, evliliğinden kendisi için neden bu kadar az şey talep ettiğini hiç anlamıyordu. İsteddiği her güzel genç kızla evlenebilirdi. Onun hayranlığını ve sevgisini kazanabilirdi. Oysa o, güzelliği ve çekiciliği tartışılır, sevgisini uzun zaman önce başka bir yere vermiş, en fazla saygı ve sevgi umabileceği, yaşlanmakta olan bir kadını seçmişti.

Her nasıl olduysa, Peregrine evliliğinin ilk yılında çılgınca mutlu olmasa bile memnun oldu. Belki de karısını ne kadar sevdiğinin tam olarak farkında değildi. Ama onun kendisi için önemli olduğunu, onu önemsedğini, onun mutluluğunu görmenin günlerine anlam ve şekil verdiğini, hayatındaki varlığının günlerine zevk, gecelerine neşe kattığını biliyordu.

Ve Grace memnundu. Enerjisini ve yaratıcı yeteneklerini harcayabileceği bir evi vardı. Neredeyse sürekli yanında olan bir kocası vardı ve bu koca, dokuz yıl boyunca Paul ile birlikte olmasına rağmen, uzun süren yalnızlığını ve boşluğunu ortadan kaldırmıştı. Duygularının bencilliğinin çok farkındaydı. Bu yaşta hayatlarının sakin rutininden hoşnutluk duymak onun için çok iyiydi. Bazen Perry'nin daha heyecanlı ve neşeli olması gerektiğini düşünüyordu. Yine de mutsuz görünmüyordu. Kahkahalar ondan gitmemişti. Onunla oynuyordu.

Birlikte olduklarında ve onunla birlikte bahçede çalışırken neredeyse sürekli göz göze geliyorlardı. Dinlenirken, kitap okurken ya da uyurken bile dudaklarında neşeli bir kıvrım vardı.

Ona gerçekten zevk verebileceğini biliyordu ve bu bilgiyle kendini teselli ediyordu. Onun meyve bahçesine, gül çardağına ve evinin etrafında oluşturduğu çiçek bahçelerine hayran olduğunu biliyordu. Ve onun kendisini nakış işlerken izlemekten hoşlandığını da biliyordu, her ne kadar başını kaldırıp izlendiğinin farkında olduğunu belli etmemeye çalışsa da. Ve onun evini sessiz sedasız idare etmesinden hoşlandığını da biliyordu. Ve ona garip gelse de, geceleri onunla sevmekten hoşlandığını da biliyordu.

Bu yüzden hayatında bir ölçüde memnuniyet vardı. Her günü geldiği gibi yaşıyordu, geçmiş deneyimlerinden ve evliliklerinin tuhaf doğasından iyi zamanların sürmesinin beklenemeyeceğini biliyordu. Korunmasız anlarda, özellikle de geceleri o yanında uyurken uyanık kaldığında, onu sevdiğini bilmesine rağmen, bu bilgiyi tam bilincinden uzak tutuyordu. Onun kendisi için nazik, eğlenceyi seven ve sevimli bir çocuktan daha fazlası olduğunu kendine asla itiraf etmezse, gelecekte acıya katlanmak daha kolay olacaktı.

Ve gelecekte acı çekeceklerdi. Her ikisi için de. Birlikte geçirdikleri ilk yıl boyunca kurdukları hayattan sonsuza kadar memnun kalamazdı. O yılın sonunda hâlâ altı yirmi yaşındaydı. Er ya da geç, doğası ne kadar nazik ve niyetleri ne kadar samimi olursa olsun, yaşlanan bir eşe bağlıyken hayattan, mutluluktan ve zevkten ne kadar çok şey kaçırdığını fark etmek zorunda kalacaktı.

Bu bilgi, hoşnutsuzluk ve nihai sefalet ona acı verecekti. Çünkü Perry iyi ve onurlu bir adamdı. Ve onun için de acı verici olacaktı. Ama dayanılmaz derecede değil. Hain kalbinin fısıltılarını çok yakından dinlemeye başlamadığı sürece. Kendini en azından kısmen ölü tutmak için verdiği günlük savaşı kaybetmedikçe. Perry'yi bir arkadaşın diğerini sevdiği gibi, bir annenin çocuğunu sevdiği gibi, her insanın iyilik, nezaket ve kahkaha dolu birini sevmesi gerektiği gibi seviyordu. Bir kadının varlığının diğer yarısını sevdiği gibi değil. Hayır, asla öyle değil. Fısıltıların kulağına ulaşmasına çok nadiren izin verilirdi.

Evlendikten kısa bir süre sonra Grace, kocasının tavsiyesi üzerine babasına mektup yazarak oğlunun ölümünü ve evlendiğini bildirdi. Yazması zor bir mektuptu. Babasıyla hiç iletişim kurmamıştı.

babasını dokuz yıl boyunca görmemişti. Gerçekten de babasının hâlâ yaşadığından emin değildi.

Ama hâlâ hayattaydı. Bir ay sonra ona kısa ve sert bir mektupla cevap verdi; bu mektupta, duyurduğu iki olayla ilgili duygularına dair neredeyse hiçbir belirti yoktu. Belki de tek ipucu, Paul'den kalan eşyaları kendisine göndermesini istemesiydi.

Peregrine kutuyu ondan aldı ve kütüphanelerinde bulunan kitapları dışında kardeşinden ona kalan her şeyi göndermek gibi acı verici bir görevi üstlendi. Daha sonra Paul'ün giysilerini, nakışlarıyla birlikte oturduğu oturma odasında ona getirdi ve şezlongun üzerinde yanına koydu. Ve eğilip onu dudaklarından öptü, gündüzleri nadiren yaptığı bir şeydi bu.

"Sen de benim gibi ondan bir şeyler saklamalısın, Grace," dedi. "Ve onun en değerli eşyası olan saatini seçmeyeceğini biliyorum. O ve diğer her şey yola çıktı."

Ve kollarını onun boynuna doladı -çok nadiren yaptığı bir şeydi bu- ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Teşekkür ederim Perry," dedi.

Sonbahara girerken bu kez baldızından bir mektup daha geldi, Grace kaşlarını kaldırarak baktı. Ethel, Paul'ün inatçı olması ve bu yüzden tartışmalarından sonra babasını bir daha hiç görmemiş olması çok kötü diye yazıyordu. Aynı şey Grace'in başına gelmemeliydi. Hâlâ vakit varken eve dönmeliydi. Barışmak için çok geç kalınmıştı. Noel'de kocasıyla birlikte gelmeliydi.

Tuhaf bir mektuptu. Grace kahvaltı masasında mektubu Peregrine'e gösterdi ve omzunun üzerinden tekrar okudu. Artık eşit olarak mı davet ediliyordu? Ona bağışlanma mı teklif ediliyordu ve bu nedenle hâlâ ailenin kayıp koyunu olarak mı görülüyordu? Paul'ü ölümünden önce görmedikleri için o mu suçlanıyordu? Babası gitmesini istiyor muydu? Erkek kardeşi mi? Babası hasta mıydı? Ve gitmeliler miydi?

Peregrine mektubu iki kez okuduktan sonra ona geri verdi ve araştırarak gözlerinin içine baktı. "Ne yapmak istiyorsun Grace?" diye sordu. "Önemli olan tek şey bu. Oraya gitmeden sana karşı olan tutumlarını öğrenemezsin ve dayanılmaz bulursan her zaman tekrar gidebilirsin, biliyorsun. Ayrıca ben de davetliyim ve seni hakaretten korumak için orada olacağım. Nasıl istersen öyle olacak canım. Tam olarak senin istediğin gibi."

Birkaç sessiz dakika boyunca mektuba bakarak oturdu. "Ben farklı bir insandım," dedi. "O zamanki halimle karşılaşsaydın beni tanıyamazdın, Perry. Belki de gördüğüm muamelenin çoğunu hak ettiğimi düşünüyorum. Artık eskiden olduğu gibi onları tamamen suçlamıyorum. Belki de affetmenin ve unutmanın zamanı gelmiştir."

"O zaman gitmek istiyor musun?" diye sordu.

"Ama Jeremy vardı," dedi. "O bunların hiçbirini hak etmedi. Hâlâ benimle birlikte olsaydı onu hoş karşılamazlardı."

Parmak uçlarıyla kızın elinin arkasına dokundu.

"Ama o orada," dedi. "Dokuz yıldır mezarına bakan oldu mu onu bile bilmiyorum."

O sabah aşçıyla günün menüsü hakkında görüşmeye gitmeden önce hiçbir karar vermemişti. Ama Peregrine onun gözlerinin sıkıntılı olduğunu gördü ve genç Walter ile Anna Carrington öğleden sonra onları ertesi akşamki sessiz sinema gecesine davet etmek için yanlarına uğradıktan sonra bir kitapla oturduğunda tek başına yürümeyi tercih etti.

"Bana babandan ve ağabeyinden bahset Grace," dedi Peregrine o gece o n u n l a sevişmeden önce, kolunu başının altındaki yastığa koyarak ve battaniyeleri sıcak bir şekilde üzerine çekerek. "Ve çocukluğun hakkında."

Yanağını babasının koluna dayadı ve konuşmaya başladı. Babasını uzun boylu ve yakışıklı bir adam olarak hatırlıyordu; oğullarına karşı baskıcı denecek kadar katı, kendisine karşı ise cömert ve hoşgörülüydü. Onu bir çocuğun tüm akılsız ve eleştirel olmayan yetenekleriyle sevmişti. Ve bir dizi mürebbiyenin tekrarlanan şikayetlerine, kıskanç bir ağabeyin suçlamalarına rağmen onda hiçbir zaman bir kusur görmemişti. Ama bir sabah ofisinde, ayaklarını masasının önündeki Türk halısının üzerine sağlamca basmış, başını meydan okurcasına arkaya atmış, rengi uçmuş bir halde ona söylediğinde ona sırtını dönmüştü

-Bir çocuğu olacağını.

Öfkelenmiş, hiddetlenmiş ve nihayetinde -o geç tarihte bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığından- soğuk davranmış ve neredeyse o yokmuş gibi davranmıştı. Jeremy'nin evinde yaşadığı dört yıl boyunca bir kez bile torununa doğrudan baktığına ya da onun adını söylediğine inanmıyordu.

"Sanırım şimdi, bizi kapı dışarı etmemesinde ve ne benim ne de oğlumun giysilerinin faturalarını bir kez olsun sorgulamamasında bir duygu kalıntısı, kin dolu bir sevgi olduğunu görebiliyorum," dedi. Ya da onun oyuncakları ve kitapları için. Ve ben de oğlumun

masraflar. Oğlumun, iki kuzeninin sahip olduğundan daha azına sahip olmasını istemedim."

Ve ona, hiçbir zaman yakın bir ilişki kuramadığı ağabeyi Martin'den ve Martin'in karısı olarak eve ilk getirildiğinde ona kızan ve daha sonra baldızının gözden düşmesinden en iyi şekilde yararlanmayı ihmal etmeyen karısı Ethel'den bahsetti.

"Ama belki de benden nefret etmek için bir nedeni vardı," dedi Grace. "Babamın evindeki ayrıcalıklı kadın konumunu paylaşmak istemeyen inatçı, kibirli bir kızdım. Sen beni sevmezdin Perry. Ben de kendimi hatırladıkça sevmiyorum."

Onu öptü. "Kendine karşı çok acımasısın," dedi. "Bu kadar değişebileceğine inanmıyorum. Ve artık senden çok hoşlanıyorum."

Ama başka bir Grace'i, onun için tamamen yabancı olan bir aileyi ve hayatı hayal etmenin zor olduğunu düşündü. Hangi hayaletlerin ona musallat olduğunu, onları tekrar hayata döndürerek neler başarılabileceğini, ne gibi zararlar verilebileceğini bilmek zordu. Kolunu ona doladı ve onu daha derinden öptü.

Ertesi sabah Reardon Park'ın önünden geçen yapraklarla kaplı yolda yürürken, ayakları kurumuş yaprakların üzerinde çıtırdarken, kolunu daha sıkı bir şekilde yanına çekti. "Bu sabah çok sessizsin," dedi. "Çıplak dallar ve yaprakların ölümü için ağıt yakmıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Bahar yine gelecek. Her zaman gelir. Mevsimlerin güzel bir kesinliği de budur. Çıplak dallarda da ayrı bir güzellik var, Perry. Arkalarından süzülen bulutlara bak. Tüm yapraklar hâlâ orada olsaydı onları bu kadar net göremezdik bile."

Peregrine güldü. "İşte ben buna kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak derim. Ben konuşmadan önce ne düşünüyordun Grace? Mektubunu mu?"

Başını salladı.

"Dün de söylediğim gibi, ne isterseniz yapacağız," dedi. "Ama benim fikrimi soracak olursanız, bence geri dönmeniz gerekiyor. Bence babanı, ağabeyini ve yengeni de tekrar görmelisin. Ve oğlunuzla birlikte büyüyen çocuklarını da. Bence geçmişinizle yüzleşmeniz gerekiyor."

"Sanırım haklısın," dedi ve boştaki eliyle uzanıp diğer elinin bağlı olduğu kolunu kavradı. "Korkuyorum"

Gidiyorum, Perry. İnsanlarla ya da anılarla nasıl yüzleşebilirim bilmiyorum. Ama sanırım yüzleşmeliyim. Noel zamanı olmaz ama. Noel'de olmaz, Perry. Carrington'lar ve Morton'larla ilahi söylemeye gideceğiz. Ve Kont herkesi akşam için Amberley'e davet etti. Noel arifesini buradaki kilisede arkadaşlarımızla kutlamamızı ve kazımızı, Yule kütüğümüzü ve kıymalı turtalarımızı buradaki evimizde yememizi istiyorum. Ve her şeyi."

"Annem ve teyzem ilkbaharda Londra'ya gidecekler," dedi Peregrine. "Ben de sana, Grace, bizim de birkaç haftalığına gitmemizi önermeyi düşünüyordum. Sana gezilecek yerleri göstermek, seni bazı tiyatrolara ve toplantılara götürmek ve annemle tekrar tanışmanı sağlamak istiyorum. Edmund, kontes ve ikizler de sezon boyunca hep oradalar. Neden ilkbaharda bir süreliğine babanın evine gitmiyoruz ve sonra Londra'ya geçmiyoruz? Böylece yaz bahçemizin tadını çıkarmak için zamanında evde olabiliriz." Sırıttı. "Nasıl 'bizim' dediğimi fark ettin mi?"

"Evet," dedi. "İstersen bunu yaparız, Perry. Londra mı? Her zaman Londra'yı görmek istemişimdir."

"Sadece birkaç haftalığına," dedi. "Evimden uzun süre ayrı kalmaktan hiçbir zaman çok mutlu olmadım. Şimdi burada her zamankinden daha fazla mutlu olduğumu hissediyorum. Ya sen Grace?"

"Evet," dedi, başının üstündeki çıplak dalların arasından mavi gökyüzüne ve yarışan bulutlara bakarak, "memnunum."

Grace bir sonraki Şubat ayının sonunda arabanın penceresinden Reardon Park'a son kez bakmak için öne doğru eğildiğinde büyük bir üzüntüyle karşılaştı. Perry onu düğün günlerinde oraya getirdiğinden beri bir gece ya da bir tam gün bile oradan uzak kalmamıştı. Yine de orada baharın gelişini özleyeceklerdi.

Bir gün önce ağaçların arasındaki çimenlerde küçük bir kardelen kümesi ve üç ayrı çiğdem keşfetmişlerdi.

Perry'nin aniden elini tuttuğunu fark etti, aynı anda artık evi göremediğini de fark etmişti. Ona döndüğünde her zamanki neşeli ve rahatlatıcı gülümsemesini takınıyordu.

"Geri döndüğümüzde hâlâ orada olacak," dedi. "Ve evimi orada yaşarken ne kadar seviyorsam, Grace, bir aradan sonra geri döndüğümde onu daha da çok sevdiğimi fark ediyorum."

"Evet," diyerek onun gülümsemesine karşılık verdi ve omuzlarını tekrar muşambaya yasladı. Adamın elini bırakmamasına sevindi, ancak kürklü halıyı bacaklarının etrafına daha sıkı sarmak için ona doğru eğildi.

Evet, döndüklerinde Reardon Park şüphesiz hâlâ orada olacaktı. Ama aynı olacaklar mıydı? Geri döndüklerinde her şey bozulmuş olacak mıydı? Memnuniyetlerinin sonu bu muydu, burada ve şu anda?

Geçmişine doğru bir yolculuk yapıyorlardı. Evde nasıl karşılanacağını, akrabalarıyla ilişkisinin nasıl olacağını bilmiyordu. Ve Gareth ve Jeremy'nin anılarının, bir ömür önce her şeyin yaşandığı yerlerde bir kez daha bulunduğunda ne kadar güçlü ya da acı verici olacağını bilmiyordu. Babasını görmek istiyordu. Martin'i görmek istiyordu. Ve Jeremy'ye tekrar yakın olmak istiyordu. Ama Perry'yi böyle bir ortamda hayal edemiyordu. Perry onun şimdiki zamanındaki her şeyiydi ve belki biraz da geleceğiydi. Onun geçmişine karışmasını istemiyordu. Yine de oraya onsuz dönmeyi düşünemiyordu bile. Orada kapana kısılabilirdi. Asla özgür olamayabilirdi.

Babasına yazdığı mektupta ya da Ethel'e yazdığı iki mektupta kocasının yaşından hiç söz etmemişti. Kocasını görüp ona baktıklarında hepsinin yüzünde belirebilecek ifadeyi düşündükçe eski inatçı meydan okuyuşundan bir şeyler hissediyordu. Ne düşündükleri umurunda değildi. İstedikleri gibi bakabilir, düşünebilir ve söyleyebilirlerdi. Onun umurunda değildi.

Ah, ama her zamanki kadar derinden önemsiyordu. Perry'ye bencilce yaklaştığını düşüneceklerdi. Perry'nin de ona acıdığını düşüneceklerdi. Evliliklerinde bir hoşnutluk, bir şefkat olduğunu bilmeyeceklerdi. Ve onun tekrar şüpheye düşmesine neden olacaklardı. Neredeyse bir yıldır görmezden geldiği suçluluk ve yetersizlik duygularını yeniden canlandıracaklardı.

Sonra Londra'ya gideceklerdi ve Perry'nin annesiyle karşılaştıklarında aynı çileyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Geliniyle karşılaştığında ne düşünecekti? Grace, Paul'ün hizmetçisiyken tanışmışlardı elbette. *Peki ya diğerleri ne düşünecekti, onun takdim edileceği tüm sosyete üyeleri?* Ve Perry için etrafının insanlarla çevrili olması nasıl bir şey olurdu?

-Ondan daha genç, daha canlı ve daha güzel mi?

Grace pencereden dışarı bakarken elini kocasının elinin sıcaklığına bıraktı ve omzunu onun omzunun hizasının hemen altına koydu.

Pencereden tarlaların solmuş yeşil ve kahverengilerine ve ağaçların çıplak dallarına baktı. Bahar yakında toprağa gelecek ve her şeyi yeniden parlak bir güzelliğe bürüyecekti. Ama onun hayatı için değil. Hayatı sonbahara ve hatta belki de kışa doğru ilerliyordu. Soğuk ve sert bir kışa.

Tüm meyve ağaçları ve çiçekler açmış ve hava onun ve Perry'nin güllerinin kokusuyla ağırlaşmış olsa bile, eve döndüklerinde kış olabilirdi.

Grace, arabaları Pangam Malikânesi'nin ana kapısının önündeki bombeli avluya yanaştığında bir seyis ve iki uşak dışında kimsenin dışarı çıkmadığını fark etti. Ama o gün soğuk ve sert bir şubat günüydü. Ancak Martin ve Ethel salonda bekliyorlardı ve ikisi de Grace'in onları son gördüğünden beri hiç değişmemiş görünüyorlardı.

Martin'in sarı saçlarının tepesi belki biraz daha seyrelmiş, vücudu biraz daha şişmanlamış, teni biraz daha çiçek açmıştı. Ama hâlâ o önemli adam havası vardı ve gözlerinin arasında her zaman başkalarının yavaşlığına ve anlayışsızlığına karşı sabırsızlığı ve hayatından genel bir memnuniyetsizliği ifade eden çizgi vardı. Ethel hâlâ zayıf ve solgundu. Ve hâlâ gülümsemedi.

Ama oradaydılar, diye düşündü Grace, yengesine sarılmak için ilerledi ve soğuk yanağını bir an için Ethel'inkine yasladı ve dönüp ellerini kardeşinin omuzlarına koydu ve onu yanağından öpmek için uzandı.

"İyi görünüyorsun, Grace," dedi Martin, ellerini kısa bir an için kızın beline koyarak onu kucaklamasını onayladı.

"Çok üşümüş olmalısınız," dedi Ethel. "Salona çay getirilmesini emrettim. Sizi odalarınıza götürmeden önce belki biraz istersiniz."

Grace arkasında sessizce duran Peregrine'e döndü. Peregrine'in koluna girdi ve onu ağabeyi ile yengesine takdim ederken onları izledi. İkisinin de yüzünde şaşkınlık ya da başka bir duygu belirtisi yoktu. Hepsi medeni bir nezaket içindeydi.

"Pa-? Babam nerede?" Grace sordu.

Ethel, Grace'in koluna girip onu merdivenlere doğru götürürken, "Kış boyunca odasına kapanır," dedi. "Ama geldiğinizi haber verdiğimizde çay içmek için aşağı inecektir."

"Hasta mı?" Grace sordu.

Ethel omuz silkti. "Yavaşladı," dedi. "Hepimiz gibi o da yaşıyor."

Grace, kelimelerde ifte anlam olmadığına karar verdi. Ve belki de kastedilmediği halde küçümseme aramayacaktı. O artık evin dik başlı kızı Grace Howard değildi. O artık Grace Lampman'dı ve medeni olmanın ve ilişki kurmak zorunda olduğu kişilerden nezaket beklemenin gerekliliğinin farkındaydı.

"ocuklar nasıl?" diye sordu.

"ocuklar mı?" Grace'i salona götürürken Ethel ona tuhaf bir bakış attı. "Oswald okulda. Neredeyse on altı yaşında. Belki de aradan bu kadar zaman geçtiğini unutmuşsundur. Priscilla ay için aşağıda olacak. Bu bahar onu sezon için şehre götüreceğiz. Neredeyse on sekiz yaşında, biliyorsun."

"Evet, elbette," dedi Grace. "şimdiden büyümüş olduklarını düşünmek şaşırtıcı." Jeremy on dört yaşında olacaktı.

Bayan Priscilla Howard, ay tepsisiyle hemen hemen aynı anda salona geldi. Grace ayağa kalkarken onun annesinin daha genç bir versiyonu olduğunu gördü. İnce yapılı ve sarı saçlıydı; üzerinde, rengi kendisine pek yakışmasa da bu özel gün için giyildiği belli olan fırfırlı pembe bir elbise vardı. Yine de yeterince güzeldi; başının iki yanında uçuşan lüleleri ve yanaklarındaki r e n k l e gri gözleri utangaçlık ve heyecanla ışıldıyordu.

"Merhaba Grace Teyze," dedi kız alçak sesle reverans yaparak. "Seni hatırlıyorum. Gerçekten de eskisinden çok az farklı görünüyorsun. Paul Amca için matem elbisesi giyiyor musun? Büyükbabam da giyiyor ama annemle babam Noel'de çıkardılar."

"ok konuşuyorsun çocuğum," dedi babası. "Peregrine Amcana reverans yap."

Priscilla gözlerini ona çevirdi ve reverans yaparken kızarması derinleşti. "Efendim," dedi. Ve gözleri merakla onu incelemeye devam etti.

Grace, Perry'nin gözlerinin yeğenine bakıp güldüğünü gördü. Zarif bir şekilde eğildi. "Az önce annenin bu mevsimde görücüye çıkacağını söylediğini duydum," dedi. "Onu şimdiden uyarabilirim, bütün genç delikanlılar kapıda sıraya girecek, Priscilla. İstersen Perry Amca'yı da çağıralım."

Priscilla gülümsedi. "Evet, Perry Amca," dedi. "Ama sanırım amcam olmak için çok gensin. Londra'da çok bulundunuz mu? Annem ve babam genliklerinden beri oraya gitmediler. Eminim o kadar zaman içinde çok şey değişmiştir."

Peregrine sırtıttı. "Sanırım insanlar o eski günlerde de tıpkı şimdi olduğu gibi partilere, balolara, toplantılara, tiyatrolara, pikniklere falan gidiyorlardı," dedi. "Dans eder, flört eder ve başka şekillerde eğlenirlerdi. Ve annen de senin reverans yapmak istediğin kraliçeye takdim edilirdi. Grace ve ben de Londra'ya gideceğiz, biliyorsun."

"Öyle mi?" dedi. "Ne kadar muhteşem! Duydun mu anne?"

Martin ve Ethel, Grace'e yolculuk hakkında kibarca sorular sorarken, kız sonraki birkaç dakika boyunca Peregrine'e Londra hakkında hevesli sorular sordu.

Ancak çaylarını bitiremeden Lord Pawley'nin gelişiyle yarıda kesildiler. Uşağını kapıda bırakmış ve bastonuna dayanarak odaya tek başına girmişti. Grace ayağa kalkarken onun hâlâ uzun ve zayıf olduğunu gördü. Hâlâ sert ve seçkin görünümlüydü. Ama hatırladığı gri saçları bembeyaz olmuştu ve burnundan çenesine kadar uzanan çizgiler derinleşmişti. Gözleri onu aradı ve her zamanki gibi parlak bir keskinlikle onun gözlerinin içine baktı. Derin bir matem havası içinde giyinmişti.

"Evet, Grace," dedi, ondan biraz uzakta durarak, "eve döndün."

"Evet, baba," dedi. "Nasılsın?"

"Pekala," dedi. "Kardeşinize hâlâ onun için yas tutacak kadar değer verdiğinizizi gördüğüme sevindim."

"Paul'ü severdim, Peder," dedi.

Başını salladı. "Sanırım yapmadım," dedi. "Beni kocanıza takdim edin."

Babası Peregrine'e uzun uzun baktı, Grace tanıştırma konuşmasını yaptıktan sonra biraz rahatsız olduğunu gördü. Nefesini tuttuğunu fark etti.

"Kızımın zor bir zamanında onunla ilgilendiğiniz için size minnettarım efendim," dedi baron sonunda, oturup gelininden bir fincan çay almak için dönmeden önce.

Peregrine gülümsüyordu, görünüşe göre az önce maruz kaldığı uzun ve istikrarlı incelemeden oldukça rahatsız olmamıştı. "Teşekkür ederim, efendim," dedi. "Ama Grace ve ben sadece onun ihtiyacı olduğu için evlenmedik, biliyorsunuz. Oğlunuzun vefatı nedeniyle gecikmiş başsağlığı dileklerimi iletebilir miyim? Paul benim özel bir arkadaşımdı. Hem kendi hesabıma hem de karıma duyduğum saygıdan dolayı onun için yas tutuyorum."

Baron başıyla onayladı ve konuşma genelleşti.

Çok sert ve çok zor olmuştu, Grace yarım saat sonra

Peregrine'le birlikte Ethel'i üst kattaki yatak odalarına kadar takip ettiler. Ve beklediğinden çok ama çok daha kolay olmuştu. On yıl önceki ayrılışının acısını hatırladığında, hepsinin misafir odasında çay içerken medeni bir şekilde davranabilmiş olmaları bile yeterince şaşırtıcıydı.

Ethel, Grace'i koridordan geçirip eski odasına götürmeden önce Peregrine'e uşağının çoktan eşyalarını yerleştirip tıraş takımlarını yerleştirdiği odasını gösterdi.

"Bu odayı mı istiyorsun?" Ethel tereddütle sordu. "Bilmiyordum. Ama hâlâ seninmiş gibi düşünülüyor ve konuşuluyor." Kızardı.

"Evet," dedi Grace, evin içinde dolaşp etrafına bakınarak. "Ve her şey aynı. Çin duvar kâğıtları, yeşil perdeler ve yatak örtüleri. Neden her şeyin ve herkesin bu kadar farklı olmasını bekliyordum ki?"

"Hiç de yaşlı görünmüyorsun Grace," dedi görümcesi. "Aslında, eskisinden çok daha iyi görünüyorsun..."

Grace pencereye doğru gitti ve evet, karaağaç korusu boyunca, küçük bir kızken sık sık oturup kitap okuduğu ya da Gareth'la konuştuğu yazlık evi hâlâ görebiliyordu. Dönüp Ethel'e baktı. "Evet," dedi. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Geldiğimize çok sevindim," dedi Ethel. "Sanırım babamın sana ihtiyacı var."

Ama tabii ki sizi asla istemezdi."

Grace pencereden tamamen döndü. "Paul'ün ölüm haberini nasıl karşıladı?" diye sordu.

Ethel'in dudakları gerildi. "Martin'e mektubunuzu gösterdi, kendisi ve hizmetçiler için yas tutmalarını emretti, kamburlaşan omuzlarını düzeltti ve konu hakkında başka bir şey söylemedi," dedi. "Bu sorunuzu cevaplıyor mu?"

"Evet," dedi Grace. "Bunu çok zor karşıladı. Sanırım hem onun hem de Paul'ün iyiliği için buna sevindim."

Birden Perry'nin kapı aralığında durduğunu gördü, yüzü gülümsüyordu, varlığı bile ortamı aydınlatıyordu.

"İşte buradasınız," dedi. "Ne güzel bir oda. Ve sakın bana söyleme." Bir elini kaldırdı. "Sen burada yaşarken burası senin odandı, değil mi Grace? Sen planladın, duvar kâğıtlarını, boya renklerini, yatak örtülerini ve halıyı sen seçtin. Krallığın herhangi bir yerinde bu odaya girip hiç tereddüt etmeden bunun Grace Lampman'ın eseri olduğunu söyleyebilirim." Sırıttı ve Ethel'e döndü. "Şimdi bana yanıldığımı söyle ve kendimi çok aptal hissetmemi sağla."

Ethel gülümsüyordu, Grace bunu görünce şaşırdı. "Hayır," dedi. "Çok haklısın."

Peregrine güldü ve odaya doğru yürüdü. "Kapalı bir bahçe," dedi. "Bu, İngiliz havasına burun kıvrırmak gibi bir şey. Eşyalarını benim odama taşımanı önerecektim Grace, ama sanırım şimdi benimkileri buraya getirmeme izin vermen için yalvarmalıyım." Hâlâ gülümseyerek Ethel'e döndü. "Grace ve ben her zaman aynı odayı paylaşırız. Sakıncası yok değil mi?"

Birkaç dakika sonra yalnız kaldıklarında Grace'e, "Aklına geldi mi?" diye sordu. "Kesinlikle pembeye döndü ve aceleyle gitti. Ama her gece burada sana doğru sürünürken görülmek beni aptal yerine koyar Grace, sanki bir şeylerin peşindeymişim gibi. Birlikte uyuduğumuzu herkesin bilmesi daha iyi."

"Evet," dedi, garip bir memnuniyetle.

"Sakıncası yok değil mi Grace?" diye sordu. "Belki de odanızın yine size ait olmasını tercih edersiniz? Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardır? Oldukça bencil biriyim, değil mi? Sadece kendi rahatımı düşünüyorum."

"Hayır," dedi sertçe. "Senin burada olmanı tercih ederim, Perry."

Ona yaklaştı ve parmaklarının tersiyle yanağına dokundu. "Bütün bunlar senin için çok zor, canım. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama gelmekle doğru olanı yaptın. Ailen seni tekrar geri istiyor. Belki de bunu açıkça göremeyecek kadar kendi duygularıyla meşgulsün. Ben daha objektif görebiliyorum. Ve öyle, Grace. Burada seviliyorsun. Ve senin de onları istediğini açıkça görebiliyorum. Onları sevmekten asla vazgeçmedin. Önümüzdeki bir hafta kadar senin için zor olacak ama kendini bunu yaşamaya zorlaman doğru olur. Yapman gereken bu."

Onun bileğini kavradı ve başını çevirerek kısa bir öpücük kondurdu. "Evet," dedi. "Sadece bu rahatsızlığa dahil olmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Perry."

Ona gülümsedi. "Sanırım zaman zaman yaslanacak bir kola ya da omuza ihtiyacın olabilir," dedi, "tabii ben yanında olmasaydım bunu tek başına da yapabilirdin. Ama burada olduğuma göre, bu benim kolum ve omzum olacak Grace. Ve itiraf etmeliyim ki, ben seni tanımadan önce hayatında bu kadar büyük bir yer tutan insanları ve yerleri tanımak için biraz merak duyuyorum. Tıraş olmak için soyunma odama dönmeliyim. Perkins ben buraya gelmeden önce suya gitmişti."

Tıraş suyumun soğumasını izlemek zorunda kalan Perkins'in öfkesinden daha korkunç bir şey olamaz." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

GRACE sonraki günlerde Ethel'in dostça davranmak için çaba gösterdiğini görünce şaşırdı ve biraz da memnun oldu. Birlikte biraz zaman geçirdiler, nakışlarının üzerinde oturdular, portakal bahçesinde dolaştılar, bahçede birkaç hafta içinde nergis ve laleye dönüşecek olan ateş bitkilerini incelediler.

"Geldiğine çok sevindim Grace," dedi Ethel birden fazla kez. "Senin gidişinle ilgili bulutlar babamla Martin'in üzerinde uzun süre asılı kaldı. Onca yıl boyunca ne senden ne de Paul'den hiç bahsetmediler elbette, ama ikisini de bunun sadece derin bir acı çektikleri anlamına geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum."

Grace merakla baldızına baktı. Ethel'den hiç hoşlanmamıştı, belki de hoşlanmaya hiç çalışmamıştı. Martin gelinini eve ilk getirdiğinde evde başka bir genç kadın istememişti. Yeğenlerinin doğumları babasının ilgisini biraz olsun kendisinden uzaklaştırdığı zaman da kıskanmıştı. Sonra, tabii ki, evde geçirdiği son beş yıl boyunca, ilkinde hamileyken, kalan dördünde Jeremy ile birlikte, Ethel evin gözde hanımı olmuştu.

Ve Ethel bundan zevk almıştı. Hem kendisi hem de meşru çocukları için zaferinden en iyi şekilde yararlanmıştı. Gerçek bilinseydi Grace ondan nefret ederdi. Ama Ethel'in de diğerleri gibi bir insan olduğunu şimdi anlıyordu. Kocasını ve kayınpederini tanıyan ve anlayan biri olduğu da açıktı. Ve önemsiyordu. Ve şimdi, kendisine yıllarca kötü davranan ve sonunda iltifatlarına karşılık verdiği baldızına zeytin dalı uzatıyordu.

Grace, "Paul'ün ölümünden altı hafta sonrasına kadar onun hakkında yazmadım bile," dedi. "Bilmek isteyip istemeyeceklerini bilmiyordum."

"Sen de en az onlar kadar inatçı ve körsün Grace," dedi Ethel. "Hepiniz birbirinize çok benziyorsunuz, biliyorsunuz, üçünüz de. Sadece Paul farklıydı."

Grace şaşkınlıkla tekrar başını kaldırdı.

"Martin ağladı," dedi Ethel. "Tahmin edebileceğiniz gibi çok korkmuştum. Onu ağlarken görmeyi hiç beklemiyordum. Paul'le çocukken nasıl alay ettiğini ve ona nasıl kötü davrandığını anlatıp durdu. Ve onun gitmesine nasıl izin verdiğini ve bir daha asla

sonra onunla iletişim kurun."

Grace neredeyse çimlerin arasına gizlenmiş bir demet çuha çiçeğini işaret etti. "Beni Noel'e davet etmek Martin'in fikri miydi?" diye sordu.

Ethel, "Benim isteğimdi," diye itiraf etti. "Ama Martin'in de, Grace'in de, babamın da bunu istediğini biliyorum, gerçi bin yıl geçse de böyle bir şey söylemezlerdi. Neredeyse yirmi yıllık evlilikten sonra ikisini de oldukça iyi tanıyorum."

Grace kardeşiyle çok fazla konuşmazdı. Hiçbir zaman yakın bir ilişkileri olmamıştı. Martin ondan beş yaş büyüktü. Babasının en büyük çocuğu olmaya layık olmak için inatçı bir azimle çalışan, her zaman oldukça yavaş, ağırkanlı bir çocuk olmuştu. Ve küçük kız kardeşinin, inatçı, dikkatsiz, sık sık söz dinlemeyen, babasının tüm sevgisini kazanmasına rağmen, ona kendini sevdirmek için hiçbir çaba göstermediğini izlemişti.

Hayatlarının büyük bölümünde birbirlerini hor görmüşler, hatta birbirlerinden nefret etmişlerdi. Yoksa etmişler miydi? Her zaman birbirlerini, diğerinin sevmeye istekli olduğuna dair en küçük bir işaret için izlememişler miydi? Grace şimdi merak ediyordu. Geri dönmek, çoktan öldüğünü düşündüğü duygulara yeniden dahil olmak ve yine de ailesini ve bundaki kendi rolünü her zamankinden daha objektif bir şekilde görebilmek garipti.

"Yeni çitleri ve beş yıl önce boşaltılan araziye gördüm. Bir gün Ethel ve Peregrine'le birlikte yola çıktıktan sonra kardeşine," dedi. "Ve Ethel malikânenin her zamankinden daha fazla geliştiğini söylüyor Martin. Çok çalışmışsın."

Adam sanki bir alay sezmiş gibi ona sertçe baktı. "Evet, öyle," dedi. "Babam son birkaç yıldır araziye olan ilgisini kaybetti, biliyorsun. Benden başka da işlerle ilgilenecek kimse yoktu."

"İyi iş çıkardın," dedi ve uzanıp parmak uçlarıyla Martin'in eline hafifçe dokundu. O ve Martin birbirlerine hiç sık sık dokunmamışlardı.

Elini tedirginlikle geri çekti ama ona baktı. "Evlendiğiniz haberi bizi çok şaşırttı," dedi. "Mutlu musun Grace?"

"Evet," dedi. "Evet, öyleyim."

"O senden daha genç," dedi sarsılarak. "Evet," dedi kadın. "On yaş daha genç."

"On mu?" Adam utanç içinde gözlerini ondan kaçırdı. "Sen mutlu olduğun sürece sorun yok."

"Evet," dedi.

Lord Pawley odasından pek sık çıkmazdı. Ama Grace

sabahları yalnız, günün ilerleyen saatlerinde de Peregrine ile birlikte olmak üzere her gün iki kez onu ziyaret etmeye özen gösteriyordu.

Neredeyse her sabah ona, "Eve döndün demek," diyordu. "Evet, baba," dedi kız. "Eve geldim. Bir ziyaret için."

Bir keresinde aniden "Acı çekti mi?" diye sordu. "Anında mı oldu?"

"Evet," dedi. "Doktor anlık olduğunu söyledi." Tereddüt etti. "Boğa onu fırlattığında boynu kırılmış. Abbotsford'da büyük bir kahraman olarak hatırlanıyor, biliyorsunuz. Amberley Kontu'nun işçilerinden birinin oğlunun hayatını kurtarmıştı."

Babası homurdandı. "Genç aptal," dedi bir süre sonra.

"Bu tanım hoşuna giderdi," dedi Grace nazikçe. "Paul aptal olmayı severdi. İncil'de adaşının dediği gibi, İsa için bir aptal."

Babası yine homurdandı ve başka bir şey söylemedi.

"Değişmişsin," dedi başka bir seferinde. "Değiştim mi baba?" diye sordu kız. "On yaş daha büyümüşüm."

Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Büyürken sana öğretmem gereken şeyleri öğrenmişsin, diyebilirim," diyerek onu şaşırttı. "Seni şımarttım. Sana hiç eğitim vermedim. Hepsi benim hatamdı. Olan biten her şey."

"Hayır," dedi. "Bu doğru değil. Hiç kimse bir başkasının başına gelenlerden tamamen sorumlu tutulamaz. Ben bir yetişkindim. Kendime ait bir aklım ve zekam vardı. Kendi seçimlerimi, kendi hatalarımı yaptım. Başka kimseyi suçlamıyorum. *Hata ve suçlama* sözcüklerini sevmiyorum bile. Çünkü bunlar Jeremy'nin tamamen hatalı olduğunu ima ediyor. Ve o hatalı değildi. O benim oğlumdu. Onun ölümüne rağmen, hayatımın şu anki halinden farklı olmasını istemezdim. Belki de on yılda öğrendiğim bir şey bu. Hayatta olan her şeyin bir amacı vardır. Jeremy olmasaydı şu an olduğum kişi olmazdım. Ve olabilseydim bile farklı olmayı istemezdim."

Babası düşünceli bir şekilde onu izlemeye devam etti, ancak açıkça söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Birkaç dakika sonra yanından ayrıldı, başını öpmek için eğilmemeye karar vermeden önce bir an tereddüt etti. Eve döndüğünden beri ona dokunmamıştı.

NIECE, gözdesi olarak hatırladığı teyzesiyle arkadaşça davranmaya meyilliydi, diye düşündü Grace, muhtemelen Jeremy'nin dört yıllık yaşamı boyunca çocuklarla diğer yetişkinlerden daha fazla zaman geçirdiği için. Priscilla'nın da ondan etkilendiği açıktı.

Peregrine'in yakışıklılığı, rahat mizahı ve alaycılığı. İki özel arkadaşını onunla tanıştırdı ve üç kız kıkırdayarak, iki kolunu üçü arasında nasıl paylaştıracakları konusunda kavga ediyormuş gibi yaparak onu birden fazla kez kendileriyle birlikte yürümeye sürüklediler.

Grace gündüzleri kocasıyla çok az zaman geçirdiğini fark etti. Onu meşgul ve her zamanki neşeli haliyle görmekten mutluydu; evinin atmosferinden ve hâlâ çözülmemiş eski tartışmalardan bunalacağından çok korkmuştu. Ve akrabalarıyla zamanını bu kadar hoş bir şekilde geçirdiği için mutluydu, her ne kadar ilişkilerini gerçekten ilgilendiren hiçbir konuda hala konuşmamış olsalar ve aralarında hala çok fazla gariplik olsa da.

Ama Perry'nin sürekli arkadaşlığının olmaması garipti, günün büyük bölümünde onunla yalnız kalmamak garipti. Ethel'le birlikte onun bahçesine bakarken, Perry'yle kendi bahçelerinde yan yana, çoğu zaman uzun saatler boyunca çalıştıkları bir önceki bahara büyük bir nostaljiyle baktığını fark etti. Ve bazen her ikisinin de kitap okuduğu, bazen de kendisi dikiş dikerken Perry'nin bunu yaptığı sessiz öğleden sonralarını ve akşamlarını özlemle anıyordu.

Ama yine de geceler vardı, diye kendini teselli etti. Altı yirmi yaşına kadar kendisine ait olan odayı Perry'nin paylaşmasının özellikle rahatlatıcı bir yanı vardı. Ay ışığında duvarlarındaki bahçeyi görebilmek için geceleri perdeleri arkada bırakmayı hep sevmişti. Başını Perry'nin koluna yaslayıp, sadece ikisinin birlikte sessiz kalmasını görmek hoşuna giderdi.

O uyuduktan sonra sık sık uzun süre uyanık kalırdı -evdeyken bile böyle yapardı- ama bunu asla umursamaz, uykusuzluk denebilecek bu durumdan dolayı asla endişelenmezdi. Aralarındaki yakınlığın her anından bilinçli olarak zevk alıyordu. Bu sonsuza dek süremezdi. Ondan bıkacağı, ayrı bir odada daha fazla özgürlük isteyeceği zamanlar gelecekti. Ne kadar nazik olursa olsun, o zaman gelecekti ve kadın onun yavaş yavaş kendisinden uzaklaşmasına izin verecekti, böylece yeni düzenlemeyi kabul etmeye isteksiz olduğunu bildiğini hayal etmeyecekti.

O zaman gelene kadar, uyanık yatmaktan ve gecenin tadını çıkarmaktan mutluydu. Ve bazen yaptığı gibi uyanıp uykulu bir gülümsemeyle ona döndüğünde ve ona karşı yavaş yavaş yeniden alevlenen bir arzu duyduğunda daha da mutlu oluyordu. Onu ikinci kez kucağına aldığı anda sık sık rahatsız ettiği için özür diliyordu.

ve onu tekrar kollarına aldığında kendi kendine gizlice gülümserdi.

Pangam Malikânesi'ndeki ilk haftanın sonunda, Grace'in yapmaya tamamen niyetli olup da yapmadığı tek bir şey vardı. Ama bu fırsat, Martin'in bir öğleden sonra Perry'yi Priscilla'yı da yanına alarak malikânede bir şeyler görmeye götürmesi ve Ethel'in de başı ağrıdığı için dışarıda bir şey yapmaması için yalvarmasıyla doğmuştu. Grace Kendisini sohbet etmek zorunda hissetmemesi için onu yalnız bırakacağına dair güvence verdi. Ve kendini gölün doğu ucuna, özel aile mezarlığının bulunduğu yere götürdü.

Kimse Jeremy'nin oraya gömülmesine itiraz etmemişti. Kimse bu konuda bir fikir beyan etmemişti. Ama Jeremy'nin kilise bahçesine gömülmesini istememişti. Oradaki mezarlar birbirine çok yakındı, mezarlar çok özenliydi. Orası bir ölüm yeri, ağır ve kara bir ölüm. Jeremy ölmüştü elbette. Bunu fark etmişti. Priscilla'nın gölden çılgılık çılgılığa Jeremy'nin boğulduğu haberiyle döndüğü andan itibaren bu gerçekten hiç şüphe duymamıştı. Ama onu ölümün olduğu bir yerde istememişti. Onun doğanın bir parçası, evrenin vahşi güzelliğinin bir parçası olabileceği bir yerde olmasını istemişti.

Aile mezarlığında özenle hazırlanmış mezarlar yoktu. Sadece yaşayanların gözleri için gerekli bilgileri duyuran düzgün mezar taşları vardı. Ve otlayan hayvanları uzak tutmak için özenle biçilmiş çimler ve düzgün bir ahşap çit.

Diğerlerinde olduğu gibi Jeremy'nin mezarında da otların kısa olduğunu gören Grace, mezarın üzerine diz çökerek mermer mezar taşına dokundu: "Jeremy Howard. Grace Howard'ın sevgili oğlu. 1796-1800. R.I.P."

Jeremy. Elini soğuk taştan çekti ve gözlerini kapattı. Jeremy. Zayıf, sıırım gibi küçük bir çocuk. Babasının kara bukleleri ve kara gözleri. Parlak, hevesli gözler. Kendisinin oldukça uzun, ince yüzü. Küçük beyaz süt dişleri. Çukurlu bir çene, babasından kalan bir başka miras. Biraz gıdıklandıktan sonra yerini hızla çılgılık çılgılığa bir kahkahaya bırakabilen şaşırtıcı derecede tiz bir kıkırdama. Sıcak, yumuşak kollar. Islak bir bebek öpücüğü. Islak, çamurlu saçlar ve ölü bir yüz. Gözlerini daha sıkı kapattı ve iki yanındaki çimlere tutundu.

Peregrine onu yarım saat sonra bulduğunda çimenlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu. Onun nereye gittiğini tahmin etmişti.

Martin'le birlikte eve döndüklerinde Ethel'i karanlık bir salonda tek başına otururken buldular. Geldiklerinden beri onu bekliyordu. Martin'e mezarlığın yerini sordu ve teşekkür ederek eşlik etmeyi reddetti.

Çitin üzerinde durup birkaç dakika onu izledikten sonra kapıyı görmezden gelerek çite tırmandı ve ona yaklaştı. Kız ağlamıyordu. İlk gördüğü andan beri hareket etmemiş olmasına rağmen uyuduğunu düşünmüyordu.

Onun varlığını hissetmiş gibiydi. Başını çevirdi ama yukarı bakmadı.

"Yalnız kalmak ister misin Grace?" diye sordu. "Gitmemi mi tercih ederdin?"

Yanıt gelmedi.

"Seni ağaçların orada, gözden uzakta bekleyeyim, olur mu?" diye sordu, eğildi ve hafifçe elini kızın başına koydu. Kızın başında şapka yoktu.

Başını iki yana salladı. "Gitme." Sesi, yüzünü dayadığı kolları tarafından boğuklaştırılmıştı.

Elleri hâlâ başının üzerinde, onun yanında yere bağdaş kurup oturdu ve onu bekledi. Kadın sonunda hareket etti ve onun yanına oturdu. Başını kaldırıp bakmadı.

"Cenazeden sonra beni buradan sürükleyerek götürenin kim olduğunu bilmiyorum," dedi. "Martin miydi yoksa Paul müydü hatırlamıyorum. Babam değildi, çünkü o gelmedi. Ama biri beni zorla götürdü, hem de hiç istemediğim halde. Ve bir daha da gelmedim. Şu ana kadar gelmedim. Onu burada tek başına bırakmak korkunçtu. Sadece dört yaşımdaydım."

Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı.

Başını onun omzuna koydu. "Onu sevdim Perry," dedi. "Dört yıl boyunca o benim hayatımdı. Hayır, beş yıl boyunca. Onu taşıdığım her an sevdim."

"Biliyorum," dedi. "Kendini suçlu hissetmemelisin, canım."

"Öyle mi?" dedi. "Suçlu hissediyor muyum? Onunla birlikte olmam gerekirken başka birinin ona bakmasına izin verdiğim için? Ama o bağımsız küçük bir çocuktü. Kendinden büyük kuzenleriyle birlikte olmak istiyordu. Onlar oyun oynamak için oradayken sadece bir anne baş belasıydı."

"Ona sahip olduğum için," dedi. "Ona sahip olduğun için kendini suçlu hissediyorsun Grace.

Yapma. Hayat vermek asla yanlış değildir, canım. Ve sevgi."

"Öyle değil mi?" dedi. "Bu tehlikeli bir ahlaki açıklama, Perry. Bir piç doğurmak yanlış değil mi?"

"O kelimeyi kullanma," dedi. "Kendini onunla cezalandırma. Çocuklar her gün ölüyor, Grace. Öldüklerinde bu Tanrı'nın ebeveynleri yargılaması değildir. Oğlun bu dünyanın talihlilerinden biriydi. Doğduğu andan öldüğü ana kadar çok sevildi. Bütün çocuklar bu kadar sevilmez, evlilik içinde doğanlar bile. Kendini affet, canım. Eğer bir günah işlediysen, bunun kefareti de binlerce kez ödedin. Ve bunun için acı çektin. Bırak artık huzur içinde yatsın. Kendin de huzur içinde yaşa."

Grace dakikalarca gözleri kapalı, başı kocasının omzunda oturdu. Jeremy'nin gitmesine tekrar izin veriyor ve bir şey diliyor, bir şey diliyordu. Perry'nin onun babası olmasını diliyordu.

Jeremy doğduğunda on iki yaşında olan Perry! Ayağa kalktı ve yorgun bir ifadeyle ona gülümsedi.

"Artık gitmeye hazırım," dedi. "Geldiğin için teşekkürler Perry. Senin için kasvetli bir öğleden sonra olmuş olmalı. Sözlerin için de teşekkür ederim. Onları tam olarak kabul edebileceğimden emin değilim. Başkalarını affetmek insanın kendisini affetmesinden çok daha kolaydır, bilirsiniz. Ama yine de teşekkür ederim. Paul seninle aynı fikirde olmazdı. Paul beni affetti ve buradan ayrıldıktan sonra bana günahımdan hiç bahsetmedi. Ama sessizliği bana bunun yine de çok büyük bir günah olduğunu düşündüğünü gösterdi."

"Evet." Ayağa kalkarken gülümsedi ve onu kendi yanına çekti. "Paul ve ben günahın doğası konusunda çok gürültülü bir şekilde anlaşmazlığa düştük. Onun bağışlayıcılığı karşısında ezildin, değil mi? O yıllarda çok sessiz ve içine kapanıktın Grace. Benim bağışlamamdan korkmana gerek yok. Bir adama ve bir çocuğa sevgi verdin. Bunu yaptığın için seni ancak onurlandırabilirim canım ve bu sevginin hala sana y a ş a t t ı ğ ı acı için üzülebilirim."

Perry'yi hak edecek ne yapmıştı ki? Kolunu kendi koluna dolayıp onunla birlikte babasının evine doğru yürümeye başlarken Grace merak ediyordu. Ama tüm bunlar için kendini affedemiyordu. Babasına söylediklerine rağmen asla affetmeyecekti. Eğer Gareth'la yatmasaydı Jeremy boğulmayacaktı.

İlk hafta boyunca eski tanıdıklarından birkaçı Grace'i aradı. Bu telefonlardan bazılarına Ethel, Peregrine ve bazen de Priscilla ile birlikte cevap verdi. Ama Vikont Sandersford'un evindeki akşam yemeği ve partiye katılma davetini beklemiyordu. Gareth'ın babası, oğlu gittikten sonra onun varlığını bile görmezden gelmişti. Torununu hiçbir zaman, hiçbir işaretle tanımamıştı.

"Belki de davetiye gerçekten sana, Martin'e ve Priscilla'ya gelmiştir," dedi Grace huzursuzca Ethel'e. Ethel ona o sabah gelen karttan söz ettiğinde. "Belki de benim burada olduğumu bilmiyordur. Ya da belki de adımı tanımıyor ve tanımadığı iki misafiri davet ettiğini sanıyor."

"Hayır," dedi Ethel, baldızına kısaca ama araştırarak bakarak, "davette özellikle senin adını verdi. Eğer istersen hepimiz adına reddedebilirim Grace. Tahmin edebileceğin gibi kendisiyle pek samimi değiliz."

Grace bir an düşündü. "Hayır," dedi, "reddetme. Gideceğiz."

Ne de olsa, diye düşündü, geçmişiyile yüzleşmek için eve gelmişti. En azından hepsiyle yüzleşebilirdi. Bir zamanlar Gareth'a en az babası kadar düşkün olan Vikont'tan hoşlanmıştı. Peregrine'e davetten bahsetti. Ev sahibinin Gareth'ın babası olduğunu açıklamadı. Açıklamak istemişti ama zamanı geldiğinde bu bilgiyi eklememişti. Perry eski sevgilisi ve oğlu hakkında bir şeyler duymaktan bıkmış olmalıydı. Sürekli onlardan bahsetmek onun iyi huyuna neredeyse bir hakaret gibi geliyordu.

Peregrine, akşam yemeğine gitmeden önce soyunma odasından çıkıp Grace'in odasına girdiğinde her zamanki neşeliydi.

Grace'in aynadaki görüntüsüne bakıp sırtarak, "Perkins'in göğsü on santim kadar şişti," dedi. "Sonunda matematiksel bir bağ kurmayı başardı. Görüyor musunuz?" Boyun örtüsünü gösterdi. "Sence de kıvrımlar muhteşem değil mi Grace? Sanırım kendi başıma

James's ya da Carlton House'a giden bir yol."

"Oldukça muhteşem," diye kabul etti.

"Ah," dedi, "mavi bir elbise giymişsiniz. Sanırım yasımızı yavaş yavaş bırakmanın zamanı geldiği konusunda haklısınız. Renginiz yine çok hoş görünüyor. Bu öğleden sonra Ethel'le yaptığınız yürüyüş hoşunuza gitti mi?"

"Evet," dedi. "Hasta ev sahiplerinden ikisini çağırdık. Onları çok iyi hatırlıyorum. Onları tekrar görmek güzeldi."

Peregrine sırttı. "Genç kızlar ne kadar da aptal olabiliyor," dedi. "Yemin ederim bu üçü öğleden sonra onlarla birlikte olduğum süre boyunca kıkırdamayı bırakmadılar. Biri kurdele, diğeri dantel almak zorunda kaldı. Aralarında bir tane bile almamış olsalar da, hepsi de değirmencide bir düzine bone denemek zorunda kaldı. Şekerlemecide buz ve kek yemeyi de büyük bir şaka olarak gördüler. Yeni papaz bizi pencereden gördü ve saygılarını sunmak için içeri girdi. Hepsi kızardı ve ellerinin arkasından kıkırdadı. Bu arada papaz kıkırdamadı ama kulaklarının ucuna kadar kızardı."

Grace aynada ona gülümsedi ve hizmetçisini kovdu. "Priscilla ve Bayan Stebbins yakında Londra'ya gidecekler," dedi. "Ve orada kıkırdayan onlarca kıza katılacaklar, Perry. Mevsim evlilik mevsimi."

Adamın güldüğünü gördü, gözleri neşe içinde dans ediyordu, dişleri bembeyaz ve düzgündü. "Orada hayat kesinlikle sıkıcı olmayacak," dedi.

Onların grubu akşam yemeğinin tek konukları olmayacaktı. Bir uşağın arkasından Lord Sandersford'un misafir odasına yaklaştıklarında ve içeriden gelen seslerin uğultusunu duyduklarında bu anlaşılmıştı. Grace gergindi. Peregrine'i Martin, Ethel ve Priscilla'nın arkasına çekti -babası gelmeyi reddetmişti- ve çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Vikont diğer iki misafiri selamlıyordu ve onlarla Grace'in görüşü arasında duruyordu.

Ama sonunda yeni gelenleri selamlamak için dönebildi. Ethel ve Priscilla'yı selamladı, Martin'in elini sıktı ve Grace ile Peregrine'e döndü. Uzun boylu, askeri bir duruşu olan, zinde, kaslı ve olağanüstü yakışıklı bir adamdı. Saçları koyu renk ve dalgalı, oldukça uzundu, Mart ayı henüz başlamamış olmasına rağmen yüzü bronzlaşmıştı. Çenesindeki hafif yarık çekici görünümüne katkıda bulunuyordu. Konuklarına keskin ve alaycı gözlerle bakıyordu.

"Ah, Leydi Lampman," dedi, onun soğuk elini tutup dudaklarına götürürken eğildi. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi güzelsiniz. Sör Peregrine Lampman, sanırım?" Peregrine'in elini sıkıca kavradı ve

birkaç dakika boyunca onunla hoşbeş ederek durdu.

Ancak Bayan Stebbins ve annesi Peregrine'in dikkatini çekti ve onu çağırdı. Görünüşe göre, daha o öğleden sonra kızın satın aldığına tanık olduğu kurdelelere hayran kalmalıydı.

"Pekala Grace," dedi Vikont, nispeten yalnız kaldıklarında, "bayılacak mısın, yoksa bu kadar zayıf kadınsı bir şey yapmayı küçümseyecek misin?"

"Baban öldü o zaman, Gareth?" diye sordu, sesi kendi kulaklarına çok uzak geliyordu.

Güldü. "Duymadın mı?" dedi. "Bu gece karGılaGacağın kiĞinin ben olduğumu bilmiyor muydun? Ne kadar ünlü! Babam altı yıl önce öldü."

"Bilmiyordum," dedi. "Duymamıştım. Ya da eve döndüğünü. Karınız nerede?"

"O da öldü," dedi. "Zavallı bir şeydi Grace. Zayıftı. Davulun peşinden gitmek bünyesine fazla geldi. Dokuz yıldan daha uzun bir süre önce çocuk yatağında öldü. Ve çocuk bile hayatta kalamadı."

"Özür dilerim," dedi.

"Olmana gerek yok." Omuz silktilti. "Hepsi uzun zaman önceydi. Gel bakalım. Kâhyam bizi yemeğe çağırıyor. Sizi içeri götürüyüm. Koluma gir Grace. Bayılmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Grace, son birkaç dakikadır kendisini unutkanlığa sürükleyen karanlık tünelde, büyük bir irade gücüyle kendini geri çekti ve sanki kendisinin bir parçası değilmiş gibi hissettiği elini Lord Sandersford'un koluna koydu. Perry'ye baktı ve onun odanın öbür ucunda Bayan Stebbins'e kolunu uzattığını ve hem kızı hem de annesini neşeyle güldüren bir şeyler söylediğini gördü.

PEREGRINE oldukça eğleniyordu. Kayınpederinin evine geldiğinden beri, aralarında karısının yeğeninin de bulunduğu üç genç hanım tarafından gözde olarak benimsendiğini görmek onu eğlendiriyordu. Çocukluğundan beri hep böyle olduğunu düşündü, hiç kibirlenmeden. Kendini sevdirmek için hiç çaba sarf etmesine gerek kalmamıştı. genç hanımların ilgisini çeker ya da annelerinin ve yaşlı kadın akrabalarının beğenisini kazanır.

Kadınlar konusundaki başarısını kendine hiçbir zaman tam olarak açıklayamamıştı. Ve belki de bunun büyük bir başarı olmadığını düşünüyordu. Çok nadiren de olsa, hayranlarından birinin

Ona karşı aşkla yanıp tutuşuyorlardı. Sadece onun arkadaşlığından hoşlanıyor ve o yanlarındayken bol bol kıkırdayıp flört ediyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Belki de onun kadınlardan çok hoşlandığını sezmişlerdi. Kadınları eğlendirmeyi ve onların kahkahalarını ve kızarıklıklarını çekmek için yeni yollar bulmayı her zaman daha ciddi ve iç gözlemci tarafına iyi bir folyo olarak bulmuştu.

Evli ve ağırbaşlı bir adam olmasına rağmen hâlâ etrafını kıkırdayan kızlar ve onların gülümseyen anneleriyle çevreleyebildiğini görmek çok eğlenceliydi. Onun arkadaşlığından büyük keyif alan aynı kızların, iyi bir öğün yemek yiyebilecekmiş gibi görünen genç papaz yardımcısının ince ve romantik figürü karşısında kızarıp bozarak iç çektiklerini fark etmek onu daha da eğlendiriyordu. Şüphesiz hepsi onun karnını doyurmayı ve kalbine girmenin bir yolunu bulmayı hayal ediyordu. Hiçbiri dul olduğu anlaşılan ve bu nedenle de son derece uygun olan akşamki ev sahibinin yakışıklılığından etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ama onlar çok genç hanımlardı ve Sandersford kırkına yaklaşmış olmalıydı.

Peregrine piyanoforte taburesinin arkasında sabırla ve güler yüzle müzik sayfalarını çevirirken, her zamanki genç kız üçlüsü sırayla hem onu hem de topluluğun geri kalanını müzik yetenekleriyle etkilemeye çalışıyordu. Odanın öbür ucunda, eski tanıdıklarından bazılarıyla birlikte oturan Grace'e sırtıttı. Grace ismine o kadar uygun ve her z a m a n k i siyah yas elbisesi olmadan o kadar güzel görünüyordu ki, ona çok uzun süre baktı ve bir sayfa çevirme işaretini kaçırdı.

Birkaç dakika sonra genç hanımlardan oluşan bir heyet Vikont'a dans edip edemeyeceklerini sordu, hizmetçiler halıyı toplamak için içeri girdi ve tombul bir başhemşire tabureye oturarak kendilerini göstermeye hevesli olanlar için çalmaya başladı. Ve Peregrine karısını düşünecek bir an bile bulamadığını fark etti. Güldü ve birbiri ardına güçlü setler boyunca dans etti, iki genç bayana, evet, dans becerilerinin Almack'ın standartlarına oldukça uygun olacağına ve üçüncüsüne de, evet, Lord Sandersford'un salonunda dans etmenin Londra'nın en büyük balo salonunda dans etmek kadar muhteşem olduğuna dair güvence verdi.

Peregrine, kayınvalidesi ve Grace'in geçmişinin bir parçası olan diğer insanlarla tanışma deneyiminin tadını çıkarıyordu. Oldukça sıkıcı ve ağırkanlı ama sağlam ve saygın Martin'i ve ciddi, itaatkâr ve kurnaz Ethel'i seviyordu. Günlerinin çoğunu kendi odasına kapanarak geçiren kayınpederi de ilgisini çekmişti, tıpkı söndüğünden asla emin olunamayan bir yanardağ gibi. Orada

Peregrine, yaşı adamın içinde büyük bir kızgınlık, suçluluk, sevgi ve diğer karışık duyguların kilitli olduğundan emindi. Tek umudu Grace'in babasının kendisiyle bir tür barışa varmadan ölmemesiydi.

Ve Grace. Nefes nefese kalmış Bayan Horlick'in yanında duran ve onunla limonatasını yudumlayan Peregrine, birkaç eş kabul etmiş olmasına rağmen o anda dans etmeyen karısına sevgiyle baktı. Bu onun için zor bir zamandı. Beş yıldır papaz evinde nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu: içine kapanık, dudakları oldukça gergin, sadece gözleri sakindi. Evlendiklerinden bu yana geçen bir yıl içinde yüz ifadesinin gevşediğini, yumuşadığını ve olgun bir güzelliğe büründüğünü ancak şimdi fark etmişti.

Yine sert görünüyordu. Belki de güzelden biraz daha az, ama bunu söylemek onun için zordu. Onu o kadar iyi tanıyor, her halini ve ifadesini o kadar iyi biliyordu ki, artık güzel olup olmadığını söyleyemezdi. Sadece onun için her zaman öyle olduğunu söyleyebilirdi. O Grace'ti, onun karısıydı. Belki de alışlagelmiş hoşgörülü eğlencesiyle değil, bir tür acıyla baktığı tek kadındı. Diğer kadınları bilinçli bir çaba göstermeden mutlu edebiliyordu. Grace'i mutlu etmeyi o kadar çok istiyordu ki, ama bunu yaptığından hiç de emin değildi.

Bu sefer onun için zordu. Ama aynı zamanda onun için iyiydi. Bundan emindi. Ailesiyle barışamazsa hayatı asla tamamlanamayacaktı. Ve bu barışma yavaş yavaş, santim santim gerçekleşiyordu. Ve kendisiyle barışmadan, kendini affetmeden asla huzura kavuşamazdı. Çocuğunun ölümü ile onu evlilik dışı dünyaya getirerek işlediği günah arasında hiçbir bağlantı olmadığını öğrenmek için, şu anda onun için ne kadar acı verici olsa da, bu zamana sahip olmalıydı. Bu ölümü trajik bir kaza olarak görmeyi öğrenmeliydi.

Peregrine onun bu gece özellikle çekingen görüldüğünü düşündü. Böyle bir toplantıda, beş yıllık çilesini yaşarken onu tanıyan tüm insanlarla bir arada olmak onun için her zamankinden daha zor olmalı. Bayan Horlick'in elinden boş kadehi alırken gözleri parıldadı ve bir sonraki partneri Bay Piper'ın yapmayı sevdiği gibi onu sette döndürmeyi seçse bile hayatta kalacağına dair ona güvence verdi. Ve kalbi karısı için acıyordu.

Ona yardım etmek için yapabileceği çok şey vardı. Anılarının eziyetiyle tek başına yaşamak zorundaydı. Kendini bulmalı

Huzur. Sadece ona gülümsemek, en kötü anlarında elini tutmak, anılarına yer açmak için onu yalnız bırakmak, geceleri ona sarılmak ve yavaş bir şefkatle sevmek için orada olabilirdi.

Odanın diğer ucundaki kızla göz göze geldi ve ona doğru gelirken sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, onun eğlenmediğini çok iyi biliyordu. "Sıradakini benimle dans eder misin Grace?"

"Lord hazretlerine söz verdim," dedi, iri, sakın gözleriyle ona bakarak ve bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görünerek elini onun elinin içine koydu.

"Grace?" Peregrine kaşlarını çatı ve kimsenin dikkatini çekmemek için sesini alçalttı. "Bayılmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil." Gözleri büyümüş gibi görünüyordu. "Sadece burası çok sıcak Perry. Ve ben dans ediyordum. Tabii ki bayılmayacağım."

Ve elbette aşırı sıcak insanı herhangi bir hayalet kadar solgun yapmaz, diye düşündü Peregrine, onun elini sıktı ve dikkatini ve gülümsemesini yanında oturan bayana çevirdi.

GRACE kocasıyla olan ilişkisinde bilinçli olarak sadece bir yalan söylemişti. Ona evlenme teklif ettiği gün Gareth'ın öldüğünü söylemişti -daha doğrusu onun varsayımını kabul etmişti. Yine de o anda bu bir yalan gibi görünmemişti. Gareth onun için ölmüştü, ona yazdığı son mektuptan beri öyleydi.

zaten altı aydır artıyordu, koşulların onu hiç duymadığı bir kızla evlenmeye zorladığını açıkladı.

Hepsi bu kadardı. Koşulların ne olduğunu ya da bunları, son dört yıldır sevdiğini iddia ettiği, çocuğunu doğuran kadınla evlenmek için eve dönmekten daha önemli kılan şeyin ne olduğunu açıklamamıştı. Her zamanki ölümsüz aşk protestoları ve Muhafızlar'da bir subay olarak yaşam hakkında birkaç coşkulu ayrıntı vardı.

O ölmüştü. Grace'e göre o ölmüştü. Ama onun için yas tutmamış ya da yas tutmamıştı. Sadece içinde biraz ölmüş, biraz büyümüş ve tüm düşüncelerini ve tutkusunu bencilce ve dikkatsizce doğurduğu çocuğa yöneltmişti.

Perry'ye söylenen yalanı düzeltmek kolay olmalı. Bu oldukça

Masum bir yalandı ve Perry başa çıkılması zor bir adam değildi. O gece soyunma odasından çıktığında ona dönüp saç fırçasını yere bırakabilir ve basitçe söyleyebilirdi. Ona Gareth'ın hâlâ hayatta olduğunu, o akşam kendilerine ev sahipliği yapan Lord Sandersford'un Gareth olduğunu söyleyebilirdi. Bu kolay olmalıydı. Ve kesinlikle gerekliydi.

Peregrine fırçaya uzanarak, "Bırak ben yapayım," dedi. "Çok güzel saçların var Grace. Effie'yi yatağa sen mi gönderdin?"

"Oldukça yüksek sesle esniyordu," dedi Grace. "Effie pek de ince olmayan ipuçları verme konusunda oldukça uzmandır."

"O çok genç," dedi.

"Biliyorum." Grace aynada ona gülümsedi. "Ve Martin'in sarı saçlı uşağına çok vuruldum. Fark ettin mi?"

Adam ona sırtarak karşılık verdi. "Güzel bir akşamdı, değil mi?" dedi. "Noel'den beri dans etmemiştik."

"Evet," dedi Grace, "hoştu." Gözlerini kapattı. Adam fırçayı saçlarında hafifçe gezdiriyordu. Kalbi rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu.

"Sandersford hiç asker oldu mu?" diye sordu. "Kesinlikle bir asker gibi davranıyor."

Grace gözlerini kapalı tuttu. Adam ona söylemesi gereken şey için mükemmel bir giriş yapmasını sağlamıştı. "Evet," dedi. "Muhafızlar. Sanırım babası altı yıl önce öldüğünde sattı. O... biz... onlar her zaman komşumuz oldular."

"Hoş bir adam," dedi. Aniden güldü. "Sence papaz yardımcısını kim alacak Grace? Bahse girmek ister misin?"

Grace, "Bence genç bir kıza son derece yakışıklı görünüyordur," dedi.

"Buna bir de çok zayıf ve yetersiz beslenmiş olmanın cazibesi eklenince," diye sırtarak ekledi. "Bütün o kızlar anne şefkatiyle dolup taşıyor. Gördüğüm kadarıyla tek sorun, zavallı adamın cesaretini toplayıp hiçbirine bir şey soramayacak olması. Bence yüz kızarması konusunda kızlardan herhangi birini geride bırakabilir."

"Gülmemelisin Perry," dedi dönüp fırçayı elinden alarak, "sırf hanımlarla sohbet etmeyi bu kadar kolay buluyorsun diye."

"Gülmek mi?" dedi. "Bir adam kendisi için atan en az beş genç kadın kalbine sahip olma gibi imrenilecek bir konumdayken mi? Suçlu değilim Grace, yemin ederim. Ona hayranlığımdan başka bir şey yok. Sen yapmadın

Çok eğleneceksin canım." Ellerini kızın omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"Evet, yaptım," dedi. "Tabii ki yaptım, Perry."

"Tekrar bu kadar insanla birlikte olmak senin için zor mu?" diye sordu. "Buradan ayrılmadan önce sana kötü davrandılar mı?"

"Hayır," dedi. "Bana inanılmaz bir nezaketle davrandılar. Hiçbir zaman kendimi dışlanmış hissetmedim."

Elleriyle kadının yüzünü çerçeveledi. "Vikont da mı?" diye sordu. "Ya babası? Sizi kabul ettiler mi?"

Grace daha önce hiç kocasının yakınlığından bunalmamıştı. Beceriksizce yutkundu ve gözlerini kocasından ayıramadı. "Jeremy'den sonra orada hiç kabul görmedim," dedi.

"Ah," dedi. "Ama bu Vikont bunu telafi etmek istiyor. Yemekte seni yanına oturttu, Grace. Gareth'ın bir arkadaşı mıydı? Belki de bir akrabası?"

Çok kolay olmalıydı. Çok kolaydı. Adam bunu onun için olabildiğince kolaylaştırıyordu. "Bir arkadaş," dedi sarsakça, sonunda gözlerini onunkilerden ayırdı ve ellerini sabahlığının yakalarına kaldırdı.

"Ah," dedi tekrar, "ben de öyle tahmin etmiştim. Ama artık acının dinmesine izin verilebilir Grace. Seninle yeniden arkadaş olmak istiyor. Bu çok açıktı. Onu affet canım. Bırak gitsin, acıyı. İnsanlar kötü davranabilir, biliyorsun. Bazen hepimiz yaparız. Birbirimize ikinci bir şans, hatta bazen üçüncü ve dördüncü bir şans vermeyi borçluyuz."

"Evet," dedi, avuçlarını adamın yakalarının pürüzsüz ipeğinde gezdirerek. Onun gözlerinin içine baktı, orada gördüğü şefkatten cesaret alarak kararlılığını topladı. "Perry..."

"Sus artık," diyerek başını eğdi ve onun dudaklarını öptü. "Bu gecelik her şeyi unutalım ve yatağa gidelim. Geç oldu."

"Ama, Perry..."

"Şşş," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Gel ve seninle sevişmeme izin ver. Sevişmek seni rahatlatıyor mu? Yoksa senin için bir sorun mu?" Başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Bunun bir sorun olmadığını biliyorsun," dedi. "Bunu sen de biliyorsun Perry." "Bazen güven tazelemeye ihtiyacım oluyor," dedi o eski çocuksu sırtışıyla.

"Sen yatağa gir, Grace. Ben muhlara bakacağım."

Grace yatağa girerken ona daha sonra söylemeye karar verdi. Bunu ona daha sonra, başını onun koluna koymuş, sessiz ve rahat bir şekilde uzandıklarında söyleyecekti. Ya da yarın sabah, belki de ...

Ama ona söylemedi. O an geçmişti. Yalanı söylemişti ve yapılması gereken tek şey basitçe ve doğrudan doğruya gerçeği söylemekken o yalana sarılmıştı. Ve hemen. Ertesi gün, burada kaldıkları iki hafta boyunca Gareth ile yollarının bir daha kesişmemesine dikkat etmesi gerektiğine karar verdi.

Londra'ya gitmeden önce.

"Bana Lord Sandersford'un öldüğünü söylemedin," dedi Ethel'e. İkisi yalnız kaldıklarında, ilkbaharın sert havasına göğüs germek üzere olan bir nergis tomurcuğuna bakıyordu. "Ya da Gareth'in evde olduğunu."

Ethel şaşırmış görünüyordu. Eli ağzına gitti. "Bilmiyor muydunuz?" dedi. "Ama o yıllardır evine geri döndü. Oh, Grace, çok üzgünüm. Ama tabii ki bilemezdin. On yıldır yoktun. Çok üzgünüm."

Grace tomurcuğa hafifçe dokundu.

Ethel, "Dün gece gitmek isteyip istemediğinizi merak ettim," dedi. "Daveti reddetmem için bana yalvarmadığına şaşırdım. Bu senin için korkunç bir şok olmuş olmalı. Peregrine biliyor mu?"

Grace aniden, "Hayır," dedi ve yoluna devam etti.

Ancak Gareth'tan kaldıkları süre boyunca uzak durma umudu, tahmin edebileceği gibi gerçekleşmeyecekti.

"Sandersford'a rastladık," dedi Peregrine bir öğleden sonra Martin'le birlikte bir iş için köye at sürdükten sonra. "Ahırlarına bakmamız için bizi de yanında götürdü. Bütün bir ava yetecek kadar atı var, Grace ve hâlâ kadınların arabalarına yetecek kadar atı var. Etkileyici at etleri de var. Kendini çok iyi hissettirdi."

"Öyle mi yaptı?" Grace ona biraz tedirginlikle baktı ama Vikont'un hangi konularda kendini kabul ettirdiği konusunda ayrıntı vermedi.

"Sana bir de mavi kurdele aldım," dedi cebinden çıkarıp bir fiyonk ve sırtışla ona sunarken, "hasır bonendeki siyah kurdelenin yerine takman için. Keşke sana daha değerli bir hediye getirebilseydim ama köy dükkânları tamamen pratik olanın ötesinde pek bir şey sunmuyor."

"Teşekkür ederim Perry," dedi. "Çok hoş bir renk tonu. Ve elmaslar kadar değerli, biliyorsun."

Grace, Gareth'tan kendi hesabına da kaçamayacağını keşfedecekti. Bir öğleden sonra Ethel'le birlikte

göle akan derenin kıyısında yabani bahar çiçekleri ararken, suya paralel uzanan yol boyunca at sürmeye başladı. Yol doğrudan evinden köye çıkıyordu. Onları selamlamak için durdu ve Grace isteksizce Ethel'i çitin yanına kadar takip etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendi. "Siz hanımlar gezintiye mi çıktınız?"

"Evet," dedi Ethel. "Hava birdenbire çok güzel oldu ve kır çiçekleri açmaya başladı."

Grace elinde tuttuğu küçük çuha çiçeği demetini incelerken, "Size katılmak için can atıyorum," dedi.

"Lütfen yap." Grace, Ethel'in sözlerinin, onun hakkını vermek gerekirse, oldukça sert ve hafif bir duraklamadan sonra geldiğini düşündü.

"Acaba," dedi Lord Sandersford, atından inip dizginleri çitin üzerinden geçirirken, "Grace'le birkaç dakika yalnız kalmak için müsahahanızı rica edebilir miyim, hanımefendi?" Ethel'e gülümsedi.

Ethel merakla baldızına bakarken Grace hiçbir şey söylemedi ama bir parmağını çuha çiçeğinin yaprakları üzerinde hafifçe gezdirdi. "Grace?" dedi.

Grace dudaklarını bükerek Gareth'ın yüzüne baktı. "Evet," dedi. "Seni daha sonra eve kadar takip edeceğim, Ethel." Diğer kadın kulaklarının dibinden u z a k l a ş ı n c a y a kadar çiçek yapraklarını düzeltme işine devam etti.

"Şey, Grace..." Gareth söyledi.

O değişmişti. Her zaman yakışıklı, çekici ve cazibe gücüne güvenen biriymi. Onu terk ettiğinde uzun boylu ve zayıftı. Tüm bu niteliklere hâlâ sahipti. Ama şimdi güçlü yapılı, baştan çıkarıcı ve kendinden emin bir cinsellik yayan bir adamdı. Onu cezbetmeyi kafasına koyan hiçbir kadının karşı koyamayacağı türden bir adamdı. Bu da çok yeni bir şey değildi.

"Değişmişsin," dedi, kendi düşüncelerini yankılayarak.

"Altı buçuk otuz yaşımdayım," dedi sonunda onun karanlık gözlerinin içine bakarak. "Artık bir kız değilsin, Gareth. Zaman her zaman nazik değildir."

"Ah," dedi, "sana karşı kaba davrandığımı söyleyemem. Seni tanıdığımda bir kızın zarafetine sahiptin. Şimdi bir kadının olgun güzelliğine sahipsin. Ama gururlu bakışını, meydan okuyuşunu kaybettin."

"Ben büyüdüm," dedi.

Uzun bacaklarını onları ayıran çitin üzerinden teker teker salladı ve göl yönünde yürüyebilmeleri için kolunu uzattı.

Grace başını salladı, ama onun yanına doğru adım attı.

"Yas mı tutuyorsun?" dedi. "Birkaç akşam önce giymiyordun."

"Babama duyduğumuz saygıdan dolayı gündüzleri de giyiyoruz." dedi. "Londra'ya gittiğimizde bunu tamamen bırakacağız."

"Ah, evet, Paul," dedi. "Duyduğuma göre tahmin edilebileceği gibi kahramanca bir şekilde ölmüş. Bir çocuğu kurtarıırken mi?"

"Evet," dedi.

"Ve anladığım kadarıyla onurunuzu aynı derecede kahramanca savunmak için ailesinden koptu," dedi.

"Evet."

"Bu hareketin gereksiz olduğunu düşünürdüm," dedi. "Kaçacağını düşünmemiştim Grace. Eskiden korkak değildin."

"Bazı şeyler katlanılamayacak kadar inciticidir," dedi, "özellikle de kişinin geri dönülmez bir şekilde zarar verdiği biriyle ilgili olduğunda."

"Çocuk," dedi. "Onu önemsiyor muydun Grace? Babam bir keresinde onun bana benzediğini söylemişti. Benziyor muydu? Ona baktığında beni düşündün mü?" Gülümsedi.

"Onu seviyordum," dedi. "O benim oğlumdu. Ve hayır, ona baktığımda seni görmedim. Ya da kendimi. Jeremy'yi gördüm. O tamamen ayrı bir insandı. Ne sen ne de bendim, Tanrı'ya şükürler olsun. O masum bir çocuktu."

"Acı çekiyorsun," dedi, "ve sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Çocuk kötü bir hataydı ve ne yazık ki sonuçlarına katlanmak zorunda kaldın. Seninle evlenmek için eve gelmediğim için hâlâ kırgın mısın?"

Sonunda cevap verdiğinde Grace'in sesi öfkeyle titriyordu. "Jeremy kötü bir hata değildi," dedi. "O bir hata değildi. O hayatımda başıma gelen en değerli şeydi, belki de ..."

"Benim için mi?" diye tamamladı. Tek kaşı kalkmıştı. Ağzı, Grace'in her zaman çok çekici bulduğu o ironik yarı gülümsemeye dönüşmüştü. "Seni çok mu hayal kırıklığına uğrattım Grace?"

"Çok uzun zaman önceydi," dedi, gözlerini ondan kaçırıp yürümeye devam ederek. "Bir ömür önce."

"Çok zengindi, bilirsiniz," dedi. "Martha'yı kastediyorum. Babam da borç içindeydi ve benim ceplerim doluydu ve bir subayın maaşı benim ihtiyaçlarımı karşılayamayacak kadar azdı. Sana çok iyi bir hayat sunamazdım Grace. Ya da çocuğa. Ama yine de sevdiğim sendin. Bundan hiç şüphe etmedin, değil mi?"

"Garip bir şekilde, evet," dedi.

"Peki sen beni sevmeyi bıraktın mı?" diye sordu.

"Çok yakında," dedi. "Jeremy doğmadan çok önce."

"Şey," dedi, "benim duygularım o kadar değişken değil, Grace. Doğruyu söylediğinden de emin değilim. Seninle benim aramda her zaman bir şeyler oldu. İkimiz de bunu on beş yıl önce biliyorduk. Ve birkaç akşam önce tekrar karşılaştığımızda bunu hissettin, değil mi? Ve şimdi de hissediyorsun Grace, benim gibi. On beş yıl paylaştığımız aşkı silemez."

"Yine de," dedi, "onca zaman bensiz çok iyi yaşamışa benziyorsun, Gareth."

Omuz silkti. "Peki bu anlaştığın evlilik nedir Grace? O güzel çocuk nasıl biri? Sanırım pek de erkek sayılmaz."

Grace yine çiçeklerinin yapraklarını düzeltiyordu. "Bu senin erkeklik tanımına bağlı, Gareth," dedi. "Sana karşı bir değirmende uzun süre ayakta kalamayacağını söyleyebilirim. Ama bir erkek için yumruklardan ve kaslardan daha fazlası vardır."

Güldü. "İyi dedin," dedi. "Ve sakın bana bu kısmın onunla iyi olduğunu söyleme, Grace. Sana bunu verebilecek bir erkeğe daha çok ihtiyacın var, aşkım. Biliyorum. Sana sahip oldum, hatırladın mı?"

Grace çiçeklerini inceledi, çenesi sert bir çizgi halindeydi. "Onunla neden evlendin?" diye sordu.

"Bana inat olsun diye mi?"

Kadın güldü. "Hayatımda değilsin Gareth," dedi, "on beş yıldır da yoksun. Bu çok uzun bir süre. Artık hayatımda hiçbir yerin yok."

"Neden o zaman?" diye sordu. "Söyle bana Grace. Merak ediyorum."

Ona doğru baktı. Yürümeyi bırakmışlardı. "Perry ile evlenme nedenlerim ve onunla olan tüm ilişkim benimle onun arasındaki özel meseleler," dedi. "Bunlar seni ilgilendirmez, Gareth."

"Ah, ama öyle olduklarına inanıyorum Grace," dedi, "ya da yakında olacaklar. Son birkaç gündür bana olan ilginin yeniden canlandığını kabul etmeyecek misin? Gel Grace, seni eskiden beri tanırım. Bana yalan söyleyemezsin."

"Yanılıyorsun," dedi. "Seninle benim aramdaki tüm bağlar Jeremy ile gölün sonunda gömüldü. Ondan önce aramızdaki tüm duygular ölmüştü. Hiç oraya gittin mi? Oğlunun mezarını hiç gördün mü?"

"Evet," dedi. "Bir kez." Bir elini kaldırdı ve bir parmağını çenesinin altına koydu. "Çocuk orada gömülü Grace. Aksini iddia etsen de aramızdaki hiçbir şeyin bitmediğini biliyorsun. Sadece uykuda. Bu gün yaklaşıyordu. İkimiz de

Bunu biliyordum."

Gözlerinde onu her zaman büyüleyen o yoğun, tutkulu bakış vardı. Geçmiş yıllarda, ona böyle baktığında kendini her zaman onun kollarında bulmuştu. İçini bir korku kapladı. "Sen benim geçmişimsin, Gareth," dedi. "Ne şimdiki zamanım ne de geleceğim. Benim geçmişimsin."

"O çocuğun senin geleceğin olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi. "Zavallı Grace. O bir kadın erkeği. Bunu görmedin mi? O aptal kızların hayranlığı şimdiden başını döndürdü. Londra'ya vardığında neler olacağını ve sezonun tüm yeni küçük kelebeklerini hayal et. Grace, aşkım! Senin olgun cazibeni takdir etmek için çok genç. Onu kaybedeceksin, biliyorsun. Evliliğinize belki bir yıl daha verirdim. O zaman onu kaybedeceksin."

"Bu sizi ilgilendirmez ve hiçbir zaman da ilgilendirmeyecek," dedi.

"Şey," dedi, "ben sabırlı bir adamım, Grace. Bir yıl içinde göreceğiz. Eve kadar seninle yürümemi ister misin?" Geldikleri yoldan geri dönüyorlardı.

"Hayır," dedi. "Hayır, buna gerek yok."

"O halde sizi burada bırakayım," dedi atının boynunu çitin üzerinden okşayarak. "Bu arada bütün bunlar saygıdeğer Peregrine'den gizli mi? Çocuktan haberi var mı? Ya da benden? Kim olduğumu biliyor mu?"

Grace burnunu çiçeklerine gömdü. "Senin kim olduğunu bilmiyor," dedi. "Gerisini biliyor ve evlendiğimizden beri de biliyor."

"Anlıyorum," dedi ona alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. "O zaman sırrın dışarı sızmasını sağlamam gerekiyor, öyle mi?"

"Sizden hiçbir şey istemiyorum," dedi.

"Kendini benim elime çok fazla bırakıyorsun, değil mi?" dedi, tekrar çiti geçip atının dizginlerini çözerken.

"Hayır," dedi. "Senden hiçbir şey istemiyorum, Gareth. İyilik değil. Perry'ye istediğini söyleyebilirsin."

Sandersford eyerin üzerine çıktı ve ona gülümsedi. "Ah," dedi, "eski meydan okuyan Grace. Eksik olan tek şey, başını savururken sırtından aşağı salınan o kara yelen. Ama gözlerindeki kıvılcım geri geldi. Sırrını söylemeyeceğim Grace. Bu kadar kötü ruhlu olmazdım. *Au revoir*, aşkım. Yakında tekrar görüşeceğiz." Binici kamçısıyla şapkasının kenarına dokundu ve atının başını tekrar yola çevirdi.

"Güle güle, Gareth," dedi çenesini kaldırarak ve onun çıkışını izleyerek

görüş alanı.

GRACE VE PEREGRINE, ağabeyi ve yengesinden beş gün önce LONDRA'YA YOLA ÇIKACAKLARDI. Priscilla teyzesi ve eniştesiyle birlikte gidecekti, bu onun ciyak ciyak sevincine ve annesiyle babasının tam iki hafta daha yola çıkmayacak olan Bayan Stebbins'in kıskançlığına neden oldu.

"Grace teyze," dedi Priscilla, Grace onun adına konuşup Martin'i kendileriyle seyahat etmesine izin vermeye ikna ettikten sonra, "çok iyi davranacağım, göreceksin. Perry Amca kulüplere giderken ben de Portland Place'de sana eşlik edeceğim -babam beyefendilerin şehirde geçirdikleri zamanı böyle değerlendirdiklerini söylüyor- ve annemle babam gelip de onlarla birlikte Cavendish Square'e gidene kadar gezdirilmek için hiç yalvarmayacağım."

Peregrine kıkırdadı. "Ben sadece White's ve Watier's'e aidim," dedi, "ve yirmi dört saatin her saatini bunlardan birinde geçirmek isteyeceğimi hayal bile edemiyorum, Priscilla. Herhalde Grace'i gezdirecek kadar uzun süre kendimi onlardan uzak tutacağım. O da en az senin kadar Londra'da yeni. Ve üstün bilgimi gösterebileceğim iki hanımın olması beni çok mutlu edecek."

"Hyde Park mı?" Priscilla gözleri parlayarak cevap verdi. "Peki ya Kensington Gardens? Ve St. James's Park?"

"Ve Kule ve Astley'in Amfitiyatrosu ve hoşunuza gidebilecek bir iki yer daha," dedi sırtarak.

"Ah, Perry Amca," dedi Priscilla, ellerini göğsünde kavuşturup babasının önünde halının üzerinde bir pirouette yaparken, babası kaşlarını çatarak onaylamadı, "bekleyebileceğimi sanmıyorum. Gerçekten bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Martin, "Eğer bir hanımefendi gibi davranmayı unutmazsanız beş gün daha bekleyeceksiniz, hanımefendi," dedi.

Peregrine ona göz kırptı, o sandalyeye otururken tavırları daha da yumuşamıştı. Grace'e gülümsedi.

Grace yola çıkmadan önceki günün büyük bölümünü babasıyla geçirdi. Hatta onu öğleden sonra kendisiyle birlikte dışarıda kısa bir yürüyüş yapmaya bile ikna etti. Peregrine, Martin ve Priscilla ile birlikte, tatil boyunca edindiği sayısız yeni tanıdıkla vedalaşmaya gitmişti.

iki hafta kaldı.

"Demek yine gidiyorsun Grace," dedi Lord Pawley.

"Perry'nin annesi ve teyzesi Londra'da olacaklar," dedi.

"Evlendiğimizden beri annesiyle tanışmadım."

"Bir daha gelmeyecek misin?" diye sordu.

"Çok isterim baba," dedi. "Seni çok özledim."

"Beceriksizce yapılmış bir işti," dedi. "Hepsi benim hatamdı."

"Hayır." Grace onu, çoğu çiçek açmış olan nergis yatağına bakan ferforje bir banka oturttu. "Geçmiş için kendini suçlamak her zaman bir hatadır. Ve muhtemelen geçmişini düşünmek de bir hatadır."

"Her şeyi senin için istedim," dedi. "Yoksa gerçekten senin için mi istedim? Her şeyi kendim için istiyordum sanırım. Ve kız olmana rağmen ruhu olan tek kişi sendin. Ya da o zamanlar öyle görünüyordu. Paul, konu o noktaya geldiğinde hepimizin toplamından daha fazla ruha sahipti, değil mi? Ve Martin tüm bu olanlara sadık kalan tek kişi." Bir eliyle evi, bahçeleri ve ötesindeki araziye işaret etti.

Grace onun koluna girdi ve elini okşadı.

"Gurur duyacağım, övüneceğim biri olsun istedim," dedi. "Sandersford'la evlenmeni ve kilometrelerce ötedeki herkese hükmetmeni istiyordum. Çok iyi bir adamdı. Daha doğrusu *öyle*. Onu gördün mü Grace? Evet, akşam yemeği için oraya gittin, değil mi? Her şeyi berbat ettiğiniz için ikinize de kızmıştım. Ama öfkemi kusmak için burada sadece sen vardın."

"Bunların hepsi çoktan geçmişte kaldı," dedi.

"Hmm." Birkaç dakika boyunca çiçekler üzerine düşündü. "Bunun acısını delikanlıdan çıkarmamalıydım," dedi.

"Zalim değildiniz," dedi Grace. "Ona bir yuva verdiniz. Onun ihtiyaçlarını karşıladınız."

"Ona hiçbir şey vermedim," dedi. "Hiçbir şey. Seni cezalandırıyordum.

Cenazesine bile katılmadım."

"Hayır," dedi.

"Yani." Bir süreliğine onun varlığını unutmuş gibiydi. "Yargılandım. Artık çok geç. Torunuma bir şey vermek için çok geç."

"Çok geç değil," dedi. "Hiçbir zaman çok geç değildir. Sevginizi verebileceğiniz başka insanlar her zaman vardır. Bir kısmını da kendine verebilirsin. Tekrar ışığa çıkmanın zamanı geldi baba. Sen yaşlı bir adam değilsin."

"Yetmiş," dedi. "Çocuk kaç yaşındaydı Grace?"

Jeremy."

"On dört," dedi.

"Şey," dedi. "Pekala. Geri döndüğüne sevindim Grace. Bu kocanla yetinebilecek misin? Bana çok genç bir köpek yavrusu gibi geliyor. Yine de seni seviyorum."

"Evet," dedi. "Evlendiğim bir yıl boyunca onunla çok mutlu oldum."

Başını salladı.

LORD PAWLEY ertesi sabah yolcular yola çıkmak üzereyken aşağı indi. Hem uşağının hem de oğlunun yardımını reddederek kaldırım taşlarının üzerinde bastonuna yaslanmış duruyordu. Torununu öptü ve Peregrine ile el sıkıştı.

"Belki yazın ilerleyen zamanlarında bizi ziyaret edecek kadar iyi olursunuz ya da

Gelecek Noel, efendim," dedi Peregrine. "Başımızın üstünde yeriniz var."

Baron başını salladı. "Ölmeden önce oğlumun mezarını görmek istiyorum."

dedi.

Grace elini uzattı. "Güle güle baba," dedi. "Umarım gelirsin."

Elini görmezden geldi. "Dönüştüğün şeyi seviyorum Grace," dedi.

"Her şeye rağmen seninle gurur duyuyorum."

Elini indirdi ve babasının sert gözlerine baktı. "Baba," dedi. Ellerini babasının omuzlarına koydu. "Baba, seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama Jeremy için asla özür dileyemedim. Belki benim yaptığım yanlıştı ama o yanlış değildi. Yaşayan bir varlık, bir çocuk nasıl hatalı olabilir? Ona sahip olduğum için asla üzgün olamam, ona çok kısa bir süre sahip olsam da. Ama seni sevmekten de hiç vazgeçmedim. Hiç bırakmadım baba."

Onu yanağından öptü, çabucak kucakladı ve Ethel ile Martin'in aynı anda telaşlı ve ağlamaklı Priscilla'ya bir gece önce ve hatta teyzesi ve eniştesiyle Londra'ya gitmesine karar verildiği günden beri kafasına kazıdıkları bin bir kuralı ve öğüdü hatırlatmaya çalıştıkları yere döndü.

Grace'in yanında duran Peregrine, yardıma gerek olmadığını anlamak için kayınpederine baktı, sonra karısını bekleyen arabaya kadar takip etti, onu içeri aldı ve dışarıda son vedalar edilirken yanına oturup elini sıkıca tutmak için arkasından tırmandı.

Priscilla, babasının büyük keten mendilini gözlerine bastırarak karşıdaki koltuğa oturmak için çabaladı.

Araba hareket ettikten sonra birkaç dakika boyunca Grace'in yanağının omzuna dokunduğunu hissetti. Priscilla'nın gözyaşlarına rağmen yaptığı gibi, Pangam Malikânesi'nin kapısının önünde toplanan akrabalarını son bir kez görmek için pencereye doğru koşmadı. Adam onun elini daha da sıkıca kavradı.

Priscilla'nın varlığı diğer yolculara düşünmek ya da özel sohbet etmek için pek zaman bırakmıyordu. İki gece kaldıkları otellerde bile hiç yalnız kalmadılar. Grace'in hizmetçisi de onlarla birlikteydi, Peregrine'in uşağıyla birlikte bavul arabasına binmişti ve Priscilla'yla aynı odada uyuyabilirdi.

Priscilla, ama hem amcası hem de yengesi Grace'in onunla kalmasının daha güvenli ve daha uygun olacağını düşünüyorlardı.

Peregrine iki huzursuz ve yalnız geceyi yatağında dönüp durarak geçirdi ve evlenmeden önce nasıl iyi bir gece uykusu uyuyabildiğini merak etti. Yatak rahatsız edici derecede geniş ve soğuktu. İnsanın evlilik hayatına bu kadar kolay alışması, başka bir insanın ne kadar çabuk insanın rahatı ve huzuru için vazgeçilmez hale gelebilmesi neredeyse rahatsız ediciydi, diye düşündü.

İkinci gece muhtemelen pek uyuyamayacağını ve huzursuzca bir o yana bir bu yana dönüp yastıklarını hınçla yumruklayarak işleri daha da kötüleştireceğini kabul eden Peregrine, başını ellerinin üzerine koyup parmaklarını birbirine geçirdi ve evliliğinin ve kendi hayatının durumunu düşündü.

Bir yıldır oldukça aceleyle ve çok az düşünerek yaptığı bir evlilikle yaşıyordu. Paul'e düşküncü, Grace'i de sevmişti ve ona bakma ihtiyacı hissetmişti. Onun geçmiğini dinledikten sonra, hayatının oldukça sıkıcı ve olaysız geçtiğini tahmin edebileceği bu kadına karşı derin bir saygı da duymuştu. Grace'in sessiz saygınlığının büyük bedeller ödenerek kazanıldığını, olağanüstü güçlü bir karaktere sahip bir kadın olduğunu anlamıştı.

Ona vermek için yola çıktığı teselliye vermiş miydi? Birkaç hafta önce bu soruya temkinli bir evet cevabını verebilirdi. Evliliklerinde büyük bir tutku olmamıştı ve coşkun doruklarına ulaşmamışlardı. Ama arkadaşlık ve sevgi vardı, karşılıklı saygıya dayalı bir dostluk vardı, tatmin edici bir cinsel ilişki vardı.

Bu memnuniyeti hiçbir zaman açıkça göstermemiş olmasına rağmen, kendisi için olduğu kadar onun için de öyle olduğuna inanıyordu.

Grace'in ona hayal ettiğinden çok daha fazla mutluluk getirdiğine hiç şüphe yoktu. Her zaman zamanının çoğunu geçirdiği ve her zaman sevdiği evi, Grace'in sessiz ve verimli yönetimi altında bir yuva haline gelmişti. Ve harika güzellikte bir yer. Gerçekten de, bir insanın beklemeye hakkı olandan çok daha büyük bir rahatlık içinde yaşıyordu.

Ve her zaman sevdiği ve arkadaşlıklarından hoşlandığı komşuları geçen yıl boyunca arkadaş olmuşlardı. Şaşkınlıkla fark etti ki, bir yıl içinde diğer yaşlı yetişkinlerin eğlenerek hoşgörü gösterdikleri genç bir adamdan, akranları olarak kabul ettikleri yetişkin bir adama dönüşmüştü. Ve bu değişim hoşuna gitmişti.

Ve Grace'i onunla evlendiğinde olduğundan çok daha fazla seviyordu. Onun yanında kendini o kadar rahat hissediyordu ki, günlerinin çoğunda onun ayrı bir insan olduğunun neredeyse farkında bile değildi. Onunla konuşabiliyor, dertleşebiliyor, gülebiliyor, sanki kendisinin bir parçasıymış gibi sessiz kalabiliyordu.

Sonra, elbette, gecelerinin çok önemli bir parçası haline gelmişti. Ona bakmayı her zaman hoş bulmuştu ve karısı olarak aynı zamanda cinsel partneri olması gerektiğini bilerek ona teklifte bulunmaya karar verdiğinde kesinlikle bir an bile itici gelmemişti. Ama onu bulduğu kadar çekici bulmayı beklemiyordu. Onunla muhtemelen bir yıllık evlilikten sonra normal olandan çok daha sık seviştiğini düşündü, üst üste ikinci gecedir yatağının boşluğunu tekrar fark ederek hayıflandı.

Ama bu sadece sevişme değildi. Yatağında onun yanında olması bile içini hoşnutlukla doldurmaya ve zihnini uykuya hazırlamaya yetiyordu. Onunla sevişemediği her ayın dördüncü haftasında bile, kolunu onun başının altına koyarak uzanmaktan, biri ya da her ikisi uykuya dalana kadar onunla konuşmaktan mutluluk duyabiliyordu.

Peregrine evliliğinin sessizce başarılı olduğunu hissetti. Öyleydi. Hâlâ öyle olduğundan o kadar emin değildi. Pangam Malikânesi'nde geçirdikleri birkaç haftanın Grace'i kendisinden uzaklaştırmadığından da emin değildi. Bu konuyu enine boyuna düşünmek istemiyordu. Zihni bu düşünceye dokunduğunda midesinde küçük bir panik topu hissetti. Ama insan pek de rahat olmayan bir han yatağında uyanık yatarken, karısı ne sevmek ne de sevilmek için yanında değilken düşünmekten başka ne yapabilirdi ki?

sadece tutmak için mi?

Ziyareti teşvik etmişti. Paul Grace'i evinden aldığı anda geçmişin bastırıldığını biliyordu. Silinmemiştir. Hayatının yüzeyinin altında zonklayan büyük bir mutsuzluk, acı, öfke, keder, yanlış anlama vardı. Grace'le hayatlarının geri kalanında ılımlı bir memnuniyet içinde yaşayabilirdi. Oldukça mutlu bir hayat olabilirdi. Ama her zaman bir şeyler olacaktı. Peregrine karısıyla geçirdiği bir yıl içinde, her zaman hayranlık duyduğu gözlerindeki sakinliğin aslında hiç de sakinlik olmadığını öğrenmişti. Bu ölümdü. Paul'le birlikte uzaklara gittiğinde her türlü yoğun duyguyu ölüme terk etmişti.

Tekrar yaşamak zorundaydı. Buna ihtiyacı vardı. Bu yüzden de yaptıkları ziyareti teşvik etme riskini almıştı. Ve umutlarının gerçekleştiğinden hiç de emin değildi. Görünüşte ziyaretleri başarılı olmuş gibi görünüyordu. Babası, Martin ve Ethel onu tekrar görmekten gerçekten memnun görünmüşler ve ona karşı nazik olmanın ötesinde bir çaba göstermişlerdi. O da karşılık vermişti. Ama hiçbirinin onun ayrılmasına neden olan acı verici olaylar hakkında açıkça konuştuğuna inanmıyordu. Baron onlar ayrılmadan hemen önce bunu yapmaya başlamıştı ve son birkaç dakika içinde bir uzlaşma olmuş gibi görünüyordu. Ama bu yeterli miydi?

Grace'in oğlunun mezarını tekrar ziyaret etmesi iyi mi olmuştu yoksa kötü mü? Bunu bilmek imkânsızdı. Bunu yaptıktan sonra birkaç gün boyunca acınacak derecede mutsuz olmuştu ama belki de bunu ondan başka kimse bilemezdi. Ama o zamandan beri ikisi de bu konu hakkında konuşmamıştı.

Ve Grace hala mutsuzdu. Geri çekilmişti. Bir yay gibi gergindi. Perili. Yüzünde ve ağzında, papaz evinde geçirdiği beş yıl boyunca güzelliğinin farkına varılmamasına neden olan o gerginlik vardı. Belki de sonunda yeniden hayata dönmesi için bunu yaşaması gerekliydi. Ve belki de tüm bunların sonunda hâlâ onun olacaktı. Bunu bilmiyordu. Ama içinde bir panik vardı. Onunla konuşmuyordu.

Ona karşı sessiz değildi. Bir yıl boyunca onun neredeyse sürekli arkadaşlığı olmasaydı, belki de onunla konuşmadığını fark etmeyecekti bile. Londra'ya gitmeden önceki akşam onunla birlikte bahçeye çıkmıştı. Birkaç dakika boyunca önemsiz şeylerden konuşmuşlardı.

"Geldiğine memnun musun Grace?" diye sormuştu sonunda.

"Evet," demişti. "Babamı tekrar görmek güzeldi. Martin ve Ethel'i de. Ve tabii Priscilla'yı da. Eski kavgaların

ölmesine izin verildi."

"Sevindim," demişti. "Ve böylece yeniden ailene kavuştun."

"Evet," demişti.

"Her şey yoluna girdi mi Grace?" diye sormuştu. "Evet." Sakin gözleriyle ona baktı. "Elbette, Perry."

"Ne oldu?" diye sordu, durup onun gözlerinin içine bakarak. "Seni hâlâ rahatsız eden şey ne?"

Avlanmış gibi görünüyordu, birkaç savunmasız an boyunca kapana kısılmıştı. Gözlerinin içine bakmıştı ve adam onun gerginliğini, onunla iletişim kurma ihtiyacını ve bunu yapamadığını hissetmişti. O anda başarısızlık hissetmişti. Onu tanıdığı için açıkça gördüğü işkenceyi ona anlatamamıştı. Ve o da orada durup bildiği kadar nazik bir şekilde ona bakmaktan başka bir şey yapamamış, sesi dışında tüm benliğiyle ona kocası, arkadaşı olduğunu, ona her şeyi söyleyebileceğini ve saygısının ya da sevgisinin bir gramını bile kaybetmeyeceğini söylemişti.

"Hiçbir şey," demişti. "Hiçbir şey, Perry. Sence Priscilla'nın bizimle gelmesine izin vermekle doğru şeyi mi yaptık? Onu himayemize almak büyük bir sorumluluk."

Adam sırtıttı ve yeniden yürümeye başladı, kadının kolu onunkine dolanmıştı. "Tüm yolculuk boyunca sessiz ya da sıkıcı bir an olmayacağına kefilim," demişti.

Ve böylece azap hâlâ oradaydı, Grace'in gözlerindeki sakinliğin ardında güvenli bir şekilde saklanmıştı. Belki de onu asla ortaya çıkaramayacak ve üzerinden atamayacaktı. Belki de ziyaretinin onun için yaptığı tek şey eski yaraları açmak ve eski yaraları neredeyse hiç kapatmamaktı. Belki de bir hata yapmıştı. Belki de Paul'ün yaptığı gibi onu geçmişten, hayatın kendisinden korumalıydı. Ve belki de şimdi onu kaybedecekti. Belki de içsel benliğini onunla paylaşmayı giderek imkânsız bulacaktı. Ve onu kaybedecekti.

Peregrine panikle döndü ve yastıklarını her zamankinden daha büyük bir zehirle yumrukladı. Hancılar, zavallı yolculardan bir yatak için burunlarından fitil fitil getirip sonra da onlara bir köpeğin bile üzerinde uyuyamayacağı şilte ve yastıklar sunmayı vicdanlarıyla nasıl bağdaştırabilirdi? Yan döndü, gözlerini kararlılıkla kapattı ve karısını istedi.

GRACE, Priscilla'nın onlarla birlikte olmasından memnundu.

Londra'da birkaç gün boyunca coşkulu bir genç kıza bakmanın sorumluluğu hakkında pek az şey biliyordu. Ama Priscilla kolay bir arkadaşı ve hem onu hem de Perry'yi meşgul edip eğlendiriyordu. İnsanın düşüncelerini uzakta tutmasını ve kocasının endişelerini uzakta tutmasını mümkün kılıyordu.

Peregrine'in sezon için aldığı Portland Place'deki eve vardıklarında akşam o l m u ş t u . Görülecek şeyleri görmek için dışarı çıkmak için çok geç bir saatti. Her neyse, üç günlük bir yolculuktan sonra hepsi yorgundu ve bir banyo, iyi bir yemek ve rahat bir yatak için can atıyorlardı. Ama bütün bunlara ve Grace'e onlarla birlikte Londra'ya gelmesine ilk izin verildiğinde verdiği güvenceye rağmen, Priscilla Peregrine'den ertesi sabah onları dışarı çıkaracağına dair söz aldı.

Martin ve Ethel'in gelişine kadar her gün ve bir akşam da dışarı çıktılar. Hyde Park'ta ve St James's'te araba sürdüler ve yürüdüler, Kral ve Kraliçe'nin şehirdeyken görüşme yaptıkları Buckingham House'a, Prens Regent'in evi Carlton House'a, Parlamento Binası'na, Westminster Abbey'e, St Paul's'e, Tower'a hayretle baktılar. Kütüphaneyi ziyaret ettiler ve abonelik aldılar ve Peregrine bir kucak dolusu kitapla oradan ayrıldı. Oradan ayrıldıklarından beri evdeki kütüphanesinden yüksek sesle yakınıyordu.

Bond Street ve Oxford Street' in kaldırımlarında bir aşağı bir yukarı dolaştılar; Priscilla, şehre geldiğinde babasını satın almaya ikna edebileceğine inandığı bütün boneler, yelpazeler, şallar ve diğer süs eşyaları karşısında haykırıyordu. Peregrine, Priscilla'nın kızarmış itirazları üzerine ona yeni bir fildişi yelpaze ve yonga samanından bir bone aldı ve Grace'i, artık yas tutmayı resmen bıraktığına göre yeni elbiseler ve yürüyüş kıyafetleri giymesi için şık bir modacıya götürdü.

Bir akşam *Sidagero* operasında Sinyor Tramezani, Sinyora Collini ve Madam Calderini'nin şarkılarını dinlemek için Kral Tiyatrosu'na gittiler. Peregrine ve Grace müziğin büyüüne kapılmış bir halde oturuyorlardı. Priscilla belki de daha çok, altın ve masmavi renklerle süslenmiş ve brokar perdelerle asılmış yedi katlı muhteşem kutularla ilgileniyordu. Ve bu kutuların içinde oturan insanlarla.

"Ah," dedi gösteri başlamadan önce acı çeker gibi bir sesle, "birkaç hafta içinde bu yüzlerden bazılarının tanıdık geleceğini düşünüyor musun? Annem ve babam davetiye temin edebilecekler mi?"

"Elbette," dedi Grace güven verici bir şekilde. "Sadece biraz sabırlı olman gerekiyor, Priscilla. Kraliçeye takdim edileceksin, biliyorsun. Elbette o kadar çok davetiye olacak ki hangisini kabul edip hangisini atacağını bilemeyeceksin."

Ama Priscilla'nın tanışmak için o kadar uzun süre beklemesi gerekmedi. Arada localarının kapısı çalındı ve içeri genç bir hanımla bey girdi.

"Perry," dedi genç bayan. "Hayatımda annemin seni gösterdiği andaki kadar şaşırmamıştım. Sonsuza dek paslanacağını sanıyordum. Buraya gelmeyeli en az iki yıl olmuştur."

Zümrüt yeşili ipek bir elbise giymiş, boğazında ve bileklerinde gerçek zümrütler olan, alev alev yanan kızıl saçları ve çekik ela gözleriyle elbisesinin ve mücevherlerinin kişiliğini gölgelememesini sağlayan zarif güzellikte genç bir kadın, iki elini ona uzatıyordu.

"Leyla," dedi Peregrine, ayağa fırlayıp kızın uzattığı iki elini kendi ellerinin arasına alarak. "Sen de mi buradasın? Ve her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Evet, iki yıl oldu. Sonsuz gibi görünüyor, değil mi?"

"İşte Francis de burada," dedi Leila, başını hafifçe çevirerek arkasındaki genç adamı göstererek.

Peregrine gülümsedi ve arkadaşıyla el sıkıştı. "Karımı takdim edebilir miyim, Grace?" dedi. "Ve Bayan Priscilla Howard? Leydi Leila Walsh ve Bay Francis Hartwell, Grace, eski dostlarım."

"Evli misin, Perry?" Leydi Leila yan yana oturan Grace ve Priscilla'ya dönerek retorik bir tavırla sordu. "Ne kadar da korkunçsun." Arsızca gülümsedi ve Priscilla'ya ince bir el uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Leydi Lampman. Hanımefendi." Başını Grace'e doğru eğdi.

Priscilla kıkırdadı. "Oh, bizi karıştırdınız," dedi. "Ben Priscilla Howard'ım."

Leydi Leyla mahcubiyetle kızardı ve Grace'e daha yakından baktı. "Özür dilerim," dedi. "Perry, ne yaptığını sanıyorsun sen, iki kadına doğru belli belirsiz bir el sallayıp hangisinin hangisi olduğunu bilmemi mi bekliyorsun?"

Bay Hartwell her iki hanımefendiyi de selamladı. "Leila'nın yüzünün kızarması için çok şey gerekir, Leydi Lampman," dedi. "Sizi tebrik edebilir miyim?"

Leydi Leila, Peregrine'in onu oturtmasına izin verirken Grace biraz rahatsız bir şekilde oturdu ve aradan kalan süre boyunca parlak bir şekilde gevezelik etti.

"Oh, Perry," dedi kız, "Mevsimin bu erken döneminde hayat tarif edilemeyecek kadar sıkıcı, değil mi? Henüz burada kimse yok ve belki de iki hafta daha olmayacak. Yarın akşam Halston'ların davetine gelmelisin. Sabah size bir davetiye gönderilmesini sağlayacağım. Davetli listesinde Francis, ben ve Annabelle Halston dışında otuz yaşın altında kimse yok, yemin ederim."

Christina Lowe ve Humphrey Dawes. Ve Silas Crawley, tabii ki, ama o bir şey ifade etmiyor. Senin de orada olacağını söyle. En sıkıcı toplantıları bile nasıl neşelendireceğini hep bildin."

"Sanmıyorum," dedi Peregrine. "Priscilla henüz çıkmadı, biliyorsun ve ailesinin Londra'ya gelmesine daha iki gün var. Onlar Priscilla'yı nasıl tanıtmak istediklerine karar vermeden önce bizim onu toplum içine çıkarmamız doğru olmaz."

"Ne kadar yorucu," dedi Leila, gözleri bir an için Priscilla'nın üzerinde durdu. "Ama sen de gelebilirsin Perry. Eminim karınız evde Bayan Howard'la kalmaktan rahatsız olmaz. Değil mi, Leydi Lampman?"

Peregrine gülünce Grace cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. "Leila hiç değişmemiş, değil mi?" dedi Bay Hartwell'e sırıtarak. "Belki Grace aldırılmaz Leila, ama korkarım ben kesinlikle aldırırım. Annenin bu tarafa çok dikkatle baktığını görüyorum. Anladığım kadarıyla opera yeniden başlamak üzere."

Leila içini çekti ve ayağa kalktı. "Sadece evli olduğun için havasız kalmadın, değil mi Perry?" dedi. "Humphrey öyle bir şey yapmadı, seni temin ederim. Karısını kasabaya bile getirmede. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, onun hassas bir durumda olduğunu sanıyorum. Leydi Lampman, Perry'nin havasız kalmasına izin vermeyeceksiniz, değil mi? Bu büyük bir utanç olur, biliyorsunuz, o her zaman her partinin canı ve ruhu olmuştur." Ayağa kalkarken hoş bir şekilde gülümsedi.

Grace ona, "Bence Perry kendini beğenmiş biri olmayı imkânsız bulur," diye güvence verdi. "Bu onun doğasında yok."

Peregrine hâlâ sırıtıyordu. İki ziyaretçi ayrılmaya hazırlanırken elini karısının omzuna koydu. "Dinlesen iyi olur Leyla," dedi. "Grace beni herkesten daha iyi tanır."

"Ne kadar güzel, değil mi?" dedi Priscilla, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, tekrar localarında yalnız kaldıklarında. "Hanımların bu kadar dekolte elbise giymesine gerçekten izin var mı Grace Teyze?" Kıkırdadı. "Beni sen sandığında ne kadar eğlenmişti değil mi? Beni karın sandı, Perry Amca. Sana amcam olmak için çok genç olduğunu söylemiştim. Başkalarının seni teyzemin kocası yerine benim sevgilim sanması ne kadar eğlenceli olacak."

Peregrine oturdu, Grace'in elini avucunun içine aldı ve koluna koydu. Isıtmak için elini üzerinde tuttu. Ona gülümsedi. "Leyla'nın kafasında hiçbir zaman bir beyin olmadı," dedi. "Her zaman bu kadar güzel olmasının onun için bir şans olduğunu düşünmüşümdür. Üstelik zengin de. Sensiz bir akşam partisine gittiğimi hayal edebiliyor musun Grace?"

Grace hiçbir şey söylemedi. Sahnedeki gösterinin devam etmek üzere olduğunu görmekten memnundu. Elbette Perry'nin -ve Priscilla'nın- genç bir kalabalığın içine çekilmesi doğaldı. Burada, sezonun en azından birkaç haftasında düzenli olarak Londra'ya geldiği yıllarda edindiği arkadaşları vardı. Leydi Leila Walsh'un deyimiyle otuz yaşın altındaki arkadaşları. Çeşitli eğlencelerinde kendilerine katılmasını isteyecek ve kendisinin de katılmak isteyeceği arkadaşlar.

Londra'nın Perry ile gelmek için en kötü yer olduğunu nasıl fark etmemişti? Hem o hem de Perry orada aralarındaki yaş farkının giderek daha fazla farkına varacaklardı. Bu durum aralarını açacak ve zaten gergin olan ilişkilerine bir de gariplik katacaktı. Görünüşte mükemmel fırsatlar birden fazla kez karşısına çıkmış olsa da, ona Gareth'tan bahsetmeyi hâlâ kendine yedirememişti. Kasabaya geldikleri gece bile, son derece yavaş ve güzel bir sevişmenin ardından kollarına gömüldüğünde, ona kendisini neyin rahatsız ettiğini tekrar sormuştu. Ve yine uzun ve ıstıraplı bir sessizliğin ardından hiçbir şeyin sorun olmadığını söyleyerek itiraz etmişti.

Artık önemli değil, dedi kendi kendine. Gareth'ın mahallesinden uzaktaydılar ve uzun bir süre oraya dönmeleri pek olası değildi. Ama önemliydi. Eski sevgilisi, ölen çocuğunun babası hâlâ hayattaydı ve Perry onun öldüğünü sanıyordu. İkisi de onunla tanışmış ve misafirperverliğini kabul etmişti. Perry onunla birlikte ahırlarını görmeye gitmiş ve onun hoş bir adam olduğunu düşünmüştü. Ve onunla yalnız yürümüş ve onun güçlü kişiliğinin istenmeyen çekimini hissetmişti. Ona dokunmamış ya da cesaretlendirici bir söz söylememişti ama yine de kendini Perry'ye sadakatsizlik etmiş gibi hissediyordu. Perry'ye Lord Sandersford'la birlikte yürüdüğünü bile söylememişti. Söylemiş olsaydı bile, yine de onu aldatmış olacaktı. Yine de Perry onun sevgilisiyle yürüdüğünü bilmeyecekti.

Grace elinin kocasının kolunda kalmasına izin verdi ve onun vücudunun sıcaklığının kendi vücudunun soğukluğuna sızdığını hissetti. Ve içinde bir donukluk vardı. Onu kaybedecekti. Evlilikleri mahvolmuştu. Kısmen genç olduğu ve genç bir adamın eğlencelerine ihtiyaç duyduğu için. Ve kısmen de ona yalan söylediği için ve onu zaten gideceğinden daha hızlı uzaklaştırabilecek gerçeği söyleyemediği için.

MARTIN VE ETHEL, kızlarını Cavendish Meydanı'na götürmek için bekledikleri günün öğleden sonrasında PORTLAND Place'e vardıklarında, Priscilla büyük bir heyecan içindeydi. Önce annesine, sonra da babasına saldırdı.

"Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor," dedi. "Hiç gelmeyeceksin sandım." "Seni tekrar görmek ve bu kadar iyi görüldüğünü görmek ne kadar güzel, canım,"

Ethel, ablası ve eniştesinin huzurunda vakarını koruyarak konuştu.

"Davranışlarınıza dikkat etmelisiniz, bayan," dedi Martin. "Daha teyzenle eniştenle selamlaşmaya bile fırsat bulamadık."

Ama Priscilla korkutulacak biri değildi. Yolculukları ve gün boyunca yaptıklarıyla ilgili anlatılacak o kadar çok haber, yeni giysiler ve gelecekteki eğlencelerle ilgili konuşulacak o kadar çok iyilik vardı ki, henüz ağırbaşlı bir genç hanım rolünü oynayamazdı.

Böylece yeni gelenler Grace ve Peregrine'i selamlamaktan ve hal hatır sormaktan başka bir şey yapamadan tam yarım saat geçti. Ancak Priscilla aniden annesine gösterecek yeni bir bonesi ve yelpazesi olduğunu hatırlayarak odadan fırladıktan sonra, her ne kadar bunlar çoktan bavuluna konmuş olsa da, Ethel evle ilgili herhangi bir haber verebildi.

"Babam iyi," dedi, "sen gittikten sonra her gün dışarı çıktı. Çok memnun olduk, değil mi Martin? Odasında çok fazla kalıyor. Bütün laleler çiçek açmıştı. Onları bırakmaktan nefret ettim."

"Evet," diye onayladı Grace. "Biz de evdeki bahçemiz için hayıflanıyorduk."

Peregrine gülümseyerek, "İlkbahar Londra'da Sezon için tamamen aptalca bir zaman," dedi. "Grace ve ben bu yıl buradaki herkesle lobi yaparak mevsimin kışa alınmasını sağlayabilir miyiz diye düşünüyoruz, değil mi Grace?"

Güldü. "Bunu ilk kez duyuyorum," dedi. "Ama bence oldukça parlak bir fikir, Perry."

Ethel ay fincanını dikkatle tabağına geri koydu ve Wedgwood desenini yakından inceledi. "Lord Sandersford da sezonu burada geçirmeye karar verdi," dedi. "Martin onunla biz ayrılmadan bir gün önce köy yolunda karşılaşmış. Sanırım bizden birkaç gün sonra ayrılmayı planlıyordu."

"Gerçekten mi?" Grace, sesi kendi kulaklarına bile uzak geliyor, dedi. Martin'in, fincanının dibindeki çay yapraklarını incelediğini fark etti.

"Muhteşem," dedi Peregrine. "Sen de burada kimseyi tanımayacağından korkuyordun Grace. Yakında Londra arkadaşlarımız, tanıdıklarımız ve akrabalarımızla dolup taşacak. Edmund ve ailesi de yakında burada olacak. Annem ve teyzem de Nisan ayı gibi burada olurlar."

"Stebbins'ler de Lucinda'yı getirecekler," diye ekledi Ethel. "O ve Priscilla'nın birbirlerine eşlik edebilecek olmalarına çok sevindim."

Grace, Priscilla'nın odaya dönmesine ve Perry ile Martin arasında vantilatör ve kaputun parasını kendisinin ödemesi gerektiğini düşünen hararetli tartışmaya minnettardı.

Peregrine daha sonra Grace'e, "Dostlarımız kasabaya vardıklarında onlara bir akşam yemeği vermeliyiz," dedi. "Sonrasında da belki biraz müzik ve kağıt oynarız. Hatta biraz da gayri resmi dans, ne dersiniz? Burada bir balo salonumuz yok ama salonumuz bir düzine ifte yetecek kadar büyük. Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Evet," dedi. "Yine de bunun çakışacağı pek çok başka eğlence olmayacak mı Perry?"

"O halde tarihi şimdi belirleyelim ve arkadaşlarımızı gördükçe onlara haber verelim," dedi. "Her gün Edmund'u White'larda görmeyi bekliyorum. Onu, Madeline'i ve Dominic'i yeniden görmek güzel olacak. Sandersford gelmek için anlık bir karar vermiş olmalı. Biz oradayken hiçbir şey söylemedi, değil mi?"

"Ben duymadım," dedi Grace.

Peregrine sırtarak, "Belki de yeni bir eş almayı düşünüyordur," dedi. "İlk karısını tanıyor muydun Grace?"

"Hayır." o dedi. "O oldu yaşamak itibaren ev ne zaman onlar evlendik."

Başıyla onayladı. "Sence Priscilla son bir hafta içinde gönlünde yatan bütün süsleri elde edebilecek mi?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim," dedi Grace. "Martin bu öğleden sonra bahsettiği birkaç şey hakkında bile pek cesaret verici konuşmadı."

"Ama yine de onun üzerine titriyor," dedi Peregrine gülerek. "Ve ben

Havlamasının ısırmasından çok daha kötü olduğunu çok iyi anladığından eminim. Bir kıza karşı katı olmak çok zor olmalı, değil mi? Muhtemelen sırf hayır dediğimde yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesiyle yüzleşemediğim için bir servet harcardım."

Peregrine'in White's'ta karşılaştığı kişi Lord Amberley değil, Lord Sandersford'du. İkisi de sabah gazetelerini okumak için oradaydı ama birbirlerini tanıyınca yemek salonuna geçtiler.

"Bu yıl buraya gelmeyi planlamıyordum bile," dedi Lord Sandersford. "Ama insan bahar geldiğinde kasaba eğlencelerinin çekiciliğini hissediyor, değil mi? Ve tabii ki kadınlarla birlikte."

Peregrine, "Evet, her ne kadar sosyal turlar her yıl yorucu olsa da," dedi. "İnsan gençliğinde Mevsim kadar eğlenceli bir şey yokmuş ve yılın geri kalanı bir sonraki baharın gelmesini bekleyerek sıkıcı bir şekilde geçirilmesi gerekiyormuş gibi görünür. Ancak yıllar geçtikçe diğer ilgi alanları öncelik kazanmaya başlar."

"Peki Leydi Lampman burada olmaktan hoşlanıyor mu?" Lord Sandersford tembel ve delici gözlerle arkadaşına bakarak sordu. "Sanırım şehre ilk kez geliyor?"

"Evet," dedi Peregrine. "Birinin etkilenmesi gereken her şeyden uygun bir şekilde etkilendi. Ve sürekli meşgul. Bu sabah baldızı ve Priscilla ile alışverişe çıktı. Bence Grace de kırdaki evinde bahçesiyle mutlu."

"Öyle mi?" Vikont kaşlarını kaldırdı. "O zaman değişmiş olmalı. Grace'in bir bahçede dolaştığını hayal bile edemiyorum."

"Hayır mı?" Peregrine arkadaşına biraz ilgiyle baktı. "Onu tanıdığınızda nasıl biriydi?"

Lord Sandersford'un gözleri biraz alaycı bakıyordu. "Genç bir kız ya da genç bir kadınken mi?" dedi. "Vahşi, zarif, güzel. Saçları sık sık sırtına dökülürdü. Kendinden emin, çenesi her zaman yüksek, gözleri her zaman çakmak çakmak. Onu şimdi görmek, hayal etmek zor, değil mi?"

Peregrine düşündü. "Hayır," dedi. "Tüm bu niteliklerin Grace'in şu anki haline nasıl dönüşeceğini görebiliyorum."

Lord Sandersford'un gözleri dikkatle diğerinin üzerinde durdu. "Paul'ün arkadaşı mıydınız?" diye sordu. "Sizin yaptığınız gibi bir evliliğe girmeyi gerektiren bir dostluk pek sık görülmez. Takdir edilmelisiniz."

Peregrine irkilmiş görünüyordu. "Evliliğim böyle mi görünüyor?" dedi. "Grace'den çok daha genç olduğum için olabilir mi? Korkarım

Bunu unutmaya meyilliyim. İnsan bir başkasını tanıdıkça bunun önemi kalmıyor, biliyorsunuz. Evliliğimiz bana çok normal görünüyor, sizi temin ederim. Kahramanlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir şey yaptığımı düşünmemelisiniz. Tanrım, hayır!"

Vikont gülümsedi. "Beni hayal kırıklığına uğrattınız," dedi. "Gördüğünüz gibi, etrafımdaki moda salonlarını ve balo salonlarını doldurmaya başlayan umut dolu küçük kızlar arasından bir gelin arayabileceğimi düşündüm. Evlendikten bir yıl kadar sonra onun gençliğini ve dinçliğini artık fark edemeyeceğimi düşünmekten nefret ediyorum. Ne kadar sıkıcı bir tablo sunuyorsunuz."

Peregrine sırıtarak, "O halde kelimeler aracılığıyla anlam aktarma konusunda çok zayıf olmalıyım," dedi. "Size şans diliyorum. Ve tabii ki neşe."

Sandersford başını eğdi.

"Öyle," dedi uzun boylu, kumral, bıyıklı bir beyefendi, masalarının yanında durup hafifçe eğilerek Vikont'un yüzüne baktı. "Tanrı bizi korusun! Beş yıl ya da daha uzun süredir sizi görmemiştim."

"Altı," dedi Lord Sandersford sandalyesini geriye iterek ve yeni gelenle el sıkışmak için ayağa kalkarak. "Ben altı yıl önce satıldım, Maurice. Peki Muhafızlar bensiz hayatta kalmayı nasıl başardı?"

"Oh, oldukça iyi, biliyorsun," dedi diğeri gürleyen bir kahkahayla. "Ve son üç yıldır da bensiz idare etmek zorunda kaldılar. Görevden alındım. Bacağım, biliyorsun. Dizim hiçbir zaman düzgün iyileşmedi. Kesilip atılmalıydı, sanırım. En uygunsuz anlarda beni bırakıp duruyor. Kendi düğünüm için mihrapta diz çökmüştüm -kimse bilmez, Gareth- ve bir daha kalkamadım." Bir kez daha kahkahalarla güldü.

"Paha biçilmez bir an olmalı," dedi Lord Sandersford. "Bize katılmak ister misin, Maurice?"

Peregrine'e döndü ve iki adamı tanıştırdı. Ama eski askerlik arkadaşının acelesi vardı. Ertesi gün Sandersford'la buluşmak için plan yaptıktan sonra izin istemişti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Lampman," dedi. "Ve son altı yıldır neler yaptığını duymak için sabırsızlanıyorum, Gareth. Tahminimce iyi bir şey değil. Tabii ıslah olmadıysan. Kadın kalpleri ve kadın erdemi hâlâ ayaklarının altında lime lime, sanırım?" Gülerек yanlarından ayrıldı.

Lord Sandersford yerine oturdu. "Muhafızların yapabileceği şey bu.

Senin için Lampman," dedi. "Bazılarımız daha sonra sessiz bir feryattan daha alçak bir sesle konuşamadığımızı fark ederiz. İnsan karısının odasında sesini alçaltabiliyor mu diye merak ediyor, değil mi?"

Peregrine birkaç dakika sonra iznini istedi.

Londra'nın gözde Mayfair'indeki geniş evler ve malikaneler Nisan ayının gelmesiyle birlikte doldu taşı ve kısa süre içinde zengin ve önde gelen sakinlerine, yaz onları tekrar evlerine ya da kaplıcalardan birine çekene kadar günlerinin her anında kendilerini eğlendirebilecekleri baş döndürücü bir eğlence dizisi sunuldu.

Ethel ve Martin Howard, Ethel'in ikinci kuzeninin kendi kızının sosyeteye girişi şerefine vereceği balonun Priscilla'nın sosyeteye ilk kez resmi olarak katılması için uygun bir fırsat olacağına karar verdiler. Grace ve Peregrine de davetliydi ama sosyete dünyasında önemli biri olan neredeyse herkes davetliydi. Sezonun başlarıydı. Pek çok ev sahibesi, en büyük sıkışıklığı kendi toplantısına çekmiş olmanın itibarını kazanmak istiyordu.

Grace bu olayı dört gözle bekliyordu, otuz altı yaşında ilk büyük balosunu! Peregrine ona gülerek romatizmalarının gündüzleri onu gezdirmeyi bırakmasını gerektirecek kadar ağrıyıp ağrımadığını sorana kadar dans etmeyi planlamamıştı. Ve böyle bir şekilde giyinmeyi de planlamamıştı. Ama Perry onunla birlikte kendi önerdiği modacıya gitmiş ve gece elbiseleri için hem tasarım hem de kumaş konusunda yaptığı tüm erken seçimleri kesin bir dille yasaklamıştı.

Yüksek belinden zarif kıvrımlarla düşen şık bir elbisenin ara sıra bacaklarının hatlarını ortaya çıkarmasından mı korkuyordu? Şok edici! Ve -düşünmeleri için yeni bir tabak seti hazırlayan terzi için çapkın bir sırıtışla- yüksek bir yakanın izin vereceğinden biraz daha fazla göğsünü ortaya çıkarmaktan mı korkuyordu? Ve hayır, güzel saçlarını saklamak için türban takmayı kesinlikle düşünmüyordu. En azından yetmiş yaşına gelene kadar. Ve eğer şansları yaver giderse, belki de o zamana kadar bu özel dehşetlerin modası geçmiş olurdu. Tüyler, evet, eğer gerçekten istiyorsa, ama türban, hayır.

Ve elbiseleri için sade renkler seçmeye çalıştığında ona yine güldü. "Giydiğin onca siyah seni renk körü mü yaptı Grace?" diye sordu. "O griden farklı bir renk seç. Israr ediyorum. Bunu gerçekten isteyemezsiniz, değil mi? Ne giyeceğini hiç düşünmek zorunda olmasaydın gerçekten ne giymek isterdin?"

giymen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Etraflarına yayılmış olan kumaş parçalarına baktı. "Şu kırmızı," dedi cüretkârca ve yarı şakayla, başka bir protesto fırtınası bekliyordu.

"O zaman sonunda anlaştık," dedi Peregrine. "Kırmızı senin ilk balo elbisen olacak Grace. Tasarım için de sanırım bu. Beğendin mi?"

Adamın işaret ettiği tabağa baktı. "Oh, Perry," dedi, "bu muhteşem. Ama buna cesaret edebilir miyim bilmiyorum."

"Bu," dedi terziye bakarak, gözleri parlayarak. "Ve şimdi de diğerleri. Ve size kesin emirlerim var, hanımefendi, önümüzdeki bir saat boyunca bir kadın gibi düşünecek ve göreceksiniz, ayık bir dul gibi davranmayacaksınız."

Neredeyse iki hafta sonra kırmızı elbisesini giymiş, soyunma odasındaki iskele camındaki görüntüsüne bakıyor ve zamanda geri gidip gitmediğini merak ediyordu. Kendisini bir daha hiç bu kadar canlı, diri ve evet, kadınsı görmeyi beklemiyordu. Perry onu gördüğünde, göğüslerinin ne kadar çok görüldüğüne ve ince ipeğin vücudunun ve bacaklarının hatlarını ne kadar çok ortaya çıkardığına şaşırıacaktı. Sadece etek ucundaki ağır volanlar elbisenin yapışmasını engelliyordu, bundan emindi.

Effie saçlarında ve saçlarının üzerinde dalgalanan gümüş ve kırmızı tüylerde harikalar yaratmıştı. Hiçbiri yapay olmasa da yanaklarında renk vardı ve gözlerinde bakışlarının alışık olmadığı bir parlaklık vardı. Kendini yeniden Grace Howard gibi hissediyordu, genç Grace, Jeremy'den önceki Grace.

Kapı arkasından açılıp Peregrine odaya girince döndü. Birden kendinden utandı, kız kılığına girerek aptalca bir gösteri yaptığına ikna oldu.

Kapıyı arkasından kapattı ve kapının karşısında durdu. Gözleri kızın vücudunda tüylerden gümüş dans terliklerinin parmaklarına ve tekrar yüzüne doğru gezindi. "Seni evde tutmak zorundayım, biliyorsun Grace," dedi. "Bu balonun zavallı bir genç kızın onuruna düzenlenmesi gerekiyor ama seni oraya götürürsem kimsenin gözü senden başkasını görmeyecek."

"Perry," dedi memnun bir ifadeyle. "Ne aptalca bir şaka. Ama iyi görünüyor muyum?"

Renk çok canlı değil mi?"

"Kör edici," dedi.

"Korse çok düşük kesilmemiş mi?"

"Kesinlikle," dedi. "Bunun beni memnun edeceğinden hiç emin değilim."

Diğer erkekler ne kadar muhteşem bir göğsün olduğunu görsün Grace. Aslında, gri ipek, yüksek yaka ve türban giymeni teşvik etmediğim için şimdi üzgünüm. O zaman seni karanlık bir köşeye saklayabilirdim ve orada bulunan erkeklerin dörtte üçünden fazlasının ağır bir şekilde gizlendiğini fark etmesine izin vermeyebilirdim."

"Bu gece ne kadar aptalsın," dedi. "Perkins boyunbağınla bir şelale daha yaratmış, Perry. Muhteşem görünüyorsun."

"Eh," dedi, "karımdan daha üstün olamam, değil mi?"

Balonun yapılacağı Fitzroy Meydanı'na kadar arabayla gidip evin çift kapısının önünde yolcularını almak için bekleyen arabalara katıldıklarında Grace uzun zamandır hissetmediği kadar neşeliydi. En iyi haliyle görünüyor ve kendini iyi hissediyordu, hayatında katıldığı ilk büyük baloya gidiyordu, yeğeni sosyeteye ilk kez çıkmak üzereydi ve yanında Perry vardı. Keyfine bakacak ve neşesini gölgeleyebilecek her şeyi unutacaktı.

Gareth'in kasabada olduğunu, iki gün önce onları ziyaret ettiğini ve neredeyse bir saat kaldığını, Perry'ye kendini sevdirdiğini, sahiplik duygusu uyandıran ve uzun deneyimlerinden fesatlık anlamına geldiğini bildiği o gözlerle sık sık ona baktığını unutacaktı.

Ve Perry'nin çoktan ondan uzaklaştığını unutacaktı. Hâlâ her günün büyük bölümünü, her akşam ve gecenin tamamını onunla birlikte geçiriyordu. Ve onun her an kendisiyle birlikte olmasını bekleyecek kadar gerçekçi değildi. Onun kulüplerinde ve eski tanıdıklarıyla biraz zaman geçirmek isteyeceğini tahmin etmişti.

Ona karşı hiçbir şikayeti yoktu. Ama bütün bunlar için ondan uzaklaşıyordu. Son bir haftadır doğal olmayan bir şekilde sessiz, doğal olmayan bir şekilde ciddiye. Kaba değil, kötü bir ruh hali içinde değil, sessiz değil, hatta mizahsız bile değil. Bunu kelimelerle açıklamak zordu. Belki de onu çok iyi tanıyacak kadar uzun süre birlikte yaşamamış olsalardı, onun kendisinden gittiğini bile anlamayacaktı. Ama onu iyi tanıyordu ve bu yüzden onu kaybetmekte olduğunu biliyordu.

Bu kaçınılmazdı elbette. Herhalde operada, o çok güzel Leydi Leila Walsh ona, arkadaşlığından ve faaliyetlerinden zevk alınmayı bekleyen genç insanlar olduğunu hatırlattığında başlamış olmalıydı. Oysa otuz yaşını aşmış olduğu tartışılmaz bir hanımla evliydi. Ve Priscilla onları terk ettiğinde de devam edecekti.

Gençliğinin ışıltısını ve çılgın huzursuzluğunu da beraberinde götürmüştü. Ve birlikte yaptıkları tüm yürüyüşler ve gezintiler, tek başına yaptığı tüm gezintiler, baharın ve mevsimin tekeline sahipmiş gibi görünen genç, güzel ve coşkulu olanı fark etmesini sağlayacaktı.

Ve Perry, iyi, nazik ve onurlu biri olduğu için, zamanının çoğunu hâlâ onunla geçiriyor, ona hâlâ hürmetle davranıyor, gündüzleri onu eğlendiriyor ve hediyeler alıyor, geceleri ise onu seviyordu. Belki de evliliklerinin ölmekte olduğunu henüz kendisi bile bilmiyordu. Ya da belki de biliyordu ve kaçınılmaz olanla savaşıyordu. Zavallı Perry!

Ama gerçeği biliyor ve kabul ediyordu, yine de içinde donuk ve umutsuz bir acı vardı. İşin bu noktaya geleceğini her zaman biliyordu ve Perry'nin şefkati altında tamamen canlanmasına izin vermeyi reddederek kendini dayanılmaz bir acıdan korumuştı. Ama bu henüz gerçekleşmemişti. Oluyordu ama henüz bitmemişti. Daha biraz zaman vardı. Bu akşam ve bu balo vardı. Ve Perry yanındaydı, son bir haftadır görmediği türden alaycı bir ruh hali içindeydi. Keyfine bakacaktı.

LADY MADELINE RAINE az önce yelpazesıyla Peregrine'in parmak eklemlerine vurmuş ve ona küstahlaşmamasını söylemişti. Yeşil gözleri neşeyle dans ediyordu.

"Bu kadar açık konuşarak bunun benim olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Dördüncü sezon, bunca zamandır bir koca bulamadım," dedi, "o zaman Dominic'e sizi çağırmasını söyleyeceğim. Boyu sizden oldukça uzun, efendim. Ne fikir ama! Belki de bir koca bulmak istemediğimi hiç düşündünüz mü?"

Peregrine sırttı. "Eğer sözlerimi tam olarak hatırlarsan, Madeline," dedi, "böyle terbiyesiz bir şeyi ne söylediğimi ne de ima ettiğimi kabul etmek zorunda kalacaksın. Çok fazla itiraz ettiğinizi söylemek zorundayım. Çiğ bir dokunuşa maruz kaldığınızdan şüpheleniyorum."

"Ah, efendim," dedi, "çok kabasınız. Artık saygın bir evliliğiniz olduğu için, yirmi yaşından büyük olup da evli olmayan herkese küçümseyerek bakabileceğinizi sanıyorsunuz. Biliyorsunuz, bir dükle evlenerek sizden daha iyi olacağım."

Dans ediyorlardı ve sohbetlerinin akışı, onları sık sık ayıran dans adımları yüzünden önemli ölçüde engelleniyordu. Peregrine, Grace'in hâlâ dans edenlerin yanında durduğunu gördü.

balon salonunda Leydi Amberley ile konuşuyordu. Ama onun için endişelenmiyordu. Bu onun dans etmediği dört setten ilkiydi.

Yine de gözlerini ondan bir seferde birkaç dakikadan fazla uzak tutamıyordu. Onun güzel olduğunu biliyordu elbette. Ve bu elbise onun vücudunda zaten bilmediği hiçbir şeyi göstermiyordu. Onu sadece gözleriyle tanımiyordu: kendi bedeniyle, uzun ve samimi bir aşinalıkla tanıyordu. Ama yine de ona hayretle bakmaktan kendini alamıyordu. Bu gece onda daha önce görmediği bir güzellik vardı; gözlerinin sakinliğini aşıp ona canlılık veren, içinden gelen bir parıltı. Başka erkeklerin onu tüm güzelliğiyle görmesini istemediğini söylerken tamamen alaycı olduğundan emin değildi.

Yine de onunla gurur duyuyor ve ona bir kez daha bakmak için dönen her erkek kafasına seviniyordu. Salon elbette narin beyazları ve pastel renkleriyle genç kızlarla doluydu ve erkeklerin ilgi ve hayranlıklarının çoğu şüphesiz onlara odaklanmıştı. Ancak Grace'in olgun bir güzelliği ve çekiciliği vardı ve bu da gözleri adeta bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Etrafı her zamanki maiyetiyle çevrili olan Leydi Sally Jersey bile onu gölgede bırakamadı.

"Edmund bile bu gece burada," diyordu Leydi Madeline. "Bütün sezon boyunca yarım düzine baloya daha katılmayacağına yemin edebilirim. Bir salona gidip edebi ya da siyasi konularda sohbet ederek bir akşam geçirmeyi tercih eder. Düşünebiliyor musunuz?"

Peregrine, "Bu kadar sıkıcı olması çok kötü bir ruh hali," dedi. "Koca bir kontluk boşa gidiyor! Bu, en iyimser genç kızları bile dayanamayacakları kadar üzmeye yeter."

"Ah," dedi, "senden hiçbir anlam çıkaramayacağımı bilmeliydim, Perry. Kadınlara eziyet etmediğin zamanlarda Edmund'a benzediğini unutuyorum."

"Hanımlara eziyet etmek mi?" dedi. "Geçen hafta boyunca cazibemin provasını yapmışken mi?"

Peregrine odanın diğer ucunda Grace'le göz göze gelmişti. Lord Sandersford da ona ve Leydi Amberley'e katılmıştı.

Gareth.

Ve Peregrine'in gecesinin tüm neşesi, o ismi ne zaman uzak tutamasa, son bir haftadır hayatından çıktığı gibi gitti.

İlk başta buna inanmak istememişti. Ve hala bilmiyordu

Emin olmak için. Kimseye sormamıştı. Ama tesadüf çok büyük olurdu. Bu doğru olamazdı. Sandersford, Grace ile aynı yaşta olmalıydı. O bir askerdi. Grace'le birlikte büyümüşü, onun hakkında çok şey biliyordu, babasından çok uzakta yaşamıyordu. Ve adı Gareth'ti.

Grace'in sevgilisiydi. Ve onun çocuğunun babasıydı. Ve onu terk etmişti. Onu sevmişti. Ve belki de hala seviyordu. Ve şimdi, onu tekrar gördükten sonra, Londra'ya kadar onu takip etmişti.

Ve Grace'in son haftalardaki mutsuzluğu, onu rahatsız eden bir şey nihayet açıklığa kavuşmuştu. Sevdigi adamla tekrar karşılaşmıştı. Hâlâ sevdiği adamla mı? Ve adam onu tekrar istiyordu. Yine de rahatlık ve konfor için yaptığı bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştı. Sandersford Vikontu Gareth'in çok yakışıklı ve karizmatik figürüyle rekabet edemeyecek daha genç bir adamla evlilik.

Ne yapacağını bilmiyordu, bir haftadır ne yapacağını bilmiyordu. İlk içgüdüğü eve gidip Grace'le yüzleşmek olmuştu. Evlenmeden önce, kendisine karşı bu kadar açık ve geçmişi hakkında dürüst olduğu için ona hayranlık duyarken, Grace ona yalan söylemişti. Ve evine yaptıkları ziyaret sırasında da onu kandırmıştı. Ona karşı incinmiş bir öfke hissetmişti, bu öfke onu şaşırtmıştı çünkü bu onun için alışık olmadığı bir duyguydu, özellikle de karısına karşı. Bir yılı aşkın bir süredir devam eden evlilikleri boyunca ilişkileri son derece sakın geçmişti.

Ama onunla yüzleşmemişti. Bu konuda çok derin düşünmesine gerek kalmadan, Grace'in ona asla yalan söylemediğini ya da kötü niyetle herhangi bir gerçeği saklamadığını biliyordu. Ve Grace'in, Sandersford'la yeniden tanışması kadar, ona karşı yaptığı bu aldatmacadan da rahatsız olduğunu biliyordu. Ona bildiğini söylemekle bir şeyi çözmüş olacak mıydı? Yoksa işleri çok daha kötü bir hale mi getirecekti?

Bilmiyordu ve ne yapacağını da bilmiyordu. Karısı ile eski sevgilisinin buluşmasını engellemeye mi çalışmalıydı - belki de onu Reardon Park'a mı götürmeliydi - yoksa sorunu kendi yöntemleriyle çözmesine izin mi vermeliydi bilemiyordu. Ve Vikont'a bildiklerini anlatmalı mıydı yoksa geri çekilip Grace'in kendi kararlarını vermesine izin mi vermeliydi bilemiyordu.

Bir erkek olsaydı ne yapacağını biliyordu, kendi neslinin insanlarına telkin edilen tüm erkeklik kurallarına göre. Muhtemelen Sandersford'u düelloya davet eder ve

karısını dövecek ve onu taşraya götürecekti. Ya da sevgilisinin hâlâ hayatta olduğunu ve hayatının bir parçası olduğunu öğrendikten sonra onu kapı dışarı edecek ve onurunu elinden alan adamın kollarına geri gönderecekti.

Ama bu tür kuralları her zaman aptalca ve çocukça bulmuştu. Dikkate alınması gereken başka bir insan v a r k e n neden sadece kendi imajını, kendi itibarını düşünmeliydi? Cansız bir davranış kuralı yerine Grace ve kendisi için en iyisinin ne olduğunu düşünmeyi tercih ederdi. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, doğru olanı yapması için ona güveniyordu. Ve eğer onu kaybetmesi gerekiyorsa, onun doğru olduğuna karar vereceği şey buysa, o zaman öyle olsun. Dünyanın ne diyeceğinin canı cehenneme.

Düşünmediği tek bir şey vardı, çünkü Grace'in doğasında kendisini böyle bir ikileme sokmak olmadığını biliyordu. Grace evliliğini sürdürürken Sandersford'u yeniden sevgilisi olarak kabul etmeye karar verirse ne yapacağını kendine sormadı. Bu soruyu kendisine sormadı. Kendisine asla bir cevap vermek zorunda kalmayacağını biliyordu.

Müzik sona erdiğinde Leydi Madeline'e gülümsedi ve onu annesine geri götürdü.

"Sandersford?" dedi hoş bir sesle. "Ah, Edmund, nerede saklanıyordun? Kız kardeşin bana dört gündür kasabada olduğunu söyledi."

"Ve o zamandan beri işle meşgulüm," dedi arkadaşı ona elini uzatarak. "Ama bu gece eğlenmeye niyetliyim. Şimdi bir bakalım. Courtney'ler, Carrington'lar, Cartwright'lar -aslında üç C'ler- ve Bayan Stanhope, Morton'lar, rektör ve karısı gibi size ve Leydi Lampman'a selamlarını gönderdiler. Unuttuğum kimse var mı anne?"

"Bence sadece 'herkes' demek daha güvenli olur, canım," dedi annesi.

Lord Amberley gülümsedi. "Şimdi, bunu neden düşünemedim?"

Lord Sandersford, Grace'in elini uzatarak, "Sanırım benim dansım," dedi. "İzninizle, Lampman."

Peregrine eğildi.

Lord Amberley arkalarından bakarak, "Yakışıklı bir tablo oluşturuyorlar," dedi. "Leydi Lampman çok yakışıklı, Perry. Ona iyi davranıyor olmalısın." Sırıttı.

"Bir sonraki dans için Leydi Leila Walsh'un elini almaya gitmeliyim," dedi Peregrine, "bir başkası araya girip elimi almadan önce

bir yer. Yıllar geçtikçe popülerliğini hiç kaybetmiyor, değil mi?"

Söz konusu bayana yaklaşırken gözleri parlıyordu ve bayan hayal kırıklığına uğramış bir gence kartında adını yazabileceği bir yer kalmadığını açıklarken kibarca bir kenarda durdu. Gecenin tadını çıkarmalı, dedi Peregrine kendi kendine, ya da öyle görünmeliydi. Grace için üzülmüş gibi görünmemeliydi.

"Perry, işte buradasın," dedi Leydi Leila, çekik ela gözlerini ona çevirerek. "O dansı neden zavallı Bay Daniels'a vermediğimi bilmiyorum, biliyorsun. Seni ondan almam için bana sportmence bir şans vermeden evlendiğin için sana hâlâ kızgıyım. Ve tiyatroda oynadığın oyun için seni asla affetmeyeceğim. Gözlerimin karının yanından geçip gitmesine izin verdiğim, onu senin için çok yaşlı bulduğum ve o sırada dışarıda bile olmayan bir kızı coşkuyla selamladığım için ne kadar utandığımı hayal edebiliyor musun? Gerçekten Perry, şakaların gittikçe kötüleşiyor."

"Eğer azarlayacaksan," dedi, "kâğıt odasını bulacağım Leyla ve birkaç düşesi servetlerinden ayırıp ayıramayacağıma bakacağım. Saçının hakkını vermen gerektiğini biliyorum, ama bir cadaloza dönüşmene gerek yok."

Kızın öfkeli tepkisine sııttı.

Tuhaf, diye düşünüyordu. Evlendiğinden beri Grace'le aralarındaki yaş farkının gerçekten de farkına varmamıştı. Grace onun için sadece Grace'di, onun için çok değerli bir insan olmuştu. Şu anda bile ona baktığında yirmi altı yaşına kıyasla otuz altı yaşında bir kadın göremiyordu. Sadece Grace'i, arkadaşını ve sevgilisini görebiliyordu. Ondan daha mı yaşlı görünüyordu? Öyle olması gerektiğini düşündü. Sağduyu öyle olması gerektiğini söylüyordu. Ve Londra sosyetesini de öyle olduğunu söylüyor gibiydi.

Gözleri Grace'in Sandersford'la dans ettiği yere kaydı, yakışıklı yüzü Grace'in ters dönmüş yüzüne gülümsüyordu.

Lanet olsun. Oh, lanet!

GARETH cazibesinin tüm gücünü kullanmıştı. Grace tüm işaretleri fark etmişti. Gülümsemesi vardı elbette, dişlerinin beyazlığı nedeniyle her zaman neredeyse diğer tüm erkeklerin gülümsemesinden daha çekici olmuştu. Koyu renk gözlerindeki yoğun ve minnettar bakış ve güldüğü zaman gözlerinin kenarlarını kırıştırma şekli vardı. Ve bu gözler, çok doğrudan olsalar da, en ufak bir an için insanın ağzına ya da saçlarına doğru nasıl dalgalanacaklarını biliyorlardı.

Çok daha gençken bu kasıtlı cazibe hakkında gülüşmüşlerdi. O zamanlar bunu onun üzerinde hiç kullanmamıştı çünkü kız hemen onu sahtekârlıkla suçlardı. Ama bunu başka kızlar üzerinde kullanmıştı, tamamen kendi eğlencesi ve onun eğlencesi için.

Grace onunla dans ederken bunu şimdi de onun üzerinde kullandığını gördü. Ama bu artık bir çocuğun cazibesi değil, bir erkeğin baştan çıkarıcı gücüydü. Ve artık çekiciliğinin dayanılmazlığını genç Gareth'tan bile daha iyi bilen bir adamdı.

"Şey, Grace," dedi, "kasabaya genç bir eş aramak için geldim. Bu gece buraya bu amaçla geldim. Ve başarılı bir akşam olabilir. Etrafımız genç bayanlarla çevrili, tahminimce bir düzine ya da daha fazlası güzel. Ama gözüm senden başkasını görmüyor."

"Saçmalama, Gareth," dedi. "Senin bu yaklaşımını çok eskiden beri bildiğimi unutuyorsun. Beni fethetmeye mi çalışıyorsun? Bunun kolay olacağını mı düşündün? Ve bunun hâlâ mümkün olduğunu bilmek seni eğlendirir miydi?"

Dans pistinin kenarına, pencerelere yakın bir yerde dans ediyorlardı. Adam onu diğer dansçılardan uzaklaştırdı ve onunla birlikte uzun kadife perdelerin görece korunaklı yerinde durdu.

"Haklısınız," dedi. "Davranışlarımda samimi değildim. Ve hem sana hem de şehre geldiğimden beri konuştuğum diğer kişilere yalan söylüyordum. Buraya bu yeni güzellere bakmak için gelmedim Grace. Bir erkeğin ihtiyaçlarını ve iştahını tatmin etmek hakkında hiçbir şey bilmeyen genç kızlarla ne ilgim olabilir ki? I

Buraya senin yüzünden geldim. Bunu biliyorsun, değil mi? Gelmemi beklemiş olmalısın. Ama eğer dürüst olacaksam, sen de olmalısın. Seni fethetmemden bahsetme. Fethedilecek bir şey yok. Var mı?"

O Gareth'ti, dedi kendi kendine, ona bakarak. Kadınlığa adım atarken yıllarca çok sevdiği o çocuk, birkaç gündür yakınlaştığı o genç adamdı. Jeremy'nin babasıydı. Oğlunu onun içinde başlatmıştı. Her zaman onun kocası olmasını beklemişti. Her zaman birkaç çocuğu olacağını düşünmüştü. Ve şimdi o güçlü bir yakışıklıydı. Onu korkutuyor, boğuyordu.

"Hayır, yok, Gareth," dedi, sadece son sorusuna cevap vererek. "Bu imkânsız. Ben Perry ile evliyim."

Eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Sıradan bir çocuk," dedi. "Yeterince hoş bir çocuk, kabul ediyorum. Paul öldükten sonra seni zor durumdan kurtarması da yeterince iyi bir davranıştı. Ama yine de bir çocuk. Ve genç kızlardan hoşlanan biri, bu gayet anlaşılabilir bir şey Grace. Bak şimdi ortağıyla gülüyor. Ondan hoşlanmadığına inanıyor musun?"

Grace itaatkâr bir şekilde baktı. Perry'nin açık tenli başı Leydi Leyla'nın alev kırmızısı başına eğilmişti ve açıkça birbirlerine takılıyor ya da flört ediyorlardı. Bu sahnede olağandışı bir şey yoktu. Ama Leydi Leyla gerçekten de çok genç ve gösterişliydi. Ve son derece güzeldi.

Lord Sandersford hiddetle, "Ona yapışmana ve onun gezinen gözleri tarafından sürekli aşağılanmana gerek yok, Grace," dedi. "Senin küçük parmağında, o genç güzelin tüm benliğinde sahip olabileceğinden çok daha fazla güzellik ve tutku var. Ama her ikisini de takdir edecek ve sende canlandıracak bir erkeğe ihtiyacın var. Bir erkeğe değil."

Grace, Perry ve Leydi Leila'nın çizdiği büyüleyici tabloya kararlılıkla dönerek, "Sanki benim kararsız, tereddütlü olduğumu düşünüyor muşsun gibi konuşuyorsun," dedi. "Değilim, Gareth. Perry ile ilişkim, daha önce de söylediğim gibi, tamamen onunla benim aramdaki özel bir mesele. Sana gelince, sen benim uzak geçmişimin bir parçasısın. Bir zamanlar aramızda var olan şeyi yeniden canlandırmak söz konusu değil."

"Oh, yalancı, Grace," dedi, kara gözleri dikkatle onunkilere bakıyordu. "Kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun? Bizimki kolayca ölebilecek bir aşk değildi. O kadar çok sevdiğini iddia ettiğin çocuğu senin içine koydum çünkü o benimdi Grace. Bu öyle bir bağ ki, bir ömür boyu bile koparılıp atılamaz."

"Ve yine de," dedi, "sizin için o kadar az önemliydi ki

O çocuk daha içimdeyken bile daha zengin bir kadınla evlendim. Bana ömür boyu sürecek bağlardan bahsetme."

"Ben bir çocuktum," dedi. "Dik başlı, kibirli bir çocuk. Şimdi birbirimizi bu kadar uzaktan yargılamayalım Grace. Sen de suçsuz değildin. Bana bir koca ayrıcalığı tanımaya karar verdiğinde bunun risklerini ve ahlaki sonuçlarını biliyordun."

"Aptalca davrandım," dedi. "Aptalca ve sorumsuzca."

Kadının bileklerinden birini eline aldı. "Tartışmayalım," dedi. "İkimiz de hatalar yaptık Grace; ben senin şerefini lekeledim, sen kendini kaptırdın, ben Martha'yla evlendim, sen Lampman'la evlendin. Bu hataların hayatlarımızdan geriye kalanları mahvetmesine izin mi vereceğiz?"

"Uzun yıllardır dulsun Gareth," dedi kadın. "Ben bir yıldır evliyim. Aradaki yıllara ne oldu? Eğer böyle bir hata yaptıysan, benimle yeniden bir araya gelmeyi bu kadar çok istediysen, o yıllarda neredeydin?"

"Nerede olduğunu bilmiyordum," dedi. Omuz silkti. "Ve seni görmedim. Birkaç hafta önce seni tekrar görünce her şey aklıma geldi ve ne kadar aptal olduğumu anladım."

"Üzgünüm, Gareth," dedi. "Çok geç kaldın. On beş yıl çok geç."

"Hayır," dedi, eli bileğini neredeyse acıyla kavıyor, hatta sallıyordu. "Hayır, buna inanmayacağım Grace. Acı çekiyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Seni çocukla ve skandalla yalnız bırakarak alçakça bir şey yaptım. Martha öldükten sonra seni almaya gelmemem de büyük bir ihmalkârlıktı. Ama beni cezalandırdığın gibi kendini de cezalandırmak zorunda mısın? Eğer şimdi benden yüz çevirirsen, sadece o yılları değil, bir ömrün geri kalanını da boşa harcamış oluruz."

"O yıllar benim için boşa geçmedi," dedi Grace. "Dördünü Jeremy ile geçirdim. Bir tanesini de Perry ile geçirdim. Bizim için artık çok geç, sana söylüyorum, Gareth. Aşkımız uzun zamandır ölü. Geçmişte kaldı."

"Yalan söylüyorsun Grace," dedi. Eski deneyimlerinden onun öfkesinin yükseldiğini biliyordu. Çenesi gerilmişti ve gözleri her zamankinden daha da gergindi. "Kendi sözlerinle ikna oldun mu? Hayatını bu güzel çocukla geçirmekten, onun gördüğü her güzel genç kızla flört etmesini izlemekten, birkaçıyla özel olarak eğleneceğini bilmekten memnun musun? Bana onu sevdiğini söyleyebilir misin, Grace? Onun için savaşmaya değer olduğunu düşündüğünü? Uğruna kendini küçük düşürmeye? Bana onu sevdiğini söyle."

Bir zamanlar olduğum gibi, dünyadaki her şey senin için. Ve hala öyleyim, buna kesinlikle inanıyorum. Söyle bana, seni yalnız bırakayım."

"Hayır." Grace onun gözlerinin içine bakıyordu. Her zaman olduğu kadar zorba biriydi. Gençlik günlerinde birkaç kez kavga etmişlerdi, bazen çok fiziksel kavgalar. "Sırf sen istiyorsun diye sana böyle bir şey söylemeyeceğim. Ben de sana Perry'yi ilgilendiren hiçbir şey söylemeyeceğim. Hiçbir şey. Benim ona karşı, onun da bana karşı hissettikleri seni ilgilendirmez. Hiç, beni anlıyor musun?"

"Söyleyemiyorsun, değil mi?" diye alay etti. Gözleri onun dudaklarına kaydı. "Bana onu sevdiğini söyleyemezsin. Çünkü bu doğru değil Grace. Ve doğru olamaz. O bir erkek ve sen bir kadınsın."

"Şşşt! Oh, lütfen sus. İnsanlar fark etmeye başlıyor." Öfkeli ve sersemlemiş olan Grace birden Ethel'in tam karşılarında durduğunu fark etti, yüzünde derin bir mahcubiyet ifadesi vardı. "Lütfen," dedi tekrar, yelpazesini açıp yüzünün önünde yavaşça sallayarak ve gülümsemeye çalışarak, "burada kavga etmemelisiniz."

Lord Sandersford Grace'in bileğini bıraktı ve alıştırılmış bir çekicilikle gülümsedi. "Ah, tam zamanında bir hatırlatma, hanımefendi," dedi başını eğerek. "Grace ve ben sadece dostça bir fikir ayrılığı yaşıyorduk. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Grace ilk kez dansın durduğunu fark etti. Odadakilerin hiçbirinin onlara bakmadığını fark etti ve biraz da korkuyla etrafına bakındı. Ama Perry onlara doğru ilerliyordu, yüzü oldukça solgundu. Gülümsüyordu.

"Bu dans sıcak bir iş," dedi. "Benimle limonata içmeye gelmek ister misin Grace?"

"Evet, isterim," dedi, koluna uzanarak, bir şefkat ve güvenlik cenneti için. Evine ulaşmak için. "Burası çok sıcak. Eğleniyor musun, Perry?"

"Sonunda ayaklarım kütük gibi olabilir," dedi gözleri parlayarak, "ama hepsi zevk için, bu yüzden şikayet etmeyeceğim."

"O zaman yarın yürümek yerine arabaya bineriz ve ayaklarının altında yumuşak bir yastık olur," dedi, elini okşadı ve parmaklarının orada oyalanmasına, sıcaklığını emmesine izin verdi.

PEREGRINE gecenin ilerleyen saatlerinde GRACE'i soyunma odasına kadar takip etti ve kapıya yaslanarak onun önce tüylerini, sonra da elbisesini çıkarmasını izledi.

Sonra da saçındaki tokaları çıkardı. Hizmetçisini bu kadar geç bir saatte çağırmayı reddetmişti - ya da bu kadar erken bir saatte, diye düzeltti. Tuvalet masasına doğru yürüdü ve saçlarını silkelerken fırçasını eline aldı.

"Bence Priscilla ilk sahneye çıkışına göre oldukça iyiydi," dedi. "Ethel ona her set için bir partner bulmayı başardı. Leydi Madeline'in onunla bu kadar ilgilenmesi de çok nazik bir davranış, değil mi Perry?"

"Onun arkadaşlığı küçük yeğenimiz için iyi olmaktan başka bir işe yaramaz," diye onayladı. "Madeline buraya ilk geldiğinden beri çok popüler bir genç kız oldu. Son üç yıl içinde yirmi kez evlenebilirdi, hem de çok iyi evlenebilirdi. Otur, Grace. Senin için saçını tarayayım."

İtaatkâr bir şekilde oturdu ve adam fırçayı karmakarışık saçlarında gezdirip balo ve çeşitli arkadaşlarının talihleri hakkında konuşmaya devam ederken gözlerini kapattı. Ve aynada onun yüzünü izledi. Yüzü yorgunluktan kızarmıştı.

O akşam Leila'yla dansını bitirip Sandersford'la birlikte pencerenin önünde durdukları yere baktığında Leila'nın nasıl görüldüğünü hatırlamak istemiyordu. Leila'nın ne kadar hareketli ve çılgınca güzel görüldüğünü ve arkadaşının ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlamak hiç istemiyordu. Etraflarındaki her şeyden habersiz, tutkulu bir sohbe dalmışlardı.

Hatırlamak istemiyordu ya da Ethel'in gözleriyle karşılaştığında ne kadar sıkıntılı görüldüğünü. Ya da Ethel'in aceleyle yanlarına gelip, belki de tam zamanında onları halkın dikkatini çekmekten kurtaracak bir şey söylediğini. Ya da yanlarına geldiğinde Grace'in ona nasıl baktığını, yüzündeki şaşkın ve pişman ifadeyi. Ya da daha sonra Grace'in onun kolunu nasıl tuttuğunu, eline nasıl dokunduğunu ve tanıdığı Grace'e hiç de benzemeyen bir şekilde on dakika boyunca önemsiz şeyler hakkında nasıl gevezelik ettiğini.

Hatırlamak istemiyordu. Onun yansımasına baktı ve onu kendisinden on yaş büyük bir kadın olarak görmeye çalıştı, onun için çok yaşlı bir kadın. Kendi yaşındaki bir adama daha uygun bir kadın. Sandersford gibi. Ama o yaşlı kadını göremiyordu. Sadece karısı Grace'i görebiliyordu; kırmızı elbisesi ve omuzlarına dökülen ipeksi siyah saçlarıyla yorgun ve oldukça güzel görünüyordu.

Adam fırçayı sessizce yere bıraktı ve kadın gözlerini açıp bardağın içinde gülümsedi. Ona soru sorarcasına baktı. Bir sonraki adımın ne olacağı belliydi.

Bu kadar geç bir saatte soyunup yatmaktı. Ama daha önce soyunurken onun soyunma odasında hiç bulunmamıştı. Onu ne elbiseleri ne de geceliği olmadan hiç görmemişti.

"Tüm bu düğmeler için yardıma ihtiyacın olacak," dedi. "İzin ver onları senin için çözeyim Grace."

Biraz kararsızca ayağa kalktı ve ona sırtını döndü. Başını eğdi, saçlarını omuzlarının üzerinde öne doğru salladı.

"Sanırım bir hanımefendinin sırtında bu kadar çok düğme olması fikrini, kadın hizmetkârlar arasında yüksek istihdam sağlamak için birileri bulmuş olmalı," dedi. "Bir hanımefendinin hizmetçisi olmadan idare edemezsiniz, değil mi?"

"Peki ya beyefendiler ve onların dar paltoları ve özenli boyunlukları?" dedi.

"*Touché*," dedi gülerek ve en alttaki düğmeyi açtı.

İpek elbise astarlıydı, böylece altına giyilen bir şalvara gerek kalmıyordu. Peregrine ellerini hafifçe kadının kürek kemiklerine dayadı ve omuzlarına doğru götürdü. Ellerini beline doğru kaydırды ve kollarının altından geçirerek dolgun ve çıplak göğüslerini kavradı. Omzunu öpmek için başını eğdi.

Grace başını onun omzuna yaslamak için geri çekti. İki eliyle elbisesini göğüslerinin altında tutuyordu. Adam onun bir omzunu öpmeye, göğüslerini okşamaya, parmaklarıyla meme uçlarını okşamaya devam etti, ta ki Grace'in tahrik olduğunu anlayana kadar, ama Grace hiçbir işaret vermedi.

Onu evlendiklerinden beri giderek daha fazla istediği gibi istiyordu. Ona, onun düzgün vücuduna, özel kokusuna, her bir çekiciliğin ötesindeki o özel şeye, hatta onu Grace yapan bu çekiciliklerin toplamına asla doyamıyordu. Ve ona ihtiyacı vardı, onu gelin olarak evine ilk götürdüğünden beri her geçen gün daha fazla ihtiyaç duymaya başlamıştı ve o da evin sessiz hanımı, yoldaşı ve sevgilisi olmuştu. Onsuz bir hayatı düşünmek bile dehşet vericiydi. Londra yolculuğu sırasında hanlarda geçirdiği o iki gece gerçekten de kasvetli deneyimler olmuştu, her ne kadar sonunda ona tekrar kavuşacağını bilse de.

Ve şimdi onu tamamen kaybedecek miydi? Sandersford için onu terk mi edecekti? Bu cazibenin üstesinden gelip onunla kalacak ve biraz ölüp yine de ondan ayrılacak mıydı? Peregrine paniğini bastırdı, karısının göğüslerindeki arzuyu hissetti ve onu kollarının arasına aldı.

Ve onu açlıkla öptü: gözlerini, şakaklarını, kulaklarını

Boğazına, ağzına. Diliyle ona uzandı, normalde yapmadığı bir şeydi bu. Sevişmesi genellikle yaptığı şeyin onu memnun etmesine odaklanırdı. Ama onu kaybediyordu ve kaybını protesto ediyordu ve nazik olamayacak kadar acı çekiyordu.

"Hadi yatağa gidelim," dedi ağzına karşı ve onu kollarına almak için eğildi, elbise hâlâ belindeydi. Ama onu yatağın yanına bıraktığında, elbiseyi üzerinden sıyırdı ve geri kalan çürük iç çamaşırlarını da yere gönderdi. Adam onu yatırırken gözlerini kapattı. Rengi uçmuştu. Onu daha önce hiç soymamıştı, yatak çarşaflarının arasında bile. Elleriyle ve kendi bedeniyle o n u n her yerine dokunmuştu ama geceliğini hiç tamamen çıkarmamıştı.

Grace yatağa uzandı, gözleri kapalıydı ve üzerine çekmek için battaniyeye uzanma dürtüsüne direniyordu. Perry'nin soyunup yanına gelmesini bekledi. Ona duyduğu arzu zevkten çok acı veriyordu. Boğazında öyle bir ağrı ve zonklama vardı ki, Perry hemen gelmezse kolayca feryat edip ona yapışabilirdi.

Akşam tam bir ıstırap olmuştu: Gareth ve onunla karşılaşmasının tüm kargaşası, tüm öfke ve belirsizlik. Aşklarını tazelemeyi önermesine duyduğu öfke. Onun geçmişte kaldığına ve ona karşı duygularının asla yeniden canlanamayacağına olan inancı. Belki de her şeye rağmen onun üzerindeki gücünü kullanacağından, belki de bir zamanlar sevdiği, kendini adadığı, çocuğunu doğurduğu bir adamın her şeye rağmen silkelenecek atılamayacağından korkuyordu. Perry'ye gerçeği söylemediği için duyduğu suçluluk ve bu yalanın her geçen gün daha da büyüdüğünü görme kâbusu. Gareth'in her zaman olduğu gibi bir şekilde kendi bildiğini okuyacağından ve Perry'yi artık sevmeyip onu yeniden sevmeye zorlayacağından korkuyordu.

Ve Perry'yi kaybetmekten, hayatının en huzurlu ve en güzel yılının sona erdiğini görmekten duyduğu korkunç korku. Eğer Perry'ye olan aşkı azalmazsa, Perry'nin ona olan aşkı kesinlikle azalacaktı. Onu baloda neşeli ve gülümserken, kendi yaşında ve daha genç kadınlarla dans edip konuşurken, onlara takılırken, eğlenirken izlediğini hatırlıyordu. Ve Gareth'in onun hakkındaki sözleri, hafızasından silinmiş olsa da, hafızasında büyük ve gürültülüydü.

Evde olmak istiyordu. Reardon Park'ta, Perry'yle birlikte, ona hayatında hiç tatmadığı kadar mutluluk veren sakin günlerin sıkıcı rutini içinde olmak istiyordu. Şimdi ve sonsuza dek orada olmak istiyordu. Ve muhtemelen bir daha asla orada olamayacaktı. Sezon sonunda oraya fiziksel olarak gitseler bile, muhtemelen

bir daha asla evlerinde olamayacaklardı. Orada bir daha asla mutlu olamayacaklardı.

Perry'nin alıŖkın olmadığı Ėiddette seviŖmesinden memnundu. Perry ona yatakta katıldığında, her zaman yaptığı gibi elleri ve aŖzıyla onu nazikçe okşayarak dakikalar geçirmediğı için memnundu. Adamın doğrudan üzerine inmesine, kalçalarının arasına girmesine ve hiçbir ön hazırlık yapmadan içine girmesine sevinmişti. Ve adamın her zaman yaptığı gibi aŖırlığını kollarına vermeyip onun üzerinde ağır ağır yatmasına, içinde derin ve kayıtsızca hareket etmesine sevindi.

Her zaman yaptığı gibi rahatladı ve onun için hareketsiz yattı, gözlerini kapalı tuttu ve aŖrının dinmesini bekledi. Onun için bu acıyı dindireceğini biliyordu. Perry onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Acı, zonklama geçecek ve korkuları bir süreliğine de olsa tekrar yatışacaktı.

Ve adam her zaman yaptığı gibi ona derinlemesine boşaldı ve kadın her zaman yaptığı gibi yoğun tatminini kendine sakladı ve adam yanına uzanmak için kendini kaldırıp battaniyeleri çıplak vücuduna sıcak bir şekilde çekerken kollarında döndü. Ve onun uykulu öpücüğü için aŖzını kaldırdı ve başını onun kolunda rahat bir pozisyona getirdi ve gözlerini kapattı.

Ve hissettiğı aŖrının aslında fiziksel bir şey olmadığını ve bu nedenle vücuduna yaptığı şeyin güzelliğı tarafından hiç de hafifletilmediğini keşfetti. Büyü, baş etmeyi öğrenebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde yok oluyordu. Perry artık onun için acıyı y o k edemiyordu.

Ve neden acı vardı? Tekrar hayata dönmesine ne zaman izin vermişti?

ÇARESİZLİK HİÇBİR ŞEYİ İYİLEŞTİREMEZ, diye düşünüyordu Peregrine, karısını yanında tutarken, başı yastığa yaslanmış, gözleri kapalı. Bu gece onu alması tamamen bencilce bir şeydi. Onunla sevişmemişti. Onu zevk için, güven tazelemek için, unutmak için kullanmıştı. Onun altında çıplak olmasını istemişti ve

Kendisini -ve belki de onu- ona sahip olduğuna, onun kendisinin olduğuna, başka hiçbir erkeğın onun üzerinde hak iddia edemeyeceğine ikna etmek için kendini onun derinliklerine gömmek istiyordu. Sandersford uzak geçmişte birkaç günlüğüne ona sahip olmuştu. Bir yıldan fazla bir süredir ona sahipti ve onunla evlenmişti.

Ama işe yaramadı. Hiçbir güvence yoktu.

Karısını sanki fahişesinden farksızmış gibi alıyordu. Ve onu elinde tutmanın yolu, ona sahip olmaktı. Mesele şu ki, o istiflenecek ve saklanacak değerli bir mal değildi. Onunla evlenmeden önce bile karakterinin gücüne saygı duyduğu bir insandı. Ve sırf yasalara ve kiliseye göre ona sahip olduğu için onu elinde tutamazdı.

Peregrine, şafak söküp şöminenin üzerindeki mumlar solgun ve gereksiz hale gelene kadar sessiz, mutsuz ve görünüşe göre aynı derecede sessiz ve uyanık karısının yanında uyuyordu.

GRACE ertesi gün öğle yemeğinden sonra Ethel ve coşkulu Priscilla ile birlikte St. James's Park'ta yürüyüşe çıktı. Peregrine, Amberley Kontu'nun satın almayı düşündüğü bazı atları incelemek için onunla birlikte Tattersall'a gitmişti.

"Dün geceki baloda ne kadar harika vakit geçirdiğimi anlatamam, Grace Teyze," dedi kız ve aynen öyle yapmaya devam etti.

Grace ve Ethel hoşgörüyü gülümsediler ve ara sıra mırıldanarak onaylamak ya da takdir etmek dışında kendi katılımlarını gerektirmeyen bir monoloğu dinlemekten oldukça memnun görünüyorlardı. Aralarında kızın varlığının maskeleyemeye yardımcı olduğu bir gariplik vardı.

"Her sette dans ettim," dedi Priscilla, "hem de çok yakışıklı ve sevimli beylerle. Beni Lord Eden'la dans ederken gördün mü Grace Hala? O senin komşun, değil mi? Çok yakışıklı ve çok uzun boylu. Sanırım en çok Bay Johnson'ı sevdim. Bir öğleden sonra Cavendish Meydanı'na uğrayıp beni parkta yürüyüşe çıkaracağına söz verdi. Ve Bayan Darnford'un bana Perry Amca'nın çok çekici olduğunu fısıldadığını biliyor muydunuz? Ona teyzemle evli olduğunu söylediğimde oldukça mahcup görünüyordu." Neşeyle güldü.

Ethel, "Priscilla'nın birkaç genç hanımla arkadaş olduğunu görmek beni çok memnun etti," dedi. "İnsanın sosyeteye ilk kez çıkması çok önemli ve endişe verici bir olaydır."

"Leydi Madeline Raine'e hayranım," dedi Priscilla. "Davranışları çok kolay ve bütün erkekler ondan hoşlanıyor. Bu öğleden sonra Lord Harris'le araba sürmeye gittiğinde beni almayı teklif edecek kadar nazik. Erkek kardeşinin de geleceğini söyledi. Lord Eden, yani Lord Amberley değil. Ona takdim edilmedim ama o da çok yakışıklı. Ve çok büyük. Perry Amca'nın arkadaşı, değil mi?"

değil mi?"

Ağaçlardaki yaprakların tazeliğini ve etraflarındaki çimenleri hayranlıkla seyrederek, çiçeklere hayranlıkla bakarak yürümeye devam ettiler.

"Lucinda Stebbins'in bugün ya da yarın gelmesi gerekiyor," dedi Priscilla. "Sabırsızlıkla bekliyorum. Ve şimdiden bir sürü eğlence ayarlandı, Grace Teyze. Önümüzdeki ay içinde üç balo, iki suare, bir konser ve bir kahvaltı var." Bunları parmaklarıyla saydı. "Ve senin akşam yemeği partin. Davetiyeler henüz gelmeyi bitirmedi. Babam artık halk içinde görüldüğüm için ve gelecek hafta takdim edildikten sonra daha fazlasını bekleyebileceğimizi söylüyor."

Ethel, "Hatta sezon bitmeden Almack's için kupon temin edebileceğimizi umuyorum," dedi. "Yine de Priscilla'yı bu işe gönül vermemesi konusunda uyardım. Eğer Martin zaten unvana sahip olsaydı, elbette işler farklı olabilirdi. Yine de olmadığı için üzgün değilim."

Priscilla, "Lord Sandersford da bir ara herkesi Londra dışındaki evine davet edecek," dedi. "Söylediğine göre arabayla iki saatten daha kısa bir mesafede ve çok güzel bir arazi. Ama umarım başka gençleri de davet eder, yoksa çok sıkıcı olabilir."

Grace, "Ülkenin bu bölgesinde mülkü olduğunu bilmiyordum," dedi.

Ethel tereddütle, "Sanırım rahmetli karısına aitti," dedi.

"Lucinda'ya anlatacak o kadar çok şeyim var ki," dedi Priscilla, şemsiyesini döndürerek ve yanından geçen bir beyefendinin takdirkâr bir gülümsemesine, annesinin ise onaylamayan bir kaş çatmasına neden olan birkaç sıçrama adımı atarak.

Ve elbette davet edileceklerdi, diye düşündü Grace. Perry'nin kabul etmesine izin vermeli miydi? Yoksa bir mazeret uydurması için ona yalvarmalı mıydı? Gelecekte Gareth ile özel bir konuşma yapma riskinden kaçınmak mı istiyordu? Yoksa geçmişiyle yüzleşmesi, bugününü ve geleceğini kesin olarak karara bağlaması gerektiğini mi kabul ediyordu?

Hayatında hiçbir değişiklik istemiyordu. Perry'yle evlendiğinden beri geçen bir yılı aşkın süre boyunca her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu. O yıl mutluydu ya da en azından hayatının başka hiçbir döneminde olmadığı kadar mutluydu. Ve neşeli, güler yüzlü, nazik kocasını seviyordu, onun özel öğrenme, zekâ ve içgörü derinliklerini. Bu temkinli bir aşktı, uzun sürmesini beklemediği bir aşk. Gareth'la yaşadığı o tüketen tutku değildi bu. Ama ona hayal bile edemeyeceği bir hoşnutluk getirmişti. Bunun değişmesini istemiyordu.

Yine de Gareth'la yüzleşmesi gerektiğini, böylesine ani ve acı bir şekilde ölen bu tutkuya ne olduğunu öğrenmesi gerektiğini hissediyordu. Sonsuza dek ölmüş müydü? Yoksa Gareth'ın dediği gibi hiç ölmeyecek miydi? Bunu öğrenmek istemiyordu. Gareth'ı tekrar sevmek istemiyordu. O tür bir tutkunun tüm çalkantılarını ve Perry'ye olan aşkını yok edebilecek hiçbir duyguyu istemiyordu. Ama bu riski almak zorunda olduğunu hissediyordu.

Her şeye olduğu gibi tutunmaya çalışmak zaten faydasızdı. Daha doğrusu eskiden olduğu gibi. Perry ile ilişkisi çoktan değişmeye başlamıştı. Pangam Malikânesi'ndeyken bunu hissetmişti. Londra'ya gittiklerinden beri hissediyordu. Ve bunu bir önceki akşam, neredeyse yabancılar gibi birbirlerini dikkatle izlerken, ikisi de ne olduğundan tam olarak emin değilken anlamıştı. Ama onlara bir şeyler oluyordu. Bu onun hayal gücü değildi.

Bir gece önce onunla sevişme şekli vardı. O zaman buna bayılmıştı. Ruh haline ve ihtiyaçlarına tam olarak uymuştu. Ama uyanıp da Perry'nin çoktan yanından ayrıldığını gördüğünden beri, onun tutkusunun şiddetini hatırladıkça üzülmüyordu. Her zaman sevişmelerini karakterize eden, onun bir insan olarak farkındalığının hiçbiri yokmuş gibi görünüyordu. Geriye dönüp baktığında, Perry ona biraz Gareth'ı hatırlatmıştı ama Gareth'ın tutkusuna hiçbir zaman bir gece önce Perry'ninkine girdiği kadar girmemişti.

Grace ürperdi.

Priscilla, "Leydi Leila Walsh dün gece Naip Prens'in önümüzdeki hafta Newcastle Düşesi'nin balosuna katılacağına dair bir söylenti duyduğunu söyledi," dedi. "Sence bu doğru olabilir mi anne? Grace Teyze? Eğer doğruysa heyecandan öleceğim kesin."

SONRAKİ BİRKAÇ HAFTA SÜRPRİZ BİR ŞEKİLDE TRANQUIL OLDU. Peregrine ve Grace tarafından büyük ölçüde paylaşılan etkinliklerle doluydu. Her ikisi de evliliklerindeki balayı döneminin sona erdiğini ve kendilerini daha zor, hatta muhtemelen felaketle sonuçlanacak bir dönemin beklediğini hissetmişlerdi. Her ikisi de değişime direnmiş ve bir yıldan uzun süredir paylaştıkları sessiz ve sevecen yakınlığa umutsuzca sarılmışlardı.

Birlikte operaya gittiler ve *Atalida*'da ünlü Madam Catalani'yi dinlediler. Bir akşam Hanover Square Rooms'a gittiler ve orada dört kraliyet dükü ve Galler Prensesi'nin annesi Prenses Alexandra'nın da aralarında bulunduğu büyük bir toplulukla birlikte konseri dinlediler. Bir öğleden sonra parkta görkemli ve renkli bir askeri geçit törenini izlediler ve Paskalya ayinleri için birlikte St. Somerset House'da bir resim sergisini ve Panorama'da ünlü şehirlerin resimlerinden oluşan bir başka sergiyi ziyaret ettiler. Tower'ı tekrar ziyaret ettiler ve bütün bir öğleden sonrayı buradaki cephanelikte geçirdiler.

Bazı sakin akşam eğlencelerinin yanı sıra büyük kalabalıkları çeken balolara ve gezilere de katıldılar. Birkaç akşamı Bayan Eunice Borden'ın salonunda geçirdiler ve onun etrafını sarmaktan hoşlandığı yazarlar, şairler ve politik figürlerle tanışıp sohbet ettiler. Ufak tefek, oldukça iri yapılı, kıvrırcık saçlı bir duldu, Grace'den biraz daha gençti ve Amberley Kontu'nun özel bir arkadaşıydı. Gerçekten de Grace merakla onun metresi olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Lord Hazretleri her zaman yanlarındaydı ve ne kadar geç kalırlarsa kalsınlar asla onlardan önce ayrılmazdı.

Her nasılsa, *tonun* daha ısıltılı eğlencelerinden birkaçına katılmalarına rağmen, ilk balodaki gibi rahatsız edici akşamlardan kaçındılar. Yine de ikisi de uzun sürmeyecek bir aralıkta yaşadıklarının farkındaydı. Ve ikisi de bunu sonsuza dek uzatamayacaklarını biliyordu. Birbirlerine en derin arzularından hiç söz etmemiş olsalar da, her ikisi de eve, Londra'dan uzaklara gitmek istiyordu.

mutluluklarına karşı komplo kuruyorlardı. Yine de her biri sessizce kalmaya razı oldu.

Ve sükûnetin ortasında bile, hâlâ birtakım işaretler vardı. Zorlanma. Lord Sandersford'la birden fazla kez karşılaştılar ama Grace onunla asla yalnız kalmamaya çalışıyordu. Bir akşam operada, perde arasında biraz temiz hava almak için kendisini koridora çıkarma teklifini reddetti, ancak izin için Peregrine'e bakmış ve karşılığında başını sallamıştı. Martin, Ethel, Priscilla ve Bay Johnson iki yanlarında gülüşüp yorumlaşırken, Perry gösterinin geri kalanında Perry'nin yanında oturmuş, kolları birbirine değmemiş, aralarındaki konuşma kesilmiş, ikisi de stresten gerilmişti.

Ve o sabah Cavendish Meydanı'na uğradıklarında Priscilla'yı sevinç ve umutsuzluk içinde buldular. Dört genç bayan ve üç genç bey öğleden sonra için Kew Gardens'a bir gezi düzenlemişlerdi.

Priscilla, "Ama Lucinda belli bir sevgilisi olmadığı için gitmeyeceğini söylüyor," dedi, "oysa Bay Johnson'ın ona kollarını açmaktan büyük mutluluk duyacağını söyledim. Sayıların eşit olmaması gerçekten de bir anlam ifade etmiyor."

"Yine de," dedi annesi, "yanında bir refakatçi olmasaydı neler hissedeceğini hayal etmelisin Priscilla."

Priscilla, "Ölürdüm," diyerek odadakilere güvence verdi.

Peregrine güldü. "Eğer Bayan Stebbins'in evli ve yaşlı bir amcan tarafından eşlik edilmek için aynı derecede korkunç bir şekilde ölmeyeceğini düşünüyorsan, Priscilla," dedi, "belki de sayıları telafi edebilirim. Sakıncası var mı Grace? Bu öğleden sonrası için başka bir planımız yok, değil mi?"

Grace geziyi teşvik etti. Zavallı bir kızı utançtan kurtarmak için böylesine neşeli bir nezaketle devreye girmek tam Perry'ye göre idi. Perry'nin öğleden sonra geç saatlerde eve gelmesine ve doğruca oturma odasına geçip rahat bir koltuğa oturarak ona geziyle ilgili her şeyi anlatmasına bile aldırmadı. Leydi Leila Walsh, Peregrine'in kolunda hak iddia ettiği için bütün öğleden sonra boyunca Bayan Stebbins'e eşlik etmek zorunda kalan Bay Francis Hartwell'in ölümcül bir düşmanı haline gelmiş gibiydi. Sözlerini bitirdiğinde gülüyordu.

"Sence şafak vakti soğuk bir fundalığa çağrılabilir miyim Grace?" diye sordu. "Bana son derece rahatsız edici bir ihtimal gibi geliyor."

"Yılın bu zamanında hiç soğuk fundalık kaldığını sanmıyorum,

Perry," diye cevap verdi, "şafakta bile. Güvende olduğunuzu söyleyebilirim." "Bir eşin sağduyusu için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi adam yine gülerek.

"Ah, o çiçek dalını işlemeyi bitirmişsin, Grace, ve ben de bunu yapmanı izlemek için sabırsızlanıyordum. Ne yazık. Kew'in güzellik açısından onunla kıyaslanabilecek hiçbir şeyi yoktu, biliyorsun."

"Aptalca," dedi, yine de öğleden sonra yaptığı işi daha iyi görebilmesi için bezi yukarı kaldırdı.

Ve içinde yine o huzursuzluk vardı. Bu kıskançlık değildi. Genç ve hayat dolu Leydi Leila'yı kıskanmıyordu, kocasından şüphelenmiyordu, herhangi bir şekilde suçlamıyordu. Sadece Perry'nin onunla ve diğer gençlerle birlikte olmasında belki de kendi karısıyla birlikte olmasından daha fazla haklılık payı olduğunu hissediyordu. Peki o da bunun farkında mıydı? Ya da yakında anlayacak mıydı?

Kendi akşam yemekleri ve akşam partileri, Lord Sandersford'un taşradaki iki günlük ev partisinden bir hafta önce bir güne ayarlanmıştı. Onu davet etmişlerdi; birbirlerine daha önce hiç bahsetmedikleri potansiyel olarak patlayıcı bir durumun farkında olduklarını itiraf etmeden nasıl edemezlerdi ki? Ayrıca her iki evden de tüm tanıdıklarını, Peregrine'in annesini, teyzesini, birkaç gün önce İskoçya'dan gelen kuzenini ve toplantıyı daha neşeli hale getirmek için birkaç genci daha davet etmişlerdi.

Grace kayınvalidesiyle karşılaşma konusunda endişeliydi ama partiden bir gün önce Charles Caddesi'nde onu ziyaret ettiklerinde çok nazik bir şekilde karşılandılar. Peregrine'in annesi öpmesi için yanağını uzattı ve sonra ona sarıldı. Grace'e iki elini uzattı, onu baştan aşağı süzdü, yakışıklı olduğunu söyledi ve sonra ona da sarıldı. Perry annesinin başının üzerinden ona göz kırptı.

Peregrine'in teyzesi Bayan Campbell da onu sevecen bir nezaketle karşıladı ve İngiltere'ye yaptıkları son ziyarette genç Perry'nin rahmetli kocasının İskoç aksanını o kadar acımasızca taklit etmesini hâlâ affetmediğini, öyle ki uşaklardan birinin kahkahalar atarak çorba tenceresini masa örtüsünün üzerine düşürdüğünü ve neredeyse kovulacağını söyledi.

"İtiraz ediyorum teyze," dedi Peregrine gülerek. "O zamanlar on dört yaşından büyük değildim. Ah cuid nae bea soe ill-numbered noo, you ken." Uçuşan elini savuşturdu ve yanağına şapırtılı bir öpücük kondurmak için onu belinden yakaladı.

"Grace, canım," dedi Bayan Campbell, "buna nasıl dayanıyorsun? Kesinlikle bir aziz olmalısın."

Hepsi güldü ve Grace aileden biri olarak kabul edildiğini hissetti.

Ve ertesi akşam başkanlık ettiği beş çeşit yemek boyunca, o sıcak aidiyet duygusuna sarılmaya devam etti. Sağında annesini, solunda Ethel'i ağırlayan Peregrine'in oturduğu masaya baktı ve toplumda belli bir yeri olan evli bir kadın olmanın ne kadar harika olduğunu bir kez daha hissetti. Ve nasıl olup da bunca yıl boyunca papaz evinde bir tür uyku halinde yaşayabildiğine bir kez daha hayret etti. Sonra masanın yarısına kadar oturmuş olan Gareth'in alaycı bakışlarını yakaladı.

Ve bütün akşam boyunca ondan kaçamayacağını biliyordu. Korkuya benzer bir ürperti onu en sevdiği tatlıyı reddetmeye ve yanındaki Bay Stebbins'le konuşurken tökezlemeye yöneltti.

Belki de gençlerin dans etmek isteyeceğini düşünmüşlerdi. Ama kimse bunu teklif etmedi. Bir süre için uzun salonun bir ucunda piyanoforte çalıp şarkı söyleyerek eğlenmekten memnun görünüyorlardı. Sonra sessiz sinema için iki takım oluşturdular ve büyük bir çığlık ve kahkaha ile oynadılar. Bazı yaşlılar onları izlemek için yanlarına gitti, diğerleri ise ateşe yakın durup konuştular.

Peregrine çift sayıları tamamlamak için oyuna dahil olmuştu ve o kadar başarılı oluyordu ki rakip takım tarafından yüksek sesle hile yapmakla suçlanıyordu. Grace çaydanlığın arkasına oturmuş, Leydi Amberley ve kayınvalidesiyle konuşuyordu; ta ki her iki hanım da odanın diğer ucundan gelen alışılmadık neşeli kahkahalar karşısında gülümseyip neler olduğunu görmek için karşı tarafa geçene kadar. Lord Sandersford hemen yerlerini aldığı anda Grace hiç şaşırmadı.

"Bu durumda oldukça tuhaf bir şey var Grace," dedi. "Konuklarınızın çoğu odanın diğer ucunda büyük bir enerjiyle eğlenirken, siz burada çaydanlığın arkasında ağırbaşlı bir evcimenlik içinde oturuyorsunuz. Benim tanıdığım Grace bu hareketliliğin tam merkezinde olurdu."

"Senin tanıdığın Grace çok daha gençti, Gareth," dedi. "Benim yaşımdaki bir başhemşirenin gençlerle oynaşması son derece tuhaf görünmez mi?"

"Ama yine de kocan biliyor," dedi sessizce.

Grace hiçbir şey söylemedi. Fincanları yanındaki tepsiye daha düzgün bir şekilde dizdi.

"Şiddet uygulayabilirim Grace," dedi. "Seni uyuşukluğundan uyandırmak istiyorum."

"Hiç gerçekçi değilsin," dedi. "Benden on beş yıl önceki gibi olmamı bekliyorsunuz. O zaman yirmi yaşımı biraz geçmiştim. Şimdi kırkıma yaklaştım. Sonsuza kadar bir kız olarak kalamam."

"Saçmalık," dedi. "Yaşın bu soruyla hiçbir ilgisi yok. O zamanlar hayattaydın. Şimdi yarı ölüsün. Benden kaçıyordun Grace. Benden korkuyor musun?"

"Elbette değilim," dedi, gözleri bir an için Gareth'inkilerden ayrıldı. "Ama benden seni aramamı da bekleyemezsin, Gareth. Ben Perry ile evliyim."

Dudakları gerildi. "Sonunda cinayet işleyebilirim, biliyorsun," dedi. "Ona bak Grace. Sadık kalmakta ısrar ettiğin adama bak. O bir çocuk. Düşüncesiz, gülen, şüphesiz boş kafalı bir çocuk. Yine de kabul etmeliyim ki, oldukça güzel bir çocuk. Ve sen ona koca mı diyorsun? Bunu kabul etmeyeceğim. Sabrımın tükenmekte olduğu konusunda sizi uyarıyorum. Ona minnettarlıktan öte bir bağlılık hissettiğini söyleyemezsin. Paul öldükten sonra seni kurtardı, kabul ediyorum, ama dul olduğumu ve eve döndüğümü bilseydin bana gelebilirdin."

Grace'in sessizliği taş gibiydi.

"Geçen hafta Leydi Leila Walsh'la birlikte Kew'deydi," dedi. "Biliyor muydunuz? Sana söylemeyi unutmadı mı? Oh, biraz saygınlık katmak için birkaç genç insanla birlikte. Ama yine de onunla birlikte. Ona sahip olmak istediğini ve onun da buna niyetli olduğunu bilmiyor musun Grace? Tabii bu zaten gerçekleşmiş bir gerçek değilse. Kör müsün, yoksa görmeyi mi reddediyorsun?"

"Peki beni elde etmek mi istiyorsun, Gareth?" dedi biraz öfkeyle. "Ve sen benim elde edilmek için her türlü niyete sahip olduğuma inanıyor musun?"

"Hayır," dedi, "söylediklerinin ikinci yarısına. Sen bir korkaksın Grace. Kendi kalbinin durumunu incelemekten ve orada bulduklarına göre hareket etmekten korkuyorsun. Skandaldan mı korkuyorsun? Peregrine'inin seni boşamasından mı korkuyorsun? Seni temin ederim ki bu pek olası değil. O kendi yoluna giderken sizin de kendi yolunuza gitmenize izin vermekten mutluluk duyacaktır. Ve o kadar da umurumda değil" -parmaklarını şıklattı- "bana geldiğinizde yasal olarak evlenip evlenemeyeceğimiz. Biz birbirimize aitiz. Önemli olan her şekilde evli olacağız."

"Evet," dedi, "evliliğe pek önem vermediğini biliyorum, Gareth."

Adam güldü ve kızın elini tutmaya çalıştı ama kız elini çekti.

Çaydanlığın açısını ayarlamak için. Onun varlığını yine boğucu buluyordu. Her zaman olduğu gibi onun çok farkındaydı.

-Geniş omuzlarını, uzun parmaklı ellerini, siyah saçlarını ve yakışıklı yüzünü. Farkındaydı ve korkuyordu. Onun zerindeki gücünün çekiciliğini hissedebiliyordu ama bu gücün doğasını bilmiyordu. Onu hl seviyor muydu? Yoksa ondan nefret mi ediyordu? Onan korkuyor muydu? Yoksa korktuğu kendisi miydi?

"Bazen," dedi, "ve büyük bir rahatlamayla, eski Grace'in parıltılarını görüyorum. O son sözlerinde saf bir kin vardı, hayatım. Beni terk ettiğin için hl kızgınsın, değil mi?"

"Oğlum hayatı boyunca babasız yaşadı," dedi kadın. "Erken ölümünden ben sorumlu değilim Grace" dedi. "Ve hayatının tamamını bir piç olarak geçirdi."

"Eminim aileniz onun yanında bu kelimeyi kullanmayacak kadar grgldr," dedi.

"Ama benim duruşmamda kullanıldı," dedi. "Ve o öldükten sonra birkaç kişi tarafından beni teselli etmek için kullanıldı. Oğlumun büyüyünce kendisini bir piç olarak görmeyeceğini bilmek beni rahatlatmış olmalı."

"Haydi," dedi, sonunda sesi sertleşti, "bana daha fazlasını anlat. Sen ve ben bir yere varmadan önce bunların ortaya çıkması gerekiyor. Sanırım her şey bitmeden önce yumruk yumruğa bile gelebiliriz. Ama evet Grace, sana sahip olmak istiyorum. Ve sen de bana sahip olacaksın. Çünkü kızgınlığının altında bana olan aşkın yatıyor. O yüzden hadi. Konuşmaya devam et."

"Etiketi yanlış kişiye yapıştırmışlar," dedi Grace. "Pi olan onun babasıydı. Ve bir piç *olan* da. Hayatımı yeniden mahvetmeye çalışıyorsun, Gareth. Bir yıldan uzun süredir mutluyum. Mutluydum! Ama sen bu mutluluğu ldrmelisin. Senden yıllardır nefret ettiğim gibi şimdi de nefret ediyorum."

Gülümsedi. Ama gözleri onun gözlerinin içine bakıyordu. "Bu daha iyi," dedi. "şimdi gerçeğe yaklaşıyoruz. Henüz oraya varmadık ama yoldayız. Konuşmaya devam et."

"Hayır!" Grace pek de sabit olmayan elleriyle çaydanlığı aldı ve boş fincanına biraz döktü. "Bir daha olmaz, Gareth. O balo salonunda yaptım gibi yine etrafımı unutmayacağım. Hayır." Bira sakın nefes aldı. "Bana merhum eşinizin mülkünden bahsedin, bizi gelecek hafta davet ettiğiniz mülkten. Büyük m?" "Biraz mahremiyet bulabileceğimiz kadar büyük," dedi Grace.

Bu tartışmaya orada devam edeceğiz, hatta belki de sonulandıracağız. Yıllardır iinizi kemiren her şeyi açıklığa kavuşturacağız. Bana yumruklarınızla ya da elinizle saldırma şansınız olacak.

İsterseniz tırnaklarınızı. Ama o andan kaçınılamaz. Size söz veriyorum. Şimdi, Leydi Lampman, mülküm hakkında bilmek istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, teşekkür ederim lordum," dedi. "Çok açık konuştunuz." Odanın diğer ucunda Peregrine'in gözleriyle karşılaştı ve içindeki sızıyı bastırmaya çalışmadı bile. Artık bunun geçmeyeceğini biliyordu. ve artık Perry'nin bunu onun için almasını bekleyemezdi.

Ethel, LORD SANDERSFORD'un Hammersmith'teki evinin nehre baktığını ve o kadar güzel olduğunu söyledi ki, lord hazretlerinin orayı başlıca ikametgâhı haline getirmemiş olması şaşılacak bir şeydi. Ancak Vikont sadece gülümsedi ve evin insanın kanında ve kalbinde hissettiği bir şey olduğunu ve bariz güzellikle hiçbir ilgisi olmadığını açıkladı.

Kasabadan misafirleri geceyi geçirmek üzere davet edilmişti. Ethel, Martin ve Priscilla'nın yanı sıra Stebbinsler ve rahmetli eşinin iki erkek kuzeni de bu konuklar arasındaydı. Ve tabii ki Grace ve Peregrine.

Peregrine de en az Grace kadar neden orada olduklarını, bu iki günlük tatilin bir şekilde evliliklerinde bir krizi temsil ettiğini biliyordu. Davetleri geldiği andan itibaren, hatta muhtemelen ondan da önce bunu biliyordu. Ve bunu bir hafta önce kendi evinde de açıkça görmüştü. Sandersford'un orada karısıyla özel bir konuşma yapmayı planlamasını beklemişti. Ve yüzlerinde baloda gördüğü o gergin ifadenin aynısını bekliyordu.

Grace'in daha sonra mutlu olmayacağını, suçluluk ve belirsizlik hissedeceğini de tahmin etmişti. Kriz yaklaşıyordu, şimdiye kadar olandan çok daha güçlü ve önlenemeyecek bir şey. Evet, muhtemelen önlenebilirdi, Peregrine bunu kabul etti. Erkekliğini, bir koca olarak haklarını savunmayı seçerse, muhtemelen kendisine ait olanı korumak için izleyebileceği birkaç yol vardı. Karısını eve götürebilir ve orada tutabilirdi. Çok basit bir çözüm. Ya da bildiklerini onunla yüzleştirebilir, bir daha Sandersford'la yalnız konuşmasını yasaklayabilirdi. Grace'in ona itaat edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Belki de bu durumun tüm stresini omuzlarından attığı için rahatlayacaktı bile.

Ama bu iki yolu da seçemezdi. Sadece sessiz kalarak, karısını öğrenmesi ve kendi kaderini yaşaması için özgür bırakarak görünüşte erkekçe olmayan yolu seçebilirdi. Belki de sadece

Peregrine, yoğun mutsuzluk yaşadığı o hafta, karısına karşı hislerinin gerçekte ne olduğunu tam olarak anladı. Ve ancak aynı zaman diliminde aşkın doğasını tam olarak fark etti. Korkunç doğasını. Çünkü aşk kendisi için hiçbir şey alamaz. Sadece verebilir ve kendini boşluğa, acıya ve reddedilmeye karşı savunmasız ve açık bırakabilir.

Böylece Peregrine karısını Hammersmith'e götürürken, önceki hafta boyunca onun olan beyaz, sert yüzüne ya da Priscilla ve Lucinda Stebbins'in eşlik ettiği araba yolculuğu sırasında umutsuzca sakinliğini koruyan gözlerine dair hiçbir yorum yapmadı.

Hammersmith'te ise Grace'in hiçbir şekilde peşinden ayrılmadan ona yakın durmasına izin verdi. Ev sahibi tarafından verilen ev turu boyunca Grace'in koluna girmesine ve o n u tutmasına izin verdi, aynı ev sahibinin günün geri kalanında ve ertesi sabahın tamamında yanında kalmasına izin vermeyecek kadar yetenekli bir adam olduğunu biliyordu.

Nehre bakan galeride durdular ve buradaki nadide Çin porselenleri koleksiyonunu incelemeye o kadar daldılar ki, diğer konukların zevkle haykırdığı pencereden görünen muhteşem manzaranın farkına bile varamadılar. Müzik odasında ise Lord Sandersford'un kayınvalidesi tarafından toplanan çeşitli müzik aletlerini hayranlıkla incelediler.

"İyi ki bu şeylere sahip değiliz Perry," dedi Grace, "yoksa hepsini çalabilmek için servetinin yarısını müzik derslerine harcardım."

"Diğer yarısını da onları çalabilmek için harcardım," dedi. "Sonra, hiç servetimiz kalmadan, Grace, eski ozanlar gibi kırlarda dolaşır, günlük ekmeğimizi müziğimizle kazanırdık."

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Flütü ben taşıyım Perry, sen de piyanoyu sırtına yüklersin."

İkisi de güldü. "Belki de onlara sahip olmamamız daha iyidir," dedi.

Bahçelerde ve nehir kıyısında yürüdüler ve diğer konuklarla birlikte, bir haftayı aşkın bir süredir devam eden kötü hava koşullarından sonra böylesine sıcak ve güneşli bir güne kavuştukları için çok şanslı oldukları konusunda hemfikir oldular. Kuzenlerden ikisinin Priscilla ve Bayan Stebbins'i suda kürek çekerken durup izlediler ve ayaklarını sağlam basmaktan oldukça memnun oldukları konusunda hemfikir oldular.

ve kuru toprak.

Çay içmek için terasta yan yana oturdular ve Lord Sandersford'un en çekici haliyle misafirlerini askeri hayata dair eğlenceli anekdotlarla eğlendirmesini dinlediler. Peregrine, hikâyelerden birinin yarattığı kahkaha fırtınası sırasında Grace'in kolunun kendisine değdiğini hissetti ve ona gülümsedi. Kısa bir süre sonra tüm konuklar bir süre dinlenmek ve akşam yemeği ile komşu ailelerden birkaçının davet edildiği akşam partisi için hazırlanmak üzere odalarına çekildiler.

Peregrine, Grace'le paylaşacağı yatak odasının bir tarafına açılan giyinme odasında dururken, o akşam olacak diye düşündü. Gömleğinin düğmelerini yavaşça ilikledi ve manşetlerindeki dantelleri ellerini parmak boğumlarına kadar örtecek şekilde düzeltti. Sandersford, davet edilen gençleri ağırlamak için alt salonda dans edileceğini duyurmuştu. Böyle sıcak bir akşamda terasa açılan kapılar da açık tutulacaktı kuşkusuz.

O akşam olacaktı. Bunu engelleyecek gücü yoktu, daha doğrusu güçsüz olmayı seçmişti. Tek yapması gereken, yüzleşme gerçekleştiğinde bunun Grace'in iradesine tamamen aykırı olmadığını görmektir. Grace'in bunu istemediğini, o ana direndiğini biliyordu. Aynı zamanda bunu istediğini, kaçınılmazlığını fark ettiğini de biliyordu. Ama öyle bile olsa, bu an ona zorla kabul ettirilmemeliydi. Buna karşı en azından onu koruyabilirdi ve koruyacaktı da.

LUCINDA STEBBINS sezonun ilk haftalarında pek iyi karşılanmamıştı. Çoğu zevke göre biraz fazla tombul olan ve sarıdan çok sarıya meyilli saçları ve sık lülelerle uygunsuz bir tarzda ördüğü saçlarıyla, büyük bir güzellik iddiasında bulunamazdı. Ve konuşurken dili dolanmaya ya da kıkırdamaya meyilliydi.

ve düzensiz kırmızı lekeler halinde kızarması onun cazibesine katkıda bulunmadı.

Yine de masum ve tatlı huylu bir kız olduğunu biliyordu Grace ve Perry'nin çok nazik bir şekilde kanatları altına aldığı bir kızdı. Akşam yemeğinde kızın yanına oturmuş ve daha ilk yemek bitmeden utanmak yerine eğlenerek kıkırdamasını sağlamıştı. Ve Gareth'in geniş alt salonunda onunla ilk kır dansını yapmıştı.

Grace, kuzenlerden birinin onu ikinci dansa götürdüğünü ve sonrasında onunla sohbet etmek için oyalandığını görünce mutlu oldu. Özellikle ufak tefek ve zayıf bir genç adamdı. Bu oldukça talihsiz bir durumdu.

Belki de bu eksikliklerini ceketinin omuzlarını ve bacaklarının baldırlarını şişirerek, eflatun ve sarı çizgili bir yelek ve son derece yüksek gömlek uçları giyerek ve bir sınav bardağını sık sık ve saçma sapan bir şekilde kullanarak gidermeye çalışmıştı. Grace yemekte onun yanına oturmuş ve açılış konuşmasındaki sıkıcı yüzeyselliğin ötesine geçtiğinde onu son derece mantıklı bir genç adam olarak bulmuştu.

Priscilla tabii ki diğer kuzeninin ve oldukça yakışıklı ve uygun iki komşusunun bariz hayranlığı karşısında kendini gösteriyordu. Bu *tonu* iyi karşılamıştı ve zaferinin her anından keyif aldığı belliydi.

"Elbette," diyordu Ethel, Grace ve Bayan Stebbins'e, "Priscilla daha beş hafta sonra on sekiz yaşına basacak. Bu yıl seçimini yapmasını hiç istemiyoruz. Evlenmek için çok genç. Sadece deneyim kazanmasını istiyoruz."

"Bayan Stebbins, "Bay Stebbins'in bizi bir sezon daha buraya getirmeye razı olacağı şüpheli olduğuna göre, Lucinda bu yıl bazı teklifleri değerlendirecektir," dedi. O çok umutsuz bir köylü, Leydi Lampman. Elbette onun için uygun bir koca seçmek istiyoruz. Aldığı ilk teklifi kabul etmek zorunda değiliz."

Grace, bir sezon için Londra'ya hiç getirilmemiş olmasının garip olduğunu düşündü. Gelmesinin söz konusu olup olmadığını bile şimdi hatırlayamıyordu. Böyle bir şeyi arzuladığını da kesinlikle hatırlamıyordu. Eğer isteseydi, şüphesiz istediği olurdu. O günlerde babası, gönlünden geçen hiçbir şeyi ondan esirgemezdi.

Ancak ortaya çıkma yaşına geldiğinde Gareth'a aşık olmuştu. Onunla evlenmeyi ve sonsuza dek mutlu yaşamayı planlıyordu. Birlikte seyahat edecekler, Avrupa'nın tüm gözde şehirlerini birlikte gezeceklerdi. Ortaya çıkma sezonuna gerek yoktu.

Grace şimdi dansçıların quadrille gösterisini izlerken ve on altı yaşından bir gün bile büyük olmayan küçük bir kızla birlikte olan kocasına gülümserken, kendisinin çok güçlü iradeli ve bağımsız olduğunu düşünmüştü. Yine de kız olağanüstü bir şekilde ipte oynatılan bir kuklaya benziyor olmalıydı. Gareth'ın kuklası. Gareth gittiğinde kız yirmi bir yaşındaydı. Dört yıldır evlilikten söz ediyorlardı. Onunla gerçekten evlenmeye niyetlenmiş miydi? Belki de evlenmemiş olabileceği fikri yeni bir fikirdi. Ama hiçbir şekilde imkânsız da değildi.

Gareth her zaman kendi bildiğini okurdu. Tartışmışlar ve kavga etmişlerdi, bazen fiziksel olarak da... Ama şimdi Gareth'in kazandığı önemli bir konu hatırlamıyordu. En önemlisi, gitmeden önce onunla evlenmeyi reddetmiş, bunu yapmaması için ona çok sayıda iyi neden sunduktan sonra. Aynı zamanda, gitmeden önce birlikte yatmaları konusundaki itirazlarının da üstesinden gelmişti. Ve kadın, sonuçlarını inatçı ve aptalca bir şekilde göz ardı ederek onunla yatmış ve onun çocuğuna hamile kalmıştı.

Her zaman düşündüğü gibi güçlü ve kararlı bir kız olmaktan çok uzaktı, aslında zayıf biriydi. Ve çok, çok aptal.

"Martin'le ilk kez böyle bir partide tanışmıştım," diyordu Ethel. "İlk başta ondan hoşlanmamıştım, çünkü nadiren gülümserdi. Onun kibirli olduğunu düşünmüştüm. Ama bir insanı yakından tanımak için çaba sarf edince ne kadar farklı görüldüğünü görmek şaşırtıcı. Martin gerçekten çok duyarlı bir adam ve çoğu zaman kendinden emin değil."

Bayan Stebbins titredi. "Babam benim için Bay Stebbins'i seçti," dedi, "çünkü onun mütevazı bir serveti vardı ve bizim de korumamız gereken eski bir adımız vardı. Babamın büyük büyükbabası Baron March, Leydi Lampman'dı. Ne yazık ki onun büyükbabası yedinci oğuldu. Servet ve iyi bir ailenin birbirine karışmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Tabii ki servetin bayağı bir ticaretle kazanılmamış olması şartıyla."

Grace, babası onu şehre getirmeliydi, diye düşündü. Dışarı çıkması, sarayda *takdim* edilmesi, halkın arasına karışması, kendi yaşındaki diğer genç hanımlarla ve diğer uygun genç beylerle tanışması için ısrar etmeliydi. Belki de çoktan büyümüş, sağduyu sahibi olmuş olurdu. Belki de Gareth'ı başkalarıyla kıyaslayabilseydi onu daha net görebilirdi. Belki de onun bencilliğini daha erken anlayabilirdi.

Ama bir fark yaratır mıydı? diye merak etti. İnatçı bir kız olmuştu. Şüphesiz babasıyla her adımda savaşıyor ve onu kendi geleceğinden kurtarabilecek her türlü deneyime gözlerini ve zihnini kapatacaktı. Aşık olmuştu ve umutsuzca kördü. Eğer babası onu Gareth'tan ayırmaya çalışsaydı, Jeremy ya da onun ağabeyi veya kız kardeşi birkaç yıl önce doğmuş olabilirdi.

Ama artık gözleri açılmış olmasına rağmen Gareth'ın onun üzerindeki gücünden tamamen kurtulabilmiş miydi? Bunu yapabilecek miydi? Gareth'ın küçük bir grup adamla yaptığı konuşmayı bitirmesini izledi.

salonun diğerk tarafında durdu ve ona doğru ilerlemeye başladı. Onun kendisine doğru geldiğini biliyordu. Bütün bu partinin, özellikle de bu akşamki eğlencenin kendisi düşünülerek planlandığını biliyordu. Gareth onu yalnız yakalamaya kararlıydı ve bunu yapacaktı. Kısmen, çünkü Gareth her zaman istediğini elde ederdi. Ve kısmen de, birlikteliklerinin sonunun ne olacağını öğrenmeye karşı koyamayacağı için. Eğer bu yeni bir başlangıç değil de, gelmekte olan bir sonsa. İnsan karşısındakinin Gareth olduğunu asla bilemezdi.

Ethel aniden ona doğru eğildi ve sadece Grace'in kulağına fısıldadı. "Sıcak bir gece, Grace," dedi, "ve şüphesiz dışarısı çok hoş olacak. İstersen seninle terasta dolaşmaya karar verdiğimizizi söyleyebilirsin."

Grace irkilerek ona baktı. Ama yanlış anlamamıştı. Ethel kızarmış ve utanmıştı, baldızının gözleriyle tam olarak buluşamıyordu.

"Sadece sen istersen," dedi Ethel. "Nasıl hissettiğini bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilmedim. Ama bu sefer senden hoşlandım. Ve Perry'den. Perry'den hoşlandım." Bayan Stebbins'in bir sözüne cevap vermek için arkasını döndü.

"Dans etmiyor musunuz, Leydi Lampman?" Lord Sandersford onun sandalyesinin önünde eğilerek ve diğer iki hanımı da gülümsemesine dahil ederek, "Dans etmiyor musunuz?" dedi. "Kabul ediyorum, benim salonum son haftalarda dans ettiğiniz balo salonlarıyla kıyaslanamaz ama siz taşra yaşamına alışkınsınız."

"Perry ile bir kez dans etmiştim," dedi Grace.

"Ve bir sonraki dansı benimle yapmalısınız," dedi ve elini onunkine uzattı. "Ev sahibiniz olarak, hanımefendi, bu konuda ısrar etmeliyim." Koyu renk gözleri alaycı bir tavırla onunkilere bakıyordu.

"Ne kadar seçkin bir topluluk lordum," dedi Bayan Stebbins.

Lord Sandersford iltifatı kabul ederek başını eğerken Grace, Ethel'in kendisine baktığını hissedebiliyordu. Elini Lord Sandersford'un elinin içine koydu ve ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim lordum," dedi.

"Ve şimdi, Grace," dedi, onu mükemmel bir beceriyle odanın diğer ucuna, açık Fransız kapılarına doğru götürürken, yolda durup gülümsedi ve diğer birkaç misafiriyle birkaç kelime konuştu, "senin ve benim bir süreliğine ortadan kaybolmamızın zamanı geldi. Öyle değil mi?"

"Evet, Gareth," dedi ona sabit bir şekilde bakarak, "sanırım öyle."

Ona takdirle baktı. "Her zaman cesaretin vardı

Bir meydan okumayla yüz yüze karşılaşmak," dedi. "Yüzünü ekşitip itiraz etme gereği duymamana sevindim." Ona kolunu uzattı. "Terasta bir tur atalım mı, hanımefendi? Sizin de belirttiğiniz gibi, sıcak bir akşam."

Grace onun koluna girdi ve onunla birlikte gecenin karanlığına doğru yürüdü.

Gözlerini kapılardan ayıran Peregrine, Bayan Keating'e sırtarak, eğer adımlarında tökezlemeyi bırakmasını bekliyorsa, masmavi gözlerini onun yüzünden başka bir yere dikmesi gerektiğini söyledi.

Bayan Keating kıkırdadı, kızardı, Sör Peregrine'e gözlerinin gerçekten mavi olup olmadığını, sadece sıradan bir gri olup olmadığını sordu ve ona daha da geniş gözlerle bakmaya devam etti.

GRACE, Lord Sandersford onu karşıdan karşıya geçirirken, ileride sohbet eden iki yaşlı beyi görmezden gelerek, "TERASIN DIŞINA ÇIKMAK İSTEMİYORUM," dedi. "Bu doğru olmaz."

"Nehir kıyısında yürüyeceğiz," dedi. "Birbirimize söyleyecek çok şeyimiz var Grace ve eğer geçen haftaki ruh halin devam ederse, sesimizi ve hatta yumruklarımızı yükseltmek isteyebiliriz. Teras tamamen halka açık."

Grace başka bir şey söylemedi ama sessizlik içinde karanlık çimenlikten aşağıya, çalılıkların ve çiçek tarhlarının yanından geçerek su kenarına kadar götürülmesine izin verdi. Yine istediğini yaptırıyordu, diye düşündü acı acı. Ama söylediklerinde bir anlam vardı.

"Şimdi," dedi sonunda, kolunu bırakıp yüzünü ona dönerek, "yalnızız Grace. Kimse bizi izlemiyor ya da dinlemiyor. İkimizin de maskeye ihtiyacı yok. O zaman açıkça konuşalım. Ben seni istiyorum. Ve saygıdeğer Peregrine'in arkasından gizli bir ilişkiden bahsetmiyorum, gerçi onu boynuzlamanın kolay bir mesele olacağından hiç şüphem yok. Onu terk etmeni, evlenebilmemiz için boşanmayı kışkırtmanı istiyorum. Ama bunu yapamazsak, o zaman evliliğin canı cehenneme. Açıkça karı koca olarak yaşayacağız ve dünyanın bizi kınamasına meydan okuyacağız."

"Hiç değişmemişsin, Gareth," dedi. "Çocukken ne kadar bencilsen şimdi de o kadar bencilsin. İstiyorsun! Önemli olan tek şey bu, değil mi? Benim ne istediğimi bilmiyorsun ya da umursamıyorsun."

"Anlat o zaman," dedi. "Ama dürüst olmalısın Grace. Söylemen gerektiğini düşündüğün şeyleri söyleyerek kurtulamazsın. Gerçeği söyle! Ne istiyorsun?"

"Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum," dedi. "Seninle tekrar karşılaşmadan önce nasıllarsa öyle, Gareth. Değişiklik istemiyorum. Ben mutluydum."

"Her şey olduğu gibi kalamaz," dedi. "'Eskiden' geçmiş zaman, Grace. Benimle tekrar karşılaştın. Ve 'mutluydun'. Şimdi değilsin. Değil misin?"

"Hayır," dedi.

"O halde bir şeylerin değişmesi gerekiyor," dedi. "Ama geri dönemezsin Grace. Asla geri dönemeyiz. Sadece ileriye. Mutsuzsun çünkü

Yanlış adamla evlendiğinizi biliyorsunuz. Mutsuzsun çünkü on beş yıl sonra yeniden hayata döndün. Ve beni hala sevdiğini biliyorsun. Ve hep seveceksin. Şimdi gerçeği söyle."

"Seni nasıl sevebilirim?" dedi. "Seni nasıl sevebilirim, Gareth? I Seni sevmeyi bir ömür önce bıraktım. Senden nefret ediyorum. Hayır, ondan değil. Sana karşı kayıtsızım."

Ay ışığında adamın yüzünün kızgın olduğunu gördü. "Yalancı!" dedi. "Gerçeğin söylenmesini sağlayacağız Grace. Sonunda gerçek. Belki benden nefret ediyorsun. Bunu kabul edeceğim. Bana karşı kayıtsız değilsin."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdı aniden, gözleri alev alev yanıyordu. "Bunu nasıl yapabildin, Gareth? Benim bütün dünyam olduğunu biliyordun. Beni mahvettiğini, başka bir koca bulamayacağımı biliyordun. Ve hamile olduğumu da biliyordun. Biliyordun. Ve beni sevdiğini söylemiştin. Birçok kez. Ve şimdi senden nefret etmememi mi bekliyorsun?"

"Hayır," dedi. Gözleri onun gözlerinin içinde yanıyordu. "Hayır, nefretini bekliyorum Grace. Bana daha fazlasını anlat."

"Onu tek başıma taşıdım," dedi. "Onu tek başıma taşıdım. Onu doğururken zor zamanlar geçirdim ve tüm bunların sonunda benimle birlikte sevinecek kimse yoktu. Oğlum doğduğunda sen orada değildin Gareth. Varisinle evliydin."

"Evet," dedi.

"O bir piçti," dedi. "Jeremy bir piçti. Babam ona hiç bakmadı, seninki onu hiç kabul etmedi. O bir hiçti. Güzel, masum bir çocuktu.

O senin oğlundu, Gareth. Senin oğlundu! Onun varlığını hiç umursamadın. Ya da ölümünü. Ya da beni. Senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum!" İki yumruğunu da kaldırdı ve adamın göğsüne vurdu.

Kendini savunmadı. Başını kaldırıp perişan bir halde yüzüne baktığında onun sevinçli görüldüğünü görünce şaşırdı.

"Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi adam, sonunda yumruk atmayı bıraktığında, yumruklarının yanları göğsüne dayanmıştı. Ve onu kollarının üstünden tutup başını eğerek öptü.

Geri çekilebilirdi. Adamın ellerini kadının kollarından çekip kendi elleriyle onu sarması birkaç dakika sürdü. Ama kadın geri çekilmedi. On beş yıldır onu kucaklamamış olmasına rağmen, o zamanlar bir çocuktan biraz daha fazlası olmasına ve şimdi güçlü bir adam olmasına rağmen, Gareth çok açık bir şekilde Gareth'ti. Kucaklaması kendinden emin bir taleple doluydu, ağzı kızına şiddetli bir ivedilikle bastırıyor, elleri cesurca vücudunu keşfediyordu. Sadece Gareth'a ait olabilecek o tanıdık tat ve koku vardı.

Ona doğru sarkarken dizlerinin zayıfladığını hissetti. Korku hissetti

onun uyarılmışlığının kanıtı, kendi tepkisinin kaçınılmazlığı karşısında duyduğu dehşet. Başka bir şey düşünmek için mücadele etti. Başka birini. Perry.

"Grace," diye fısıldadı onun ağzına, "tatlı aşkım, seni istiyorum. Tanrım, seni nasıl da istiyorum! Burada benimle yat. Şimdi. Kalbinin sesini dinle. Bana cevabını burada vücudunla ver. Asla pişman olmayacaksın. Yemin ederim."

Onu itti ve sanki kalbi kaburgalarını kırıp vücudundan fırlayacakmış gibi hissetti. "Gareth," dedi, "seni sevmiyorum. Seni istemiyorum. Senden nefret ediyorum."

"Evet," dedi hiddetle, "sana alçakça bir şey yaptım Grace. Hiçbir savunmam yok. Servet için seni bilerek terk ettim. Ve çocuğumuz için. Ve daha sonra seni arayıp bulamayacak kadar utandım. Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Geri dönüp geçmişini düzeltemem. Keşke yapabilseydim, ama yapamam. Sana sadece geleceği ve hayatımızın geri kalanı için bağlılığımı sunabilirim."

"Yine de," dedi, "beni yine mahvedeceksin. Evli olduğumu biliyorsun. Mutlu olduğumu biliyorsun. Ve seni istemediğimi de biliyorsun. Ama yine de kendini bana dayatmakta ısrar ediyorsun."

"Bu haksızlık," dedi sessizce. "Hammersmith'e neden davet edildiğini biliyorsun Grace. Yine de daveti reddetmedin. Bu gece buraya neden getirildiğini biliyorsun. Yine de özgürce geldin. Ve az önce öpücüğüme karşı koymadın. Gerçeği itiraf etmekten korkuyorsun."

"Hayır," dedi. "Gerçek şu ki sen şeytansın Gareth, beni tekrar baştan çıkarma dürtüsüne karşı koyamıyorsun. Senden hiçbir şey istemiyorum. Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Yumuşakça güldü. "Grace," dedi, "sen tam bir korkaksın. Eskiden öyle değildin. Evliliğin uğruna savaşmaya değer mi?"

"Evet, öyle!" diye bağırdı.

"Neden?" diye sordu. "Bunun nesi iyi?"

"Biz arkadaşız," dedi. "Birlikte bir şeyler yapıyoruz. Birlikte mutluyuz."

"Arkadaşlar! Memnuniyet," dedi alaycı bir tavırla. "Ne esneme ama Grace. Yatakta iyi mi?"

"Ne!" Gözlerini onunkilere dikti, şok olmuştu.

"İyi mi?" diye sordu. "Seni tatmin ediyor mu? Sana sık sık sahip oluyor mu? Hiç mi? Yoksa bu senin için çok anaç bir ilişki mi Grace?" Gözleri alaycıydı. "Gülen çocuğun cinsel tutku konusunda özellikle yetenekli olduğunu hayal edemiyorum. Ve senin tutkuya ihtiyacın var,

Grace. Biliyorum. Sana sahiptim, hatırladın mı?"

"Evliliğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Hiçbir şey. O benim hayatımdaki en değerli şey. Evet, uğruna savaşmaya değer."

"Ama yine de," dedi, "burada benimle bu konuyu tartışıyorsun. Mutlu evli hanımlar eski sevgilileri tarafından baştan çıkarılmaz Grace. Neden geldin?"

Bir süre durakladıktan sonra "Bilmiyorum," dedi. Yutkundu. "Bilmiyorum."

"Seviyorum," dedi. "Beni seviyorsun Grace. Çocuğu sevmiyorsun. Sadece onun için üzülyyorsun. Buna gerek yok, biliyorsun. Sevdığı genç ve tatlı yaratıkların yanına bırakılmaktan çok mutlu olacak."

"Perry'yi seviyorum!" diye itiraz etti.

"Yani!" Nazikçe güldü. "Belki de onu öldürmeliyim Grace. Kıskanç aşığı oynamamı ister misin? Onun böyle yapmadığını fark ettim. Ve Sör Peregrine Lampman'ın yüzüme bir eldiven vurması beni çok şaşırtırdı. Bunu yaparken dizlerinin birbirine çarpmayacağından şüpheliyim."

"Senden nefret ediyorum, Gareth," dedi. "Senden nefret ediyorum. Keşke kayıtsız kalabilseydim. Olmadığımı söylemekte haklıydın. Ne de olsa eski yaraların iyileşmediğini görüyorum. Hamılar ve yeniden iltihaplanıyorlar. Ama içimde sana karşı sevgi yok. Hiç yok! Konuştuk. Senin istediğin ve benim gerekli hissettiğim buydu. Olan oldu. Ve artık bitti. Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Asla," dedi. "Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyene kadar olmaz. Ve o günün asla gelmeyeceğini biliyorum Grace. Seni seviyorum ve sana sahip olmak istiyorum."

"Hayır," dedi, "beni sevmiyorsun, Gareth. Eğer beni sevseydin, mutluluğumu isterdin. Beni Perry ile yalnız bırakırdın."

"Ah," dedi, "ama ondan memnun olduğunu söylemiştin Grace. Ya da öyleydin. Hoşnutluk mutluluk ya da geçmiş zamanın şimdiki zamanı değildir. Bir gün benimle mutlu olacaksın. Sana söz veriyorum."

"Yani," dedi mutsuzca, "hiçbir şey karara bağlanmadı. Seninle buraya gelerek zamanımı boşa harcadım. Hâlâ senden kurtulmuş değilim, değil mi?"

"Grace," dedi bir elini çenesinin altından geçirerek, "asla olmayacaksın, aşkım. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, geçmişteki hoşnutluğun yerini şimdiki ve gelecekteki mutluluğa o kadar çabuk bırakabilir. Hayır, hiçbir şey kararlaştırılmadı. Beni daha sık göreceksin."

Çaresizlik içinde ona baktı. "Cezamın sona erdiğini sanıyordum," dedi. "Şimdi görüyorum ki bu hayatta bile bundan kaçamayacağım."

uzun."

Güldü. "Tuhaf bir ceza," dedi, "kendi aşkına teslim olmak ve seni seven adamın kollarına gelmek."

Grace başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve eve doğru adım atmaya başladı.

Lord Sandersford sessizce biraz geriden takip etti.

PEREGRINE, Lord Sandersford'un Priscilla ve gençlerden oluşan küçük bir grupla limonata içerken eve döndüğünün farkına vardı. Ama birkaç dakika süren endişeli bakışlar, gülüşmeler ve şakalaşmalar Grace'in gözüne çarpmadı. Sonunda, dans bir aradan sonra yeniden başladığında, Lord Sandersford olabildiğince göze batmadan üst kattaki odalarına çıktı.

İlk başta onun orada olmadığını düşündü. Şöminenin üzerinde yanan mumlar ona boş bir yatak odası ve iki yanında karanlık bir giyinme odası gösteriyordu. Ama yine de Grace'in soyunma odasına baktı. Karanlıkta, yüzü ona dönük bir şekilde oturuyordu.

"Grace?" dedi yumuşak bir sesle ve odanın diğer ucuna geçerek onun arkasında durdu ve nazık elini ensesine koydu.

Başını öne eğmek dışında hiçbir tepki vermedi. "Yalnız kalmak ister misin?" diye sordu. "Gideyim mi?"

"Perry," dedi. Sesinde yılların yorgunluğu vardı. "Lord Sandersford, Gareth. Jeremy'nin babası. O ölmedi ve ben bunu hep biliyordum. Sana yalan söyledim."

"Evet," dedi.

"Biliyor muydun?" Ellerinin kucağında kıvrıldığını görebiliyordu. "Ve benimle yüzleşmedin mi? Beni dışarı atmadınız mı?"

"Seni dışarı mı attılar?" dedi. "Sen benim karımsın, Grace."

"Eski sevgilim hâlâ hayatta," dedi. "Bunu bilseydin benimle evlenmezdin, değil mi?"

"Ne fark ederdi ki?" diye sordu.

Yüzünü örtmek için ellerini kaldırdı. "Bu gece onunla birlikte dışarıdaydım," dedi. "Gittiğimizi görmüş olmalısın. Beni gitmem için zorlamadı Perry. Onunla birlikte özgürce nehrin kıyısına gittim. Sanırım yarım saatliğine gitmiş olmalıyız. Onunla birlikte gitmemi istiyor."

Elini kızın boynundan çekti. "Evet," dedi. "Peki gidiyor musun Grace?"

Kadın ürperdi. "Belki de öyle yapmamı istersiniz," dedi. "Senin onurunu kırdım, Perry. Sana sadakatsizlik etmedim ama az önce söylediğim şeyi yaptım. Ve onu dinledim."

"Grace." Onun önünde durmak için hareket etti ve kalçalarının üzerine çömeldi. "Bunca yıl sonra onu tekrar görmenin duygularını çok zorladığımı anlayabiliyorum. Belki de ona karşı olan duygularının yeniden canlandığını anlayabiliyorum. Belki de şimdi, büyük ölçüde çıkar için yapılmış bir evliliğe hapsolmuş gibi hissettiğini biliyorum. Ama sizi sandığınızdan daha iyi tanıyorum. Sen söylemeden bana sadakatsizlik etmediğini biliyorum. Ve eğer beni terk edersen, bunu hafife almayacağını ve ne yapman gerektiğini bana açıkça söyleyeceğini de biliyorum. Benim şerefimi lekelemedin. Bu suçluluğun yükünü hissetmene izin vermeyeceğim."

İleri geri sallanıyordu, elleri hâlâ yüzündeydi.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu, sakın kalma çabalarına rağmen sesi gergindi. "Onunla gitmek istiyor musun Grace?"

"Seninle kalmak istiyorum," dedi, sesi o kadar ıstırap doluydu ki, Perry'nin rahatlama duygusu kısa sürdü. "Seninle evli kalmak istiyorum, Perry."

"O halde öyle yapmalısın," dedi ve bir elini uzatıp onunkini kapadı.

Ama kadın ondan uzaklaştı. "Perry," diye bağırdı, "beni öptü. Bana sarıldı ve beni öptü, ben de ona karşı koymadım, ama benden istediği gibi onunla yatmak istemedim. Beni öpmesine izin verdim."

Peregrine beceriksizce yutkundu. "Benimle kalmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet!" Sesi şiddetliydi ama yine de ellerini yüzünden çekmedi. "Kalmak istiyorum. Ama sen kesinlikle kalmamı isteyemezsin, Perry."

"Sen benim karımsın Grace," dedi. "Eğer istersen benimle kalırsın."

"Perry." Ellerini bıraktı ve sonunda ona baktı, yüzleri karanlıkta sadece gölgeler halindeydi. "Ondan nefret ediyorum. Bu kadar uzun zaman sonra edeceğimi düşünmemiştim. Hiçbir şey hissetmemeyi beklerdim. Ama sanki her şey dün olmuş gibi ondan nefret ediyorum."

Üzüntüyle başını salladı ve ayağa kalktı. Elini onunkine uzattı. "Hadi," dedi, "bu karanlıktan çıkalım."

Ama onun elinden çekindi. "Hayır," dedi, "bana dokunma,

Perry. Henüz değil."

Çünkü kendini suçlu ve kirlenmiş hissediyordu. Gareth'ın dokunuşuyla kirlenmişti. Onunla birlikte özgürce nehre indiği, onunla birlikte gitmesi için yalvarmasına izin verdiği, onu hatırlamasına ve ona karşı yeniden korkutucu bir çekim hissetmesine izin verdiği, onu öpmesine, ona sıkıca sarılmasına ve sanki hâlâ sevgilisiymiş gibi elleriyle onu keşfetmesine izin verdiği için kendi ahlaki zayıflığından daha çok kirlenmişti. Çünkü Perry için yıkanıp temizlenmemiştir. Ve Perry'nin karşısında durduğunu görünce, onun Jeremy hariç, geçmişte ya da şimdi hayatında başına gelen en iyi şey olduğunu bir kez daha anlamıştı. Ve karşılığında ona sunabileceği iyi hiçbir şeyi yoktu. Ne gençlik, ne güzellik, ne de canlılık. Ne de onur. Evlendiklerinden beri tam bir sadakat bile göstermemiştir.

Elini onun elinin içine koyamazdı. Henüz değil.

Eli kendi üzerine kapandı ve yanına düştü. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi birkaç dakika kadının önünde durdu. Sonra soyunma odasından çıkıp yatak odasına doğru yürüdü.

"Sandersford'un bu sabah bize ahırları göstereceğini unuttun mu?" Martin ertesi gün sabah odasında Peregrine'e katıldığında ona sordu.

"Hayır." Peregrine sabah gazetesinin üst kısmına baktı ve gülümsedi. "Hayır, unutmadım."

"Pekâlâ," dedi Martin, Peregrine'in yanındaki sandalyeye otururken, "pek bir şey kaçırmamışsın. Ahırların kendisi etkileyici ama Sandersford'un ana merkezi olmadığı için burada çok fazla at tutulmuyor."

Peregrine kâğıdı kapattı ve dirseğinin dibindeki masanın üzerine koydu.

"Grace iyi mi?" Martin sordu. "Onu bu sabah görmedim." "Evet, iyi," dedi Peregrine. "Sadece yoğun bir günün ardından yorgun. hayal et."

Martin kayınbiraderine baktı, gözlerini kaçırıp, öksürdü ve atılmış kâğıdı aldı. Başka birinin içeri girmek üzere olup olmadığını anlamak için tedirginlikle kapıya baktı. Sonunda, "Buna neden izin verdiğinizi anlayamıyorum," dedi. "Beni ilgilendirmez tabii ki."

"Hayır," dedi Peregrine, kayınbiraderinden neden bahsettiğini açıklamasını istemeyi gerekli görmeyerek, "ama sen onun kardeşisin. I

Endişenizi anlıyorum."

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Martin söyledi. Bir cevap beklemedi. "O her zaman bir alçaktı, kendi iyiliği için fazla yakışıklı ve fazla cazibeliydi. Bu dünyanın çıkarıcılarından biriydi. Ve Grace bunu asla göremedi. Kendini kaptırmıştı."

Peregrine, "O artık kolay etkilenen bir kız değil," dedi. "Peki," dedi Martin, "onu almazsa çok şanslı olacaksın."

tıpkı küçük bir kızken onu ailesinden aldığı gibi. Yerinizde olsam buna bakardım. Kendi karınla nasıl başa çıkacağın beni ilgilendirmez elbette. Bu çok garip. Çenemi kapalı tutmalıydım."

"Hayır," dedi Peregrine, "alınmadım. Gördüğüm kadarıyla Grace'i seviyorsunuz ve bunun için sizi sadece onurlandırabilirim. Belki de meseleleri diğer erkeklerin yapacağı gibi ele almıyorum. Belki de yöntemlerim tamamen yanlış. Ama sana şunu söyleyeyim Martin: Grace'i ben de seviyorum ve söylememe izin verirsen, onu herhangi bir kardeşin sevebileceğinden çok daha fazla sevdiğimi de ekleyeceğim. O benim karım, görüyorsun. Ve onunla birlikte bu durumu çözeceğiz."

Martin tekrar öksürdü. "Bundan bahsettiğim için özür dilerim," dedi. "Onun kim olduğunu bilmediğinizi ya da neler olup bittiğini fark etmemiş olabileceğinizi düşündüm."

Peregrine gülümsedi. "Priscilla'nın başarısından memnun olmalısınız," dedi. "Peki ya oğlunuz? Onunla hiç tanışmadığım için bazen bir yeğenim olduğunu bile unutuyorum."

"Genç aptal," dedi Martin sevgiyle. "Sanırım o da hepimizin onun yaşındayken olduğu gibi. Zevk peşinde koşmak ve başını belaya sokmak, okumaktan ve eğitilmiş bir adam olmaktan çok daha önemli."

ETHEL kolunu Grace'in koluna doladı ve onu kahvaltı salonundan terasa doğru çekti. "Gökyüzü çok ağır," dedi. "Umarım yine yağmur yağmaz. Dün hava daha iyi olacaktı gibi görünüyordu."

"Evet," dedi Grace. "Ama kötü havalardan kendimi hep teselli ederim. Eğer bu kadar çok yağmur yağmasaydı, bu kadar yeşil çimlere ve bu kadar güzel çiçeklere sahip olamayacağımız düşüncesiyle."

"Eh," dedi Ethel, "umarım en azından biz bu öğleden sonra kasabaya dönene kadar durur."

"Evet," diye onayladı Grace.

"Grace," dedi Ethel telaşla, "senin için çok endişeleniyorum. Elbette bu beni ilgilendirmez."

"Sen de böyle derdin," dedi Grace gülümseyerek, "ve ben de sana yürekten katılırdım. Korkunç bir kızdım, değil mi? Hatırladığım o kişinin ben olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum."

"Çok çekici bir adamdı," dedi Ethel. "Eskiden içten içe mantığını dinlememesinin oldukça anlaşılabilir olduğunu düşünürdüm. Ve şimdi, elbette, daha da çekici. Ama Grace, o hiç değişmemiş."

"Hayır," dedi Grace, "o yapmadı. Ama ben aldım, Ethel. Ve benim için endişelenmene gerek yok. Ya da Perry için. Perry'den hoşlanıyorsun, değil mi?"

"İtiraf etmeliyim ki onu ilk gördüğümde şok oldum," dedi Ethel. "Çok genç görünüyordu ve tavırları da çok gençti. Ama bence çok şanslı bir eşleşme yaptın Grace. Martin de ben de ondan çok hoşlanıyoruz. Ve tabii Priscilla'yı da. Ve babam." Birden güldü. "Babam, 'Bu genç köpek yavrusu Grace'imın hak ettiğinden çok daha fazlası,' dedi. Sanırım tam olarak böyle söyledi."

"Grace'im' mi dedi?" Grace baldızına ilgiyle bakarak sordu. "Bana hep böyle hitap ederdi."

"Evet," dedi Ethel, "kesinlikle öyle dedi."

"Şey," dedi Grace, "benim için endişelenmenize gerek yok. Gareth'la kaçacak değilim. Londra'dan ayrıldıktan sonra onu bir daha asla görmemeyi umuyorum."

"Sevindim," dedi Ethel. "Martin de sevinecek."

Grace gülümseyerek, "Bana önümüzdeki haftalarda Priscilla için ne gibi planlarınız olduğunu anlatın," dedi. "Ondan çok memnun olmalısınız."

"Öyleyim," dedi Ethel. "Ve sevgisini belli bir sevgiliye bağlamadığı için de çok memnunum. Böyle bir şey yapmasından korkuyordum. Bu kadar gençken bu yıl bunu yapmasını gerçekten istemiyoruz. Kızımı bir ya da iki yıl daha kaybetmeyi göze alabileceğimi sanmıyorum."

GRACE VE PEREGRINE, Priscilla ve Lucinda Stebbins'in Londra'ya dönerken o kadar konuşkan olmalarının ve kendi sessizliklerinin dikkat çekmemesinin büyük bir şans olduğunu düşünüyorlardı. Priscilla'nın elbette her zaman neşesi yerindeydi. Bu olay da bir istisna değildi. Haykıracağı iki günlük yeni insanlar ve yeni deneyimler, dört gözle bekleyeceği ve üzerine spekülasyonlar yapacağı haftalarca sürececek bir sezon daha vardı.

Ama Bayan Stebbins bile alışılmadık derecede konuşkandı. Priscilla ve Leydi Lampman Bay Paisley'i yakışıklı bulmuyorlar mıydı? Belki tam olarak yakışıklı değil, ama kendi tarzında gerçekten çok yakışıklı? Beyefendilerin yakışıklı olmaları için uzun boylu olmaları gerekmiyordu, değil mi? Ayrıca, karakter görünüşten çok daha önemliydi. Ve cana yakınlık. Dostluk önemliydi, Sör Peregrine de aynı fikirde değil miydi? Bay Paisley Londra'ya pek sık gitmezdi ama gelecek hafta Lord Sandersford'un tiyatro partisine katılmayı planlıyordu. Bay Kean'in oyunculuğunu görmeyi çok istediği için babasına onların da katılıp katılamayacağını soracaktı. Onun hakkında çok şey duymuştu.

Peregrine, Bay Paisley'nin Sandersford'un rahmetli karısının zayıf, tumbul kuzeni olduğunu hatırladı. Lucinda Stebbins'in hevesli, kızarmış yüzüne hoşgörüyle gülümsedi, tiyatrodaki varlığının Bay Paisley'nin dikkatini Kean'in performansından uzaklaştırabileceğini ve bu nedenle kendisinin de katılarak ona belirgin bir kötülük yapmış olabileceğini belirtti ve ona göz kırptı.

Lucinda kıkırdadı, kızardı ve eve dönüş yolculuğunun geri kalanında arkadaşının sohbeti domine etmesinden memnun oldu.

Peregrine, yanında oturan karısının farkındaydı; araba beklenmedik bir şekilde sallandığında, kendini sabitlemek ve ondan uzak durmak için kayışı tutmaya fırsat bulamadan önce kolu ara sıra karısına sürtünüyordu. Ne yaparsa yapsın, ona söyleyecek bir şey bulamıyordu. Ve ona bakmaya da cesaret edemiyordu çünkü yüz ifadesinde doğal bir şey olmayacak ve son derece rahatsız olacaktı.

En sıradan, beceriksizce konuşmaların ötesinde konuşmamışlardı.

Bir gece önce onun soyunma odasından ayrıldığından beri doğrudan göz teması kurmamıştı. Ve vagonda kollarının tesadüfî teması dışında birbirlerine dokunmamışlardı. Soyunma odasında uyumuştı. Ya da en azından gecenin ikinci bölümünü soyunma odasında, kesinlikle uyumak için tasarlanmamış bir sandalyeye yığılmış bir şekilde geçirmiş, dolup taşan ve yarışan zihnini boşaltmaya çalışmış, kendine onun soyunma odasında duyduğu haberin iyi bir haber olduğunu hatırlatmaya çalışmıştı. Başını rahatsız bir şekilde lavabonun yüksek mermer tablasına yaydığı kollarının üzerine koyarak uyuklamıştı.

Bu iyi bir haberdir. Sandersford ile yalnız kalmıştı. Yarım saat. Onunla konuşmuş, hatta kendisini öpmesine bile izin vermişti. Ve *onunla* kalmak istediğine, evliliklerine devam etmek istediğine karar vermişti. Bu onun istediği şeydi, geçen hafta boyunca umut etmesine bile zor izin verdiği şeydi.

Yine de onun kendisine dokunmasını istememişti. Onun dokunuşundan çekinmişti. Onunla kalmaya karar vermişti ama kendisine dokunmasına izin vermeyecekti. Ve bu yüzden kararında hiçbir zafer, hiçbir sevinç yoktu. Evlilik yeminini bozamamıştı ama kalbi o gece reddettiği adamdaydı.

Peki bu konuda ne yapabilirdi? Onu kendisini terk etmesi, evliliğini bırakıp gitmesi ve kendini bir skandalın ortasına atması için cesaretlendiremezdi. Bunu yapamazdı. Kendi kendine yemin ettiği gibi, onun kararına saygı duymalıydı, bu karar ne olursa olsun. Ve bu yüzden onu karısı olarak yanında tutmalı, onun mutsuz olduğunu bilmeli, ona yakın kalmak, her şekilde karısı olarak kalmak için kendini zorlaması gerektiğini bilmeliydi.

Onu seviyordu. Eğer Sandersford'un mutluluğu için gerekli olduğunu anlarsa onu bırakmaya hazırdı. Aksine karar verirse de onu yanında tutmaya hazırdı. Ama olayların bu şekilde gelişebileceğini aklına bile getirmemişti. Kalbinin başka bir yerde olduğunu bile bile onun sadece kişiliğine sahip olmaya hazır olduğundan hiç emin değildi. Elbette hiçbir zaman tamamen onun olmamıştı. Her zaman onun büyük bir parçasının ölü oğlu ve ölü sevgilisiyle birlikte mezarda olduğunu biliyordu. Ya da en azından her zaman buna inanmıştı. Yakın zamana kadar o sevgilinin hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu. Ama her zaman en azından ona rahatlık, belki de hoşnutluk getirebileceğine inanmıştı.

Peki şimdi ne yapacaktı? Hayatlarının geri kalanında onunla sessizlik içinde mi yaşayacaktı? Ona dokunmadan mı? Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Onu seviyor ve mutluluğunu her şeyden çok istiyordu. Ama o bir aziz değildi. Çok insancıldı. Eğer onu terk etseydi, yokluğuyla başa çıkmayı bir şekilde öğrenirdi. Ama onu terk etmemişti. Bu yüzden karısı olarak kalmalıydı. Bir şekilde, sanki bu iki gün hiç yaşanmamış gibi hayatına devam etmeliydi. Tabii bir gece önce yaptığı gibi ondan açıkça kaçmazsa. Buna katlanamazdı. Eğer bu bir daha olursa ona dokunamazdı.

Priscilla konuşmaya devam ederken Peregrine uzandı ve parmak uçlarıyla Grace'in elinin arkasına dokundu. Grace onun eline baktı ve sonra sarsak bir hareketle gözlerinin hizasının biraz altına bakmak için karşıya geçti. Hiçbir şey söylemedi ve hemen sonra tekrar başka tarafa baktı. Ama elini çekmedi.

Adam bir gece önce yatak odalarına girdiğinde kadın uyuyordu ya da uyuyor gibi yapıyordu. Saat çok geç olmuştu. Diğer tüm konuklar gittikten ya da yattıktan çok sonra dışarıda dolaşmıştı. İçeriye döndüğünde de kütüphaneye girmiş, kapının altındaki ışıktan ev sahibinin orada olduğunu anlamıştı.

Peregrine kapıyı çalmadan içeri girdiğinde Sandersford şaşırmış görünmüyordu. Ve ayağa da kalkmamıştı. Şöminenin yanındaki deri sandalyede kamburunu çıkarmış oturuyordu, boş bir kadeh kolunun üzerinden sarkan elinden sarkıyordu. Tam olarak sarhoş olmamıştı ama Peregrine onun bir kadehten fazla içtiğini tahmin etmişti. Misafirine alaycı gözlerle bakmıştı.

"Ah, öfkeli koca," demişti. "Eldivenin nerede, Lampman? Bu iş düzgün bir şekilde yapılacaksa yüzüme vurmak için bir eldivene ihtiyacın var, biliyorsun."

Peregrine doğruca odaya girmiş ve Sandersford'un karşısındaki sandalyeye oturmuştu. "Sizinle kavga etmek gibi bir niyetim yok," dedi. "Sadece Grace kararını verdiği göre o n u rahat bırakmanızı rica ediyorum."

Sandersford güldü. "Zaferinde cömert olabildiğini görüyorsun, değil mi?" demişti. "Seni aptal! Grace'in seni seçtiğini mi sanıyorsun? Beni sevmediğini mi sanıyorsun? Onu senden alamayacağımı mı sanıyorsun? Bir gün bunu yapmayacağıma inanıyor musun? Sen sadece bir çocuksun, Lampman, bir kadının duygularını anlamaya çalışıyorsun."

"O benim karım," demişti Peregrine. "Hem görevim hem de eğilimlerim onu zarar görmekten ve taciz edilmekten korumamı gerektiriyor. Ben

Senin hakkında kendi kararını vermesine izin vermek için geri adım attım çünkü geçmişte seni sevdiğini ve çocuğunu doğurduğunu biliyorum. Şimdi o kararını verdi, umarım bu konu sizin zihninizde de nihai hale gelmiştir."

"Bir tehdit mi algılıyorum?" Lord Sandersford sordu.

"Hayır," demişti Peregrine, "sadece nezaket için bir ricaydı. Bir zamanlar onu seviyor muydun, Sandersford? Şimdi de seviyor musun? O zaman onu rahat bırak. Bir zamanlar onun hayatına yeterince yıkım ve acı getirdin. Şimdi biraz kefaret öde."

Lord Sandersford ayağa fırladı, elleri yanlarında beyaz yumruklar halindeydi. "Tanrı adına," demişti, "bir köpek yavrusunu kırbaçlamak utanç verici olmasaydı, Lampman, seni şimdi kırbaçlardım. Grace ve benim hakkımda ve aramızda geçenler hakkında ne biliyorsun? Hangi hakla beni yargılıyor ve bana ders veriyorsun, seni sofu aptal? O bir zamanlar benimdi. Onun bedenine ve ruhuna sahiptim, anlıyor musun? Ve kardeşinin ölümünden sonra senin yasal korumanı kabul ettiği için şimdi senin olduğunu mu düşünüyorsun? Ona sahip olduğunu mu sanıyorsun? Senin olduğunu mu sanıyorsun? O benim. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle kalacak."

Peregrine oturmaya devam etti. Ama yüzü solmuştu. "Böyle bir tartışmaya girmeyeceğim," dedi. "Sanki Grace uğruna kavga edilecek bir varlıkmiş gibi. Onu hiç bir insan olarak gördün mü Sandersford? Onun duygularını hiç düşündün mü? Onu çocukla bıraktığında ne hissettiğini, ne acı çektiğini hiç merak ettin mi? Şimdi ona yaşattığın eziyet hakkında bir fikrin var mı? Artık onu rahat bırak. Hayatında düzgün bir şeyler yap."

Lord Sandersford kendini kontrol altına almıştı. Kadehini konyakla doldurdu, konuğuna içki ikram etmedi ve yerine oturdu. "Grace'in hayatındaki eziyet sensin, ben değil," dedi. "Seni bir çocuk olarak gördüğünün, kaybettiği çocuğu haline geldiğinin farkında değil misin? Seni terk ederek iyi ismine zarar vermeyecektir. Seni incitme riskini göze alamaz. Hayatının en büyük tutkusundan vazgeçmeyi tercih etti. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek, Lampman. Çok geçmeden senin de onun çocuğu gibi olduğunu göreceksin, daha genç bir kadına teslim edilmesi gereken büyüyen bir adam. Tercihini görmediğimi mi sanıyorsun? Grace de göreceksin. Beni son kez görmedin. Doğru zaman geldiğinde onun için geleceğim."

"Göründüğün kadar alçak biri olmadığını ummuştum, Sandersford," demişti Peregrine. Geçmişte Grace'e karşı davranışlarının bir açıklaması olabileceğini ya da en azından bencilliğini aşmış olabileceğini ummuştum. Bu gece seni reddederse, kararını kabul edeceğini ummuştum.

ve ona olan sevginizi kendi bencil arzularınızın önüne koymaya karar verin. Ama görüyorum ki öyle değil. Özür dilerim. İyi geceler." Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Ne?" Lord Sandersford alaycı bir tavırla şöyle demişti. "Bir daha karına yaklaşırsam beni öldürmekle tehdit etmedin mi, Lampman?"

"Hayır." Peregrine tekrar ona döndü. "Tehdit yok, Sandersford. Şiddetten hayır geleceğini sanmıyorum. Ve erkekliğimi sana ya da bir başkasına kanıtlama zorunluluğu hissetmiyorum. Sadece onu taciz edersen, onun isteklerine rağmen kendini ona zorla kabul ettirirsen, sana karşı harekete geçmek zorunda kalırım. Başka türlü olmaz. İyi geceler."

"Sen bir korkaksın," demişti Lord Sandersford gülerek. "Seni ilk gördüğümde şüphelendiğim gibi, beni küçümseyen zavallı bir çocuksun."

Peregrine kütüphaneden sessizce çıkmadan önce, "Garip bir şekilde," demişti, "hakkımdaki düşüncelerin beni incitmiyor, Sandersford."

Peregrine, Priscillaya hüznle gülümseyip sorusuna cevap veremediğini itiraf ederken, GRACE'in elinin kendi elinin altına döndüğünü fark etti, çünkü son birkaç hafta içinde kendisi ve Bayan Stebbins tarafından öldürülen genç beyefendileri zihninde sıralamaya çalışırken zihni şok edici bir şekilde dağılmıştı.

"Uzun bir liste," dedi. "Sorunuz beni gerçeğe döndürdüğünde zaten yirmi dört taneydi. Ve şimdi Bay Paisley'i de bu listeye dahil edip etmediğimi hatırlayamıyorum. Sanırım yoktu. O halde yirmi beş."

İki kız da güldü.

Grace'in eli parmak uçlarının altında avuç içi kadar uzanıyordu.

Böylesine duygusal bir krizden sonra evliliği toparlamak, yeniden bir araya getirmek ve devam ettirmek her ikisi için de kolay değildi. Geçtiğimiz haftalarda yaşanan olaylar kaçınılmaz olarak izlerini bırakmıştı. Ve belirsizliklerini. İkisi de diğerinin ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Her ikisi de diğerinin evliliğe devam etmekte isteksiz olup olmadığını merak ediyordu.

hepsi. Ancak aynı olaylar, duyguları hakkında açıkça konuşmalarını imkansız olmasa da zorlaştıran bir utangaçlık, bir beceriksizlik bırakmıştı.

Ama evlilik devam etti. Hammersmith'ten neredeyse sessiz geçen bir yolculuktan sonra, evde zahmetli sohbetler ettikleri bir akşam yemeğine ve Bayan Borden'ın evinde bir geceye katlandılar.

Peregrine rahat bir nefes alarak sohbet etmek için arkadaşı Amberley Kontu'na döndü ve Grace bir portre ressamıyla yaptığı sohbetin büyüüne kapılarak sıkıntılarını neredeyse unuttu. Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde Grace, Londra'ya geldiklerinden beri kocasıyla paylaştığı yatakta soğuk ve gergin bir şekilde yatarken, onu hâlâ paylaşacaklarını keşfetti.

Onun bir gece önce kendisinden kaçmasını yanlış anladığını biliyordu. Onun derinden incindiğini biliyordu. Ama bütün gün ona, ondan değil, kendisinden çekindiğini açıklayamamıştı. Bunu yapmak, geride bırakmak istediği tüm o meselelere yeniden değinmek anlamına gelirken nasıl açıklayabilirdi ki? Ve ona basitçe onu sevdiğini nasıl söyleyebilirdi? Belki de bunu duymak istemeyecekti.

Bir gece önce, kolaylık olsun diye evlendiklerini söylemişti. Kelimeler canını yakmıştı. Bütün gün bu sözleri aklından çıkaramamıştı. Ve elbette doğrudular. Basitçe doğrudu. Onu incitmek ya da aşağı çekmek için söylenmemişlerdi. Doğrudular. Başından beri biliyordu. Onunla evlenmeyi kabul ettiğinde Perry'yi onun kendisini sevdiğinden daha fazla sevmemişti. Ancak o zamandan beri -ve bu o kadar yavaş olmuştu ki, tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemiyordu- Perry onun için tüm dünyayı ifade etmeye başlamıştı.

Aynı şeyin Perry'nin de başına gelmesini beklemek için hiçbir neden yoktu. Ve hiç şikâyeti yoktu. Perry ona her zaman son derece nazik ve şefkatli davranmıştı. Son birkaç haftadır yaşanan olaylarda onun duygularına ve kişiliğine anlayış ve saygı göstermişti. Şikâyet edecek hiçbir şey yoktu. Ama, ah, evliliklerinin onun için bir kolaylıktan çok daha fazlası haline geldiğini hiçbir şekilde anlamadan açık gerçeği söylediğini duymak acı vericiydi.

Gareth'a inanmıyordu. Perry'nin genç kadınları arzuladığına ve er ya da geç bir metres edinmesinin kaçınılmaz olduğuna inanmıyordu. Buna inanmıyordu. Perry'yi Gareth'tan çok daha iyi tanıyordu ve onun kendisine sadık olduğunu ve öyle kalacağını biliyordu. Ama içinde bir mutsuzluk, daha genç bir kadına arzuyla bakabilme özlemi var mıydı acaba? Asla sadakatsizlik etmeyecek olsa bile ona asla gerçek mutluluğu getiremeyecek bir evliliğe mi bağlıydı?

Ona sormazdı. Cevabı bilmesine imkân yoktu. Ama önceki geceki davranışının aralarını açacağından ve evliliklerinin onları asla bir araya getirmeyeceğinden korkuyordu.

sefalet ve tuzaktan başka bir şey değil.

Şehre döndükleri ilk gece adamın soyunma odasından yatak odalarına gelişini biraz rahatlayarak izledi. Adamın odayı geçip yatağın kenarına oturmasını ve parmak uçlarıyla yanağına dokunmasını büyük ve temkinli gözlerle izledi. Yüzü hiç görmediği kadar ciddiydi.

"Benimle evli kalmak istediğini söylemiştin Grace," dedi. "Ben de öyle istiyorum. Ama yarım bir evlilik düşünemem. Eğer dokunuşum seni tiksindiriyorsa, bunu bana şimdi söylemelisin ve ben de ayrı yaşayabileceğimiz bir düzenleme yapmak zorunda kalacağım. Senin isteğin dışında sana dokunmayacağım."

"Dokunuşun iğrenç değil, Perry," dedi ve elini tutup avuç içini yanağına değdirmek için uzandı. "Ve ben de yarım bir evlilik istemiyorum."

Mumları söndürmek için ayağa kalkmadan önce onun gözlerini aradı.

Ama Grace yarım saat sonra kocasının yanında, ona tam olarak dokunamadan uyanık yatarken, sevişmelerinin onları birbirlerine daha da yakınlaştırdığından emin değildi. Rahatlayamamış, uzun süre kocasının ellerine ve onu yavaşça ve sabırla yumuşatmaya çalışan dudaklarına karşılık verememişti. Bir gece önce Gareth'ın talepkâr, arayıcı elleri ve ağzıyla ilgili hatıralar sürekli araya giriyor ve kendisini yeniden kirli hissetmesine neden oluyordu. Ürpermek için kendini gergin tutmak zorunda kalmıştı.

Ve Perry sonunda o hazır olmadan önce ona gelmiş ve canını yakmıştı, ama o acısını sadece yine gerilerek göstermişti. Ancak sonlara doğru, Perry yüzünü onun saçlarına gömdüğünde ve Perry onun bunu bildiğini anladığında, sonunda onunla buluşmaya hazır olduğunu hissetmiş ve Perry'yi kendine doğru çekerek başını onunkine yaslamış ve boğazındaki yumruyu yutmuştu. Birkaç dakika sonra ondan uzaklaşmış ve her zaman yaptığı gibi başının altına bir kol koymamıştı.

Onun uyuduğunu düşünmüyordu. Uyuyor olamayacak kadar hareketsizdi. "Perry," diye fısıldadı. Koluna hafifçe dokundu.

Yüzünü ona doğru çevirdi.

"Perry," dedi, "gerçekten burada daha fazla kalmak istiyor musun? Sezonun tadını çıkarıyor musun?"

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu.

"Evet." Kız onun ses tonunu okuyamadı. "Ama sadece siz yaparsanız. Önümüzdeki birkaç hafta için birkaç davetiye kabul ettik."

"O zaman yarın sabahı pişmanlıklarımızı kaleme alarak geçireceğiz," dedi.

dedi. "Yarından sonraki gün yeterince yakın olacak mı Grace?"

"Evet," dedi. "Oh, Perry, evde olduğumuzdan beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

"Çok uzun," dedi. Onu dudaklarından öpmek için öne eğildi ve sonra yüzünü ondan başka tarafa çevirdi.

Ve böylece evlilikleri yeniden başlamıştı, diye düşündü Grace uyanık yatarken ve Perry'nin uyuduğunu ancak çok sonra onun derin nefes alışından anladı. Bu hak ettiğinden de iyiydi, bir gece önce umduğundan da iyiydi. Ama yine de midesinin bir yerlerinde ağrıya benzeyen bir boşluk vardı. Birlikte olmaları, az önce sevişmiş olmaları ve iki gün sonra eve birlikte dönmeyi planlıyor olmaları bile bu boşluğu ortadan kaldırmamıştı.

Korkmuştu.

"Oh, PERRY, bak. Oh, çiçekler!" Grace arabanın koltuğunda öne doğru oturdu, yüzü son iki mil boyunca olduğu gibi pencereye yakındı, ancak Reardon Park'ı o kadar mesafe boyunca görmesi mümkün değildi. Ama şimdi görmüştü: kare şeklindeki klasik evi, ağaçları ve ilkbaharın sonlarında açan çiçekleri.

Bir önceki yıl birlikte ettikleri çiçeklerin hepsi tam ve görkemli bir şekilde açmıştı.

Peregrine ona yaklaştı ve omzunun üzerinden baktı. "Evim," dedi. "Bir anlık bakışı, dünyanın herhangi bir yerinde geçirilen bin günden daha değerli. Korkarım ben asla bir maceracı olamayacağım Grace."

"Ben de öyle," dedi. "Oh, Perry, ağlayabilirim."

"Bu son derece aptalca olurdu," dedi. "O zaman birazdan görünecek olan meyve bahçesini göremezsiniz. Hizmetçiler de yüzünüze bakıp döndüğünüz için üzgün olduğunuzu sanırlardı. Çiçekler muhteşem görünüyor, Grace. O kadar çoklar ki, korkarım Çin'de çiçek açmaları için aşağıya doğru büyümeleri için hiç bırakmadık."

"Pekala," dedi, "Bırakalım da Çinliler isterlerse kendi çiçeklerini diksinsinler."

Sanki o sabah geceyi geçirdikleri handan ayrıldıklarında bir dünyadan çıkıp beş saat içinde başka bir dünyaya taşınmışlardı. Peregrine, arabanın ön tarafında durduğunda arabadan dışarı fırladı.

ve karısını aşığı indirmek için döndü. Uşığın onlara kolaylık sağılamak için indirdiğı basamakları tamamen görmezden geldi. Evdeydiler, birlikteydiler ve araba tamamen durmadan önce birbirlerine gerçek bir mutlulukla gülümsemişlerdi.

Neredeyse, diye düşündü, ayakları yere değdikten sonra birkaç dakikalığına onun belini tutarken ve sanki yolculuklarının son aşamasında aralarındaki tüm gariplik, sertlik, mutsuzluk ve her şey normalmiş gibi davranma çabaları yok olmuş gibi ona tekrar gülümsedi. Sanki evliliklerinin ilk yılında burada birlikte yaşadıkları o sessiz hoşnutluğı hemen geri dönebileceklermiş gibi.

"Mutlu musun?" diye sordu onu bırakmadan önce.

Dudakları titremesine rağmen başını salladı. Arabacı ve uşak, evin iki hizmetçisi, uşığı ve Grace'in hizmetçisiyle birlikte bagaj arabasını boşaltmak için telaşla koşuşturuyor olmasalardı ve evin hizmetçisi kapıda durmuş, yüzünde hoş geldin gülümsemesiyle reveranslar yapmasaydı, onu kucağına alıp öpebilir ve onu sevdiğini, hayatının geri kalanında güvende ve huzurda tutacağını söyleyebilirdi.

Grace onu selamlamak için ilerlediğinde, "Daha bu sabah eve doğru yola çıktığınızı duyduğumuzda çok şaşırdık leydim," dedi. "Ve çok sevindik. Şimdi yukarı çık ve yıkan. Yukarıya sıcak su gönderdim bile. Sen daha ne olduğunu anlamadan salonda sıcak çörekler ve demli çay olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Grace. "Evde olmak çok güzel."

Ve bu iyiydi, Peregrine de aynı fikirdeydi. Londra'yı ve moda dünyasını hiçbir zaman çok sevmemişti. Şimdi her ikisini de düşünmek bile onu ürpertmeye yetiyordu. Oraya bir daha dönmek ya da Reardon Park'tan bir daha ayrılmak isteyeceğine inanmıyordu.

Sessiz hayatlarının rutinine bir kez daha alışmak güzeldi. Bahçede ve meyve bahçesinde dolaşmak ve karısının becerisi ve hayal gücünün onları çevrelediğı güzelliğı ve rengi görmek güzeldi. Ve çardakta güllerin vaat ettiklerini görmek. Kendi kitaplarının arasına geri dönmek ve kütüphanedeki yıpranmış sandalyesinde dinlenip gönlünce kitap okuyabilmek ve karısının onun karşısındaki sandalyede sessizce nakış işlemesini yeniden izlemek güzeldi. Ona tekrar kitap okumak ve düşüncelerini ve fikirlerini onunla paylaştığında, karısının ilgi göstereceğini ve zekâsını onunkıyla mükemmel bir şekilde eşleştirebileceğini tekrar keşfetmek güzeldi.

Ve tekrar arkadaşlarının arasına dönmek çok güzeldi. Dönüş haberleri hızla yayıldı ve birkaç gün boyunca en az bir ziyaretçinin gelmediği bir öğleden sonra olmadı. Rektör, eşinin yokluğu için özür diledi ama ailelerine yeni katılan çocuğun üç hafta önce geldiğini duyurmaktan da büyük mutluluk duydu. Bayan Cartwright, hem kendilerinin hem de Kont'un ailesinin yokluğunda hayatın çok sıkıcı olduğundan yakındı ama belki de şimdi yeniden biraz daha fazla misafirleri olacaktı. Bay Watson Noel'den önce ödünç aldığı bir şiir kitabını geri vermek için gelmişti.

Bay ve Bayan Carrington her zamanki hallerindeydiler, Peregrine onlara yüksek sesle gülebilirdi ve onlar gittikten ve Grace'le tekrar yalnız kaldıktan sonra da güldü.

Bay Carrington, Grace'in muslin elbisesine bakarken başını sallayarak, "Ne kadar güzel bir yeni elbise," dedi. "Sanırım artık bizim gibi kaba saba insanlarla konuşmayacaksınız Leydi Lampman ve siz, Amberley ve diğerleri gittiğinizden beri olduğumuz kadar sıkıcı olacağız."

"William," diye azarladı karısı. "Bu fikir bile! Leydi Lampman senin ciddi olduğunu düşünecek. Ona aldırma canım. William alay etmeyi sever."

"Yeni bir ceketim var," dedi Peregrine, elleriyle yakalarını düzelterek, "Weston tarafından yapılmış. Ve dünyanın bu kısmındaki herkesin artık benim gözümün önünde olup olmadığını ciddi ciddi merak ediyorum. Elbette, tüm komşularıma sırtımı dönersem, üstün görünüşüme hayran olacak kimse kalmayacak, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Bay Carrington. "Gördüğün gibi bize ihtiyacın var Lampman. Ve sıkıcı olmamıza gerek yok, bunu bilmek seni rahatlatacaktır, Viola."

Bayan Carrington öfkeyle, "Gerçekten," dedi. "Sizin kocanız da en az benimki kadar kötü, Leydi Lampman. Size sempati duyuyorum. Ama o her zaman korkunç bir alaycıydı."

"Viola bir kez öfkesine yenik düştüğünde korkunç bir şiddete başvuruyor," Mr. Carrington dedi ki. "Gitsek iyi olacak, canım."

Bayan Carrington, "Bir saattir burada olduğumuza göre, bunu yapmamız gerektiğine katılıyorum," dedi. "Ama söyledikleri doğru değil, Leydi Lampman. Ben mi saldırganım? Bu fikir bile!"

Onlar gittikten sonra Grace de Peregrine'in kahkahalarına katıldı.

Bayan Stanhope da her zamanki gibiydi. Bayan Stanhope, Grace'e Paskalya için kilisede sunağı nasıl süslediklerini, geçen yıl yaptığı dantel kumaşı nasıl kullandıklarını anlattı

ve çiçekleri düzenleme zamanı geldiğinde Leydi Lampman'ı nasıl özlediklerini anlattı. Bayan Letitia, Peregrine'in iltifatlarına kıs kıs güldü ve sevgili Sir Perry'nin her seferinde yeni bir şapkası olsaydı, bir dolap dolusu şapkası olacağını söyledi.

Evet, tekrar evde olmak güzeldi. Sanki hiç gitmemişler gibiydi. Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Aralarında bir şeyler vardı. Bunu açıklamak zordu, kelimelere dökmek imkansızdı, tutarlı bir düşünceyle kavramak bile zordu. Her konuda sık sık ve özgürce konuşuyorlardı. Yine de konuşmalarında bir kısıtlama vardı, o kadar dikkatle kaçındıkları bir şey ki, bu şeyin adını bile koyamıyorlardı. Birbirleriyle rahat bir sessizlik içinde oturabiliyorlardı. Yine de bazen bu sessizlik konuşulmayan bir şeyle gürültüye dönüşüyordu. Birlikte dolaşıyor ve komşularının dostluğundan keyif alıyorlardı. Yine de birbirlerini izlediler, kıskançlık ya da şüpheden değil, adını koyamadıkları bir duygu ya da korkudan.

Karı koca olarak birlikte yaşıyorlardı ama yine de sevişmeleri eskisine göre biraz daha seyrekti. Her ne kadar her karşılaşmalarında ikisi de tatmin olsa ve diğerinin en azından itici olmadığını bilse de, ikisi de bazen tamamen kendi istekleri dışında merak ediyordu. Grace onun bazen daha genç bir kadını hayal edip etmediğini merak ediyordu. Peregrine de onun çocukluğundan beri sevdiği adama özlem duyup duymadığını merak ediyordu.

Ve her ikisi de mantık evliliği yaptıklarını ve diğeri için bunun hâlâ böyle olduğunu hatırlıyordu. Her ikisi de aşkın sadece bir tarafta büyüdüğüne inanıyordu.

EVLİLİKLERİNİN İKİNCİ YILI SONA ERERKEN, hem Grace hem de Peregrine ilk yılın sonundaki göreceli hoşnutluklarına yeniden kavuştuklarını düşünebiliyorlardı. Belki de tek gerçek fark, her ikisinin de bir yıl önce hissettikleri ama kabul etmedikleri şeyi şimdi biliyor olmalarıydı. Ve bu yüzden biraz daha az hoşnutluk vardı. Her biri, sevginin karşılıksız olduğuna inandığında derinlemesine sevmenin kolay olmadığını fark etti. Yine de her biri diğerinin arkadaşlığı, sadakati ve şefkati için minnettardı.

Grace'in ailesini Noel'de kendilerini ziyaret etmeleri için davet ettiler. Davet reddedildi - hava ve dolayısıyla yollar kötü olacaktı ve Oswald birkaç hafta okuldan eve dönecekti. Ancak daha sonra, kış çok uzun ve sert geçmezse belki Şubat ayında geleceklerine söz verdiler. Lord Pawley bile geleceğini söyledi. Ethel, Grace'e yazdığı mektubun sonuna küçük oğlunun mezarını görmek istediğini de eklemişti.

Grace memnun olmuştu. Babasıyla bir önceki baharda başlayan barışma sürecinin henüz tamamlanmadığını hissediyordu. Bir zamanlar çok yakındılar. Uzaklaşmalarından sonra aralarındaki uçurum da buna paralel olarak genişlemişti. Onu kendi evinde ağırlamayı dört gözle bekliyordu ve son ziyaretinden bu kadar kısa bir süre sonra onu Pangam Malikânesi'nde ziyaret edemeyeceği kesindi. Gareth'a karşı hissettiklerinde hâlâ bir şaşkınlık, bir korku vardı. Ondan ve ona yapabileceklerinden değil, kendinden ve gençken onun hatalarını görmesine engel olan ve onu tüm akıl ve ahlaktan yoksun bırakan bir tutkuya sürükleyen o zayıflığın geri dönmesinden korkuyordu.

Bu arada yine dört gözle beklenecek bir Noel vardı. Kiliseyi Doğu sahnesiyle süslemek; Mortonlar ve Carringtonlarla birlikte köydeki tüm evlerin ve bazı dış evlerin önünde Noel şarkıları söylemek; hastalara ve yoksullara yiyecek sepetleri götürmek; Amberley Kontesi'nin Amberley Sarayı'ndaki çocuklar için bir parti düzenlemesine yardım etmek; hizmetçiler için hediyeler almak ve yapmak ve

arkadaşlar ve birbirleri için; kahya ve aşçıyla hazırlanacak yemekler hakkında görüşmek; kapıları ve şömineleri süslemek için kucak dolusu çobanpüskülü getirmek; çizilen eller ve batan parmaklar için birbirleriyle dertleşmek. Yapılacak yüz bir iş varmış gibi görünüyordu ve hepsi de aynı derecede zevkliydi.

Noel günü Amberley Court'ta her zamanki parti vardı ve öğleden sonra geç saatlerde başladılar, böylece her aile kendi arkadaşlığının tadını çıkarmak, hediyeleri açmak ve Amberley'e giden at arabası yolculuğu için sıcak bir şekilde toplanmadan önce Noel kazını yemek için bolca zamana sahip olurdu.

Ancak Amberley salonunda yanan odun ateşinin sıcaklığının tadını çıkarmaları uzun sürmeyecek gibi görünüyordu. Yarım saat öncesine kadar soğuk bir yolculuğa katlanmak zorunda kalmamış olan Lord Eden ve Leydi Madeline, genç konukları, evin bulunduğu vadi boyunca iki mil ötedeki sahile yapılacak tempolu bir yürüyüşün, Noel yemeklerini hazırlamak ve çay ve akşam yemeğinde gelecek olan tüm güzel şeylere yer açmak için tam da uygun bir şey olduğuna ikna etmek için sabırsızlanıyorlardı.

Gençler her zaman dirençlidir, diye düşündü Peregrine, sandalyesine daha rahat yerleşti ve alevlerin sıcaklığının neredeyse ayaklarını ısıttığını hissederek biraz rahatladı. Walter Carrington ve küçük kız kardeşi Anna hemen ayağa fırladılar, yola koyulmak için can atıyorlardı. Dört Courtney çocuğu da daha fazla isteksiz değildi. Bayan Morton ve küçük kız kardeşi, kendilerine eşlik edecek kaç tane genç beyefendi olduğunu görünce partiye katılmayı kabul e t t i l e r . Ve rektörün iki büyük çocuğu, sanki böyle bir hareketin annelerinin beynini büyüleyeceğini ve rızasını alacağını düşünmüşler gibi annelerinin önünde zıplayarak, onların da gelmesine izin verilmesi için yalvardılar.

Amberley Kontu sıırttı. "Bazen," dedi, "ev sahibi olmanın belirgin avantajları vardır. Özellikle de soğuk bir Noel olduğunda ve çılgın gençlerden oluşan bir kalabalık sadece dört millik bir yürüyüş önerdiğinde. Elbette akıllı misafirlerimi eğlendirmek için kalmalıyım. Ama seni engellememe izin verme, Perry, delikanlı. Belki de bu gençlerin yaşlı bir adamın sakinleştirici etkisine ihtiyaçları v a r d ır."

Lord Eden bir kahkaha atarak, "Oh, çok sağlam," dedi. "Senden sadece beş yaş küçüğüm Perry ve Edmund'la yaşadığınız bazı kavgaları hatırlayabiliyorum. Bir zamanlar benim idolümdün."

"Bir zamanlar mı?" Peregrine, Bayan Stanhope ve Bayan Cartwright'ı sahte bir dehşet ifadesiyle sevindirerek, "Bir zamanlar," dedi. "Cesaret ve pervasızlık konusundaki ünümü kaybettiğimi mi söylüyorsunuz? Bu asla olmayacak. Benim

Paltomu ve şapkamı hemen getirin lütfen."

"Oh, harika," dedi Leydi Madeline. "Dom ve benim bu keşif gezisinin en kıdemlileri olacağımızdan korkuyordum." Peregrine'e küstahça gülümsedi.

"Ben de gelebilir miyim, Perry?" Grace sordu. "Egzersiz yapma fikri hoşuma gitti. Kesinlikle buna ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

"Yani bunu tamamen gönüllü olarak mı yapacaksınız?" diye sordu. "Benim gibi kandırılmadan mı? Oldukça kahramansın Grace."

Bayan Morton, Bayan Letitia'ya, "Sevgili Leydi Lampman," dedi. "Sir Perry için kendini genç tutuyor, değil mi? Ayaklarıma sıcak tuğla koymak bir arabaya bindirilebilseydim bile böyle bir geziyi hoş karşılamazdım."

Bayan Letitia, "Sir Perry gibi yakışıklı ve neşeli bir beyefendiyle bu kadar geç yaşta evlenmek bir hanımefendiyi genç tutar," diye cevap verdi, kıskançlıktan kaynaklanabilecek bir iç çekişle. Peregrine yeni kasketinin yakışıklılığına dikkat çekmeyi ihmal etmemişti; bu kez gerçekten de yeniydi, kız kardeşinin Noel hediyesiydi.

Gençler, Grace ve Peregrine'le birlikte çok geçmeden yola koyuldular, içinden bir derenin denize döküldüğü vadi boyunca enerjik ve gürültülü adımlarla ilerliyorlardı. Beş yıl önce, on yaşındayken, büyüdüğünde ilk kuzeni Dominic'le evlenmeye karar vermiş olan Anna Carrington, kolunu onun koluna dolamış, iki haftadan kısa bir süre önce kutladığı doğum gününü ve bir yıl sonra o korkunç okul odasından tamamen kurtulup neredeyse büyüyeceğini ona hatırlatıyordu.

"Ve nihayet sosyeteye karıştığında birkaç beyefendinin gözlerini kamaştıracaksın, Anna," dedi iyi huylu bir şekilde.

"Öyle mi düşünüyorsun Dominic?" dedi hevesle. Ve içtenlikle ekledi: "Ya sen?"

"Şimdiden gözümü kamaştırıyorsun," dedi, "o pembe yanaklarınla. Hayır, kaşlarını çatma ve kırgın görünme, seni kaz. Çok yakışıyorlar."

Madeline, Howard Courtney ile birlikte yürüyor ve aklına gelen her konu hakkında kararlılıkla sohbet ediyordu. Howard'ın yıllardır ona karşı acı verici bir *eğilimi* vardı ve neredeyse dört yıl önce ona asla bir arkadaştan daha fazlası olarak bakamayacağını söylemesine rağmen, kızarmadan ve dili tutulmadan onunla buluşamıyor gibiydi. Keşke bu kadar iyi bir insan olmasaydı, diye düşündü iç çekerek, belki de onu küçümseyebilir ve şöyle hissedebilirdi

Ona hiç sempati duymuyorum.

Walter Carrington, Bayan Hetty Morton'ı koluna takmış, onun kız kardeşi kadar bile yaşlı olmadığını ve on sekiz yaşından büyük olmasıyla hiçbir alakası bulunmadığını düşünüyordu. Bayan Susan Courtney'nin yazdan beri teyzesinde kalması büyük bir utançtı. Hızla büyüyordu ve çok güzel ve çekingen bir kızdı.

Yağlı Bayan Morton, iki koluna girmiş iki beyefendiyle birlikte yürüdüğünü diğerlerinin görmesinden gurur duyuyordu. Onların Courtney'nin genç çocuklarından sadece ikisi olduğu doğrudu. Ve çocuk Anna'nın Lord Eden'in ilgisini yeniden tekeline aldığını görünce özel olarak sinirlendiği de doğrudu. Ama yine de kendisine eşlik etmeye hevesli iki beyefendinin olduğunu bilmek sevindiriciydi. Bunu daha sonra anneme söyleyecekti.

Peregrine, Grace'in kolunu kendi yanına yasladı. İkisi de boyunlarına iki kez sarılmış yün atkılar takmıştı. "Sen bir harikasın," dedi. "Aralık havasında tempolu bir yürüyüşü, ateşin başında sıcacık bir sohbete tercih edecek pek fazla evli hanım yoktur."

"Deniz ve kumsal kışın en güzel zamanlarını yaşar," dedi. "Açık havayı sevdiğimi biliyorsun Perry. Umarım bu çok genç insanlar benim çok yaşlı varlığımdan dolayı kendilerini engellenmiş hissetmezler."

Sırıttı. "Hepsinin toplamından daha iyi yürüyüp daha iyi çalışabileceğine bahse girerim Grace," dedi. "Bu arada burnun belirgin bir şekilde kiraza benziyor."

"Hayır, hayır," dedi. "Noel mevsimindeyiz Perry. Çobanpüskülü daha uygun bir benzetme olurdu herhalde. Yargılamak için kendi burnumu görebildiğimden değil elbette. Ama seninkini görebiliyorum."

"*Touché*," dedi gülerek. "Ah, bakın, deniz çoktan açılmış. Gelgit neredeyse dolmuş olmalı. Ne yazık. Deniz çekildiğinde geniş sahili görmeyi seviyorum."

"Ama bu gökyüzü suya yansınca muhteşem görünüyor," dedi. "Bak, Perry. Gökyüzünde bir sürü ağır gri bulut var ve arkalarında güneş ışığı var. Ve deniz gümüş gibi görünüyor. Erimiş gümüş."

Peregrine güldü. "Çoğu insan kötü ve sıkıcı bir gün olduğunu söyler, hem de soğuk," dedi. "Çok yaratıcı bir zekân var Grace. Bir şairin aklı."

Vadi, iki yanında sarp kayalıklar bulunan düz, altın rengi bir kumsala açılıyordu. Ama şimdi, neredeyse tam gelgit anında, kumun büyük bir kısmı görülemiyordu. Neredeyse gelen suyun kenarına gelene kadar hep birlikte yürüdüler. Anna, Lord Eden'in kumsaldan su almakla tehdit etmesi üzerine ciyaktı.

ve onu en yakın kırıncının içine fırlat.

"Bir süre kenarda dolaşalım mı?" Peregrine sordu. "Henüz kayalıklara sıkışıp kalacağımızı sanmıyorum. Olsaydık da sadece yukarı tırmanmamız gerekirdi."

"Aman Tanrım," dedi Grace. "Bu mümkün mü?" Gözlerini uçurumun neredeyse dik yüksekliğine dikti. "Sanırım bu senin çocukluğunda yaptığın bir şey, Perry. Ve sanırım kesinlikle yasak olan bir şey."

"Her iki açıdan da haklısın," dedi uysalca. "Görünüşe göre ikimiz de oldukça pervasız ve itaatsiz gençlermişiz Grace. Birbirimizi hak ediyoruz, sence de öyle değil mi? Sanki onların yaşındayken böyle bir taşkınlık yapmayı aklımızdan bile g e ç i r m e m i ş i z gibi, bütün o gürültücü, şamatacı gençlerden uzak durarak kumsalda sakın sakın dolaşmaya cüret ediyoruz. Biz sahtekâriz, hayatım. Sence geri dönüp onlara itiraf etmeli miyiz?"

"Oh, Perry," dedi, "sanki şimdiden yaşlı bir adammışsın gibi konuşuyorsun.

Onların neşesine katılmak için can atmıyor musunuz?"

"Katılmak mı?" dedi. "Yüce Tanrım, hayır, Grace. Ben çocuk değilim canım. Neredeyse iki yıldır ayık ve evli bir beyefendiyim."

"Sana yaptığım bu mu?" dedi.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Beni evli bir beyefendi mi yaptın?" dedi. "Evet, kesinlikle."

"Ayık kısmını kastetmiştim," dedi.

"Hiç de değil," dedi. "Sadece bugün en az üç kez güldüğümü çok net hatırlıyorum. Ama oynamak değil, Grace. Bu benim yaşımda biraz onursuzca olurdu, değil mi?"

"Bazen genç bir arkadaşına özlem duyduğunuzdan korkuyorum," dedi.

"Ve sanırım kendini genç olarak görmüyorsun," dedi. "Böyle mi düşünüyorsun Grace? Genç kızları kızdırmayı sevdiğim için belki de? Ama yaşlı hanımları da kızdırmayı severim canım. Bayan Letitia Stanhope'u her gördüğümde şapkasını yeni ve çok çekici bulduğumu söylemezsem büyük hayal kırıklığına uğrar. Kadınları severim. Onları memnun etmek, mutlu etmek çok kolay. Elbette oldukça yüzeysel bir şekilde. Ama insanları mutlu etmeyi seviyorum. Flört ettiğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır!" dedi. "Hayır, hiçbir şekilde eleştirmiyordum, Perry. İnan bana, eleştirmiyordum."

Onun eldivenli elini kendi eline aldı ve sıktı. "Seninle evlendiğim için pişman değilim Grace," dedi. "Eğer kastettiğin buysa." Bir an için

küçük bir sessizlik. "Benimle evlendiğine hiç pişman oldun mu?" "Hayır," dedi.

Onun daha fazlasını söylemesini bekledi. Söyleyecek gibi görünüyordu. Ama söylemedi.

"Bu çok iyi," dedi. "Sanırım tüm evli insanlar bazen merak eder. Ama bunu sormak zor, değil mi?"

"Evet," dedi. "Üzgün değilim, Perry. Gerçekten üzgün değilim."

Onun elini sıktı. "Geri dönüp yürümeliyiz," dedi. "Ama rüzgâr neredeyse arkamızdayken yürümek nispeten daha rahat, değil mi? Geri dönecek cesaretim olduğundan emin değilim."

"O zaman sanırım tek alternatif uçurumdan yukarı çıkmak," dedi. "Gelgit hızla yaklaşıyor."

"Ve öyle de oldu," dedi. "Eminim yukarı tırmanacak enerjin vardır Grace, ama beni de yanında taşımayı biraz fazla bulabilirsin. O zaman geri dönelim. Ugh! Biliyordum."

"Oh," dedi Grace. "Sanki nefesim boğazımdan geri üfleniyormuş gibi hissediyorum."

Peregrine, "Keşke Noel Günü'nü yalnız geçirmeyi tercih etseydik," dedi. "Seninle birlikte gezinmekten her zaman çok memnun olmuşumdur. Yine de bu kadar cana yakın komşularımız ve dostlarımız olduğu için minnettar olmalıyız sanırım."

"Hem de çok," dedi Grace. "Ve bu akşamdan zevk almayacakmış gibi davranamazsın, Perry. Salonda müzik, oyunlar ve muhtemelen dans. Bol bol sohbet ve yemek."

Sırıttı. "Karımın beni oldukça iyi tanıdığına güvenin," dedi. "Grace, burnunda ve yanaklarında çobanpüskülü meyveleri var. Hem de ıslıl ıslıl parlayanlardan."

"Biliyorum," dedi. "Rüzgârın benim yüzümde de seninkinde olduğu gibi bir etki yarattığını düşündüm."

Akşam evde ilerledikçe Grace'in tamamen haklı olduğu anlaşıldı. Peregrine, Bayan Hetty Morton ve Anna Carrington için müzik sayfalarını çevirdi, aşırı gençlikleri diğer genç beylerin onları çoğu zaman görmezden gelmesine neden oldu. Rektörün karısı, Bayan Stanhope ve Bay Courtney ile bir el kâğıt, rektörün küçük çocuklarıyla da spillikins oynadı. Karısıyla ve müzik başladığında partneri olmayan herhangi bir bayanla dans etti. Ve sağlam bir körebe oyununda, gözleri bağlı olmasına rağmen iki kez üst üste Bayan Letitia'yı yakalayınca hile yapmakla suçlandı.

Grace akşamın geç saatlerinde piyanonun bir kenarında duruyordu.

Akşam yemeğinden sonra şenliklerde genel bir durgunluk olduğunda, biraz müziğe göz atıyordu. Peregrine odanın diğer ucunda, Bay Courtney'nin en azından Yeni Yıl Günü'ne kadar bir lokma daha yiyemeyeceğine dair itirazlarına bir grupla birlikte gülüyordu.

Bay Carrington, "En azından tamamen ziyan olmayacağını biliyorsunuz," dedi. "Kimse fark etmeden iki taş kaybedebilirsin."

"William!" dedi karısı. "Ona aldırmayın Bay Courtney." "Belki de kendimi çöl geçişleri için Araplara kiralamalıyım," dedi Mr. Courtney iyi huylu bir şekilde konuştu. "Sence deve sıkıntısı mı var?"

"Ah, baksanıza," dedi Bayan Cartwright gülerek. "Leydi Lampman'ın durduğu yere bakın."

Lord Amberley gülerek, "Piyanofortun yeri değiştirilmiş olmalı," dedi. "Ökse otunun taburenin tam üzerinde olması gerekiyordu. Kimse onu olduğu yerde fark etmemiş gibi görünüyor."

Bayan Carrington, "Bahse girerim Leydi Lampman onun orada olduğunu bilmiyordur, zavalcılık," dedi.

"Peki Perry," dedi Lord Amberley, "bu konuda ne yapacaksın?"

Bayanların çoğu sırtırken, Bayan Stanhope kızarıırken ve Bayan Letitia ellerini göğsünde kavuştururken Peregrine ayağa kalktı.

"Grace," dedi Peregrine bir an sonra, "içinde bulunduğun büyük tehlikenin farkında mısın?"

Ona baktı, müziğe olan konsantrasyonundan irkilmişti. "Pardon?" dedi.

"Tam üstünüzde neyin tehdit oluşturduğunu görmüyor musunuz?" diye sordu.

Telaşla başını kaldırdığında tavanın adamın yüzüyle görüşünü engellediğini gördü.

"Tam ökseotunun altında duruyorsun," dedi. "Böyle bir davete direnmemi bekleyemezsiniz, değil mi?"

Ve sonra onu dudaklarından öptü, odanın diğer ucundaki seyircileri tatmin edecek kadar uzun bir süre. Peregrine başını kaldırıp karısına sırtıttığında bir alkış tufanı, birkaç kıkırdama ve bir "Bravo!" sesi duydu.

"Perry," dedi. "Herkes görmüş olacak."

"Korkarım öyle," dedi. "Ve oradan uzaklaşsan iyi olur, yoksa seni tekrar öpmek zorunda kalacağım."

Grace biraz aceleyle hareket etti ama yine de adam Grace'in elini koluna koyup onu salonun diğer ucuna götürürken içinde bir sıcaklık vardı.

gölüşen komşularına katılmak için odaya girdiler. Bu, hediye açma ve hizmetkârları ağırlama sabahıyla başlayan ve samimi dostlarla geçirilen akşamlarla devam eden bir sıcaklıktı. *Keşke her zaman böyle olabilseydi*, diye düşündü Grace, kocasının yanına oturdu ve kolunu onun kolundan çekmedi.

Ayaklarının dibinde sıcak bir tuğla ve dizlerine sarmak için ağır bir battaniye olmasına rağmen eve dönüş yolculuğu soğuktu. Peregrine yola çıkar çıkmaz kolunu Grace'in omuzlarına doladı ve Grace de başını ona yasladı.

"Yorgun musun?" diye sordu.

"Mmm." Gözlerini kapattı. "Keşke her gün Noel olsa. Bu konuda çok özel bir şey var, değil mi Perry?"

"Evet," dedi. Ve bir elini çenesinin altından geçirerek çenesini kaldırdı ve onu öptü.

Grace, yarım saat boyunca hissettiği memnuniyet ve yükselen arzu sisinin ardında bir yerlerde, insanın neredeyse iki yıllık kocasıyla bir vagonun soğuk iç kısmında oturmasının, her ikisinin de ağır kışlık giysiler giymesinin, yolculuğun neredeyse her anında öpüşmesinin, dudaklar ve dillerle birbirlerinin ağzını usulca ve yavaşça keşfetmesinin, eldivenli parmaklarla birbirlerinin yüzüne dokunmasının, birbirlerine kulak için hiçbir anlamı olmayan ama sadece kalp için anlamı olan kelimeler mırıldanmasının oldukça saçma olduğunu düşündü.

Eve vardığında doğrudan yatak odasına götürülmesi ve kocasının hizmetçisini ve uşağını gece için kovması ve başka bir seferinde yaptığı gibi onu kendisinin soymaya başlaması ve bu sırada onu öpmesi, elleriyle ona tapması ve onu yatağa götürüp nemli bir şekilde birbirlerine sarılincaya ve saf yorgunluktan uykuya dalıncaya kadar onunla tekrar tekrar sevişmesi de aynı derecede saçma ve büyüleyiciydi.

Ve belki de onu sevdiğini, onu tüm varlığıyla ve her zaman için sevdiğini ve sadece Noel olduğu için değil, herkesin o mevsimde sevgi ve iyi niyet hissettiğini hayal etmek saçma.

"Perry," diye mırıldandı onun sıcak ve çıplak göğsüne karşı. "Mmm," dedi adam, başının üstünü öperek.

Ve ikisi de uyudu.

Grace Ethel'den bir mektup almasaydı, belki de Noel onlarla birlikte Yeni Yıl'ın ötesinde de kalacaktı. O gün ve gecenin büyüğü Noel'i takip eden günlerde kesinlikle kaybolmadı ama

Onları daha önce bilmedikleri kadar derin bir sevginin sıcaklığıyla birbirlerine bağlamıştı. Ama mektup geldi ve aralarını yeniden açmaya başladı.

Ethel'in mektubunda üzücü bir şey yoktu. Mektup, hem Grace'in hem de Peregrine'in ilgilendiği aileyle ilgili haberlerle ve yazıldığı sırada hepsi soğuk algınlığından mustarip olsa da planlanan ziyaretin en geç Şubat ya da Mart ayında yapılabileceğine dair umutlarla doluydu.

Asıl üzücü olan iki ekti. Biri Ethel'in sadece Grace için yazdığı ayrı bir nottu. Diğer de yine ona hitaben yazılmış mühürlü bir mektuptu. Ethel mektubun Vikont Sandersford'dan geldiğini açıkladı. Mektubu ondan almak ya da böyle gizli bir şekilde Grace'e göndermek istememişti. Martin'in gerçeği öğrendiği takdirde böyle yaptığı için onu suçlayacağından emindi. Ama Lord Sandersford çok ısrar etmişti. Ona Grace'in mektubu isteyeceğini söylemişti. Mektubu gizlice göndermezse, bunu açıkça yapması gerektiğini ve şüphesiz Grace'in kocasını üzeceğini söylemişti. Ethel doğru şeyi yapıp yapmadığını hiç bilmiyordu.

Grace kendini hasta hissediyordu. Oturma odasında oturmuş, bir elinde Gareth'in açılmamış mektubu vardı. Mektubu açmak istemiyordu. Kendi kendine Gareth ölmüş gibi davranmak istiyordu. Onu sevmiyordu. Bunu nasıl yapabildiğini merak ediyordu. Onu unutmak istiyordu. Ama tabii ki o ölmemişti ve unutamazdı. Hoşuna gitse de gitmese de, o hayatının gerçek bir parçasıydı. Onu sevmişt; onunla evliliğin gerçekliğini olmasa bile yakınlığını paylaşmıştı; o Jeremy'nin babasıydı.

Elinde mektupla uzun bir süre oturdu. Sonra ayağa kalktı, odadan çıktı ve neredeyse koşarak merdivenlerden indi. Kapıyı çalmayı beklemeden aceleyle Peregrine'in çalışma odasının kapısını açtı ve Peregrine'in yanında emlak müdürünün olduğunu görünce birden durdu.

"Özür dilerim," dedi. "Affedersiniz, lütfen." Her iki adam da ayağa fırladı.

Peregrine ona doğru geldi, gözleri sabit bir şekilde yüzündeydi. "Ne oldu?" diye sordu. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Bekleyebilir," dedi. "Lütfen bana müsaade edin."

Ama elini kaldırdı ve müdüre döndü. "Bize izin verir misiniz?" dedi. "Daha sonra gelip sizi göreceğim."

Adam başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

"Ne oldu Grace?" Peregrine ona döndü, yüzünde endişe vardı.

Yüzünü. "Seni üzecek bir şey oldu. Ethel'in mektubunda kötü haberler mi vardı? Baban mı?"

Cevap vermedi ama Gareth'in mektubunu sanki onu haşlayacakmış gibi eline tutuşturdu.

Mektuba baktı ve elinde evirip çevirdi. "Mühürlü," dedi, "ve sana gönderilmiş, Grace."

"Gareth'tan," dedi. "Lord Sandersford."

"Anlıyorum." Geri vermeden önce uzun ve sessiz bir süre mektuba baktı. "Bu senin için Grace. Benim için değil."

Yutkundu ve tekrar kendi ellerine aldı. "Evet," dedi. Ve biliyordu ki, açsa da açmasa da o yine oradaydı. Gareth. Onun geçmişi. Perry ile arasına her zaman girecek olan şeyler. Ve Perry'nin ona ne yapması gerektiğini söyleyerek hayatını asla kolaylaştırmayacağını biliyordu. Ve onu bu kadar çok sevmesini sağlayan da bu gerçektir. Perry ona bir insan olarak saygı duyuyordu. Hayatını kolaylaştırmak ve evliliklerini daha kalıcı kılmak için bile olsa, kocası olarak ona asla hükmetmezdi.

Döndü, tek kelime etmeden odadan çıktı ve merdivenleri tırmanarak tekrar oturma odasına gitti. Ve mektubu açtı.

Gareth, onsuz yaşayamayacağını yazdı. Gençliğindeki bir düşüncesizlik için ömür boyu sürecek bir cezaya katlanmak çok zordu. Ona gelmeliydi. Ya da o ona gelecekti. Bir önceki baharda Amberley Kontu'yla birkaç haftalığına misafirperverliğini kabul ettirecek kadar yakınlık kurmuştu. Onu seviyordu ve kocasına sadık kalmak için çok çabaladığını anlamasına rağmen onun kendisini sevmediğine inanmıyordu. Londra'dan döndüğünden beri neredeyse her gün Jeremy'nin mezarını ziyaret etmiş ve orada hiç tanımadığı oğlu ve dikkatsizce bir kenara attığı aşkı için ağlamıştı.

Kelimeler Grace'in gözlerinin önünde bulanıklaştı. Bunu ona bağışlamış olamaz mıydı? Ve bu doğru muydu? Sonunda birlikte bir oğulları olduğunu ve Jeremy'nin ikisinden de oldukça farklı, gerçek bir insan olduğunu kabul etmiş miydi? Ama bunun doğru olup olmadığını bilmek istemiyordu. Doğru olduğundan da şüpheliydi. Bunu sadece, tüm ayrıntılar arasında bunun onu zayıflatacağını bildiği için mi yazmıştı? Gareth, Jeremy'nin mezarı başında ağlıyordu! Oğullarının mezarı başında. Ürperdi.

Peki ne yapacaktı? Ona mektup yazıp gelmeyeceğini ve onu bir daha görmek istemediğini mi söyleyecekti? Onun inkârlarını görmezden geleceğinden emindi. Gareth ona olan aşkının öldüğüne inanmayacaktı. Gareth her zaman istediğini elde etmişti.

Ve içinde, bir şekilde, tamamen kendi iradesi dışında, adamın yine istediğini elde edeceği korkusu büyüdü. Bir kez daha onun üzerinde gücünü kullanacaktı, bir kız olarak memnuniyetle karşıladığı ve isteyerek kabul ettiği bir güç. Ona bir daha asla isteyerek teslim olamazdı. Ondan nefret ediyordu. Ama nefret aşka çok benzer. O da bunu biliyordu. Kızın nefreti onu hiç şaşırtmamıştı. Nefretinin onu kendisine çekeceğinden korkuyordu.

Ve Perry'den uzakta. Perry'yi seviyordu. Onun yumuşaklığı, kahkahaları ve sessiz şefkati, otuzlu yaşlarının ortalarına gelene kadar hayatında eksik olan tüm iyiliği ve huzuru temsil ediyordu. Ve belki de hayatının geri kalanında bu şeylerin tadını çıkarabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ama Gareth'i düşünmek her zaman suçluluk duygusunu ve kendi değerine dair şüphelerini uyandırıyordu.

İyiliği ve huzuru hak etmiyordu. Perry'yi hak etmiyordu.

Onu kaybedecekti. Hem de olabilecek en kötü şekilde. Onu bir kenara atmayacaktı. Kendisinden on yaş büyük bir kadınla evli olduğu için bazen pişmanlık duysa bile bunu asla yapmayacağını biliyordu. Ve Gareth onu gitmeye zorlamayacaktı. Gareth bile kaçırma yoluna başvurmazdı. Hayır, sonunda kendi yıkımına özgürce gidecekti. Ve bunu, kendini asla affedemeyeceği bir geçmiş için cezalandırmak amacıyla yapacaktı. Bu kaçınılmazdı. Bu ihtimal onu dehşete düşürüyordu.

Bununla savaşıacaktı. Kendini yok etmek kadar zayıf bir şey yapamayacak kadar güçlü bir insandı.

Ama çok korkuyordu.

PEREGRINE, tamir edilmeye çok ihtiyacı olan tüy kalemiyle bir kâğıt parçası üzerinde çalışıyordu. Kâğıdın yüzeyini çiziyor, dişleri diken diken oluyor ve ara sıra sayfayı süslemek için küçük mürekkep püskürtüleri gönderiyordu.

Bir erkek ve bir centilmen olmak her zaman başarılması kolay bir şey gibi görünmüştür. Hayatla yüzleşme ve onu kendi ahlaki ilkelerine göre yaşama cesaretine sahip olmak. Hukukun ve dinin sınırları içinde kalmak. Diğer insanlara onurlu ve saygılı davranmak. Zayıfları ve masumları korumak. Bunların hepsi kulağa kolay geliyordu. Kendisinin cesaret ya da ilke eksikliği olduğunu hiç düşünmemişti.

Ama şu anda onun için söz konusu olan cesaret değildi. Asıl soru neyin doğru neyin yanlış olduğuydu. Başka bir insana saygılı davranmak tam olarak neyi içeriyordu? İnsan zayıf olanı tam olarak ne şekilde korumalıydı? Soyut olarak bir centilmen olmak çok kolaydı, aylar ve yıllar boyunca karşılaşılan insan yığınlarına karşı centilmen gibi davranmak çok kolaydı. Ama kendi karısına, onun için herkesten daha önemli olan kişiye karşı nasıl davranması gerektiğini bilmek hiç de kolay değildi.

Her şey yeniden başlamıştı, Sandersford'la olan bu iş. Tam da onun nihayet geçmişi geride bıraktığını umduğu bir zamanda. Tam da evliliklerinde her şeyin harika bir şekilde yolunda gittiğini düşündüğü bir anda. Noel Günü'nden ve o harika, büyülü sondan bu yana, kadının geçmişteki tüm duygularına ve tutkularına rağmen, belki de artık onu bölünmemiş bir aşkla sevdiğini ummaya cesaret etmişti. Ve kendisini aşktan daha azına razı olmaya ikna etmek çok zordu. Saygı, sadakat, şefkat bile artık onu tatmin etmek için yeterli görünmüyordu.

Ama umutları yine suya düşmüştü. O lanet mektup! Peregrine kalemini bıraktı ve bir elini gözlerine götürerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Doğru şekilde mi hareket etmişti? Kendini mektubun mührünü kıramayacak durumda bulmuştu. Mektup karısına gönderilmişti. Bir zamanlar adı dışında her şeyiyle kocası olan adamdan geliyordu. Sevdiği adamdan. Ve her ne kadar bu duyguların gerçek doğasını bilmesede, hâlâ ona karşı güçlü hisler besliyordu.

Daha önce

Kendisi getirmiş olmasına rağmen mektubu açıp okuyamadı.

Ve böylece ona geri vermişti. Deli miydi? O bir erkek miydi? Karısının eski sevgilisi ona gizlice bir mektup göndermişti, şüphesiz bir aşk mektubuydu bu ve adam karısının mektubu okumasına izin vermiş, neredeyse onu cesaretlendirmişti. Müdahale etmeyi reddetmişti. Mektubu parçalara ayırması ve Sandersford'un peşine düşerek bir daha asla evliliğinin kutsallığına müdahale etme eğiliminde olmamasını sağlaması gerekmez miydi?

Ama yapamadı. Zorba kocayı oynayamazdı. Karısını zorla yanında tutamazdı. Dünyaya karşı saygın bir görüntü sergileyip, özel hayatında iltihaplı bir yara gibi duran bir evliliğe sahip olamazdı. Onu k e n d i isteği dışında elinde tutmaktansa kaybetmeyi tercih ederdi.

Ama mektubu açmadan ona getirmişti. Neden? Ondan yardım mı istiyordu? Sorunun yükünü kendi omuzlarına almasını mı istiyordu? Onu hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Onu istemediği bir davranışa mı zorluyordu?

Neden bu konuda konuşamıyorlardı? Büyük bir sessizlik Sandersford konusunu ve onun için olduğu ve olduğu her şeyi kuşatmış gibiydi. Neden bu konuda konuşamıyor, birbirlerinin zihnini ve kalbini tanıyamıyorlardı? Bazı şeylerin kelimelerle anlatılamayacak kadar derin ve acı verici olduğu sonucuna vardı. Grace'in geçmişindeki sevgilisine dönmeye karar vermesi halinde onu kaybetme ihtimaliyle yüzleşebilirdi. Ama o anı yaşamayı, sorduğu bir soruya yanıt olarak onun dudaklarından acımasız gerçeği duymayı göze alamazdı. O zaman bir korkak mıydı?

Peregrine tam ofisinin kapısına ulaşmıştı ki kapı açıldı ve Grace içeri girdi. Ona yazılı bir kâğıt uzattı.

"Mektubu okudum," dedi. Sesi oldukça tınısızdı. "Ve bir cevap yazdım." Kendi gözleriyle onun gözlerini tuttu.

Mektubu kızın elinden aldı ve kızın daha önce yaptığı kırıksıklıkların içine katladı. Bunu yaparken hiç aşağıya bakmadı. "O halde göndermelisin," dedi. "Grace, neden bana onun mektubunu getirdin? Ve cevabını? Yardımına ihtiyacın var mı?" Kadının gözlerinden yaşlar süzülürken dudağını ısırды.

"Senden habersiz bir şey yapmak istemedim, Perry," dedi.

Bir elini kaldırdı, yanağına koymaktan vazgeçti ve omzuna koydu. "Yardım edebilir miyim Grace?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Mektubu okumanı ya da yırtıp atmanı ve bir daha Gareth'la iletişim kurmamı yasaklamayı istemiştin," dedi. "Bu aptalcaydı. Sen asla böyle bir şey yapmazsın.

Bunu yapar mısın, Perry? Çünkü bu hiçbir şeyi çözmez ama birbirimize olan saygımızı kesinlikle zedeler."

"Acını dindirmek istiyorum," dedi. "Bunu kendim üstlenmek istiyorum. Ama yapamam. Bu, başka bir insandan asla alamayacağımız bir şeydir."

"Ona gitmemi istiyor," dedi. "Ya da benim için buraya gelecek. Gitmeyeceğimi ve buraya gelirse onu görmeyeceğimi bildiren bir mektup yazdım." Gözlerini sıkıca kapatmıştı.

Peregrine'in eli farkında olmadan onun omzunu sıktı. "Onu seviyor musun Grace?" diye sordu. Vücudundaki her damar zonkluyor gibiydi.

"Hayır," dedi. "Hayır, onu sevmiyorum. Ondan nefret ediyorum." Bir duraklama oldu. "Ama bir şey var. Belki de ona ait olduğumu düşünüyorum. Belki de sana ait olmadığımı düşünüyorum, Perry. Bunu yapmak istedim ama korkarım ki istemiyorum."

Ellerini yüzüne götürürken ilk hıçkırığının acısını hissedebiliyordu. Hissedebiliyordu çünkü o da acıyı paylaşıyordu. Kadının her iki omzunu da morartıcı bir şekilde kavradı, bunu yaptığının farkında bile değildi ve başını öne eğdi. Onu ve kendisini rahatlatmak için onu kendine doğru çekemedi bile. Artık onun kollarına ait değildi.

O zaman olmuştu, aklı ona oldukça soğukkanlı bir şekilde söylemişti. Sonunda olmuştu. Artık soruyu geri almak için çok geçti. O sormuştu ve kız da yanıtlamıştı. Olan olmuştu.

Aniden döndü, ulaşabileceği bir yerde duran porselen bir heykelciği kavradı ve şömineye doğru fırlattı. Şömineye tatmin edici bir şekilde çarptı ve parçaları gürültüyle ocağın içine düştü.

"Lanet olsun!" dedi dişlerinin arasından. "Sandersford'a lanet olsun. Ve sana da lanet olsun Grace."

Elleri iki yanında yumruk olmuş, kendi sözlerinin yankısı karşısında dehşete düşmüş bir halde ondan uzakta duruyordu. Arkasında mükemmel bir sessizlik vardı. Kadın hıçkırmayı bırakmıştı.

Birkaç dakika sonra çizmesinin ucuyla ocaktaki porselen parçalarını bir araya getirmek için ilerlediğinde kendi sesinin sakinliği karşısında şaşırdı. "O halde gitmek istiyorsunuz?" diye sordu ve ona döndü.

Kızarmış, korkmuş gözlerle ona baktı. "Gitmek mi?" dedi. "Buradan ayrılmak mı? Bunu benden mi istiyorsun, Perry? Tanrım, iş bu noktaya mı geldi? Ama ben gitmek istemiyorum. Tekrar Gareth'la birlikte olmak istemiyorum. Burada seninle olmak istiyorum. Seninle güvende olmak istiyorum. Ama ben

artık sana ait olmadığımı söyledim. Ve şimdi benden nefret ediyorsun. Nasıl nefret etmezsin? Oh, Tanrım, neler oluyor?"

"Belki de ikimiz de histerik davranıyoruz," dedi ve dönüp masaya doğru yürüdü, üzerinde duran nesneleri yeniden düzenleyerek aralarına biraz mesafe koydu. "Gitmeni istemiyorum Grace. Sen de gitmek istemiyorsun. En azından henüz. Duygularından emin görünmüyorsun. Emin olana kadar burada kal."

"Bu sana haksızlık olur," dedi.

Daha önce üzerine bir şeyler karaladığı kâğıdı buruştururken oldukça acımasızca güldü. "Ne o zaman?" dedi. "Beni terk etmeni istemiyorum Grace, bunu yapmak istediğinden bile emin değilken ve ben gitmeni istemezken. Ve sanırım bana karşı dürüst olduğun için minnettar olmalıyım. O mektubu saklayabilirdin." Dönüp ona baktı. "Benimle kal. En azından artık bunu yapamayacağını anlayana kadar kal. Zamanı geldiğinde bana söyleyeceğini biliyorum." Sesi kendi kulağına geldiği kadar soğuk ve ani miydi acaba?

"Ne zaman?" diye fısıldadı. "Son kararımdan bu kadar emin misin? Bu kaçınılmaz mı, Perry? Ve tüm bunlardan sonra kalıcı olarak kalmama dayanabilir misin?"

Aniden, beklenmedik bir şekilde ve biraz da acımasızca gülümsedi. "Hastalıklı olmayalım," dedi. "Sanırım hemen dışarı çıkmazsam kafam binlerce parçaya ayrılacak. Benimle yürüyüşe gel Grace. Bak, dışarıda kar yağmaya çalışıyor."

"Yapamam, Perry," dedi.

"Evet, yapabilirsin." Gülümsemesi yüzünü daha sıkı bir şekilde sarmıştı. "Yol boyunca tempolu bir yürüyüş yapacağız. O ağır gri bulutlardan ve tüm çıplak dallardan güzellik ve şiir çıkarmak için yanımda olmalısın. Hayır, bir daha ağlamayacaksın. Bunu yasaklıyorum. Kesinlikle. Dışarıdaki eşyalarını alması için birini göndereyim mi, yoksa kendin mi gidersin?"

"Ben giderim," dedi.

Grace gittikten sonra masasını toplamak gibi gereksiz bir işi tamamlayan Peregrine, hayat devam ediyor, öyle mi, diye düşündü. Gözyaşları kurudu, yaralar sarıldı ve hayat devam etti. Sadece büyük trajedilerde felaket tek seferde gerçekleşirdi. Gerçek hayatta ise bir dizi küçük acıyla gelir. Ve belki de sonunda hiç gelmedi. Ya da belki de geldi. Ama sonuç ne olursa olsun, hayat devam etti. Hayat devam etmek zorundaydı.

Ocağın üzerindeki porselen parçalara huzursuzca baktı ve

hizmetçiyi çağırmak için çan ipini çekti.

Grace'in babası ve erkek kardeşinin, karısı ve kızıyla birlikte Reardon Park'ta kalmaya gelecekleri haberi Abbotsford köyü ve çevresinde sevinçli bir bekleyiş yaratmıştı. Bu insanlar bir yıl önce Leydi Lampman'ın dünyada sandıkları kadar yalnız olmadığını keşfetmişlerdi elbette ama

Kocasıyla birlikte ziyaret ettiği aile üyeleri vardı. Ancak bu insanların geleceğini bilmek, meraklarını gidermek ve Noel bittikten sonra kış boyunca gerileme eğiliminde olan sosyal beklentilerini artırmak için büyük bir merhem oldu.

Lord Amberley'nin aynı saatlerde Vikont Sandersford'u ağırlayacağı haberi de heyecanı bir kat daha artırdı. Uygun bir beyefendi miydi? Bayan Morton, Bayan Carrington'a sordu. Bu soru sorulduğu sırada orada bulunan Bayan Courtney, Susan'ın hâlâ Henshaw Teyzesi'nde olduğunu ve Nisan ayına kadar eve dönmeyeceğini söyleyerek içten içe hayıflandı.

Amberley Kontu'nun kendisi de davetsiz bir misafirin yakında geleceği haberi karşısında şaşırılmıştı. Lord Sandersford ile tanışıklığı kısa sürmüştü ve hiçbir şekilde samimi bir tanışıklık değildi. Ama kız kardeşi ona Vikont'un Leydi Lampman'ın kardeşinin komşusu olduğunu ve Leydi Lampman'ın kendisini de hayatı boyunca tanıdığını hatırlattı.

"Emin olmak için," dedi. "Unutmuşum. Perry ve Leydi Lampman eve dönmeden hemen önce hepsini birkaç günlüğüne Hammersmith'e götürdü, değil mi? Sanırım Reardon Park'taki bu toplantının bir parçası olmak istiyor."

"Çok yakışıklı," dedi Madeline. "Sence ona aşık olmalı mıyım, Edmund? Yoksa benim için biraz yaşlı mı?"

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi ağabeyi. "Biz Londra'dayken yeterince sık aşık oluyorsun Madeline. Bunu tekrar yapmadan önce biz oraya dönene kadar bekleyemez misin?"

"Oh, sanırım öyle," dedi gülerek. "Ayrıca, otuz yaşından büyük bir beyefendiye aşık olmayı kendime yedirebileceğimi sanmıyorum. Ve Lord Sandersford kırkına yaklaşmış olmalı. Kendisini bir yabancıнын evine davet ettiğine göre ne kadar tuhaf bir adam olmalı."

"Perry ile olan dostluğumu bildiğinden eminim," dedi Lord Amberley. "Ve Perry'yi memnun edebildiğim için çok mutluyum."

Amberley Kontesi, oğlunun ve Sir Peregrine'in onuruna bir akşam yemeği partisi düzenlemeye başladı ve Bayan Morton bir kart partisi mi yoksa sessiz sinema partisi mi vereceğine karar vermeden önce hem Bayan Cartwright'ı hem de Bayan Carrington'ı ziyaret etmek zorunda kaldı. Sonunda ikisini bir arada yapmaya karar verdi.

Herkes Şubat ayının sonunun mahalleye ziyaretçi beklemek için en uygun zaman olduğu konusunda hemfikirdi. Kış herkesi kasvetli bir hale getirmişti ve baharın gelmekte olduğuna dair birkaç işaret daha yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı. Leydi Lampman ve Sör Peregrine kiliseden sonra onlara Reardon Park'ta birkaç cesur kardelen çiçeğinin açtığını söylemişti. Ama herkes biliyordu ki Leydi Lampman'ın orada bir çiçeğin yetişmesi için çıplak bir toprağa bakması yeterliydi. Bayan Courtney, arabayla eve dönerken eşine neşeyle, bunun pek de adil görünmediğini söyledi.

Grace, hayatın nasıl devam ettiğinin tuhaf olduğunu düşündü. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, insan hayatta kaldığı sürece, bir şekilde felaketin parçalarını topluyor ve yaşamaya devam ediyordu. Geçmişte bunu kanıtlamıştı. Gareth'in gidişi. Hamilelik skandalı. Gareth'in evlendiğini bildiren mektubu. Oğlunun ölümü. Korkunç kavga Paul ve babaları arasında. Onunla birlikte gitmesi. Hayat devam etmişti. Dokuz yıl boyunca ölü gibi hissetmiş, hatta yarı ölüler diyarını hoş karşılamıştı. Ama yaşamaya devam etmiş ve sonunda hayata geri dönmüştü.

Ve şimdi tekrar hayatta kalıyordu. Bazen zar zor hayatta kaldığını hissediyordu ama yine de yaşamaya devam ediyordu. Hâlâ Perry ile birlikteydi. Bir şekilde hâlâ onunla birlikteydi. Ve onunla sadece aynı evde yaşamıyordu. Birbirleriyle konuşuyor, birlikte okuyor, birlikte yürüyor, baharın işaretlerini birlikte izliyorlardı. Birbirlerine ihtiyatlı bir nezaketle davranıyorlardı. Hayır, belki de nezaketten daha fazlasıyla.

Artık karı koca olarak yaşamadıkları doğrudu. Gareth'in mektubu geldikten sonraki gece, Perry'nin korkunç patlamasından sonraki gece yatak odalarında titreyerek beklemişti, artık onunla aynı odayı paylaşamayacağını söylemek için, en azından ona tüm sadakatini sunana kadar. Ama bütün gece beklemişti. Ne o gece ne de ondan sonraki hiçbir gece gelmemişti.

Onu çok özlemişti. Ve onu istiyordu. Ama kendinden emin olmadan ona doğru bir adım atamazdı.

hiç şüphesi yoktu. Onu sevdiğinden ve her zaman seveceğinden oldukça emindi. Ama bunu uzun zamandır biliyordu. Emin olmadığı tek şey kendisiydi. Ona ait olduğundan, onu hak ettiğinden, evliliklerine sunacak değerli bir şeyi olduğundan tam olarak emin değildi. Neredeyse emindi ama tam olarak değil.

Uzlaşmaları tamamen ona mı bağlıydı? Perry istese bile onu geri alır mıydı? Evliliklerine son derece sadakatsiz davranmıştı. Ve heykelciği fırlattığı o kısa taşkınlık sırasında çok öfkelenmişti. Perry'nin onu tekrar yataklarına dönecek kadar isteyerek affetmesini bekleyebilir miydi?

Ailesinin gelmesine çok sevinmişti. Onların varlığı hem Perry hem de kendisi için dikkat dağıtıcı olacaktı. İçinden bir ses, hayatını nihayet yoluna koyacaksa, sadece Perry'yle değil, onlarla da uğraşması gerektiğini söylüyordu. Ve babasını özlemişti. Bir yıl önce onu tekrar gördüğünde, ikisinin de hayatlarının ne kadar büyük bir kısmını birbirlerinden ayrı geçirdiklerini fark etmişti.

Öğleden sonra Lord Amberley onları ziyaret edip gülümseyerek Lord Sandersford'un ay sonunda birkaç günlüğüne misafiri olacağını söylediğinde midesi bulandı. Perry'ye bakmaya cesaret edemedi.

Kont kibarca, "Sandersford babanızın komşusu mu, Leydi Lampman?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Birlikte büyüdük."

"O zaman hem ailenize hem de bir komşunuza tekrar sahip olduğunuz için mutlu olacaksınız," dedi.

"Evet." Paul'le geçirdiği dokuz yıl boyunca ona eşlik etmiş olan sakin tavrını takındı.

"Yakında Londra'ya döneceğini sanıyordum, Edmund," dedi Peregrine. Sesi oldukça normal geliyordu.

"Evet," dedi Lord Amberley. "Annem ve Madeline yola çıkmak için sabırsızlanıyorlar. Dominic iki hafta önce ayrıldı. Ama misafirimiz gidene kadar bekleyebiliriz. Sizi temin ederim ki onu ağırlamaktan büyük mutluluk duyacağım."

Grace hasta hissetti. Ama aynı zamanda neredeyse rahatlamıştı da. Son iki aydır bir bekleme duygusu vardı. Hiçbir şey bitmemişti. Hiçbir şey karara bağlanmamıştı. Artık bir şeyler kesin olarak gerçekleşecekti. Ve bu kez Gareth'in hayatının büyük bir bölümünde şu ya da bu şekilde onun üzerinde uyguladığı güçten kendini kurtaracağına dair içindeki güven artıyordu. Bu kez inisiyatifi ele alacaktı. Ve bu sefer kazanacaktı.

Tek umudu şimdi savaşıyordu, yıllar ve yıllar sonra. Ama hayır, çok geç değildi. Otuz yedi yaşındaydı ama henüz ölmemişti ya da ölüme yakın bir yerde değildi, öyle umuyordu. Daha yaşayacak çok şeyi ve uğruna yaşayacağı çok şey vardı. Oh, çok büyük bir şey.

Genel olarak, Gareth'in Amberley Sarayı'na gelmesinden memnundu. Her ne kadar Perry, Lord Amberley'nin ziyareti ile ailesinin gelişi arasındaki günlerde beyaz ve gergin görünse de. Perili gözlerle ona baksa da. Evet, sevinmişti. Eğer kabul ederse, yakında ona tüm sadakatini sunabilecekti. Eğer isterse aşkını da. Yüzündeki ifade onu umutlandırmıştı. Ama bunu henüz düşünmüyordu.

Kendinden emin olana kadar olmaz.

Beklenen tüm ziyaretçiler Şubat ayı bitmeden geldi. İlk gelen Grace'in ailesinin sağlığı gayet iyiydi. Lord Pawley bastonsuz bile yürüyordu ve kendi odasına kapanmak yerine çoğu zaman ailesiyle birlikte bir odada oturmaktan oldukça memnun görünüyordu. Priscilla her zamanki gibi coşkuluydu ve neredeyse sekiz aylıktı.

Amcası ve yengesine anlatacak çok değerli haberleri vardı.

Lord Sandersford'un Amberley Court'a geldiği haberi Reardon Park'a ulaşana kadar birkaç gün geçmişti. Ama Ethel onun geleceğini açıkça biliyordu. Birlikte yalnız kaldıkları ilk fırsatta konuyu Grace'e açtı.

"O mektubu sana göndermek için kabul etmemeliydim," dedi. "Bunu yapmak bana tamamen ters geliyordu ve Martin'e itiraf edecek cesareti hiçbir zaman toplayamadım. Sonunda seni böyle bir karşılaşmadan kurtarmak umuduyla gönderdim Grace. Belki de onu davet etmişsindir. Belki de gelişini memnuniyetle karşılıyorsundur. Bilemiyorum. Keşke bu işe karışmasaydım."

"Kendini suçlamamalısın," dedi Grace. "Benim için ya da Perry için korkmamalısın."

Ethel hem kuşkulu hem de sıkıntılı görünüyordu ama Grace başka bir şey söylemedi. Rektör onlara Lord Amberley'nin ziyaretçisinin geldiği haberini verdikten sonra Peregrine'i soyunma odasına kadar takip etti. Peregrine ona şaşkınlıkla bakarken ve uşağını kovarken kapının önünde durdu.

"Perry," dedi yalnız kaldıklarında, "Lord Sandersford'u bir öğleden sonra çaya davet etmeni istiyorum. Tercihen yarın. Olur mu?"

Adam onun soğuk, sert yüzüne baktı ve gülümsemedi. "Evet, eğer isterseniz Grace," dedi. "Edmund'u ve kontesi de davet edeceğim. Yarın önereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi.

Birkaç dakika daha birbirlerine baktılar ve sonra kadın gitmek için döndü çünkü gerçekten söyleyecek başka bir şey yoktu.

Ve ertesi gün öğleden sonraya kadar birbirlerini bir daha yalnız görmediler. Sabah Grace Ethel'le birlikte Abbotsford'a giderken, Peregrine de Martin ve Priscilla'yı Morton'ları ziyarete götürdü.

Öğleden sonra Lord Amberley, annesi ve misafirlerinin gelişi ve Bay Courtney ile teyzesinden erken dönmüş olan kızı Susan'ın varlığı, Grace'in Gareth'a reverans yapıp kendi sandalyesine yakın bir yere oturmasını işaret ettikten sonra, durumu biraz daha rahatlatmıştı. Kendi yüzüne de yansıdığını bildiği kocasının yüzündeki gergin ifadeyi, babasının ve Martin'in onaylamayan kaşlarını ve Ethel'in endişeli, suçluluk dolu bakışlarını daha iyi görmezden gelebiliyordu.

Ayağa kalkmadan önce Susan ve Priscilla'nın moda üzerine heyecanlı bir fikir alışverişinin ortasına gelmesini ve diğer herkesin tamamen sohbete dalmış görünmesini bekledi.

"Size bahçemizi gösterebilir miyim, Lord Sandersford?" diye kibarca sordu. "Korkarım henüz çok fazla renk yok ama nergisler tomurcuklandı."

Ayağa kalktı, yakışıklı yüzünde bir gülümseme vardı.

Grace onun boyunun uzunluğunun, omuzlarının genişliğinin, hatırlayabildiği kadarıyla Gareth'ı her zaman çevrelemiş olan erkeklik havasının tamamen farkındaydı.

"Memnuniyetle, hanımefendi," dedi.

Peregrine'e bakmadı. Dışarı çıkıp çiçek tarhlarının yanından geçerek meyve bahçesine doğru yürürlerken şalını sıkıca tutuyordu.

"Benim için işleri zorlaştıracığını düşünmüştüm," dedi. "İlk başta beni görmeyi reddedebileceğini düşündüm."

"Hayır," dedi. "Senin gelmeni dört gözle bekliyordum, Gareth." Onun yakışıklı ve gülümseyen yüzüne baktı. "Sana söylemek istediğim birkaç şey var."

"Duymak istediğim tek bir şey var," dedi. "Benimle ne zaman geleceksin Grace? Hemen mi? Daha fazla gecikmenin bir anlamı yok, biliyorsun."

"Seninle gelmeyeceğim," dedi, "asla. Ve basit bir şey için

Sebepe, Gareth. Bunu yapmak istemiyorum. Hayır, belki de daha önemli başka bir sebep vardır. Seninle uzaklara gitmeye ihtiyacım yok. Gördüğün gibi, nihayet geçmiş için kendimi affettim ve kendimi seninle cezalandırmaya artık ihtiyacım yok."

Güldü. "Bu da ne?" dedi. "Kendini suçlu mu hissediyorsun Grace? Kendini benimle mi cezalandırıyordun? Ne demek istiyorsun?"

"Kendimi sana verdiğimde toplumumuzun ve kilisemizin tüm ahlaki yasalarına karşı günah işledim," dedi. "Hamile olduğumu öğrendiğinde babamın bana olan inancı kırıldı. Ona ve Martin'e büyük bir utanç ve mahcubiyet getirdim. Babamla Paul'ün arasının açılmasına neden oldum. Ve Paul, aralarında herhangi bir uzlaşma olmadan öldü. Gayrimeşru bir çocuk doğurdum ve ona bakmadığım bir zamanda öldü. O öğleden sonra uyuyordum, Ethel'in hayali bir hakareti sonucu başımın ağrıdığına kendimi ikna etmişim. Paul'ün ölümünden sonra da, benden on yaş küçük bir adamla evlenerek geleceğimi güvence altına almak için kolay bir yol seçtim. Bu bir insanın taşıyabileceği büyük bir suçluluk duygusu, Gareth."

"Saçmalık," dedi. "Birbirimize aşıktık; yaptığımız şey yanlış değildi. Ve listendeki diğer herkes özgürce karar verdi Grace. Başkalarının eylemlerinden sen sorumlu değilsin."

"Biz aşık değildik," dedi sessizce. "Yanlış zamir kullandın, Gareth. *Ben* aşıktım. *Sen* hiç aşık olmadın. Kelimenin anlamını bilmiyorsun. Gençken sana taparak ve bana hükmetmene izin vererek kendine olan sevgini besledim. Sen kaçıp daha çekici kadınlarla tanışana kadar evde kaldığın son birkaç hafta boyunca iştahını tatmin ettim. Ve daha zengin kadınlarla. Beni sevmedin. Ve benimle evlenmeye hiç niyetin yoktu."

"Bu doğru değil," dedi. "Doğru olmadığını biliyorsun Grace. Bizimki ömür boyu sürecektir bir aşk. Hâlâ hayatımızdaki diğer tüm duygulardan daha güçlü. Gerçeği kabul etmekten korkuyorsun."

"Hayır," dedi. "Sonunda bunu itiraf etmekten korkmuyorum, Gareth. Büyük bir aşkı paylaştığımıza inanmak her zaman daha kolay olmuştur. Ama ben bir aptal ve enayi idim ve sadece senin senden biraz daha onurlu olmadığın için büyük bir rahatlama hissedebiliyorum. Seninle evlenmiş olsaydım şimdi ya büyük bir sefalet içinde yaşıyor olacaktım ya da senin bencil ve ahlaksız tavrının doğru olduğuna öylesine inanmış olacaktım ki doğru ve yanlış kavramlarını tamamen yitirecektim."

"Beni hâlâ sevdiğini sana kanıtlayacağım," dedi, kolunu acı verici bir şekilde kavrayarak.

"Hayatım boyunca çok yanlış yaptım," dedi Grace, "ama kefaretimi ödedim ve ödeyeceğim. İnsanın kendini ölümler için affetmesi çok zordur ama ben bunu başardım. Dün babamı Paul'ün mezarını görmeye götürdüm ve bana tartışmalarından sonra Paul'e hayatında hiç olmadığı kadar hayran olduğunu söyledi. Yani belki de tartışmalarında küçük de olsa bir hayır vardı. Ve Jeremy için kendimi -sonunda- affettim. Sana yalan söylemekle hata ettim Gareth, ama Jeremy hatalı değildi. Geriye dönüp baktığımda Perry'nin bir zamanlar bana söylediği şeyin doğru olduğunu gördüm: Hayat vermek asla yanlış değildir. Yaşadığı sürece kendimi tamamen oğluma adadım. Sonunda da onu ihmal etmedim. Onu bir mürebbiyeye göndermek tamamen kabul edilebilirdi. Ethel, Oswald ve Priscilla için böyle yapmıştı. Suçlanacak kişi ben değildim. Ona verebileceğim kadar mutlu bir hayat yaşadı. Kendimi affettim."

"Çocuk benim bir parçamdı," dedi. "Beni sevebilirsin onun yerine, Grace. Hayatımızın geri kalanı için."

"Hayır," dedi. "Şimdi neden benim peşime düştüğünü anlamıyorum, Gareth. Beni hiç sevmeydin ve ben de artık genç değilim. Sanırım bu bir meydan okuma olmalı. Paul'ün ölümünden sonra eve yoksul ve kırık dökük dönmüş olsaydım, sanırım bana ikinci bir bakış bile atmazdın. Ama benimle tekrar karşılaştığında evliydim ve gençliği erkekliğine meydan okumuş olması gereken bir adamla mutlu bir evliliğim vardı. Sanırım bu yüzden olmalı. Ama gerçekten umurumda değil. Sebebin ne olursa olsun, başarısız oldun. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum, nefret bile."

"Mutlu bir evliliğin yok," dedi hiddetle. "O çocukla mı, Grace? Saçmalık! Onun için bir annenin endişesini hissediyorsun. Senin gidişinden zarar göreceğinden korkuyorsun. O hayatta kalacak, asla korkma."

"Kendimi en uzun süre affettiğim hatalardan biri," dedi, "Perry ile evlenmemdi. Bunun suçluluğu neredeyse iki yıldır peşimi bırakmıyor. Ve senin bunu körüklemene izin verdim. Ancak son zamanlarda aslında yanlış bir şey yapmadığımı ve suçluluk duymama gerek olmadığını anladım. Perry'yi tüm varlığımla seviyorum ve suçluluk duygum beni uzun süre senin gücüne geri ittiği için ona acı çektirmiş olsam da, hayatımın geri kalanını onu mutlu etmeye çalışarak geçireceğim. Perry benimle özgür iradesiyle evlendi ve geçtiğimiz bu zor yıl boyunca bile bana olan sevgisinde ve nezaketinde kusur etmedi. Belki de daha genç bir kadınla evli olmalıydı. Ama gerçek şu ki, o benimle evli ve böyle olduğu için üzgün olduğuna dair hiçbir işaret göstermedi. Evliliğimi yıkamazsın, Gareth, hatta daha f a z l a

bozamazsın. Daha fazla

benim üzerimde güç."

"Yalancı, Grace," dedi. "Oh, yalancı."

"Evet," dedi, "yalan söylediğime kendini ikna etmek zorunda kalacaksın. Başarısızlıkla başa çıkabileceğinden emin değilim, Gareth. Ama seni on altı yıldır gerçekten tanımıyorum. Belki de sana haksızlık ediyorum. Belki de düşündüğümden daha güçlü bir karaktere sahipsin."

"Seni seviyorum," dedi. "Hayatımın en güçlü gerçeği bu Grace." "O halde beni mutluluğumla baş başa bırakarak bunu kanıtlamalısın," dedi.

Hâlâ onun kolunu tutuyordu. Gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu. "İsteseydim seni kazanabilirdim," dedi. "Sana beni sevdiğini itiraf ettirebilirim Grace. Ve bir gün bunu yapacağım, seni temin ederim."

Başını iki yana salladı. "Çay hazır olacak," dedi. "İçeri girmeliyiz. Senden Lord Amberley'i ziyaretini kısa kesmeni ya da gelecekte benden uzak durmanı istemeyeceğim, Gareth. Bunu yapmak için nefesimi boşa harcayacağımı biliyorum. Ama sana şunu söyleyeyim: gelecekte ne kadar sık yoluma çıkarsan çık, benim için fark etmeyecek. Sadece önemli olmayacak."

Kolunu bırakmadan önce birkaç dakika onun gözlerinin içine baktı. "Biliyor musun Grace?" dedi. "Eğer yirmi bir yaşımdayken de böyle olsaydın, sanırım seninle evlenirdim ve Martha'nın bana getirdiği bütün paraya da el koyardım."

Eve kadar yan yana ve sessizce yürüdüler.

PEREGRINE dışarıya, yolda giden saraylıları görmeye gitti. Priscilla'yı da yanlarında götürüyorlardı, Susan'ın ricası üzerine, genç ve şık bir hanımla arkadaşlık etmekten son derece memnun görünüyordu. Bay Courtney, Ethel ve Martin'e Bayan Howard'ın yatmadan önce sağ salim kendilerine döneceğine dair güvence verdi.

Lord Amberley ve annesi fazla kalmadılar. Misafirleri Grace'le birlikte içeriye döner dönmez ayrılmak üzere ayağa kalktılar.

"Çok güzel bir bahçeniz var," dedi Lord Sandersford.

Leydi Amberley, Grace'e gülümseyerek, "Şimdi bakmaya dayanabilirim," dedi. "Ama bütün nergisler çiçek açtığında buraya yaklaşmamı beklemeyin. Ya da daha sonra, yaz boyunca. Çok kıskanç olacağım. Leydi Lampman'ın beş mil içindeki herkesten en az iki kat daha fazla çiçeği olacak, sizi temin ederim Lord Sandersford."

Lord Amberley, Peregrine ile el sıkıştı ve Grace'i selamladı. "O halde hepinizi yarından sonraki gün akşam yemeğine bekleriz, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Grace gülümsedi. "Bu çok hoş olacak lordum."

Amberley arabasına el sallamak için kocasıyla birlikte tekrar dışarı çıktı. Ama konuşmaya fırsat olmadı. Martin arkalarından çıkmıştı.

"Böyle hoş komşulara sahip olduğunuz için şanslısınız," dedi. "Bilardo oynamak ister misin, Perry?"

Peregrine saatler sonra ziyaretçilerin olması iyi diye düşündü. İnsan yaşamaya ve işlevini yerine getirmeye, konuşmaya, yemeye ve yapmaya devam etmeye zorlanıyordu. İnsan kendini bir köşeye kıvrılıp yaşamayı bırakacakmış gibi hissettiğinde ya da yoluna çıkma talihsizliğini yaşayan herkese diliyle ve yumruklarıyla saldırmak istediğinde bile.

Kadın ondan Sandersford'u kendi evine davet etmesini istemiş, o da uysalca bunu yerine getirmişti. Ve Sandersford'dan bahçeye çıkıp kendisiyle yalnız kalmasını istemişti ve neredeyse yarım saat boyunca orada kalmışlardı. Kendi kocası içeride oturmuş hoş sohbet ederken

diğer ziyaretçileriyle birlikte. Tam bir aptal mıydı? Kadın onu aptal yerine mi koyuyordu?

Ama hayır, buna inanmazdı. Buna inanamıyorum. O da ona söylerdi. Gitme zamanı geldiğinde, önce gelip ona söyleyecekti. Son iki aydır kendisine ait olan yatak odasının penceresinde durdu ve alnını pencere camına yasladı. Ve kendini nadir bir kendine acıma anına bıraktı. Ve yalnızlığa. Onu her gün görüyor, onunla yaşıyor, onunla konuşuyordu ve muhtemelen onu çoktan terk etmiş olsaydı olacağından daha yalnızdı. O zaman iyileşmenin başlamasına izin verebilirdi. Şimdi ise onu parçalayacak bir yaranın beklentisiyle bekliyordu.

Kapıya hafifçe vurulunca döndü ve sabahlığının kemerini boynuna doladı. Kıpırdamadan, "İçeri gel," diye seslendi.

Grace'in odaya girip kapıyı arkasından kapatmasını sessizce izledi. Güzel değildi, değil mi? Paul'le birlikte papaz evinde yaşarken onu hiç bu kadar güzel bulduğunu hatırlamıyordu. Yüzü çok dardı, gözleri yüz hatlarının geri kalanına kıyasla çok büyüktü. Ve genç de değildi. Yüzünde gençlik ışıltısı yoktu, sadece yedi otuz yıllık yaşamın oraya kazımış olduğu bir karakter vardı. Belki de dünyada başka hiç kimse ona bakıp güzel demeyecekti. Ama herkes ona sadece gözleriyle bakardı. Onun için bahçesindeki en güzel gülden bile daha güzeldi.

Kadın iri gözleriyle onu izliyordu. Geceliğinin üzerine beyaz ipek bir bornoz giymişti. Koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

"Perry," dedi, "beni geri götürmek istiyor musun?"

"Seni geri götürmek mi?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Seni asla göndermedim, Grace."

"Noel'den beri evli bir çift değiliz," dedi. "Beni tekrar kabul edecek misin? Beni affedecek misin?"

"Geri döndün mü?" Kaşlarını çattı. "Seni kendimden uzaklaştırmadım. Bana ait olmadığını düşündüğünü söylemiştin. Kendimi sana zorla kabul ettirecek değilim Grace."

"Onun üzerimdeki gücünü kırdım," dedi. "Onu sevmiyorum, Perry. Jeremy doğmadan aylar öncesinden beri sevmiyorum. Ama ondan korkuyordum."

"Korkuyor musun?" Ona doğru bir adım attı. "Seni tehdit mi etti? Seni incitmek mi? Neden bana söylemedin Grace?"

Başını iki yana salladı. "Onun benim cezam olmasından korkuyordum," dedi. "Kaderim, sanırım. Onunla tanıştığımda bir yıldır mutluydum."

ve sonra belki de mutluluğu hak etmediğimi düşündüm. Hayatım boyunca çok fazla yanlış yapmıştım."

"Hepimizin var," dedi.

"Biliyorum." Ellerini önünde kavuşturdu ve ciddiyetle ona baktı. "Bunun farkına vardım. Ve geçmişi değiştirmek için hiçbir şey yapamam. Sadece bugünü ve geleceği etkileyebilirim. Ve Gareth'ın ikisinde de bir rolü olmasını istemiyorum. Bunu ona da söyledim. Ve gelecekte beni hiçbir şekilde üzmeden istediği kadar yoluma çıkabileceğini de söyledim. Ona karşı kayıtsızlık dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Artık ondan nefret bile etmiyorum."

"Evliliğimize devam etmek istiyor musun?" Peregrine birden nefesini tuttuğunu fark etti.

"Evet." Ellerini arkasında kenetlemek için hareket ettirdi. "Eğer istersen, Perry. Belki de istemeyeceğinin tamamen farkındayım. Eğer istersen babam ve Martin'le birlikte eve dönebilirim."

"Grace." Onun adını yumuşak ve sitemkâr bir şekilde söyledi. "Sen benim karımsın. Ve ikimiz de yaşadığımız sürece öyle kalacaksın. Seni boşamazdım, biliyorsun. Gitmekte özgür olurdun ama karım olarak kalırdın."

Gülümsemeye çalıştı. Bunun yerine yüzünü buruşturdu. "Seni özledim," dedi usulca.

"Sen mi? Ve ben de seni." Ama adam ona doğru ilerlerken ellerini sertçe önünde tuttu. "Perry," dedi, "hamileyim."

Adam olduğu yerde durdu ve ona baktı.

"Doğru," dedi. "Bu sabah Ethel benimle birlikte Abbotsford'a geldiğinde Doktor Hanson'a uğradım. Bazı nedenlerden dolayı gebe kalamayacağımı sanıyordum Perry, ama öyle değilmiş. Sana bir çocuk verebilirim. Sanırım Noel zamanı olmuş olmalı."

"Grace." Peregrine sanki uzun bir tünelden ona bakıyormuş gibi hissetti. "Güvenli mi?"

"Benim yaşımda mı?" dedi. "Doktor Hanson gayet sağlıklı görüldüğümü ve büyük bir sorun yaşamayacağımı söylüyor. Memnun oldun mu Perry?"

Sonunda ona doğru ilerledi ve ellerini sıkıca kavradı. "Eğer sen... eğer sana bir şey olursa kendimi affetmeyeceğim," dedi.

"Çocuk sahibi olmak her zaman bir risktir," dedi. "Ama benden daha yaşlı kadınlar her gün doğum yapıyor, Perry. Ve bu benim ilk çocuğum değil." Kızardı. "Benim için özellikle korkmana gerek yok. Ben korkmuyorum. Bu yapmak istediğim bir şey. Sana bir çocuk vermek istiyorum."

"Oh, Grace." Kadının ellerinden birini kaldırıp yanağına dayadı ve

avucunu öpmek için başını çevirdi. "Biz erkekler bencil yaratıklarız. Evliliğimizin ilk birkaç ayında biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Belki de anneliğin tüm yüklerini tekrar istemeyeceğini düşündüm. Ama sonra senin için tehlikeyi unuttum ve sadece kendi zevkimle ilgilendim."

"Mutlu değilsin, değil mi?" dedi. "Bir oğlun olmasının seni memnun edebileceğini düşünmüştüm. Ya da bir kız."

"Bir oğul," diye tekrarladı, "ya da bir kız." Başının içinde bayılacakmış gibi bir uğultu hissetti. "Bir çocuğumuz olacak Grace. Bir bebek." Sarsılarak güldü. "Elbette bir çocuk istiyorum. Elbette mutluyum."

Sonra onu kendine çekti ve gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde ona sarıldı, karısının sağlığı ve hayatı için duyduğu dehşet, çocuğunun onun içinde büyüdüğünü bilmenin verdiği sevinçle birlikte zihnini kontrol etmek için savaşıyordu.

"Perry?" Öpücük için başını kaldırdı.

Ve, ah, çok uzun zaman olmuştu. Kolları onsuz o kadar boştu ki, yatağı o kadar yalnızdı ki. İki ay boyunca kendini, onun bir daha asla ikisini de işgal edemeyeceği olasılığına alıştırmaya çalışmıştı. Ama onu özlemişti. Tanrım, onu özlemişti. Noel'i tekrar geri istiyordu. Onunla tekrar öyle olmak istiyordu. Onunla yeni bir hayata başladıkları zamanki gibi.

Onu yanından uzaklaştırdı ve yutkundu. "Hamilesin," dedi. "Önemli değil." Kızardı. "Doktor Hanson bundan bahsetti.

Son aylara kadar bunun bir önemi olmadığını söyledi."

Parmaklarını onun yüzüne dokundurdu. "Yatak odamızda o zaman," dedi. "Burada olmaz. Bu odadan hiç hoşlanmıyorum Grace."

Gülümsedi ve kapıya doğru döndü.

Peregrine neredeyse bir saat sonra karısının başını koluna yerleştirdi ve battaniyelerin üzerine örtüldüğünden emin oldu. Ona karşı sıcak ve çıplaktı. Ve rahatlamıştı. Noel zamanı kadar güzeldi. Onunla sevişmiş ve sonunda kendisine geldiğini hissetmişti. Yanağını onun başının üstüne yasladı. Ve kadın onun olmuştu. Sandersford'u sevmiyordu, onu yıllardır sevmemişti. Evliliklerine devam etmek istiyordu. Ve ondan bir çocuğu vardı. Evlerinde bir kreşleri olacaktı. Bir oğul ya da kız. Onların, onun ve Grace'in çocuğu.

Eğer çocuk hayatta kalırsa. Ve Grace hayatta kalırsa. Ama o böyle hastalıklı şeyler düşünmezdi. Doğum her zaman tehlikeliydi ama aynı zamanda dünyanın en doğal süreciydi. En kötüsünü beklemezdi. Bu kadar dikkatsizce hamile bıraktığı için suçluluk hissetmeyecekti.

Kırk yaşına yakın bir kadındı. Söylediği gibi, bu çocuk onun ilk çocuğu olmayacaktı ve ondan daha yaşlı kadınlar her gün doğum yapıyordu. Yedi otuz yaş çok da yaşlı sayılmazdı. Kadın onun karısıydı. Onu sevmiştı. Çocuk onun sevgisinden doğmuştı.

Ve onu kendi geleceğine karar vermesi için özgür bırakmak istemesine rağmen, belki de onu tuzağa düşürdüğü düşüncesinin mutluluğunu zehirlemesine izin vermeyecekti. Geçtiğimiz ay boyunca gerçeklerden şüphelenmiş olmalıydı. Bunu ancak o sabah, Sandersford'la yüzleşmesinden birkaç saat önce öğrenmişti. Ama onu sevmediğini söylemişti. Ondan korkuyordu, onun kaderi olmasından korkuyordu ve böyle olmasını istemiyordu. Çocuğu olmasaydı bile onunla gitmek istemezdi.

Öyleydi. Kız onun kızıydı. Belki de onu seviyordu, gerçi bu sözleri hiç söylememiştı ve ona hiç sormamıştı. Kolunu ona doladı ve yanağını başına bastırdı. Kadın bir elini onun göğsüne doğru kaldırdı ve uykusunda bir şeyler mırıldandı.

ETHEL şok olmuştu. "Emin misin Grace?" diye sormuştu Abbotsford'a giderken arabada.

"Hayır," demiştı Grace. "Doktor Hanson'a gidiyorum, böylece Emin olun. Ama başka ne olabileceğini düşünemiyorum. Hayatımı değiştirmek için çok gencim. Ve bunun doğru olduğuna inanıyorum. Sabahları Jeremy'yi taşıdığım zamanlardan hatırladığım belli bir his var - tam olarak bir huysuzluk değil, tam olarak bir baş dönmesi de değil."

"Bu akıllıca mı?" Ethel sormuştu. "Yani..."

"Yani doğum yapmak için çok yaşlı olduğumu mu söylüyorsunuz?" dedi Grace. Yüzü kızardı. "Ama evet, bu akıllıca. Perry de diğer erkekler gibi çocukları hak ediyor. Ve ben ona bir çocuk vermek istiyorum. Sadece bu çocuğu. Muhtemelen başka olmayacak. Bu sefer iki yıl sürdü. Onu seviyorum, görüyorsunuz. Ve tamamen bencilce nedenlerle onun çocuğunu kendim için de istiyorum."

"Ben demek istemedim ki..." Ethel öne doğru eğildi ve Grace'in eline dokundu. "Seni aşağılamak istememiştım Grace, gerçekten istememiştım. Sadece böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim, ki bu çok aptalca çünkü kısa bir süre önce evlendiniz ve hala çok gençsiniz, dolayısıyla ikinizin de bir aile istemeniz çok doğal. Sizin adınıza çok mutluyum."

Arabayla eve dönerken, Bayan Stanhope'a uğrayıp doktoru ziyaret ettikten sonra Ethel, Grace'in elini tutup sıktı.

"Senin adına çok mutluyum Grace," dedi. "Düşünüyordum da

Bütün sabah bunu düşündüm ve senin için kendimmişim gibi heyecanlandım. Perry ile aranızdaki her şey yolunda mı? Çok korkuyordum... Ve Amberley Court'taki Gareth."

Grace başını iki yana salladı. "Gareth benim geçmişim," dedi, "benim aptal geçmişim. Perry benim bugünüm, o ve çocuğumuz da benim geleceğim."

"Ve yine de Gareth çaya mı davet edildi?" Ethel tedirginlikle sordu.

"Evet." Grace ona gülümsedi. "Sanırım bu konuda kesin bir Hayatımda çok önemli bir yere sahip olan bir şeye son vermek. Gareth'a olan aşkım çok büyük bir güçtü Ethel. Ve Gareth olmasaydı Jeremy de olmazdı. Ve Jeremy benim için hala Perry ve bu yeni çocuk k a d a r önemli. Bu öğleden sonra Gareth'ın sonu olacak. O zaman bugünümü yaşamaya ve geleceğimi dört gözle beklemeye başlayabilirim."

"Oh, dikkatli ol." Ethel sıkıntılı görünüyordu. "Dikkatli ol Grace. O adam beni korkutuyor."

Grace sadece gülümsedi.

"Grace." Ethel koltuğuna geri oturdu ve rahatsız görünüyordu. "Bunu sana geçen yıldan beri söylemek istiyordum. Aklımda bunu defalarca söyledim ama seninle yüz yüze geldiğimde bunu yapmak çok zor."

Grace soran gözlerle ona baktı.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," dedi Ethel. "Eskiden senden nefret ederdim, biliyorsun." Yüzünde düzensiz renk lekeleri vardı. "Çok güzeldin ve kendine çok güveniyordun. Ve Jeremy'ye sahip olduğunda bile, kendini öyle gururla taşırdın ki, sana çok kızardım ve ondan da nefret etmeye kararlıydım. Ama yapamadım tabii. O kadar yakışıklı ve iyi huylu bir çocuktuk ki. Ama kıskanıyordum. Ve her zaman çektiğim baş ağrılarından dolayı çok yorgun olduğum zamanlarda ona, Priscilla'ya ve Oswald'a ayırdığın zaman için senden nefret ediyordum. Ve baban kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda Jeremy'yi aç gözlerle izlerdi."

Grace parmağındaki yüzükleri çevirerek, "Bunların hepsini unutmak en iyisi," dedi. "Evet," dedi Ethel, "ama önce konuşulmalı."

Çünkü artık senden hoşlanıyorum Grace ve aramızda hiçbir engel olmazsa arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Sen gittikten sonra suçluluk duygusuyla perişan oldum. Hala çocuklarım varken Jeremy gittiğinde, Gareth gittiğinde, babam ve Martin senden uzaklaştığında seni düşündüm. Ve hiçbir zaman yazacak cesareti bulamadım.

İstedim ama asla yapamadım. Ve sen yazdığında, evlendiğini öğrendiğimde ve ziyaret davetimi kabul ettiğinde, tekrar yazıp sana anlatmaktan başka bir şey istemedim.

gelmemeni istedim. Seninle yüzleşmekten çok utandım."

"Kendi hayatlarımıza ve çevremizdeki insanların hayatlarına korkunç şeyler yapıyoruz, değil mi?" Grace söyledi. "Çok uzun yıllar boşa gitti Ethel. Ama bunları geride bırakmalıyız. Eğer telafi edeceksek, bunu yapmalıyız. Çünkü aramızdaki soğuklukta benim de en az benim kadar suçum var. Ben terk edilmiş ve gayrimeşru bir çocukla bırakılmışken, evliliğin saygınlığına sahip olduğun için senden nasıl da nefret ettim. Bunca yıl kardeş olabilirdik."

"Pekala," dedi Ethel, "kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekecek. Perry nasıl tepki verecek, Grace? Keşke ona söylediğinde yüzünü görebilseydim. Harika bir baba olacak, biliyorsun. Ve senin de harika bir anne olacağını deneyimlerimden biliyorum."

Biraz utanarak birbirlerine gülümsediler ve ikisi de vagonun penceresinden geçen manzarayı seyretmeye koyuldular. Belki bir ya da iki gün boyunca bir gariplik yaşanacaktı. Ama ondan sonra bir dostluk olacaktı. Henüz düşüncelerini tam olarak paylaşamamaları da ikisi de bu bilginin sıcaklığını hissediyordu.

NASIL OLDUĞUNU KİMSE TAM OLARAK BİLEMİYORDU ama mahalledeki herkes yaklaşan olayı gözle görülür hale gelmeden çok önce biliyordu. Kimse Doktor Hanson'ın dürüstlüğünden şüphe etmiyordu. Bir hastanın güvenini kesinlikle boşa çıkarmazdı. Grace ve Peregrine, Grace'in ailesi ve Peregrine'in annesi dışında kimseye mektupla haber vermediler.

Elbette, Grace doktorla görüşürken Bayan Hanson da Ethel'i ağırlamak için evdeydi. Ve zaman zaman yakın arkadaşları Bayan Stanhope'a, sırrın kendilerinde kalması konusunda kesin bir anlayışla fısıldadığı biliniyordu. Ve Bayan Stanhope'un, arkadaşları Bayan Morton'un sessizliğine çok güvendiği biliniyordu. Bayan Morton da diğer komşuları tarafından biraz dedikoducu olarak bilinirdi. Elbette bu asla kötü niyetli bir dedikodu değildi ve bu nedenle kolayca affedilebilirdi. Sevgili Leydi Lampman'ın hassas bir durumda olduğunu müjdelemenin kötü niyetli bir yanı yoktu.

Bayan Courtney, Bayan Cartwright'a ilk çocuğunu doğurmak için biraz yaşlı olduğunu söyledi, ama Susan'ı doğurduğunda kendisi de otuzunu biraz geçmişti ve Susan'ın doğumu, ölü doğanı da sayarsak, geçirdiği altı doğumun en kolayını olmuştur. Susan'da kesinlikle hiçbir sorun yoktu. O da diğer kızlar kadar güzeldi.

Bayan Morton ve Leydi Madeline Raine de dahil olmak üzere mahalledeki herkes Susan'ın sınıfının biraz üstündeydi.

Sevgili Sör Perry, dedi Bayan Letitia iç çekerek ve duygusal bir gözyaşıyla kız kardeşine, çok memnun olurdu. Onun bir baba olduğunu düğünün, daha düne kadar hilekâr bir çocuktur. Çocuğun bir erkek evlat olması ve ikisinin de küçük bir yaramazlık daha yapması ne kadar da güzel olurdu.

Leydi Lampman'ın kendi evlerinde evlendiğini düşünen Bayan Stanhope, komşularının her birine, bazılarının iki ayrı vesileyle evlendiğini hatırlattı. Ne kadar sevimli, ağırbaşlı bir hanımefendi.

"Evet Viola," dedi Bay William Carrington, Bayan Morton'un ayrılışından sonra karısı aceleyle kütüphanesine haber getirdiğinde, "Perry ve iyi kalpli hanımı insan ırkına karşı görevlerini yerine getiriyorlar, öyle mi? Ve kesinlikle geciktir de. Ne zamandır evliler?"

"İki yıl," dedi. "Umarım bu yaşta güvenli olur, William, bunun onun için ilk olduğunu düşünürsek. Zavallı sevgili hanımefendi, umarım öyle olur."

"Senden çok daha genç olamaz Viola," dedi kocası. "Ve biz ailemizi on beş yıl önce tamamladık. Bizi utandırıyorlar, değil mi? Gözlerimde belirgin bir parıltı hissediyorum. Şimdi yakından bak. Görebiliyor musun?"

Karısı ellerini havaya kaldırdı ve çığlık attı. "William," dedi. "Ne fikir ama. Bizim yaşımızda mı? Bunu düşünmek bile beni utandırıyor. Ama bir çocuk daha yapmak!"

"O zaman," dedi, "beni böyle rahatsız edici haberlerle eğlendirmekten daha iyisini bilmelisin, Viola. Korkarım ki seni utandırmak zorunda kalacağım, canım. Bunu yapmak istiyorum, biliyorsun."

"William," dedi, gözlerine çapkın bir parıltı çekecek kadar kızarak. "Burada olmaz. Her an biri içeri girebilir. Lütfen elini çek ve kendine gel."

"O zaman bizim odamızda," dedi. "Oraya kadar benimle gelebilirsin Viola, çünkü hizmetkârların gözü önünde seni oraya götürmem seni utançtan öldürecektir."

"William," dedi. "Bazen hiç zarif bir şekilde yaşlanmayacağını düşünüyorum." Daha fazla tartışmadan odadan çıktı.

Kocasını kitabını kapattı ve peşinden gitmeden önce telaşsızca rafa yerleştirdi.

Amberley Kontu, annesi ve kız kardeşi yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Bay Courtney kızıyla yaptığı bir ziyaret sırasında onlara haberi verdiğinde Londra ve Sezon için.

Leydi Amberley yalnız kaldıklarında oğluna, "Perry adına çok sevindim," dedi. "Çocuklarla çevrelenmeye ihtiyacı olan bir adam o. Kendi ailelerine sahip olamayacaklarından çok korkuyordum."

"Bence bu evlilik oldukça başarılı oldu," dedi Lord Amberley. "Birbirlerine düşkün görünüyorlar, öyle değil mi anne?"

Kadın başını salladı. "Ona o kadar bağlı görünüyor ki, bazen acaba ev içi bir zorba mı diye düşünüyorum," dedi ve kaşlarını çatı. "Ama bu kaba bir düşünce. Umarım yanılıyorumdur. Çocuğu olacağı için de çok mutluyum. Her kadın bu deneyimi yaşamalı."

Görünüşe göre Bayan Hanson kocasının tüm sırlarına vakıf değildi. Leydi Lampman'ın bebeğinin aslında ilk bebeği olmadığı kesinlikle doktorun kulağına gitmemiştir. Yaşadığı şoku, her koşulda hastalarına karşı sergilediği soğukkanlı profesyonel tavrının ardına gizlemiştir. Ama bu gerçeğin doğumu onun için biraz daha kolaylaştırabileceğini, gerçi hamilelikleri arasında on beş yıl olduğunu bilmenin mümkün olmadığını söylemiştir. Bununla birlikte, anne otuz yaşını çoktan geçmişse hem anne hem de çocuk için tehlikeler vardı.

Leydi Lampman'ın sağlığının yerinde olduğunu, kendine iyi baktığını ve formunu koruduğunu söyledi. Şansı yüksekti. Ama ona yalan söylemeyecek ve hiçbir tehlike olmadığına dair güvence vermeyecekti.

Grace Peregrine'e sadece bu konuda yalan söylemişti. O ilk gece ve sonraki aylar boyunca ona sıradanın ötesinde hiçbir tehlike olmadığına dair güvence verdi. Ve korkuya teslim o l m a y ı tamamen reddetti. Korku oradaydı ve bazen gecenin bir yarısı soğuk terler içinde uyanıyordu. Ama buna teslim olmayacaktı. Sıcaklık ve rahatlık için Peregrine'in uyuyan formuna kıvrılacak ve mutluluğuna konsantre olacaktı.

Ve çok ama çok mutluydu. Hayatının hiçbir döneminde olmadığı kadar mutluydu. Hayal bile edemeyeceği kadar mutluydu. Keşke bu hamileliği atlatabilseydi. Keşke çocuk yaşasa ve sağlıklı olsa. Keşke bir oğlu olsaydı. Kocasına verebileceği bir oğul.

Ama eğerleri düşünmeyecekti. Perry'ye bir varis verecekti. Ona kendisinden çok daha yaşlı bir kadınla evlendiği için pişman olma şansı vermeyecekti. Bir daha asla kahkahanın hayatından çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağından emin olacaktı. Ve

Gelecek onundu. Onlarındı. Onu geri almıştı. Onu istemişti, onu özlediğini söylemişti, Gareth'la gitmiş olsa bile her zaman karısı olarak kalacağını söylemişti.

Ve içinde, onu yoran, sabahları midesini bulandıran, içinde büyüyen, birkaç ay boyunca görünmese de ya da içinde hissedebileceği kadar hareket etmese de içinde çok fazla olan çocuğu vardı. İlerlemiş hamileliğin tüm ağırlığını ve hantallığını ve doğumun tüm ıstırabını dört gözle bekliyordu. Tamamen, tamamen, delicesine mutluydu.

LORD SANDERSFORD, onuruna verilen akşam yemeğinden bir gün sonra Amberley Sarayı'ndan ayrılmıştı. Bayan Morton'a üzüntülerini bildirmiş, acil ve beklenmedik bir işin eve dönmesini zorunlu kıldığını açıklamıştı.

Reardon Park'taki herkes yemeğe katılmıştı, ancak Priscilla Grace'e kıkırdarak Lord Eden'in hâlâ orada olmamasının büyük bir utanç olduğunu söylemişti. Ama Leydi Madeline de orada olacaktı, Walter Carrington da -kendisinden sadece bir yaş büyüktü- çok gençti ama hoş bir görünüşü ve rahat tavırları vardı.

Londra şıklığıyla giyinmiş olan Lord Sandersford son derece yakışıklı görünüyordu ve en ilgi çekici tavırlarla davranmaya karar verdiği belliydi. Ama Grace'in gözü korkacak gibi değildi. Akşam boyunca ne onu aramak için ne de ondan kaçmak için hiçbir şey yapmadı. Yemekten sonra Leydi Amberley ve Bay Carrington'la bir el kâğıt oynamasını önerdiğinde, üçüne de gülümseyerek ve Bay Carrington'a onu Noel'de olduğu kadar kolay yenemeyeceğini söyleyerek kabul etti. Arkasında durmaya gelen Peregrine'in elini omzuna koyduğunda parmak uçlarıyla kısaca dokundu.

Lord Sandersford, akşamın ilerleyen saatlerinde kendisinden ayrılırken ona esrarengiz bir gülümseme verdi. "Sabah buradan ayrılacağım, Grace," dedi.

"Öyle mi?" dedi. "O zaman size iyi yolculuklar dilerim."

"Pişmanlık yok mu?" diye sordu. "Son dakika paniği yok mu? Eğer fikrini değiştireceksen, bunu şimdi yapmalısın Grace. Geri dönmeyeceğime karar verdim."

"Burada mutluyum, Gareth," dedi. "Çok mutluyum."

"Lanet olsun ona," dedi, kızın elini tutup dudaklarına götürerek. "Hoşlandığım bir kadını lanet olası bir süt çocuğuna kaptıracağımı hiç düşünmemiştim. Bu bir

alçakgönüllü bir deneyim, aşkım."

"Güle güle, Gareth." Grace
gülümsedi.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra Leydi Amberley oğluna, "Ne kadar tuhaf bir adam," dedi. "Sence neden geldi, Edmund?"

"Bilmiyorum anne," dedi. "Ama geçen gün onu izliyordum Akşam. Belki de Leydi Lampman'dan hoşlanıyordur diye garip bir hisse kapıldım."

"Leydi Lampman'a mı?" dedi. "Oh, kesinlikle hayır. O çok yakışıklı ve çekici bir adam."

"Leydi Lampman'ın güzelliği yok değil," dedi. "Bence kızken de muhtemelen olağanüstü yakışıklıydı. Bazen geçmişini merak ediyorum. Kardeşi hayattayken bir aileden hiç söz edilmedi, değil mi? Yine de geçen bahar Perry ile birlikte o aileyi ziyarete gittiler. Ve şimdi de geçmişten gelen gizemli bir talip mi var?" Sırıttı.

"Saçmalama Edmund," dedi gülerek. "Sevdiğim ve saygı duyduğum Leydi Lampman'dan romantik bir figür yaratamazsın."

"Bence muhtemelen yirmi yıl önce Sandersford'u mihrapta terk etti," dedi Lord Amberley, "ve onun gazabından saklanmak için kardeşiyle birlikte kaçtı. Ve şimdi onu tekrar buldu ve Perry'den kaçması için ikna etmeye çalışıyor. Büyük romantizm sonunda zafer kazandı."

"Edmund!" Neşeyle güldü. "Artık yalnız geçirmeyi sevdiğin onca saat boyunca ne yapman gerektiğini biliyorum. Roman yazıyorsun. Sırrın ortaya çıktı. Roman yazarı öğlüm."

Lord Amberley, "Bu arada Perry'ye tutkuyla bağlandı," dedi. "Ve aşık da mutsuz bir şekilde yoluna devam ediyor. Şüphesiz kırık bir kalpten ölecek."

"Yıllardır bu kadar iyi ağırılanmamıştım," dedi ayağa kalkarken. "Daha fazlasını dinlemek için kalmayı çok isterdim canım, ama Madeline ile Viola'yı ziyarete gitmeye söz verdim. Sıradan, sıradan hayata dönme vakti geldi. Ne kadar üzücü!" Odadan çıkarken oğlunun yanağını öpmek için eğildi.

BAHAR, GÜNLERİNİN ÇOĞUNU KIRSALDA YA DA BÜYÜK ŞEHİRLERDEN UZAKTA KÜÇÜK BİR KÖYDE GEÇİRENLERE HER ZAMAN KARMA NİMETLER GETİRİRDİ. Ağaçlarda yeni yapraklar, toprağı renklerle kaplayan ve havayı güzel kokularla dolduran yeni çiçekler, cılız bacakları üzerinde koşuşturan yeni buzağılar ve taylar, daha ağırbaşlı ve daha kirli olan büyüklerinin arasında oynayan bembeyaz tüylü yeni kuzular, daha nazik bir güneşten gelen yeni sıcaklık gibi her yerde yeni bir yaşamın ihtişamı vardı. Seyahat özgürlüğü ve rahatlığı da artmıştı. Üst üste yığılmış battaniyeler ve ısıtılmış tuğlalar olmadan bir arabada yarım saat oturmaya katlanılabiliyordu. Ve kışın soğuk algınlığından kurtulmuşlardı.

Ancak bahar aynı zamanda, varlıkları şiddetle özlenen aileleri de Londra'ya ya da diğer büyük merkezlere götürdü. Her zaman Amberley Kontu ve ailesi. Geçen yıl Sör Peregrine ve Leydi Grace Lampman. Bu yıl Carringtonlar. Ve herkesin son derece kibar ve sevimli olduğu konusunda hemfikir olduğu Leydi Lampman'ın ailesi Mart sonunda evlerine döndü. Hepsi özlendi. Herkesin geri dönmesi ve sosyal etkinliklerin yeniden düzenlenmeye degecek kadar iyi katılımı gerçekleşmesi için yaz mevsiminin geçmesi gerekecekti. Leydi'yle ilgili söylentiler şimdiden gözle görülür bir hal almıştı. Lampman's hassas durum vardı oldukça doğru beklenmedik olduğunda ve çok Hoş geldiniz Haberler ulaşıldı ve KÖY Amberley'den. Ve Earl oldu geri dönüyor erken itibaren Londraile Kontes, ikizler ve eski kontun yakın arkadaşı ve sarayın düzenli yaz ziyaretçilerinden Sir Cedric Harvey. Ve eğer bunlar herkesin moralini yükseltmeye yetmediyse, bir de kahya Bayan Oats'a bir hafta sonra üç ya da dört ziyaretçinin daha gelmesi için hazırlık yapması talimatı verilmişti. Ve sonra, bir Carringtonlar da evlerine döndüler.

Sonuçta, Carrington'ların dönüşü hiçbir şekilde olayların en küçüğü değildi. Bayan Carrington, Bayan Morton'un eve dönüşünün ertesi günü onu ziyaret etti ve zavallı kadını büyük bir şaşkınlık içinde bıraktı, çünkü ziyaretçisi gittiğinde, öğleden sonra tüm tanıdıklarına haber vermek için yeterli saat kalmamıştı.

Bayan Stanhope'ta karar kıldı, çünkü en azından şaşırtıcı duyurunun iki ayrı yüz üzerindeki etkilerini gözlemleme zevkine sahip olacaktı.

Amberley Court'un beklenen konukları Kont'un yeni nişanlısıydı. Hem de annesi ve erkek kardeşiyle. Görünüşe bakılırsa nişan büyük bir aceleyle ve biraz da skandal yaratan koşullar altında yapılmıştı; Bayan Purnell -kadının adı buydu- Lord Eden'ın Leydi Madeline'e yönelik şakalarından biri yüzünden umutsuzca tehlikeye düşmüştü.

"O zaman Lord Eden neden hanımefendiyle evlenmiyor?" Bayan Stanhope büyük bir sağduyuyla sordu.

"Kimse bilmiyor galiba," dedi Bayan Morton, çok iyi bildiğini ama bu tür konularda dedikodu yapmanın nezaketsizlik olacağını düşündüğünü belirtircesine bilgece başını sallayarak. "Ama Kont nişanlısı için Londra'da büyük bir bahçe partisi verdi. Carrington'lar da oradaydı."

Bayan Letitia, "Lord Eden'in gelin almak için çok genç olduğunu düşündüğünü sanıyorum," dedi. "Ama güzel mi Bayan Morton?"

"Bayan Carrington'a göre oldukça yakışıklı," dedi Bayan Morton. cevap verdi. "Rengi çok koyu."

"Nikâhın burada kıyılacağını düşünüyor musunuz?" Bayan Stanhope sordu. "Tamamen uygun olur. Ve yaz bitmeden önce, ne dersiniz?"

Hanımlar bu haberle ilgili tüm olasılıklar hakkında rahatça konuştular. Bayan Morton da bir evde heyecan yaratmış olmanın ve ertesi sabah kiliseyi çiçeklerle süsleyecek olan Bayan Stanhope dışarı çıkmadan önce Leydi Lampman'ı, rektörün karısını, Bayan Courtney'i ve Bayan Cartwright'ı ziyaret edeceğinden emin olmanın mutluluğuyla evine döndü.

GRACE yeni gelenlerin sunduğu eğlenceden memnundu. Hamileliği onu huzursuz etmişti. Sonucu çok belirsiz olan bir olayı beklemek için dokuz ay çok uzun görünüyordu. Ve ilk ayların artan yorgunluğu geride kaldığında, kendini enerji dolu ve her an meşgul olmak zorunda buldu

günün. Her zaman en sevdiği uğraşlardan biri olan nakış bile ona fazla pasif bir aktivite gibi geliyordu. Dışarıda bahçesini kazıyor, yollarda ve sokaklarda yürüyor, kütüphanedeki kitapları tavandan tabana temizliyor olmak istiyordu.

Dr. Hanson ona dinlenmesi gerektiğini, fiziksel aktiviteyi en aza indirmesi gerektiğini, kendisini bir yere götürecek bir arabası olmadığı sürece içeride kalması gerektiğini söylemişti. Ve o zaman bile engebeli yollarda seyahat etmemeye dikkat etmeliydi - ki bu emir mahallelerindeki neredeyse tüm yolları kapsamıyordu. Ne yazık ki bu profesyonel tavsiyeyi Peregrine'in huzurunda vermişti ama Grace'e kendisiyle yaptığı ilk görüşmede bahsettiği tehlikelerden bahsetmemiştir.

Perry de çok korumacı davranıyor, ne zaman otursa sırtı için yastık, ayakları için tabure getiriyor, bahçede çalışmasını yasaklıyor, çok yavaş ve çok kısa olan sakin yürüyüşlere ancak çok sert itirazlar karşısında izin veriyordu. Bu çok can sıkıcıydı.

Ve oldukça muhteşem bir zevkti. Yıllar ve yıllar boyunca çok yalnız kalmıştı. Ve şimdi onun üzerine titreyen, sağlığı için endişelenen, ona emirler veren ve bunların çoğuna uyması için oldukça ısrarcı olan bir adam vardı. O aylar boyunca Peregrine'in yeni bir yönünü görmüştü. O hiçbir zaman emir veren bir adam olmamıştı. Tamamen karakterinin nezaketi ve dürüstlüğü sayesinde saygı görüyordu. Ama o sabah onu bir çiçek tarhının kenarında elleri ve dizleri üzerinde, parmaklarıyla yabancı otları ayıklarken yakaladığında çok sinirlenmiş ve onu hiç de nazik olmayan bir şekilde kolundan tutup kütüphanenin mahremiyetine götürmüştü.

Orada ona, gözlerinde en ufak bir mizah pırıltısı olmaksızın, eğer onu bir daha böyle bir şey yaparken yakalarsa, hapse girdikten sonra refakatçisi olmadan evden çıkmasını yasaklayacağını söylemişti. Böyle bir kuralı nasıl uygulayacağını sormamıştı. Onu sessizce dinlerken bir şekilde uygulayacağından hiç şüphesi yoktu. Onu sadece ikinci kez kızgın görüyordu.

Bu olayın anısı, daha sonra haftalarca gizlice gülümsemesine neden olabilirdi. Ve Perry yanındayken, burnu kaçınılmaz olarak bir kitabın arkasına gömülmüş, çocuğu olan şişliğe memnuniyet ve gizli bir heyecanla bakarken, onun içinde hareket ettiğini ve onu tekmelediğini hissederken, tekrar ayağa kalktığında onun ekstra ağırlığını hissedeceğini bilerek, huzursuz ve sabırsız bir şekilde oturur, sessizce dikiş diker, ayaklarını bir tabureye dayardı. Ve bu hayatta daha mutlu olmanın imkansız olduğunu düşünürdü. Ve sık sık Peregrine'in gözlerini ve ona başka bir minder getirme teklifini çekerek sandalyesinde kayar ve dokuz ayın hiç ama hiç sona erip ermeyeceğini merak ederdi.

Lord Amberley'in nişanlısının ve ailesinin gelişi

hayatlarına daha fazla hareket ve heyecan getirmişti. Kont her zaman Peregrine'in yakın arkadaşı olmuştu. Peregrine de ondan hoşlanıyordu. Bazı yönlerden Peregrine'e oldukça benziyordu. Nazik ve kibardı. Ama Perry'den çok daha çekingendi. İnsan onu sevdiğini ama aslında hiç tanımadığını hissediyordu. Ama her ikisi de onun iyi bir eşi, onu tanıyacak, anlayacak ve mutlu edecek bir eşi hak ettiğini düşünüyordu.

Grace memnuniyetle, Peregrine'in böyle bir olayın ardından gelmesi gereken tüm sosyal etkinliklere katılmasını yasaklayamayacağını düşündü. Huzursuzluğunu bir süreliğine unutabilecekti.

Ve haklıydı da. Oldukça katı olduğu tek konu, kendilerinin büyük bir eğlenceye ev sahipliği yapmamalarıydı. Çay davetinden daha büyük bir şey olamazdı.

"Sana bir baktıklarında çok iyi anlayacaklar Grace," dedi sırtarak. "Ve senin sadece yemeğe fazla düşkün olmadığın çok açık, yoksa her tarafın şişman olurdu."

Böylece Courtney'lerin dans ve kart partisine gittiler ve orada ilk kez Bayan Purnell'le tanıştılar. Grace ondan hoşlanmıştı. Koyu bir güzelliği vardı ve sessizdi ama utangaç değildi. Kızda yaşıyla biraz çelişen bir duruş ve çekicilik vardı. Grace'in Jeremy'yi doğurduğu yaşlarda olmalıydı. Akşam boyunca sadece bir kez birlikte dans etmelerine rağmen Grace kızla nişanlısı arasında bir yakınlık olduğunu düşündü.

Grace'in dans etmesi yasaktı ama o bu emri gülümseyerek kabul etmişti. "Pekâlâ, Perry," demişti. "Göreceğin gibi iyi olacağım. Ama bir şartla: Bütün gece başımda dikilmek zorunda hissetmemelisin kendini. Keyfine bakmalısın."

"Peki seninle kalarak eğlenemez miyim?" diye sormuştu. "Hayır," demişti. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Perry. Yapmalısın söz veriyorum."

"Söz veriyorum," demişti ciddiyetle, sağ elini havada tutarak. Ama bu yenilenen sosyal aktivite dalgasının karışık bir nimet olduğunu fark etti. Huzursuzluğunu azaltıyor, günlerini ve düşüncelerini uzun bir dokuz ayın sona ermesine yardımcı olan faaliyetlerle dolduruyordu. Ama bu ona, çevresindeki herkesin ilk çocuğu olduğuna inandığı şeyi taşımak için ne kadar yaşlı olduğunu bir kez daha hatırlattı. Evdeyken büyüyen cüssesinden ne kadar hoşlansa da, aynada kendine özel olarak bakmaktan, profilden durmaktan, ellerini Perry'nin çocuğunu taşıyan rahminin yuvarlak şekli üzerinde gezdirmekten ne kadar hoşlansa da, toplum içinde

Bazen kendimi çirkin ve itici hissederdim. Ve utandım.

Ve kendini yine eskiden yaptığı gibi, birlikte oldukları zamanlarda Perry'yi izlerken, onun neşesini, gülümsemesini ve dans eden gözlerini seyrederken, kahkahalarını dinlerken ve onun için çok yaşlı, çok ciddi, çok itici olduğunu hissederken buldu. İçinde kıskançlık yoktu, sadece isteksiz ve mantıksız bir üzüntü vardı.

Mantıksızdı çünkü Perry evlendiklerinden beri ona şefkatten başka bir şey göstermemişti. Ve Gareth'ı gönderdiğinden ve kocasına hamile olduğunu söylediğinden beri, Perry'nin her bakışı ve hareketi ona şefkatin yanı sıra ilgi de gösteriyordu. Kadınların en talihlisiydi. Kadınların en mutlusu olduğunu kendi kendine tekrar tekrar söylemişti.

Mutluluğunda eksik olan tek bir şey vardı. Sadece çok küçük bir ayrıntı. Perry onu sevdiğini, onun için dünyalar kadar değerli olduğunu hiç söylememişti. Bu çok küçük bir ayrıntıydı. Bakışları bunları söylüyordu. Hareketleri bunları söylüyordu. Ve ona karşı nihai bir bağlılık hissetmese bile, kocaların en nazık ve en düşünceli olanıydı. Ve ona bir çocuk vermiş ve hayatında kalan tek boşluğu doldurmuştu.

Hamileliğinin onu huysuzlaştırdığına karar verdi: Bir an mutluluktan çılgına dönüyor, bir sonraki an şüpheler ve korkularla çalkalanıyordu.

Peregrine de kendi adına benzer bir duygu karmaşası yaşıyordu. Bir yandan hayatının hiçbir döneminde olmadığı kadar mutluydu. Sonunda evliliğinin devam edeceğini bilerek rahatlayabileceğini hissetti. Ve sadece bitmesi çok zor ve zahmetli olduğu için değil, her ikisi de öyle olmasını istediği için devam edecekti.

Grace, Sandersford'u yoluna göndermiş ve artık ona karşı ilgisizlikten başka bir şey hissetmediğini iddia etmişti. Amberley'deki o akşam yemeği sırasındaki davranışları da bu iddiasını doğrular gibiydi. Eski sevgilisini tercih etmediğini, hatta ondan çekindiğini bile göstermemişti ve son vedalaşmalarından sonra da hiçbir sıkıntı belirtisi göstermemişti.

O zamandan beri gözle görülür tek üzüntüsünü, babası eve dönmeden bir gün önce onu ve babasını götürdüğü kilise bahçesinde göstermişti. İkisi Paul'ün mezarı başında birbirlerinin kollarında ağlarken, o sessizce öylece durmuştu. Ve tabii ki ailesinin gidişinden sonra iki gün boyunca sessiz ve kederli kalmıştı. Ama bu ruh hali paradoksal bir şekilde onu sevindirmiş, onlarla uzlaşmasının tamamlandığını göstermişti. Sert Martin bile sanki Grace'in bütün kemiklerini kırmak istiyormuş gibi ona sarılmıştı.

Ethel ve Priscilla'yı arabalarına kadar takip etmeden önce vücudunu.

Peregrine, yeniden rahatlayabilmenin, karısının kendisine ait olduğunu bilmenin çok iyi olduğunu fark etti. Onunla tekrar ilgisini çeken herhangi bir konu hakkında konuşmak, ona kitap okumak, izin vermeye istekli olduğu işlerde onu izlemek güzeldi. Onu yeniden sevmek için özgür olmak güzeldi. Ve onun çocuklarıyla birlikte büyümesini, her geçen gün gözünde daha da güzelleşmesini izlemek gerçekten de çok güzeldi.

Ve dehşete düşmüştü. Çocuğun dokuz ay boyunca ya da daha kötüsü doğum sırasında ölmesinden korkuyordu. İlkinden bu kadar uzun süre sonra gelen bu ikinci çocuğu kaybederse Grace'i nasıl teselli edecekti? Ölen sevgili oğlundan sonra? Acıya dayanabilirdi. Gerçekten ihtiyacı olan tek kişi Grace'di, yine de bu çocuğu kucağına alma özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Ama Grace? Bebeğini kaybetmek onu mahvedecek miydi?

Ve Grace'in öleceğinden çok korkuyordu. Acaba Grace on yaş daha genç olsaydı bu kadar korkar mıydı? İnsanın hamile bıraktığı kadının hayatından korkması doğal mıydı? Grace olmadan yaşamaya devam etmek istemezdi. Grace, Sandersford'la gitmeye karar verseydi elbette bunu yapardı. Doğum sırasında ya da başka bir nedenle ölseydi de bunu yapardı kuşkusuz. Ama bunu istemezdi. Ve eğer onu öldüren şey çocuğunu doğurmaksa, kendini bir daha hayata döndürebileceğini hiç sanmıyordu. Grace'in bilmediği bir şekilde, Doktor Hanson'la özel bir konuşma yapmıştı ve hem onun hem de çocuğun karşı karşıya olduğu tehlikelerin yaşıyla daha da arttığını çok iyi biliyordu.

Nedenlerini anlamasa da onun huzursuzluğunun farkındaydı. İçeride oturup onu şımartmasına izin vermesinin, bahçıvanların sevgili bahçesinde her işi yapmasını izlemesinin onu rahatsız ettiğini biliyordu, oysa tek yapabildiği bahçede sakın sakın yürümekti, parmakları mucizelerini gerçekleştirmek için çiçeklerin arasına inmek için can atıyordu. Yürüdükleri zaman, onun yavaş adımlarına üzüldüğünü ve tekrar eve dönmeden önce birkaç adım daha atmasını istediğini biliyordu. Onun daha fazla ziyaret ve daha fazla eğlence için can attığını biliyordu.

Amberley'nin nişanlısı geldiğinde ve onun şerefine çeşitli sosyal eğlenceler planlandığında, tüm sağduyusuna rağmen pes etti. Grace'i Courtney'lerin resmi olmayan dansına, Carrington'ların pikniğine, Amberley'nin bahçe partisine ve diğer şeylere götürdü.

Ama sonunda kendini huzursuz hissetti. Elbette yorucu hiçbir şey yapamıyordu. Dans edemiyor ya da uzun bir mesafe yürüyemiyordu. Ve adam

Her eğlencenin her anında ona eşlik etmek zorunda hissetmemesi için yalvarmasına rağmen, neredeyse sürekli olarak onu izliyordu. Onunla gurur duyuyor, arkadaşlarının ve komşularının onun çocuğunu taşıdığını görmelerinden gurur duyuyordu. Ve onun Bayan Purnell ve diğerleriyle her zamanki sessiz çekiciliğiyle yaptığı sohbetleri izlerken, ona duyduğu sevgiyle yanıp tutuşuyordu.

Ve onun mutlu olup olmadığını merak etti. Mutlu olmaması için hiçbir neden yoktu. Onunla kalmayı özgürce seçmişti.

-Yoksa hamile miydi? Sandersford'dan o iğrenç mektup gelmeden önce hamileydi. Ve ona yapmak istediği şeyin bir erkek çocuk doğurmak olduğunu söylemişti -bir kız çocuğu olabileceği ihtimalini çok nadiren kabul ediyordu. Ve gündüzleri onun arkadaşlığından, geceleri de sevişmelerinden son derece memnun görünüyordu. Gerçekten de artık onunla neredeyse her gece *seviştiği* söylenemezdi. Şaşırtıcı *bir* şekilde, barışmalarından bu yana onunla seviştiğini fark etmişti.

Onun mutsuz olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu. Ama kendini, hiç istemediği halde, onu neredeyse kendi yaşındaki kadınlarla, yetişkin çocukları olan kadınlarla birlikte izlerken buldu ve belki de onu yeni bir aile kurmaya zorlayan genç bir kocaya sahip olmayı aşağılayıcı bulup bulmadığını merak etti.

Ve her zaman, Sandersford'la ilgili kararını verdiğinde, aslında özgürce bir seçim yapmamış olduğu bilgisi, her şeye rağmen onu rahatsız etmek için geri dönüyordu. Mektup gelmeden belki de bir hafta önce çocuğunu ondan doğurmuştu.

Bu çok saçmaydı. Mutlu olmak için her türlü sebebi vardı. O mutluydu. Ama karısını isteksiz bir tedirginlikle izliyordu. Onu seviyor muydu? Sevdığını hiç söylememişti. Sevip sevmemesi de önemli değildi. Aşk sadece bir kelimeydi. Yine de ona sevgi, saygı, sadakat ve şefkat gösteriyordu. Bunlar yeterliydi. Oldukça yeterliydi.

Ama onu seviyor muydu? Saçma, tamamen saçma bir şekilde, sormaya korkuyordu. Ve hoş karşılanmayacağından, onu utandıracağından ve hatta üzeceğinden korktuğu için kelimeleri kendisi söylemekten de korkuyordu.

GRACE, Eylül ayında Amberley Kontu ile Bayan Alexandra Purnell'in köy kilisesindeki düğününe ve ardından Amberley Court'taki düğün kahvaltısına katıldı. Beklenen hapsedilmesine sadece iki hafta kalmıştı ve kendini oldukça büyük hissediyordu, ancak Peregrine'e oldukça iyi olduğunu ve arabaya binmek ona verebileceği zararı veremezdi.

birkaç ay önce yapılmış.

Ama yalvarmasına gerek yoktu. Amberley Kontu'nun evliliği gibi nadir ve görkemli bir olayı kaçırmaması için en az onun kadar istekliydi. Ve kadın bedeninden söz ettiğinde, Londra'da olmadıkları ve belki de çok hamile bir kadının toplum içinde bulunmasının hoş karşılanmayabileceği konusunda onu rahatlattı. Taşrada insanlar çok daha hoşgörülüydü ve hayatı olduğu gibi kabul etmeye istekliydi.

"Bana kesinlikle söz vermen gereken tek şey," dedi sırtarak, "sancılara kilise ayininin ya da düğün kahvaltısının ortasında başlamayacaksın. Herkesin dikkatini gelinden başka yöne çekmekle kalmazsın, ben de histerik bir nöbete kapılabılırım."

"Söz veriyorum," dedi ve elini şiş karnının üzerinde gezdirdi. "Oh, Perry, senin bu oğlun bir boksör olacak, yemin ederim. Bazen keşke benim üzerimde antrenman yapmak zorunda kalmasa diyorum."

"Kızın dansçı olacak, değil mi?" dedi, kızının elini kaldırıp kendi elini onun yerine koyarak.

Grace kontun gelinini çok sevmişti ve son birkaç aydır giderek daha fazla eve kapandığı için onu düzenli bir ziyaretçi olarak görmekten memnun olmuştu. Grace, aralarında on beş ya da on altı yaş fark olduğunu hatırlayana kadar arkadaş olabileceklerini düşünmekten hoşlanıyordu. Oysa kocaları çocukluk arkadaşıydı ve Kont aslında Perry'den iki yaş büyüktü. Bu biraz garipti ama kendini alıştırmak zorunda kalacağı bir gariplikti. Ve zamanından önce de değil. Perry ile iki buçuk yıldır evliydi.

Bütün evliliklere uyum sağlamak kendisinininki kadar zor muydu? Karı koca her yönden uygun görünseler bile, nikâh kıyıldıktan sonra birbirlerine uyum sağlamanın kaçınılmaz sorunları var mıydı?

Kilisenin önünde birlikte diz çöküp ayakta duran Kont ve gelinini izledi. Çok güzel bir çifttiler ve karakter olarak da birbirlerine çok uygun görünüyorlardı. Bugünden sonra sonsuza dek mutlu yaşayacaklar mıydı? Eğer söylentiler tamamen doğruysa, birliktelikleri kesinlikle hayırlı bir başlangıç yapmamıştı. Ama şu anda birbirlerine çok derin bir aşkla bağlıydılar. Bu Grace'e çok açık görünüyordu.

Daha sonra düğün kahvaltısından sonra kont ve yeni kontesinin konukları arasında dolaşmalarını izlerken şöyle düşündü

İkisi de fiziksel aşkı zaten biliyordu. Ve kendi yanlış sezgisi karşısında şok içinde kızardı ve yarı bilinçli bir şekilde Peregrine'e baktı, onun düşüncelerini okumasını bekliyordu.

"Kendini iyi hissediyor musun Grace?" diye sordu, öne doğru eğilip elini kısa bir süre için kendi eliyle kapatarak.

"Evet, teşekkür ederim," dedi, "oldukça iyiyim. Oğlunuz uyuyor olmalı. Mutlu olacaklar mı, Perry? Öyle umuyorum. İkisini de aşırı derecede seviyorum."

"Edmund'u hiçbir zaman evli hayal edemedim," dedi. "Elbette yakışıklı bir şeytan. Eskiden onun yakışıklılığını kıskanırdım. Ama o da çok özel bir insan. Yine de birbirlerine düşkün görünüyorlar, değil mi? Sanırım mutlu bir evlilik istiyorlarsa, bunu elde edecekler. Her şey ne kadar istediklerine bağlı, değil mi?"

O anda Leydi Madeline ve Lord Eden tarafından bölündüler; Lord Eden bir tüfek alayının subayının yeşil üniforması içinde son derece sık görünüyordu. Madeline onun koluna yapışmıştı. Birkaç ay önce, yirmi iki yaşındayken, hayatının oldukça geç bir döneminde, sonunda ailesinin isteksizliğine meydan okumuş ve orduda bir görev almak için ömür boyu süren bir tutkuyu yerine getirmişti. Ertesi hafta, oradaki İngiliz birliklerine katılmak üzere İspanya'ya gidecekti.

"Her şey ne kadar istediklerine bağlı." Bu sözler Grace'in zihninde günün geri kalanı ve gelecek günler boyunca yankılandı. Evlilik o kadar da basit değildi, değil mi? Hem o hem de Perry şüphesiz mutlu bir evlilik istiyorlardı ve en başından beri de istemişlerdi. Ve şimdi buna sahiptiler, değil mi? Ama bu kolay olmamıştı ve sadece istemekle de olmamıştı. İkisi de çok çalışmak ve şimdi bildikleri uyum ve memnuniyet ölçüsüne ulaşmak için çok şey vermek zorunda kalmıştı.

Ve hâlâ tam anlamıyla mutlu olduklarını söyleyemiyordu. Sonsuza kadar mutlu. Her zaman içini kemiren şüpheler vardı. Belki de gerçek hayatta böyle bir mutluluğa ulaşmak imkânsızdı. Belki de evli bir çift her zaman iki farklı insandan oluşmak zorunda olduğu için, mükemmel uyum, mükemmel birliktelik imkânsız bir yanılsamaydı, hayallerin ve romantizmin malzemesiydi. Belki de o ve Perry evli bir çiftin olmayı umabileceği kadar mutluydular.

Ve belki de insanlar hiçbir zaman mutluluğun zirvesine ulaşamadılar, kusurlu bir mutluluğa bile. Belki de hiç kimse artık olabildiğince mutlu olduğunu söyleyemezdi ve bu hep böyle kalacaktı. O ve Perry her zaman evlilikleri üzerinde çalışmak, kazandıkları mutluluğu korumak için mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Bu her evlilik için geçerliydi,

tahmin etti. Onları için belki de normalden daha fazlaydı. Yaş farkı her ikisinde de her zaman gariplikler, şüpheler ve yetersizlik duyguları yaratacaktı. Ama onlar öyle olmasını istemedikçe bu sorunlar asla aşılamaz olmayacaktı.

Kendisi seksen, o yetmiş yaşına geldiğinde aradaki yaş farkı neredeyse fark edilmeyecekti, diye düşündü eğlenerek gülümseyerek.

Peregrine onu dirseğinden tutarak, "Buna izin yok Grace," dedi.

"Benim paylaşamayacağım bir şakadan zevk almanı kesinlikle yasaklıyorum. Çıkar ağzındaki baklayı." "Düşünüyordum da, ben seksen, sen yetmiş yaşına geldiğinde kimse yaş farkını fark edin" dedi.

Ona biraz daha ciddi bakmadan önce sırtıttı. "Sence şimdi fark ediyorlar mıdır?" diye sordu. "Senden çok mu genç görünüyorum Grace? Aynaya baktığımda ve sana baktığımda bunu göremiyorum. Arkadaşlarımızın da gördüğünden şüpheliyim. Biz onlar için sadece Perry ve Grace'iz. Bu arada yetmiş yaşına geldiğimde hala çiçek tarhlarının arasında sürünmeyi planlamıyorum. Korkarım o zaman seksen yaşındaki dizlerin seni tek başına götürmek zorunda kalacak. Sana ayak uyduramayacağım."

Güldü.

"Sanırım artık Edmund ve gelinine yaklaşabiliriz," dedi.

Yeni Amberley Kontesi yaklaştıklarında Grace'e iki elini birden uzattı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Geldiğin için çok onur duydum Grace," dedi. "Çok mu rahatsızsınız? Bu kadar ayakta durmamalısın, değil mi?"

Grace onun ellerini tuttu. "Çok güzel görünüyorsun Alexandra," dedi. "Ve tabii ki kilisede ağladım, tıpkı orada bulunan diğer tüm hanımlar gibi. Sen hariç yani. Ve ben oldukça iyiyim, teşekkür ederim."

Kontes gözleri parlayarak Peregrine'le konuşmakta olan yeni kocasına baktı. "Perry, Edmund'a senin zamanın gelir gelmez haber göndereceğine söz verdi," dedi, "böylece Edmund gidip onunla birlikte pistte volta atabilir. Ben gelmeyeceğim. O sırada sosyal bir konuşma yapmak isteyeceğini sanmıyorum." Güldü ve Grace'in ellerini sıktı. "Ama daha sonra ilk fırsatta gelip ziyaret edeceğim ve çocuğunuza hayran kalacağım. Çok heyecanlı olmalısınız. Ve korkmuş?"

Grace gülümsedi. "Evet, ikisi de," dedi. "Bugün havanın size karşı nazik olmasına sevindim. Her şeye rağmen düğünün burada olmasına karar vermenize de sevindim. Bayan Stanhope, Londra'ya ya da Yorkshire'a gitmiş olsaydınız bir cenaze töreni düzenlemeye hazırды sanırım."

"Babam Londra'daki St. George's'u tercih etti," dedi Lady Amberley. "Ve benim babama karşı gelmek gibi bir alışkanlığım yok. Ama Edmund ve ben buna birlikte karar verdik. Burası bizim ait olduğumuz yer, buraya ilk kez birkaç ay önce gelmiş olmama rağmen burada olmayı seviyoruz. Burada evlenmemiz de mantıklıydı. Ve bugün çok mutluyum. Etrafımda tüm arkadaşlarım var ve daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Ne demek istediğimi anlamış olmalısın Grace. Biliyor musun?"

"Evet," dedi Grace. "Burası dünyanın özel bir bölgesi. Sen ve ben, kocalarımız burada yaşadığı için şanslıyız."

"Kocalarımız," dedi kız soluk soluğa bir kahkaha atarak. "Kulağa ne kadar tuhaf ve ne kadar hoş geliyor." Kız merakla tekrar Kont'a baktı ve Kont gülümseyerek kızın yanına gitti.

"Leydi Lampman," dedi, "düğünümüze geldiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu söylemeliyim. Böyle bir günde en eski dostumdan yoksun olmak pek doğru olmazdı, üstelik beni çocukken pek çok belaya bulaştıran bir dostumdan. Ama eminim o da gelip sizi evde yalnız bırakmazdı. Eğer durumunuzu fark ettiğim için beni bağışlarsanız, bunca kilometre yol kat etmiş olmanızı kahramanca bulduğumu söylemeliyim."

"Grace'i tanı mıyorsun," dedi Peregrine sırtarak. "Gecenin köründe yeni çiçek tarhları oluşturmak için bahçeye çıkmasın diye tüm bahçe kulübelerine yeni kilitler taktırmak zorunda kaldım. Ve yürüyüşe çıktığımızda dört nala koşmasın diye kolunu yanıma bağlamak zorunda kalıyorum. Hamile bir eşin peşinden koşmaktan neredeyse bitkin düşmüş bir adama bakıyorsun, Edmund."

"Perry," dedi Grace ve dördü de güldü.

Kont ona elini uzatarak, "Sizi burada görmekten çok memnunuz Leydi Lampman," dedi, "öyle değil mi Alex? Perry'yi bayılmadan önce oturmaya götürmek isterseniz, hanımefendi, lütfen bunu yapmaktan çekinmeyin."

Peregrine Grace'in koluna girdi ve gelinle damat başka bir grup iyi dilekçiyi karşılamak için dönerken ona gülümsedi. Gözleri ıslık ıslık, yanakları renkten renge girdi, bu yorgunluğun kesin işaretiydi. "Arabanın getirilmesini emredeceğim," dedi. "Ve benimle tartışamazsın Grace. Sen yorgunsun ve ben de zorbalık yapacak havada değilim. Ayrıca kızım yakında uyanacak ve yine dans dersi almak isteyecek. Yoksa çoktan başladı mı?"

"Sanırım kıpırdanıyor," dedi. "Ve ben de itaatkâr eş rolünü oynama havasındayım, Perry. İtiraf etmeliyim ki yorgunum. Ama sakıncası yoksa

Erken mi ayrılıyorsun? Korkarım keyfinizi kaçırıyorum."

"Önümüzdeki iki hafta içinde ben de bir çocuk bekliyorum, biliyorsun," dedi. "Kimse sana söylemedi mi? Ben de heyecan, duygusal çalkantı, endişe ve yorgunluk hissediyorum. Ve hayır, bana şüpheyile bakmana gerek yok. Sizinle alay etmiyorum. Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Peregrine eve dönerken GRACE'i arabada tutmanın zor olduğunu fark etti. Noel günü geç saatlerde aynı yolculuk sırasında yaptığını hatırladığı gibi onu kucağına alamıyordu. Ama yan oturarak, başını omzuna yaslamayı ve ağırlığının bir kısmını kendi üzerine almayı başardı. Kadın çok yorgundu. Her iki elini de hamileliğinin büyük kısmının üzerinde tutuyordu. Belki de onun düğüne katılmasına izin vermemeliydi.

"Geldiğimize sevindim Perry," dedi, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. "Her şey çok görkemli değil miydi?"

"Çok," dedi. "Rahat mısın Grace?" "Mmm," dedi.

"Sanırım mutlu olacaklar."

"Öyle mi?" dedi ve başını boynu ile omzu arasındaki sıcak oyuğa soktu. Kız ona karşı daha da gevşerken ve nefes alış veriş daha derin ve düzenli hale gelirken ona sarıldı.

İki yıldan daha uzun bir süre önce aynı kilisede yapılan kendi düğününü düşünüyordu. İki yıldan uzun süredir evli bir adamdı! Bu imkânsız görünüyordu. Yine de o düğün ve ondan önceki haftalar tamamen başka bir yaşamdan bir şey olabilirdi. Uyumakta olan hamile karısını kucağına aldığı anda, onun, iş arama utancından kurtulmak için evlendiği rektör arkadaşının sessiz, ağırbaşlı kız kardeşiyle aynı kadın olduğuna inanmak zordu.

O zaman ona değer vermişti. Önemsemediğini düşünmüştü. Ve onunla evlenmenin ve hayatının geri kalanında onu teselli etmenin çok basit bir şey olduğunu düşünmüştü. Ona geçmişini anlattıktan sonra bile, bunun kolay olacağını düşünmüştü. Oysa evlilik hayatının en zor girişimiydi. Artık evli olup da ilişkiye tamamen dahil olmamanın imkansız olduğuna inanıyordu. En azından onun için imkânsızdı.

Grace artık onun için hayatındaki her şeyden ya da herkesten daha değerliydi. O artık bir insandı, karmaşık, çok sevilen bir insandı, sadece saygı duyulan ve evet, acınan bir figür değildi.

başlangıçta. Ama aşk bile kendi komplikasyonlarını, kendi şüphelerini, korkularını ve tatminsizliklerini beraberinde getirdi.

Her nasılsa, iki buçuk zorlu yıl boyunca bir uyum ve memnuniyet platosu. Hatta belki de aşk. Kendi açısından kesinlikle aşk. Ama bu durumun hayatlarının sonuna kadar devam edeceğinden emin olamazdı. Ya da öyle olmasını dilediğinden bile. Evlilik yaşayan, dinamik bir ilişkiydi ve ayakta kalabilmesi için büyümeye devam etmesi gerekiyordu. Mutlu olabilmeleri için mutlu olmayı istemeleri gerekirdi. Daha önce Grace'e Edmund ve gelini hakkında söylediği de buydu. Ama aynı şey kendisi ve Grace için ve herhangi bir evli çift için de geçerliydi.

Mutlu olmak istiyor olmalılar. O istiyordu. Hayatının geri kalanında evliliği için çalışmaya hazır olacak kadar çok istiyordu. Grace istiyor muydu? Sadece onun istediğine inanabilirdi. İnsan evliyken hiçbir şeyin kesinliği yoktu. Çünkü insan başka birine ne kadar yakın olursa olsun, asla o kişi olamazdı. O kişi her zaman farklı bir varlıktı. Evlilik riskli ve sıkıntılı bir işti.

Her şeyi yeniden yapma şansı olsaydı, şimdi bildiklerini bilerek Grace'le evlenmek gibi düşüncesizce bir şey yapar mıydı? Annesinin rahminin ötesine geri dönebilseydi ve seçme şansı olsaydı yaşamayı seçer miydi? Aptalca bir soru! Tüm sorunlarına ve karanlık zamanlarına rağmen hayat yaşamaya değerdi. Belirsizliklere ve kalp kırıklıklarına rağmen evliliği onun için hayatındaki her şeyden daha değerliydi. Ve devam eden belirsizliğe ve Grace'in ve çocuklarının hayatı için duyduğu sürekli korkuya rağmen.

Araba sarsılarak ön kapılarının önünde durdu.

"Ah," dedi Grace, adam onu öpüp uyandırmadan önce, "uyuyordum. Ve Perry, sana yaslanıyordum ve sırtında hiçbir şey yoktu. Acı çekiyor olmalısın."

"Kemiklerime kadar yıprandım. Eski halimin sadece bir gölgesi," dedi neşeyle, "biraz önce Edmund'a söylediğim gibi. Senin kızın nihayet ortaya çıktığında çok sevineceğim Grace. Belki ondan sonra kendimi yeniden toparlayabilirim."

"Aptalca," dedi. "Eminim oğlunuz gelmek için acele etmeyecektir. Kendisini ve annesini bu kadar rahat kucaklayacak bir babası varken neden acele etsin ki?"

"İkinizi de arabadan atmamı ister misiniz?" diye sordu. "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Hizmetçiler ikimizin de kavga etti. Buradan aşağı in, Perry, lütfen, ve bana

bir beyefendi gibi elini uzat."

Peregrine güldü ve taş döşeli araba yoluna atladı. Kısa bir süre önce karısıyla şakalaşabildiğini ve onun da kendisini rahatlıkla idare edebildiğini fark etmişti.

Acı verici olduğunu HATIRLADI, diye düşündü Grace, yan yatmış dinlenirken, bir sonraki acı saldırısını beklerken. İnsan bunun hayal edebileceği tüm diğer acılardan daha kötü olduğunu hatırlıyordu. Ve zaman geçtikçe ağrıların o kadar sık ve yoğun hale geldiğini biliyordu ki, insan akıl sağlığını pamuk ipliğine bağlıyordu.

Ve yine de biri hatırlamadı. Ta ki tekrar olana kadar. Tekrar başlar başlamaz, insan şöyle düşünüyordu: *Oh, oh, işte geliyor.* Evet, işte böyle bir şeydi. Ve insan doğanın ya da Tanrı'nın kadınların gerçekten hatırlamadığı şeyleri neden düzenlediğini tam olarak biliyordu.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordu, belki de öğleden sonraydı? Dışarıda hâlâ gün ışığı vardı. Sonunda Perry'yi uyandırdığında gün ışımadan çok önceydi, sonunda bunun yanlış alarm olmadığından emindi. Onun şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Doktor Hanson gelene kadar Perry onun yanında oturmuş, elini tutmuş ve bir hayalet kadar beyaz görünmüştü. Sonra hem doktor hem de kahya gitmesi için ısrar etmiş, Grace ona gülümseyip endişelenmesine gerek kalmadan kendini daha iyi hissedeceğini söyledikten sonra da gitmişti. Doktor cevap olarak sırtmamıştı bile.

Hiç bitmeyecek miydi? Sancılar birkaç saattir iki dakika aralıklarla dünyasını yıkıp geçiyordu ama Doktor Hanson hâlâ tam olarak açılmadığını, çocuğun başının aşağıya doğru hareket etmediğini söylüyordu. Pencerenin önünde sessizce durmuş, dışarı bakıyordu. Hizmetçi yatağının yanındaki sandalyede oturuyor, birkaç dakikada bir yüzünü serin bir bezle yıkıyor, dudağını her ısırıldığında onu nazikçe azarlıyor, bunun yerine çığlık atmasını tavsiye ediyordu.

Çığlık atamazdı. Elinde kalan azıcık kontrolü de kaybetmezse çıldıracaktı. Yakında oğlunu görecekti. Bunu düşünmeliydi. Yakında onu kollarına alacaktı. Yakında Perry geri gelebilecekti. Aşağıda onunla birlikte kimse var mıydı? Lord Amberley söz verdiği gibi geldi mi? Perry sakın mıydı?

Hiç bitmeyecek mi?

Kaslarındaki o tanıdık kasılmayı hissedip başka bir acı dalgasının içine inerken, zihninin tüm gücünü paniğe kapılmamaya yoğunlaştırdı.

"BU ÇOK SAÇMA! Lanet olası saçmalık!" Peregrine bilardo ıstakasını masaya vurdu. "Bazı endişeler vardır ki başka aktivitelerle bastırılamaz, Edmund. Bütün bir günü umutsuzca beni eğlendirmeye çalışarak geçirmen çok nazik bir davranış. Bunu takdir ediyorum. Ama bu mümkün değil, biliyorsun. Kendimi aşıyorum. zihin."

Amberley Kontu içini çekti ve ıstakasını diğerinin yanına bıraktı. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum, Perry," dedi. "Bu tür şeylerde hiç deneyimim yok, biliyorsun. Ne yapmak istiyorsun?"

"Onun yanına gitmek istiyorum," dedi Peregrine. "Kahretsin Edmund, bu Grace'in olduğu kadar benim de çocuğum. Tanrı aşkına, ben aşağıda bilardo oynarken onun bütün bunları tek başına yaşaması hiç adil değil."

Arkadaşı alaycı bir tavırla, "Ve çok eğleniyorsun," dedi.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedi Peregrine. "Yapabileceğim bir şey olmalı." "Buna izin yok," dedi Lord Amberley. "Bu yapılmaz."

"Kahretsin," dedi Perry. "Kontes olsaydı uzak durur muydun, Edmund? Grace bu sabah saat beşten beri bunu düşünüyor. Ve bu sadece bana söylediği zamandı. Ondan çok önce başlamış olmalı. Sen uzak durur muydun?"

"Alex olsaydı?" dedi arkadaşı sessizce. "Hayır, hayır Perry, uzak durmam mümkün olmazdı. O halde Leydi Lampman'ı seviyor musun? Burnumu kanattığın o kötü olaydan beri hep merak etmişimdir. Bunu bilmek beni ilgilendirmez elbette."

"Bütün bir günü burada benimle geçirdikten sonra şüphesiz güvenimi kazandın," dedi Peregrine gülümseyerek, "evde bekleyen bir haftadan fazla olmayan bir gelinin varken. Evet, elbette onu seviyorum Edmund. Bazen kendi ruhumdan daha çok sevdiğimi düşünüyorum. Ya ölürse? Tanrım, ya ölürse?"

Lord Amberley onun omzunu kavradı. "Ölmeyecek," dedi. "Ölmeyecek, Perry. Kafanı dağıtmak için ne yapabiliriz? Çocukken yapacak bir şeyimiz hiç eksik olmadı, değil mi?"

Peregrine, "Yasak kayalıklara tırmanmanın şu anda işe yarayacağını sanmıyorum," dedi. "Ben oraya gidiyorum, Edmund."

Ama o bu sözleri söylerken bile uşak gelip yemeğin servis edildiğini duyurdu. Ve Peregrine yemek odasına gitti ve hatta bir şekilde, kendisi kadar az yiyen misafirine hürmeten birkaç lokma yemek yutmayı bile başardı.

fark edecek kadar uyanık.

İTMEK ZORUNDAYDI. İhtiyaç, tamamen fiziksel ihtiyaç, oldukça karşı konulmazdı. Ve bir ses ona itmesini söylüyordu. Oldukça gereksiz bir şekilde. Zihni artık çalışmıyordu. Sadece bedeni çalışıyordu. Acı çekiyordu, acıdan kıvranıyordu, içinde kalan tek içgüdü hayatta kalma içgüdüsüydü, acıdan kurtulma, yükünden kurtulma ihtiyacı. O artık

Yüzüne ve boynuna değen serin bezi ya da kocasının ıslak ellerini kavrayan ellerini daha uzun süre hissedemeyecekti.

Ve sonunda, merhametli bir şekilde, acı ondan uzaklaştı ve özgür kaldı. Unutulmaya, acısız bir hiçliğe gömülmekte özgürdü. Yaşamak için son içgüdüsünü de bıraktı.

"Grace!" Bir ses gitmesine izin vermedi. "Grace!" Yüksek bir ses ya da talepkâr bir ses değildi. Sessiz ve nazikti. Ama gitmesine izin vermiyordu. Bu ses onun için bir şey ifade ediyordu, giderse yanında götüremeyeceği bir sestti.

"Grace," dedi, "bir kızımız oldu. O bir kız. Beni duyabiliyor musun? Hayır, ölmemelisin. Ölmene izin vermeyeceğim. Lütfen!"

Bir yerlerde bir bebek ağlıyordu. Kaçamadığı bir sestti bu. Gitmesine izin vermiyordu. Ve görüş alanında bir yüz vardı. O zaman gözleri açık olmalıydı. Kim olduğunu bilmiyordu. Ama tanıdık bir yüzdü. Sevdiği bir yüzdü. Onu daha net görmek istedi.

Uzun bir süre sonra yüksek, ince bir sesin "Perry?" dediğini duydu. Çaba sarf ederek gözlerini kapattı.

"Bir kızımız var," dedi. Elleri tekrar kendisine geliyordu. Biri onları sıkıyordu. "Bir kızımız var Grace. Onu duymuyor musun? Hizmetçileri uyandıracak kadar ciyaklıyor." Sırıttı.

Perry olduğunu düşündü. O Perry'ydi. "Bir kız mı?" dedi, ağzının nerede olduğundan ya da kelimeleri nasıl oluşturduğundan tam olarak emin değildi. "Yaşıyor mu?"

"Hem de çok," dedi. "Yıkanmaktan hoşlandığını sanmıyorum Grace."

Vücudu ona geri dönüyordu. Bir başka istemsiz kas kasılması, bir acı dalgası ve doktorun yatıştırıcı sesi ona ya da birine artık her şeyin bittiğini, çok yakında dinlenebileceğini s ö y l ü y o r d u .

"Ona bak, Grace. Oh, ona bak."

Ama o an için gözlerini ondan ayıramadı. Neden ağlıyordu? Bebek ölmüş müydü? Kadın ölmüş müydü?

Sonra henüz kendisine ait olmayan küçük bir keten bohça kollarına bırakılıyordu ve şimdi sessiz, kırmızı ve buruşuk, yüzü ve kafası yeni doğumdan dolayı çarpılmış olan çocuğunu gördü. Çok güzeldi. Tarif edilemeyecek kadar güzel. Gidemezdi. Gidemezdi ve bu çocuğu geride bırakamazdı. Ya da diğer sevdiği kişiyi. Neredeydi o?

"Perry?"

Adam hâlâ onun yanındaydı, beyaz yüzlü, gülümsüyor, ağlıyordu. "Bir kızım var," dedi. "O yaşıyor. O yaşıyor, Perry." "Evet," dedi adam.

Gülenin o değil, kendisi olduğunu fark etti. Yoksa ağlıyor muydu? Onu göremiyordu.

"Perry," dedi, "tut onu. Onu tuttuğunu görmek istiyorum."

Gülümsemesinin kaybolduğunu anlayacak kadar onu görebiliyordu. "Cesaret edebileceğimi sanmıyorum," dedi. Uzandı ve işaret parmağıyla kıvrılmış minik bir ele dokundu.

"Kızını tut," dedi. "Baba."

Küçük kundak kollarından ayrılmıştı. Birisi nazikçe sevgi sözcükleri mırıldanıyordu. Tanıdık, çok sevilen bir sesi olan biri. Bebek ağlamayı kesmişti. Kendini bırakabilirdi. Grace baştan çıkarıcı yokuştan aşağı, şu anda onu güldüren, ağlatan ve bir an önce kendine gelmesini sağlayan şeylerden ya da insanlardan çok daha cazip görünen bilinmeyen bir hedefe doğru kaydı.

"ÖZÜR DİLERİM, Alex." Amberley Kontu karısının altında yatıyordu; karısının bedeni kendi bedenine rahatça yaslanmış, başı omzuna yaslanmış, tek bir battaniye, paltosu ve pelerini onu örtmüştü. "Seni şimdiden hayal kırıklığına uğrattım ve sadece bir haftadır evliyiz."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," diyerek başını çevirdi ve onun başını öptü.

Çene. "Hayatın boyunca ne zaman bir sorun çıksa içine kapanmaya alışmışsın. Bir eşin var diye bir ömürlük alışkanlığını kolay kolay değiştiremezsin. Evlenmeden önce bana zaman zaman beni hayatından çıkarmamakta zorlanacağımı söylemiştin. Ben de beni sevdiğini anladıktan sonra buna izin vermeyeceğimi söyledim. Bu yüzden seni buraya kadar takip ettim. Burada olacağından bile emin değildim. Hâlâ Reardon Park'ta olabileceğini düşünmüştüm." Reardon Park'tan bir mil ya da daha fazla uzakta, küçük, taştan bir keşiş kulübesinde yatıyorlardı.

Amberley Court, Earl'ün uzun zamandır saklandığı yer. Şafağı bir saatten fazla geçmişti.

"Korkunçtu," dedi, bir eli karısının uzun siyah saçlarıyla oynarken, diğeri gözlerinin üzerindeydi. "Dün bütün gün ve Perry ona gittikten sonra bütün gece. Kendimi alamadım."

Kontes tereddütle, "Gerçekten ölme ihtimali var mı?" diye sordu.

"Çok kanaması vardı," dedi. "Perry'nin hizmetçisi bu kadar yorgun ve endişeli olmasaydı eminim bu kadar çok şey söylemezdi. Ve çocuk çok uzun zaman önce doğdu. Çok yoruldu. Ve tabii ki genç bir kadın değil."

"Ama hiçbir şey kesin değil mi?" diye sordu. "Doktorla ya da Perry ile konuşmadınız mı?"

"Hayır," dedi. "İkisi de onu terk etmez. Alex. Alex, bu kadınlar için acımasız bir hayat." Ona sarıldı.

Bir süre durakladıktan sonra, "Sanırım oldukça eminim," dedi. "Sakıncası var mı, Edmund? Çok mu utanacaksınız?"

Saçlarına doğru inledi. "Utaniyor musun?" dedi. "Oh, Alex, aşkım."

"Ama sekiz aydan daha kısa bir süre sonra bir çocuk, Edmund," dedi kadın. "Yani," dedi, "dünya bizim evlenmeden önce sevgili olduğumuzu bilecek.

Evlilik. Gerçekten utanç verici! Keşke bu konuyu bu kadar özel bir zamanda açmasaydınız. Senin için korkuyorum, Alex."

Aynı sabahın ilerleyen saatlerinde, rektörün eşi Bayan Stanhope'u kilisenin kapısında karşıladı ve rektörün Reardon Hall'a çağrıldığı haberini verdi.

"Çocuk mu?" Bayan Letitia sordu.

"Bir kız ve durumu iyi," dedi rektörün karısı.

"Leydi Lampman." Bayan Stanhope'un sesi, üçünün de doldurmak istemediği bir sessizliği bozdu. Sözleri bir sorudan ziyade bir açıklamaydı.

"Zor zamanlar geçirdi, zavallı kadın," dedi rektörün karısı.

Bayan Letitia el yordamıyla mendilini ararken bir damla gözyaşı çenesinden kasketinin fırfırlı kurdelelerine damladı. "Zavallı sevgili Sör Perry," dedi. "Ona çok düşkün."

Bayan Stanhope, "Bizim evden evlenmişti," dedi.

Bayan Stanhope arkadaşları Bayan Morton'u, o da Bayan Courtney, Bayan Cartwright ve Bayan Carrington'ı ziyaret etti. Ama bunlar kederli ziyaretlerdi. Öğleden sonraki dedikodularda neşe yoktu. Gerçi, çoğu dedikoduda olduğu gibi, olumsuzluklar abartılıyordu.

Bay Carrington karısını gözyaşları içinde buldu.

"Neden, Viola?" dedi. "Nedir bu? Bir haftadır seni çimdiklemedim, öyle mi? Sadece ellinci yaş günümü geride bıraktığım için belki de daha ağırbaşlı bir imaj çizmenin zamanı gelmiştir diye düşündüm canım. Cazibeni aşağılamak gibi bir niyetim yoktu. Şimdi gözlerini kurula ve gel öpül."

"Dalga geçme William," dedi her zamanki öfkesinden eser kalmadan. "Bu Leydi Lampman."

"Oh," dedi. "Çocuğu mu kaybettiniz?"

"Hayır-o," diye feryat etti. "Çocuk iyi. Ama ölüyor William, ya da çoktan öldü. Doktor dün sabahtan beri Reardon Park'taydı ve rektör de bu sabah oraya çağrıldı. Ah, zavallı sevgili hanımefendi. Perry'e iyi davranıyordu, değil mi? Orada öylece durma William. Sarıl bana. Lütfen sarıl bana. Zavallı Leydi Lampman."

Soğuk, gri, poyrazlı bir Kasım günüydü ve duyulara hitap eden neredeyse hiçbir şey yoktu. Sıcak giysiler içindeki iki figür Reardon Park'a giden yolda yavaşça ilerliyordu; kadın erkeğe oldukça ağır bir şekilde yaslanmıştı.

"Yeniden dışarıda olmak çok güzel bir duygu Perry," dedi Grace, elini kaldırarak.

soğuk rüzgara karşı yüzünü.

"Hemen geri dönmeliyiz," dedi. "Aşırıya kaçıp kendini yormamalı ya da üşütmemelisin, biliyorsun."

"Hayatta olmak bile harika bir şey," dedi. "Öyle değil mi, Perry? Sen de hissetmiyor musun?"

"Hayatta olman çok güzel," dedi. "Seni neredeyse kaybediyordum Grace." Eldivenli elini kendi eliyle kapattı.

"Hayır, yapmadın," dedi. "Beni hayatta tuttun Perry. Bir noktada ölmek, hayata dönmek için mücadele etmekten çok daha kolay olurdu. Ama gitmeme izin vermedin."

Onun elini sıktı.

"Perry," diye sordu tereddütle, "sana bir varis vermediğim için hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Ne?" dedi, onları durdurdu ve inanamayarak ona baktı. "Böyle bir şeyi nasıl isteyebilirsin Grace? Ve Rose olmadan? Rose'u bir sürü oğluma değişmem."

"On beş ya da daha genç olsaydım," dedi, "hatta on ya da daha genç olsaydım, sana daha çok çocuk verebilirdim Perry, ilkinin kız olması da önemli olmazdı. Ama korkarım ki size sadece bunu verebilirim. Ben

ona hamile kalmadan önce neredeyse iki yıl evli kaldı."

"Bazen ne kadar tuhaf oluyorsun," dedi. "Çok endişeleniyorsun, değil mi Grace? Benden on yaş büyük olman konusunda... Sana kaç kez bunun benim için önemli olmadığını söyledim? Elimde olsa bile seni bir gün bile gençleştirmek istemem. Çünkü böylece seni değiştirmiş olurum ve bunu dünyalar için yapmam. Seni olduğun gibi seviyorum. Olduğun gibi. Ve bana verdiğin kız evlat hediyesi beni öylesine mutlulukla doldurdu ki, korkarım kalbimde yarım düzine erkek evlada yer kalmayacak. Ya da bir tane bile. Daha fazla çocuk sahibi olmanı istemiyorum Grace. Seni tekrar kaybetme riskini göze alamam."

"Mutlu musun?" diye sordu ona hüzünle bakarak. "Gerçekten mutlu musun, Perry? Ve beni seviyor musun?"

Eldivenli parmaklarıyla kadının rüzgârdan kızarmış yanağına dokundu. "Bunu hiç söylemedim, değil mi?" dedi. "Neden dilde söylenmesi en zor kelimeler bunlar? Evet, seni seviyorum Grace. Elbette seviyorum. Seni seviyorum. Bana inanıyor musun, yoksa yarın yine şüphe mi duyacaksın?"

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hayatımda o kadar çok yanlış yaptım ki," dedi. "Böyle bir mutluluğu hak etmiyorum, Perry. Seni hak etmiyorum."

"Hiç pişmanlık duymuyor musun?" diye sordu. "Rose'u beklerken..." Zayıfça gülümsedi. "Rose'u bekliyordun."

"Ah, Perry," dedi, "gençken büyük ve talihli bir kaçış yaşadım. Onunla evlenebilirdim. Şimdi de onunla evli olabilirdim. Ve seninle ne kadar mutluysam onunla da o kadar mutsuz olurum. Onun tarafından büyülendim, bir kız olarak cazibesine kapıldım. Ve sen ve ben evlendikten sonra ondan korktum. Bir süre daha iyisini hak etmediğimden ve senin benden çok daha iyisini hak ettiğinden korktum. Genç, güzel ve canlı bir kıızı hak ettiğini düşündüm, Perry."

"Saçma," dedi.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum Perry. Ve birlikte Rose'u yarattık. Hayat çok mucizevi."

"Beni zaten tanıyor," dedi.

"Tabii ki. Bütün kadınlar seni tanıyor," dedi. "Sadece gülümsemeniz yeterli ve hepsi teslim oluyor. Kızımız neden farklı olsun ki? İtiraf etmeliyim ki sen onu kucağına aldığında ağlamadan duramıyor."

"Kadın cinsiyetine karşı bir zaafım olduğunu biliyor," dedi. Tekrar eve doğru yürümek için onunla birlikte dönmeden önce eğildi ve dudaklarından öptü. "Özellikle de annesine."

Başını onun omzuna yasladı. "Herkes çok nazik davrandı," dedi, "beni ziyaret edip iyi dileklerini gönderdiler. Alexandra'nın büyümekte olduğunu biliyor muydun Perry?"

"Hayır," dedi. "Yani ben de bu iyiliğe karşılık verip Edmund'la birlikte yerlerde sürüneceğim, öyle mi?" Titredi. "Ah! Kasım! Ne çirkin bir gün. Şair gözünü bu manzaraya çevir Grace ve ondan bir güzellik çıkar. Sanırım senin için bile oldukça zorlu bir iş."

"Oh, hiç de değil," dedi. "Sadece etrafına bak Perry ve baharın tüm tohumlarının gömülü olduğunu ve fırsatlarını beklediklerini hayal et. Sonsuza dek saklanamazlar, biliyorsun. Ve gökyüzüne bak. Şu karanlık ve alçalan bulutlara. Buna rağmen neden gün ışığı var? Çünkü o bulutların hemen ötesinde mavi gökyüzü ve güneş ışığı var ve bulutlar bile güneşin tüm sıcaklığını ya da tüm ışığını dışarıda tutamaz. Peki ya rüzgar? Serin. Ve bu hayattır. Mezarın soğuğu değil, yaşamın canlandırıcı nefesi. Bak. Yanaklarını ve burnunu pembeleştirmiş. Ve şüphesiz benimkini de. Güzel bir gün, Perry. Yeni bir gün. Yeni bir yarın."

"Haklısın," dedi gülerek, soğuğa karşı omuzlarını kamburlaştırarak. "Sensiz ben ne yapardım Grace? Hâlâ büyük bir kasvet içinde etrafıma bakıyor, bahara kadar olan ayları sayıyor olurdum. Madem bu kadar güzel bir gün, kızım ve sen de bana bunu kanıtladın, oturma odanın daha sıcak olmasını beklemek yerine burada, kapımızın önünde benimle öpüşmek için durabilirsin. Yüzünü bana doğru tut."

"Şimdi homurdanmamı ve öpücüğüm için içeri alınmak için yalvarmamı bekliyorsun, değil mi?" dedi gözlerinin içine gülümseyerek ve kollarını boynuna dolayarak. "Beni içeri götürmeden önce uzun bir öpücük istiyorum efendim. Hizmetçilerin bizi görmesi de umurumda değil."

Kapılarının eşliğinde sarmaş dolaş dururlarken Kasım rüzgârının soğuğu azalmamıştı. Bulutlar da Grace'in bahsettiği mavi gökyüzünü ve güneşi bir an olsun görmelerine izin vermedi. Ama fark etmemişlerdi ve fark etselerdi de umurlarında olmazdı. Çünkü birbirlerinin kollarında en güneşli günün getirebileceği tüm sıcaklığı ve parlaklığı buldular.

Birbirlerinde baharın sonsuz vaadini buldular.

MARY BALOGH TARAFINDAN

Metres Serisi *Bir*

Metresten Daha

Fazlası Hiç

Kimsenin Metresi

Gizli Metres

Huxtable Serisi *Önce*

Evlilik Gelir Sonra

Baştan Çıkarma

Sonunda Aşk Gelir Bir

Meleği Baştan

Çıkarmak

Gizli Bir İlişki

Simply Serisi *Simply*

Unforgettable Simply

Love

Simply Magic

Simply Perfect

Hafifçe Serisi

Hafifçe *Evli Hafifçe*

Kötü Hafifçe

Skandal Hafifçe

Baştan Çıkarılmış

Hafifçe Günahkâr

Hafifçe Tehlikeli

Sevilen Klasik

Romanlar

Unutulmayacak Bir Yaz

Aşk İçin Bir Gece

İdeal Eş Gizli

İnci Değerli Bir

Mücevher

Yıldızlı Ağ Aşk

Ağı

Şeytan'ın Ağı

Bir Noel Sözü Kara

Melek/Lord Carew'in Gelini

Ünlü Kahraman/Tüllü Bone

*Aşık olmaya hazır olun
Mary Balogh'dan yepyeni bir seri ile....*

HAYATTA KALANLAR KULÜBÜ'NE HOŞ GELDİNİZ.

*Üyeler altı beyefendi ve bir hanımefendiden
oluşuyor ve hepsi de yara taşıyor.
Napolyon Savaşları'ndan kalma - bazıları görünür
Bazıları da değil. Bu birbirine sıkı sıkıya bağlı
arkadaşlar, iyi günde kötü günde birbirlerinin
hayatta kalmasına yardımcı oldular.
Şimdi hepsinin, onlara yeniden sevmeyi
öğretecek mükemmel arkadaşlara ihtiyacı
var.
Nasıl başladığını öğrenin:*

Teklif

'dan sevgili Leydi Gwendoline Muir'in yer aldığı
One Night for Love ve *A Summer to Remember*.

Delacorte'dan ciltli olarak temin edilebilir.

İçine bir göz atmak için sayfayı çevirin.

Gwendoline Grayson, Leydi Muir, omuzlarını kamburlaştırdı ve pelerinini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Mart ayının sert ve fırtınalı bir günüydü, kaldığı köyün aşağısındaki balıkçı limanında durduğu için daha da soğuktu. Sular çekilmişti ve birkaç balıkçı teknesi ıslak kumların üzerinde yarı yatmış, suyun geri dönüp onları tekrar yüzdürmesini bekliyordu.

Eve geri dönmeliydi. Bir saatten uzun süredir dışarıdaydı ve bir yanı ateşin sıcaklığını ve dumanı tüten bir fincan çayın rahatlığını özlüyordu. Ama ne yazık ki Vera Parkinson'ın evi onun evi değildi, sadece bir ay boyunca kalacağı evdi. Ve Vera ile daha yeni tartışmışlardı - ya da en azından Vera *onunla* tartışmış ve onu üzmüştü. Henüz geri dönmeye hazır değildi. Doğa koşullarına katlanmayı tercih ederdi.

Soluna doğru yürüyemiyordu. Çıkıntılı bir burun yolunu kapatıyordu. Yine de sağ tarafta, yüksek kayalıkların altındaki çakıllı kumsal uzaklara doğru uzanıyordu. Gelgitin onu örtecek kadar yükselmesi için daha birkaç saat geçmesi gerekiyordu.

Gwen, Dorsetshire'daki Newbury Manastırı'nda denize yakın bir evde yaşamasına rağmen genellikle deniz kenarında yürümekten kaçınırdı. Kumsalları çok geniş, kayalıkları çok tehditkâr, denizi ise çok elemental buluyordu. Daha küçük, daha düzenli, üzerinde bir nebze de olsa kontrol uygulayabileceği bir dünyayı tercih ediyordu; örneğin özenle işlenmiş bir çiçek bahçesi.

Ama bugün bir süre daha Vera'dan, Vera'nın komşularıyla karşılaşp neşeli bir sohbe dalmak zorunda hissedebileceği köyden ve kır yollarından uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve çakıllı sahil, iç kısımlara doğru kıvrılmadan önce görebildiği kadarıyla ıssızdı. Sahile adımını attı.

Ancak çok kısa bir mesafe sonra burada neden başka kimsenin yürümediğini anladı. Çünkü çakıl taşlarının çoğu eski olmasına ve binlerce gelgitle aşınıp yuvarlanmasına rağmen, önemli bir kısmı daha yakın bir tarihe aitti ve

daha büyük, daha pürüzlü, daha sivri. Bu engebelerde yürümek hiç kolay değildi ve iki bacağı sağlam olsaydı bile kolay olmazdı. Sekiz yıl önce attan düştüğünde kırılan sağ bacağı hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmemiştir. Düz zeminde bile alışkanlık haline gelmiş bir topallamayla yürüyordu.

Yine de geri dönmedi. Ayaklarını bastığı yere dikkat ederek inatla ilerledi. Ne de olsa bir yere varmak için acelesi yoktu.

Bu gerçekten de korkunç bir iki haftanın en korkunç günüydü. Vera birkaç ay önce, birkaç yıldır hasta olan kocasının üzücü vefatını bildirmek için ona mektup yazdığında, tamamen içgüdüsel olarak bir aylık bir ziyaret için gelmişti. Vera, ne Bay Parkinson'ın ailesinden ne de kendi ailesinden hiç kimsenin, kocasına uzun süre baktıktan sonra keder ve yorgunluktan neredeyse secdeye kapanmış olmasına rağmen, onun acılarıyla ilgilenmediğinden yakınmıştı. Onu korkunç bir şekilde özliyordu. Gwen gelmek ister miydi?

Londra'daki çıkış sezonlarının kasırgası sırasında birkaç aylığına arkadaş olmuşlar ve Vera'nın Sir Roger Parkinson'ın küçük kardeşi Bay Parkinson'la, Gwen'in de Vikont Muir'le evlenmesinden sonra seyrek de olsa mektuplaşmışlardı. Vera, Vernon'un ölümünden sonra uzun bir başsağlığı mektubu yazmış ve Gwen'i gelip kendisiyle ve Bay Parkinson'la dilediği kadar kalmaya davet etmişti, çünkü Vera, Bay Parkinson da dahil olmak üzere hemen herkes tarafından ihmal ediliyordu ve Gwen'in arkadaşlığını memnuniyetle karşılayacaktı. Gwen o zaman bu daveti reddetmişti ama bu kez Vera'nın ricasını birkaç kuşkuyla rağmen kabul etmişti. Bir eşin ölümünden sonra kederin, yorgunluğun ve yalnızlığın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Neredeyse ilk günden beri pişmanlık duyduğu bir karardı bu. Vera, mektuplarında da belirttiği gibi, sızlanan ve mızızızlanan biriydi ve Gwen, birkaç yıldır hasta bir kocaya baktığı ve onu yeni kaybettiği gerçeğini göz önünde bulundurmaya çalışsa da, kısa süre sonra, ayrılımlarından bu yana geçen yılların Vera'yı ekşittiği ve onu kalıcı olarak huysuzlaştırdığı sonucuna vardı. Komşularının çoğu mümkün olduğunca ondan uzak duruyordu. Tek arkadaşı, karakter olarak ona çok benzeyen bir grup bayandı. Gwen, oturup onların konuşmalarını dinlemenin bir kara deliğin içine çekilmek ve nefes alacak kadar havadan mahrum kalmak gibi bir şey olduğunu keşfetmişti. Hayatlarında ve dünyada sadece neyin yanlış olduğunu görmeyi biliyorlardı, neyin doğru olduğunu asla.

Gwen başını zihinsel olarak sallayarak, şu anda onları düşünürken yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu fark etti. Olumsuzluk korkutucu derecede bulaşıcı olabiliyordu.

Bu sabahtan önce bile kendini bu kadar uzun bir ziyarete adamamış olmayı diliyordu. İki hafta yeterli olabilirdi - aslında şimdiye kadar eve dönmüş olurdu. Ama bir ay için anlaşılmıştı ve bir ay olmak zorundaydı. Ancak bu sabah, metaneti teste tabi tutulmuştu.

Kulübede kendisiyle birlikte yaşayan annesinden bir mektup almıştı ve annesi bu mektupta Neville ve Lily'nin büyük çocukları Sylvie ve Leo ile ilgili birkaç eğlenceli anekdot anlatmıştı - Neville, Kilbourne Kontu, Gwen'in erkek kardeşiydi ve Newbury Abbey'de yaşıyordu. Gwen mektubun bu bölümünü kahvaltı masasında Vera'ya yüksek sesle okumuş ve ondan bir gülümseme ya da kıkırdama koparmak istemişti. Bunun yerine, kendini huysuz bir tiradın muhatabı olarak bulmuştu; tiradın ana fikri, Gwen'in kocası yıllar önce ölmüş ve ona çok rahat bir yaşam bırakmışken, onu tekrar aileye kabul etmek için hem istekli hem de hevesli bir erkek kardeşi ve annesi varken ve Gwen'in duyarlılıkları zaten çok derinlere inmezken, Gwen'in ona gülmesinin ve acısını hafife almasının çok kolay olduğuydu. Aşk yerine para ve statü için evlendiğinde duygusuz ve acımasız olmak kolaydı. Tıpkı Vera'nın, Bay Parkinson'la birbirlerini deliler gibi sevdikleri ve başka hiçbir şeyin önemi olmadığı için ondan daha aşağı biriyle evlendiğini herkes *bildiği* gibi, onun hakkındaki bu gerçeği de herkes biliyordu.

Gwen, sonunda yere düştüğünde sessizce arkadaşına bakmıştı. Hıçkırıklarını mendiline bastırması dışında sessizdi. Ağzını açmaya cesaret edemiyordu. Söylediklerine karşılık verebilir ve böylece kendini Vera'nın kindarlığının seviyesine düşürebilirdi. Yakışksız bir kavganın içine çekilmek istemiyordu. Ama öfkeden neredeyse titriyordu. Ve derinden incinmişti.

"Biraz yürüyeceğim, Vera," dedi sonunda, ayağa kalkıp dizlerinin arkasıyla sandalyesini geriye iterek. "Döndüğümde, planladığım gibi iki hafta daha burada kalmamı mı yoksa daha fazla gecikmeden Newbury'ye dönmemi mi istediğinizi bana bildirebilirsiniz."

Posta ya da posta arabasıyla gitmek zorunda kalacaktı. Neville'in arabasına planlanandan daha önce ihtiyacı olduğunu bildirmek için mektup yazarsa, arabanın gelmesi bir haftayı bulabilirdi.

Vera daha çok ağlamış ve zalim olmaması için ona yalvarmıştı ama Gwen yine de dışarı çıkmıştı.

Vera'nın evine *hiç* dönmezse çok mutlu olacağını düşünüyordu Gimdi. Çok kısa ve uzun zaman önceki bir tanışıklığın verdiği güçle buraya gelmek, hem de bir ay boyunca gelmek ne korkunç bir hataydı.

Sonunda limandan gördüğü burnun etrafından dolandı ve burada daha geniş olan kumsalın sonsuza kadar uzandığını ve yakın mesafede taşların yerini yürümesi çok daha kolay olan kuma bıraktığını keşfetti. Ancak, *çok* uzağa gitmemeliydi. Gelgit henüz başlamamış olsa da, kesinlikle gelmekte olduğunu görebiliyordu ve bazı çok düz yerlerde tahmin edilenden çok daha hızlı gelebiliyordu. Bunu bilecek kadar uzun süre denize yakın yaşamıştı. Ayrıca, ne kadar istese de Vera'dan sonsuza kadar uzak kalamazdı. Bir an önce dönmeliydi.

Yakınlarda kayalıklarda bir boşluk vardı ve eğer biri çakıl taşlarından oluşan dik bir yamacı ve ardından çalılık otlardan oluşan biraz daha kademeli bir yamacı tırmanmaya istekliyse, yukarıdaki buruna çıkmak mümkün görünüyordu. Eğer oraya çıkabilirse, bu çok zor taşların arasından geçerek geri dönmek yerine tepeden köye yürüyebilecekti.

Zayıf bacağının biraz ağrıdığını fark etti. Buraya kadar gelmekle aptallık etmişti.

Bir an hareketsiz durdu ve gelgitin hala uzakta olan çizgisine baktı. Ve aniden ve beklenmedik bir şekilde, bir su dalgası tarafından değil, yalnızlığın gelgit dalgası tarafından vuruldu, onu yıkayan ve hem nefesini hem de direnme isteğini yok eden bir dalga.

Yalnızlık mı?

Kendisini hiçbir zaman yalnız olarak görmemişti. Çalkantılı bir evlilik yaşamıştı ama Vernon'un ölümünden duyduğu üzüntünün acısı geçtikten sonra ailesiyle birlikte huzurlu ve mutlu bir yaşam sürmeye başlamıştı. Evlilik konusunda alaycı olmasa da, yeniden evlenmek için hiçbir zaman bir dürtü hissetmemişti. Erkek kardeşi mutlu bir evliliği vardı. Newbury Abbey'de birlikte büyüdükleri için kendisini daha çok kız kardeşi gibi hissedene kuzeni Lauren de öyleydi. Ancak Gwen dul kalmaktan ve kendisini bir kız evlat, bir kız kardeş, bir baldız, bir kuzen, bir teyze olarak tanımlamaktan son derece memnundu. Çok sayıda başka akrabası ve arkadaşı da vardı. Manastıra sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde olan ve Gwen'in

her zaman hoş karşılanırdı. Hampshire'daki Lauren ve Kit'i sık sık, diğer akrabalarını da ara sıra ziyaret ediyordu. Genellikle ilkbaharın bir ya da iki ayını Londra'da geçirerek mevsimin tadını çıkardı.

Her zaman kutsanmış bir hayat yaşadığını düşünmüştür.

Peki bu ani yalnızlık nereden gelmişti? Hem de öyle bir gelgit dalgası ki dizlerinin bağı çözülmüş, nefesi kesilmiş gibi hissetti. Neden boğazında gözyaşlarının çığlığını hissediyordu?

Yalnızlık mı?

Yalnız değildi, sadece Vera'yla burada sıkışıp kaldığı için depresyondaydı. Ve Vera'nın onun hakkında söylediklerinden ve duyarsızlığından dolayı incinmişti. Kendisi için üzülmüyordu, hepsi bu. Kendisi için *asla üzülmeydi*. Neredeyse hiç. Üzüldüğünde de hemen bir şeyler yapardı. Hayat üzülmek için çok kısaydı. Her zaman sevinecek çok şey vardı.

Ama *yalnızlık*. Ne zamandır onu pusuya yatmış, saldırmak için bekliyordu? Hayatı, neredeyse korkutucu bir içgörüyeye sahip olduğu bu anda görüldüğü kadar boş muydu gerçekten? Bu uçsuz bucaksız, kasvetli sahil kadar boş muydu?

Plajlardan *nefret ederdi*.

Gwen başını zihinsel olarak bir kez daha salladı ve önce geldiği yöne, sonra da kumsalın yukarısına, kayalıkların arasındaki dik patikaya baktı. Hangisini seçmeliydi? Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra tırmanmaya karar verdi. Tehlikeli olacak kadar dik görünmüyordu ve bir kez çıktıktan sonra köye dönmek için kolay bir yol bulabileceği kesindi.

Yamaçtaki taşlar ayaklarının altında kumsaldakilerden daha kolay değildi; aslında daha tehlikeliydiler, çünkü yukarı tırmandıkça ayaklarının altında kayıyor ve kayıyorlardı. Yolun yarısına geldiğinde keşke kumsalda kalsaydım diye düşündü ama artık aşağı inmek de yukarı çıkmak kadar zor olacaktı. Ve yamacın çimenli kısmının çok uzakta olmadığını görebiliyordu. İnatla tırmanmaya devam etti.

Ve sonra felaket geldi.

Sağ ayağı sağlam görünümlü bir taşın üzerine bastı, ancak taş altındakilerle gevşek bir şekilde doluydu ve ayağı, dizinin üzerine acı verici bir şekilde inene kadar keskin bir şekilde aşağıya doğru kaydı, bu sırada elleri eğime karşı kendini sabitlemek için yayıldı. Bir an için sadece aşağıdaki sahile yuvarlanmaktan kurtulduğu için rahatladığını hissetti. Ve sonra dizinde keskin, bıçak gibi bir acı hissetti.

Ayak bileği.

Zekice kendini sol ayağının üzerine kaldırdı ve sağ ayağını onun yanına koymaya çalıştı. Ancak üzerine biraz ağırlık koymaya çalıştığı anda ve hatta koymadığında bile acı içinde kaldı. Sıkıntıyla yüksek sesle bir "Ohh!" ekti ve taşların üzerine oturabilmek için dikkatlice döndü, yüzü aşağıya, sahile doğru dönüktü. Yamaç buradan çok daha dik görünüyordu. Tırmanmayı denemekle çok aptallık etmişti.

Dizlerini kaldırdı, sol ayağını olabildiğince sağlam bir şekilde yere bastı ve sağ ayak bileğini iki eliyle kavradı. Ayağını yavaşça döndürmeye çalıştı, bunu yaparken alnı kalkık dizinin üzerine geldi. Kendi kendine bunun anlık bir burkulma olduğunu ve birazdan düzeleceğini söyledi. Panik yapmaya gerek yoktu.

Ama ayağını tekrar yere koymadan bile kendini kandırdığını biliyordu. Kötü bir burkulmaydı. Belki de daha kötüydü. Muhtemelen yryemezdi.

Sakin kalmaya çalışmasına rağmen paniğe kapıldı. Köye nasıl geri dönecekti? Ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Altındaki kumsal ve üstündeki burun ıssızdı.

Bir sakın nefes aldı. Parçalara ayrılmanın hiçbir anlamı yoktu. stesinden gelebilirdi. Elbette başaracaktı. Başka seçeneği yoktu, değil mi?

Tam o anda bir ses konuştu; yakınlardan gelen bir erkek sesi. Ykselmemişti bile.

"Benim düşünceme göre," dedi ses, "bu ayak bileği ya çok kötü burkulmuş ya da gerçekten kırılmış. Her iki durumda da, üzerine herhangi bir ağırlık koymaya çalışmak çok akıllıca olmaz."

Gwen başını kaldırdı ve sesin kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Sağında, yamacın yanındaki dik uçurumun yamacında bir adam yükseliyordu. akıl taşlarının üzerine tırmandı ve sanki kayma tehlikesi yokmuş gibi ona doğru yürüdü.

Geniş omuzları, göğsü ve güçlü kalçalarıyla dev gibi bir adamdı. Beş pelerinli paltosu daha da büyük bir csse izlenimi veriyordu. Aslında oldukça tehditkr görünüyordu. şapka takmıyordu. Kahverengi saçları kafasına yakın kesilmişti. Yüz hatları güçlü ve sertti; gözleri koyu ve vahşi, ağzı düz ve sert bir çizgi halindeydi, çenesi sertti. Ve yüz ifadesi bakışlarını yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyordu. Kaşlarını atıyordu - ya da belki kaşlarını atıyordu.

Kreksiz elleri kocaman olmuştu.

Dehşet Gwen'i sardı ve bir an için acısını neredeyse unutturdu.

Stanbrook Dükü olmalı. Vera'nın onu hem ondan hem de arazisinden uzak durması konusunda uyarmış olmasına rağmen, onun arazisine girmiş olmalıydı. Vera'ya göre adam zalim bir canavardı ve birkaç yıl önce karısını arazisindeki yüksek bir uçurumdan aşağı iterek ölümüne neden olmuş, sonra da karısının atladığını iddia etmişti. Ne tür bir kadın böylesine korkunç bir şekilde ölüme *atlar*, diye sormuştu Vera retorik bir şekilde. Özellikle de bir *düşesken* ve dünyada ihtiyaç duyabileceği her şeye sahipken.

Gwen o sırada, yüksek sesle söylememiş olsa da, *tek çocuğunu Portekiz'de bir kurşunla kaybeden türden bir kadın* olduğunu düşünmüştü, çünkü düşesin ölümünden kısa bir süre önce tam olarak böyle olmuştu. Ancak Vera, birlikte yaşadığı komşu hanımlarla birlikte, daha iç gıcıklayıcı olan cinayet teorisine inanmayı tercih etmişti, her ne kadar sıkıştırıldıklarında hiçbiri bunu doğrulayacak herhangi bir kanıt sunamasa da.

Ama Gwen hikâyeyi ilk duyduğunda şüpheyle yaklaşmış olsa da şimdi o kadar emin değildi. Hem acımasız hem de zalim olabilen bir adama benziyordu. Hatta canı.

Ve onun arazisine izinsiz girmişti. Onun *terk edilmiş arazisine*. Kaçmak için de çaresizdi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.